IMAGINEAZĂ-ȚI O LUME ÎN CARE
ZIDUL BERLINULUI N-A CĂZUT NICIODATĂ...

PLANUL D

SIMON URBAN

SIMON URBAN

PLANUL D

V.1.0

Traducere de: Graal Soft

ISBN:
978-606-609-537-2

Simon Urban
Plan D

Editura RAO
2013

Pentru părinţii mei

În amintirea lui Gunter Schabowski

„Cine nu cunoaşte trecutul
este condamnat să îl repete”

George Santayana

Miercuri 19 octombrie 2011

1

Wegener îşi deschise fermoarul pantalonilor raiaţi, îşi scoase penisul ţinându-l între două degete şi se relaxă. Timp de câteva secunde fu linişte deplină, după care urina fierbinte începu să răpăie în rafale pe frunzişul uscat: abia ce seca un şuvoi şi îi urma altul, se înălţa boltind aburit şi apoi îşi pierdea din putere, făcând loc următorului val. Wegener îşi desfăcu şi mai mult picioarele şi continuă să numere: pentru a zecea, a unsprezecea, a douăsprezecea oară la rând şuvoiul subţire se înălţă, se încovoie şi pieri, întrerupt brusc, transformându-se într-un picurat.

Cine se îndepărtează de la locul faptei să facă bine şi să nu vină înapoi cu pantofii pişaţi, obişnuia să spună Fruchtl pe vremuri, fară să reuşească să îşi urmeze propriul sfat; dacă măcar nu ar fi spus nimic înainte, nu i-ar fi observat nimeni pantofii după aceea.

Wegener îşi lăsă capul pe spate. Privi ţintă în noapte. Învelişul metalic al conductei de gaz strălucea în lumina lunii, o dungă argintie care se pierdea în stânga şi-n dreapta printre trunchiurile copacilor. Dunga asta ar continua să lucească dacă ai urma-o, dacă ai rămâne mereu la aceeaşi distanţă de conducta de gaz, iar lumina lunii ar cădea pe tablă dintr-un unghi potrivit, printr-un labirint spălăcit, format din stejari şi din pilonii de beton ai viaductului, preţ de kilometri întregi, peste pământul foşnitor, plin de frunze, până la graniţa dintre sectoare.

Ţeava asta îţi luminează şi acum drumul spre vest, se gândi Wegener, ţeava asta e firul gros al Ariadnei în plin socialism. Zâmbi. Cei de-acolo de sus ar clătina din cap auzind aceste cuvinte şi ar spune: mă rog, dacă priveşti lucrurile superficial; dar dacă te uiţi cu atenţie, n-ai cum să nu observi că ţeava luminează de fapt drumul spre est, până înlăuntrul Uniunii Socialiste, până la munţii Ural, ba chiar până în Siberia, ceea ce este o diferenţă considerabilă, la drept vorbind, doar gazul

merge spre vest, nimic altceva.

Wegener îşi scutură penisul, îl împinse la loc în pantaloni şi trase fermoarul. În adâncul pădurii se aprinseră reflectoarele celor de la criminalistică, pete strălucitoare, despicate de trunchiurile copacilor, pete care deveneau tot mai multe şi care creşteau cu repeziciune unindu-se într-o singură pată mare, spre care se îndrepta el acum, pe jumătate orbit, ca spre lumina de la capătul unui tunel lipsit de lumină, împiedicându-se de crengi şi de tufişuri, până când văzu destul de bine încât să arunce o privire spre pantofi: două pete pe dreptul, una pe stângul.

Opt reflectoare instalaseră Lienecke şi oamenii lui, câte patru pe fiecare parte a conductei care acum nu mai strălucea argintie, ci se arăta pătată şi acoperită de muşchi; era cea mai mare dintre căile de aprovizionare care, ponosite şi multe la număr, tăiau Germania de Est în felii tot mai subţiri. În spatele panglicii fluturânde, reprezentantul Ministerului Energiei şi agenţii din subordinea lui împietriseră de mult în rolul privitorilor plictisiţi. Lângă ei bâzâia generatorul suit pe suport, cabluri roşii şerpuiau pe deal în sus, ca nişte urme uscate de sânge prin iarbă. Lienecke împărţi cutii întregi de saci pentru gunoi. Asistenţii începură să adune frunzele cu grebla şi să le vâre în saci cu atâta zel, de parcă Biroul Politic ar fi interzis, cu începere imediată, orice fel de frunze uscate. Ga de fiecare dată când îi vedea pe Lienecke şi pe oamenii lui la lucru – cum se scufundă, cum se caţără, cum sapă, lipesc, scobesc, clasifică, sortează, mătură şi adună – Wegener se bucură că el unul nu avea de-a face cu jocul ăsta de puzzle şi că se putea baza pe aceşti indivizi care pricepuseră destul de devreme că norocul sau nenorocul depindeau de o picătură de transpiraţie, de spermă sau de urină de pe pantof şi că răbdarea neostoită era o virtute rară cu care ajungeai departe, mai ales în Republica Democrată Germană.

Nici unul dintre asistenţi nu vorbea în timpul lucrului. Nici Lienecke nu zicea nimic. Nu se auzeau decât bâzâitul generatorului şi foşnetul frunzelor. Din când în când trosnea câte o creangă. Cei şase bărbaţi, îmbrăcaţi din cap până în picioare în costume albe de protecţie, scormoneau frunzele în acelaşi ritm, iar lui Wegener i se păru că are înaintea lui nişte animale ciudat de astâmpărate, pornite într-o anevoioasă şi inutilă căutare de hrană. Specia asta de căutători de urme comunica prin semne imperceptibile, îşi marca teritoriul în mod telepatic, dispunea de o coregrafie secretă, păşea pe solul pădurii ca o populaţie

letargică de berze albinoase, cu o încetineală sincronă, toţi în rând, făcând câte un pas pe minut. Wegener se întoarse spre cei doi oameni în uniformă, care stăteau sprijiniţi de maşinile lor Phobos şi fumau, fără să arate vreo înţelegere pentru baletul stângaci al lui Lienecke. Priveau amândoi ţintă în întuneric, invidiindu-i probabil pe ceilalţi poliţişti ai poporului, colegii lor, care plecaseră spre sediu cu mai mult de o oră în urmă, alături de vânător şi de cele două potăi pline de bale. Trăgeau din ţigări strâmbe, nasurile ca două coşuri răsturnate suflau fumul în jos, care însă nu se lăsa înşelat şi o pornea impasibil în sus.

Wegener se lăsă pe vine şi băgă mâna printre frunzele uscate. Pe aici nu plouase de zile întregi. Poate de săptămâni. Adunătorii de frunze nu prea puteau spera să găsească vreo urmă de roţi. Şi mai puţin probabil era să găsească urme de paşi. Rămânea eterna speranţă să dea peste vreo gumă de mestecat scuipată din neatenţie, peste urme de vopsea pe coaja stejarilor sau peste vreun bileţel căzut dintr-un buzunar rupt. Wegener se ridică în picioare şi se sprijini de un trunchi. Ceasul de la mână arăta ora nouă şi un sfert. Dacă aveau noroc, terminau aici pe la unşpe. Dacă aveau ghinion, cândva între unu şi două.

Un comisar trebuie să fie suspicios timp de douăzeci şi patru de ore pe zi, spusese Fruchtl, iar un comisar suspicios rămâne la locul faptei până se termină treaba. Un comisar suspicios îşi suspectează colegii, suspectează departamentul de criminalistică şi o suspectează pe victima omuciderii, pentru că el este suspiciosul numărul unu. Un comisar suspicios se suspectează în primul rând pe sine însuşi. Încredere poţi avea numai în Dumnezeu, spusese Fruchtl odată, iar aici la noi nici măcar în El.

Între timp, trupa lui Lienecke începuse să se apropie de conductă. Lângă generator se adunau unii peste alţii saci umpluţi până la gură. Solul despuiat al pădurii era o piele cafenie, zbârcită, plină de rădăcini complicate şi de gropi, dar lipsită de gumă de mestecat sau de bileţele pierdute. Lienecke îşi ridică mâna dreaptă. Oamenii încuviinţară din cap. Astea sunt imaginile care la nouăzeci de ani îmi vor umbla prin minte ca într-o roată de hamsteri, îşi spuse Wegener, un film fără sfârşit pe patul azilului de bătrâni, când s-au blocat şi ultimele sinapse, iar saliva picură nestingherită pe cearşaf. Gând ceilalţi vor fi chinuiţi, în delirul lor, de tufele de grozamă, de friptura de porc şi de tovarăşii de la Tineretul German Liber, eu voi vedea doi indivizi de la Poliţia Populară fumând ţigară de la ţigară în faţa unei

insule de frunze scăldate în lumină, pe care dansează, umblă ţeapăn şi foşneşte Ku-Klux-Klan-ul local Kopenick, în timp ce în fundal atârnă un mort. Atunci sora medicală va spune: Domnule Wegener! Şi în timp ce vorbeşte îşi va trece mâna înmănuşată peste ultimele mele fire cărunte de păr, aproape cu duioşie, de parcă nici n-ar avea mănuşă pe mână, toate astea s-au terminat de mult, domnule Wegener, astea au fost odată, pădurea, insula de frunze uscate, baletul, mortul atârnat, poliţiştii cei graşi, reprezentantul Ministerului Energiei. Aţi lăsat în urmă toate lucrurile astea, care au jucat un rol în viaţa dumneavoastră timp de şapte sau poate zece zile, poate chiar un rol principal, dar după aceea n-au mai fost importante, deloc, niciodată. Wegener simţi cum îl apucă brusc oboseala. Cum i se înfăşoară în jurul capului, apăsătoare, o pătură de burete groasă cât o bordură, estompând şi înghiţind totul. S-ar fi lăsat să alunece de-a lungul trunchiului aspru până în iarba uscată şi foşnitoare, să se adune covrig şi să îl roage pe Lienecke să stingă repede toate luminile, pe toate opt.

Unul din poliţai mârâi.

Wegener se întoarse.

Două puncte luminoase se aprinseră undeva departe, dincolo de drumul forestier şi începură să se apropie fără grabă.

Lienecke îşi ridică privirea, încuviinţă scurt din cap şi privi din nou în jos.

Asistenţii se opriră din scormonit şi modificară unghiul reflectoarelor din faţă. Conurile de lumină se mutară pe rând spre conducta de gaz, iluminară scena unei naturi triste, spectacolul putea să înceapă. Se vedea acum Phobos Prius-ul alungit şi strălucitor. Grilajul oval al radiatorului scânteia. Deasupra maşinii se văzu deodată limpede şi cadavrul. Decupat din umbra conductei de gaz, contrasta acum puternic cu negrul pădurii, o marionetă flască şi plutitoare, atârnată de o singură aţă. Mortul ăsta ne întoarce spatele, îşi spuse Wegener, e drept că stă atârnat de frânghie, dar cu toate astea nu vrea să aibă de-a face cu poliţia. Secretul lui e numai al lui. N-are nici un chef de poliţai dependenţi de nicotină, de roboţii adunători de frunze ai lui Lienecke sau de un investigator rupt de oboseală. Aici nimeni nu se interesează de celălalt. Aici fiecare îşi are treaba lui precisă: să atârne, să fumeze, să se uite în gol, să caute indicii. Preţ de o clipă, Wegener deveni conştient de latura bizară pe care o avea fiecare loc al faptei, combinaţia ireală de timp oprit

în loc şi activitate automată, transformarea unui om în obiect, comunitatea forţată, aleatorie, pe care nici unul din cei prezenţi nu şi-o dorise vreodată. Întâmplarea care îl făcea pe unul să atârne şi pe ceilalţi să scormonească după indicii şi care ar fi putut face ca lucrurile să stea exact invers. În constelaţia actuală eu sunt căpitan la Poliţia Populară, iar bătrânul uscăţiv în palton scump, cu cravată de mătase, ceas de aur şi şireturile înnodate, care atârnă de ţeavă, este victima. Şaptezeci şi cinci, optzeci de ani sfârşesc dintr-un motiv oarecare sub magistrala de nord de la Muggelsee şi deja începe circul obişnuit, fabrica de adunat indicii, întrebările, minciunile, presupunerile, există mereu doar cinci răspunsuri posibile, moarte naturală, accident, suicid, omor, crimă, fiecare răspuns e la fel de inutil ca oricare altul, rezultatul vine mereu prea târziu, satisface cel mult ambiţia funcţionarului şi durerea familiei, e lipsit de însemnătate.

Conurile sprinţare de lumină care se apropiaseră pe drumul forestier deveniseră între timp două faruri şi coborau acum panta uşoară, rulară pe povârniş, luară un viraj, orbiră totul înjur. Ţeava de eşapament horcăi, Wartburg Aktivist, îşi spuse Wegener, vechi, dar bine întreţinut. Maşina se opri lângă generator. Horcăitul încetă. Delegaţia de la minister se holbă. Două stabilizatoare de aluminiu luciră, în aer se ridică un nor de ulei de rapiţă, eterna duhoare de grăsime încinsă, folosită pentru prăjit, apoi ochii farurilor se închiseră, lumina de interior se aprinse, un bărbat blond căută ceva într-o geantă, vârî ceva în ea, deschise portiera maşinii, coborî, îi salută pe cei doi băgători de seamă, trânti portiera, se îndreptă spre Wegener.

— Doctorul Sascha Jocicz, spuse blondul cu voce întretăiată, Institutul de medicină legală, intervenţii.

— Martin Wegener, Poliţia Judiciară Kopenick, spuse Wegener şi se supuse unei strângeri de mână dureroase.

— Locotenent-colonel Wegener?

— Căpitan, domnule doctor.

Doctorul nu zâmbea când strivea mâini în timpul serviciului, aşa că nici Wegener nu zâmbi. Jocicz îl eliberă din strânsoare şi privi conducta de gaz, privi mortul, Prius-ul strălucitor, sacii plini de frunze. Mătură scena cu privirea, de la dreapta la stânga şi apoi înapoi, de la stânga la dreapta. „A scanat tot”, îşi spuse Wegener. Jocicz se întoarse, tropăi până la Wartburg, deschise plin de vigoare portbagajul, scoase plin de vigoare o valiză mare

de metal, închise plin de vigoare portbagajul, îşi verifică freza în parbrizul reflectorizant din spate, îşi trecu delicat degetele prin păr. Parcă e făcut doar din colţuri, se gândi Wegener, cap colţuros şi bărbie colţuroasă. Umeri colţuroşi dedesubt. Probabil că în pantaloni are nişte picioare gen stâlpi de oţel. Grinzi colţuroase pentru un mers plin de vigoare.

— Dar cine huruie prin noapte şi vânt, făcu Lienecke şi se strecură pe sub panglica izolatoare.

— A citit colegul ceva la viaţa lui, spuse Jocicz şi îi întinse mâna lui Lienecke.

Îşi strânseră mâinile fără vreo strâmbătură.

— Ei bine, Ulf.

— Ei bine, Sascha.

Wegener îşi puse întrebarea cine strângea oare mai tare, Ulf sau Sascha.

— Demarorul? întrebă Lienecke şi îşi retrase mâna să se scarpine în cap.

Medicul legist câştigase.

— Nu pot să-l repare. Cel puţin nu seria de fabricaţie din iarnă. Şi e deja al doilea pe anul ăsta. Poţi să fii sigur că se rupe roata dinţată.

— Cât costă un demaror pentru Wartburg?

— Prea mult. Dar se spune că la noul Agitator lucrurile stau altfel.

Jocicz îşi deschise valiza de metal şi scoase din ea un costum alb de protecţie.

— Ştiţi pe cineva care conduce un Agitator? întrebă Wegener şi privi spre cer.

Un vânt puternic se pornise prin coroanele copacilor. Pădurea începu să vuiască.

— Ştiu şi pe cineva care conduce un Phobos Datscha.

— Şi eu, spuse Lienecke. Atenţie Krenz.

Jocicz râse un râs colţuros şi se vârî în costum.

— Ce aşteptări aveţi de la tratativele cu Germania de Vest în problema gazului, domnule căpitan? Mama mea obişnuieşte să spună că toţi politicienii sunt nişte borfaşi. În cazul acesta, un căpitan de poliţie ar trebui să aibă de mult ceva în urină.

— Probabil că mama dumneavoastră are dreptate, spuse Wegener. Un lucru e sigur, la final nimeni nu e arestat.

— Aici aveţi dreptate. Nici unul dintre ăia nu e arestat vreodată.

— Lafontaine stă la Weimar şi îşi umple burta cu cârnaţi specialitatea locului, spuse Lienecke. Se ceartă timp de 12 ore pe preţul gazului, după care îşi ia tălpăşiţa. Într-un Volkswagen Phaeton cu scaune încălzite şi cu demarorul funcţional.

— Nu-ţi ajung douăşpe ore pentru asta. Wegener privi mortul care acum se mişca uşor în bătaia vântului. Vâjâitul din coroanele copacilor se înteţise. Un vuiet de ocean zburător. Prin lumina reflectoarelor zburau frunzele ca nişte fulgi aurii de zăpadă. Cine dă gata mai mulţi cârnaţi? Lafontaine sau Atenţie Krenz?

— Uită-te la Atenţie, e ca un marsupial. La halit cârnaţi nu-l bate nimeni.

— Pentru asta iei şase luni, Sascha.

— Am spus marsupial, nu sac de grăsime. Pentru asta iau numai trei.

Wegener se întoarse şi privi ţintă în întuneric, simţise deodată că mai era cineva aici, cineva care îl pândea, care observa totul. Cineva care stătea rezemat de un trunchi de stejar, cu ochelari cu infraroşii şi cu microfon direcţional. Care putea povesti multe despre puţinul care se petrecuse aici în ultimele câteva ore şi care nu îşi dorea decât ca echipa asta să termine odată căutarea inutilă după nişte urme care nu existau, pentru simplul motiv că fuseseră îndepărtate de mult. Pentru ca şi observatorul observatorilor să se poată întoarce în sfârşit acasă.

Eu vă miros, se gândi Wegener, vă miros, iscoadelor ascunse după tufişuri şi ziduri, după mascaradele voastre, dacă mă pot încrede în ceva, ăsta e nasul meu, aflaţi că puţiţi, fraţilor de prin poduri, din pivniţe, din spatele containerelor de gunoi, vă adulmec chiştoacele de ţigară, microfoanele, teleobiectivele şi mai ales siguranţa voastră de sine.

Wegener continua să fixeze întunericul.

Lienecke şi medicul legist se uitară la el.

Nimeni nu spuse nimic.

Nu se auzea decât foşnetul frunzelor şi bâzâitul generatorului. Oricine ar fi fost acolo, acum se retrăgea tiptil şi nevăzut. Asta ar fi momentul potrivit să le tragă un şut în cur poliţailor, îşi spuse Wegener, să fugă prin pădurea statului urmând lumina lanternei şi poate că atunci s-ar fi desprins de lângă vreun trunchi de copac o umbră fugară, pe care oricum nu o prinzi niciodată, dar de care atunci ar fi măcar siguri că există cu adevărat. Unul din oamenii lui Lienecke strigă ceva, se aplecă, îngenunche între

frunze. Lienecke îşi puse ochelarii şi trecu peste panglica care fâlfâia în vânt.

— Codrul german, spuse Jocicz, este izvor de bucurie, câtă vreme nu trebuie să cauţi amprente în el.

Wegener se duse până la panglica de izolare.

— Aveţi ceva împotrivă dacă vă urmăresc îndeaproape?

— Elevul lui Josef Fruchtl?

— Din fericire.

— Prin urmare, nu pot spune nu.

— Nu, răspunse Wegener, nu puteţi.

Jocicz arătă spre costumul alb de pe el.

— Mai este unul la fel în valiză.

În acel moment îşi schimbară poziţia şi cele patru reflectoare de pe partea cealaltă a conductei. Mortul atârna deodată împotriva luminii, ţeava era o umflătură murdară de tablă îndoită, cusături de sudură şi şuruburi groase. Fluturi speriaţi descriau cercuri în lumina aproape diurnă, treziţi încă o dată la viaţă, mâine o să vă înhaţe toamna în plin somn de pe crengile voastre, îşi spuse Wegener şi se vârî în costumul alb mult prea mare. Poliţiştii se întoarseră cu spatele, continuând să fumeze în întuneric.

Jocicz îl aştepta lângă panglică. La vederea unui căpitan de poliţie învelit în folie, faţa plină de colţuri se rotunji un pic. Jocicz o porni la drum, Wegener îl urmă păşind pe pământul curăţat, făcând un semicerc în jurul pilonului drept al conductei de gaz. Cu fiecare pas se vedea ceva mai mult din mortul care se întorcea ezitând spre vizitatori, arătându-le în cele din urmă un chip de ceară străbătut de riduri, un nas încovoiat ca un cioc, sprâncene stufoase, barbişon alb. Jocicz se opri în faţa mortului şi îl lumină centimetru cu centimetru cu lanterna. Îi ridică crăcii pantalonilor şi cercetă pulpele palide, acoperite de păr. Îşi apăsă degetul înmănuşat în carnea gălbuie. Fotografie mâinile încovoiate uşor, unghiile decolorate, încheieturile. Cercetă pantofii uzaţi cu şireturile înnodate între ele şi îi fotografie fără să spună nimic. Mişcările îşi pierduseră vigoarea de mai înainte. Se furişa pisiceşte în jurul trupului fără vlagă, îşi făcea notiţe, apoi urcă pe o scară, pipăi cu degetele partea din spate a capului, deasupra cefei, părul cărunt, faţa mirată, băgă lumina lanternei în ochii morţi, coborî de pe scară.

Wegener îl privi. Când Jocicz îşi termină treaba, siluetele poliţailor stăteau nemişcate în maşină, cu capetele în piept.

Grupul de la minister discuta. Oamenii lui Lienecke curăţaseră de frunze tot cercul din interiorul panglicii care delimita locul faptei. Unul încărca sacii în două remorci acoperite, ceilalţi trecuseră şi ei dincolo de panglică şi străbăteau pădurea cu reflectoare mobile în mână. Licurici uriaşi turmentaţi, care nu vor găsi nimic, de vreme ce nu trebuiau să găsească nimic.

— Dacă îmi permiteţi, spuse Jocicz cu vocea lui cea mai dulce.

Wegener încercă să pară interesat, în ciuda oboselii năucitoare.

— Doar aţi vrut să fiţi de faţă. Jocicz împinse scara pliantă mai aproape de conducta de gaz, urcă pe partea dreaptă şi îl invită pe Wegener printr-un semn din mână să îl urmeze pe partea stângă. Wegener scoase o pereche de mănuşi de protecţie din buzunarul costumului alb şi le puse şi verifică stabilitatea scării.

— E bine proptită, spuse Jocicz de sus.

— Un comisar suspicios verifică scara, spuse Wegener mai mult pentru sine şi urcă până când spatele şi ceafa mortului ajunseră la patruzeci de centimetri de faţa lui. Putea vedea acum inelul închis la culoare pe care funia îl rodea în gâtul lung. Dedesubt aştepta Phobos Prius-ul, ca un dric chemat prea devreme. Pe capota neagră, două adâncituri.

Jocicz privi peste umărul atârnatului, mâinile lui pipăiau, degetele de cauciuc se căţărară pe funia întinsă, se strânseră într-un pumn, traseră scurt şi cu putere de ea.

Wegener îl privi pe Jocicz drept în ochi. Jocicz îi susţinu privirea.

— O execuţie, spuse Wegener.

— Aşa arată, spuse Jocicz.

— Sau înscenarea unei execuţii.

— E posibil şi asta.

— Când?

— Cu aproximativ 48 de ore în urmă, spuse Jocicz. Mai degrabă mai puţin. Cauza morţii e fractura gâtului, nu strangularea. L-au pus pe capota maşinii şi au demarat, cădere un metru şi jumătate în gol, exitus.

— OK.

— Şireturile legate între ele şi nodul călăului, înfăşurat de opt ori. Avem toate şansele să ne băgăm mâinile în căcat până la cot.

— Nu mi-a scăpat aspectul ăsta.

— Iar după ţoale pare să fi fost mare mahăr.

— Categoric.

Jocicz îşi trecu mâna prin păr. O frunză mică şi galbenă care i se prinsese în cărare pluti uşor spre pământ. Wegener băgă de seamă că mortul mirosea. A transpiraţie, a mucegai şi a început de descompunere.

— Ce veţi face?

Wegener strânse cu ambele mâini cadrul rece al scării.

— Am să investighez. Doar sunt investigator.

— Un investigator care nu poate aresta pe nimeni.

— N-are a face, oricum nimeni nu e arestat niciodată, spuse Wegener şi coborî încet de pe scară.

Joi, 20 octombrie 2011

2

Wegener deschise ochii, îi închise iar, îi deschise. Ventilatorul de deasupra lui, lipit de tavan, semăna cu o insectă rotundă cu trei picioare plate şi groase. Puturosul ăsta nu se clintea, nu se clintise niciodată şi probabil că nici nu avea să se clintească vreodată. Poate că nici nu era legat la curent. Wegener încercă să îşi amintească dacă Karolina îl făcuse vreodată să zbârnâie, în vreo vară fierbinte, pentru un pic de atmosferă de cinema. Nu reuşi să-şi amintească nimic. Chestia asta nu făcuse niciodată nimic altceva decât să atârne ca o mortăciune şi să arunce pe tavan o umbră care se mişca agale.

O umbră distorsionată de păianjen cu trei picioare plate şi groase.

Întinse mâna spre noptieră şi pipăi după minsk, apăsă pe meniu, îşi ţinu ecranul luminos înaintea nasului: 10.49. Un apel pierdut, 9.53, *W.B. birou.* Însemna că Borgs aştepta deja de o oră să îl sune înapoi, cu două sute de poze de la locul faptei răsfirate în faţa lui, în cap cu declaraţia martorului, vânătorul cutare, cu pipota doldora de aceeaşi hotărâre încăpăţânată care de optsprezece ani îl făcea să paseze incidentele de pe birourile departamentului lui, când se vesteau tulburări politice la orizont. Wegener realiză că în acest caz îi convenea de minune felul borgsian de pasare a problemei. Se întoarse pe burtă, îşi afundă faţa în pernă, îşi trase pătura peste cap şi socoti cât se va mai ocupa el de problema asta cu conducta de gaz: realist vorbind, vreo opt ore. După care C5 va prelua problema, va trânti pe ea un înalt nivel de secretizare, strict secret, caz închis. Sau o trimiteau direct pe Normannenstrasse, la Securitatea Statului, secţiunea internă. Jocicz va fi scutit de autopsie, Lienecke de evaluarea probelor adunate, el însuşi de săptămâni întregi de jocul de-a v-aţi ascunselea, interogarea drumeţilor, a călăreţilor, a culegătorilor de ciuperci, a indivizilor de la paza conductei, va fi scutit de certurile cu Ministerul Energiei cu privire la investigaţiile

în zona închisă şi toate celelalte rahaturi. În schimb vor da declaraţii de păstrare a secretului pe baza Regulamentului de Investigaţii Speciale III, o foaie subţire de hârtie galbenă cu o grămadă de ameninţări scrise cu litere mici, care mergeau de la pierderea gradelor până la concediere şi închisoare. Asta înseamnă că toţi cei care fuseseră aseară de faţă aveau permisiunea să semneze că nu voiau nici să îşi piardă slujba şi nici să fie băgaţi la închisoare pentru înaltă trădare şi de aceea *pe viitor nu vor vorbi şi nu vor comunica în vreun alt mod despre activităţile de serviciu respective şi despre celelalte circumstanţe cu nimeni – persoane înrudite prin sânge/prin căsătorie şi/sau cu ceilalţi colegi care au participat la investigaţia respectivă* La pasajul *nu vor comunica în vreun alt mod,* Wegener se gândea totdeauna la semnalele de fum. Poate datorită taberelor cu cortul pe care Tobias Kirchhoff le organiza pe vremuri în fiecare vară pentru Tineretul Liber German, undeva prin Mecklenburg. Wegener îşi imagină cum Jocicz, Lienecke şi căutătorii de urme stau la Neustrelitz în jurul focului fumegând, fiecare cu o pătură în mână şi încearcă să *comunice în alt mod* despre mortul de lângă conducta de gaz. Jocicz scrie pe cerul nopţii cu nori de fum: „Credeţi-mă, oameni buni, şireturile înnodate, nodul cu opt răsuciri, ăştia au fost *ei,* fără îndoială, căcatul dracului!” Iar Lienecke răspunde, fluturând din pătura lui: Neîndoielnic, nu am găsit nimic printre frunze, nici măcar un indiciu şi chiar acesta este indiciul, atât de curat lucrează doar *ei!* Iar căutătorii de urme cu fluturări sincrone, ca un cor tragic: Nici măcar un indiciu şi chiar acesta este indiciul!

Wegener dădu pătura la o parte, se ridică gemând, întredeschise fereastra şi se duse la baie. Ultimul bec nears de pe tavan îşi trimitea lumina săracă în direcţia chiuvetei. Toaleta şi vana rămaseră într-un întuneric de faianţă verde. Pe dulăpiorul cu oglindă strălucea tubul vechi de spray rămas de la Karolina, un falus lucios de culoarea somonului, cu inscripţia *Action.* Ultima acţiune din relaţia noastră, spusese Karolina odată, iar Wegener răspunsese că în primul rând era un joc de cuvinte jalnic, iar în al doilea rând acest *Action* măcar nu se termină niciodată, ci te aşteaptă o viaţă întreagă la magazin, frumos stivuit, produs cu multă solidaritate de Combinatul pentru Igienă Corporală. Atunci Karolina: De care lu nu ai auzit niciodată. Atunci Wegener: Miros a bărbat. Atunci Karolina: Se simte. Iar acum nu era în stare să arunce un tub hidos care de un an de zile îl pândea în baie,

colorat ca un somon. Care strălucea în fiecare dimineaţă în lumina lămpii pe jumătate invalide, ca un cântăreţ obosit care intonează pe scena din parcul de la Eisenhiittenstadt vechiul şlagăr despre iubirea pierdută, în faţa căruia toţi oamenii sunt la fel.

Wegener se sprijini cu amândouă mâinile de chiuvetă şi cercetă în oglindă un chip care era în posesia lui de cincizeci şi şase de ani. Iu ciuda nasului ca un cioc, a părului blond spălăcit care îi cădea din proprie iniţiativă spre spate şi a obrajilor un pic cam rotunzi, faţa asta a lui i se părea uneori atractivă. Nu şi azi. Azi faţa cercetată deja de sute de mii de ori i se păru fără contur, prea oarecare, cu proporţii aiurea, caraghioasă cu dungile alea roşii lăsate de culele cearşafului, o hartă şifonată pe care erau trecute puţine victorii şi multe înfrângeri. Căpitanul Obraji Scofâlciţi. Nimic din ce ar putea să-i lipsească Karolinei, se gândi Wegener, ştiind totodată că adesea gândea chiar opusul, în faţa aceleiaşi oglinzi, pe frunte cu aceleaşi cute de la cearşaf. Întoarse tubul astfel încât să nu se mai poată citi cuvântul *Action* de pe el şi dădu drumul la radio. Jan *Senti* Hermann, anunţă vocea etern exaltată a moderatorului, regele barzilor sentimentali din Germania de Est, cu noua sa piesă *Fără îndoială, timpul urăşte iubirea.* Acorduri care nu spuneau nimic.

Gândeşte-te la asta, îi răsună în cap vocea lui Fruchtl, bărbaţii sunt ca podeaua de lemn, se fac tot mai frumoşi odată cu anii. Femeile sunt ca podeaua de lemn sub un acoperiş găurit, se strică cu perseverenţă îndreptându-se spre final.

Cât îmi lipsesc deraierile tale verbale, îşi spuse Wegener.

Sub duşul atât de fierbinte încât scotea aburi, Wegener încercă să ignore lălăitul lui Jan *Senti* Hermann şi îşi imagină discuţia pe care o vor duce cu el cei de la C5, inclusiv dansul în jurul problemei. Bănuiala că în cazul mortului de la conducta de gaz nu era vorba de o distracţie particulară atârna în aer la fel de vizibilă ca reclama luminoasă cu *Goldenkrone* de pe Alex, bănuiala îngrozitoare care nu avea voie să fie gândită vreodată era scrisă acum cu litere uriaşe de neon, clipea alternativ, când verde, când roşu, nu puteai să n-o vezi. Astfel că domnii vor sta pe scaunele tapiţate în albastru din biroul lui Borgs, cu nişte mutre de înmormântare perfect studiate şi vor recita instrucţiuni învăţate pe de rost, mânaţi de frica covârşitoare să nu spună cumva vreo frază inteligibilă. Limba prin care nu spui nimic, competenţă comunicaţională made în est. Şi toţi ar trage mereu

cu ochiul la Borgs. Iar Borgs va trona în nişa lui de la geam ca un călugăr sătul, cu mâinile împreunate de-a pururi peste burdihan, părând că l-a cuprins somnul, dar în orice caz mut de la început până la sfârşit.

Wegener îl văzuse pe Borgs de două ori într-o asemenea situaţie dificilă, de fiecare dată infracţiunile fiind acţiuni de pregătire a fugii din ţară. Ambele cazuri încheiate printr-un accident mortal, survenit înainte de săvârşirea faptei. În ambele cazuri Borgs se transformase în timpul discuţiilor cu departamentele speciale într-un călugăr tăcut, îi lăsase pe bărbaţii în costume cenuşii să vorbească, ascultase neajutoratele fraze interminabile şi aluziile criptice fără să spună nimic. Colonei fără nume le furnizau celor de la C5 rezultatele investigaţiilor, le înmânau constatări, închideau dosare. Jocuri străvechi duse după legi niciodată schimbate. La sfârşit Borgs va complimenta afară întreaga şleahtă, nefăcând altceva decât să-i privească pe toţi cu faţa lui prietenoasă de dog german. Fără să fi lătrat o singură frază.

Walter, ţi-ai croit drum până acolo sus tăcând, îşi spuse Wegener şi opri apa fierbinte. Adevărata artă pe care trebuie să o stăpânească un şef de resort este să îşi ţină gura. Deodată văzu o căpuşă pe gamba dreaptă. O bilă mică şi neagră, care tocmai făcuse primul şi ultimul duş din viaţa ei de parazit.

Podeaua uzată, cu model de tablă de şah, de pe culoarele secţiei de poliţie, îl provoca pe Wegener şi acum să îşi adapteze lungimea paşilor după model. Încerca să îşi pună vârfurile picioarelor exact la marginea pătratului, ceea ce atrăgea după sine eterna problemă – paşii de lungimea unui pătrat erau prea mici, paşii de lungimea a două pătrate erau prea mari. Alternativele erau paşi mărunţi sau paşi uriaşi. Wegener simţi nevoia de paşi uriaşi. Când mai aveai parte de o investigaţie pe care puteai să o pasezi deja din prima zi specialiştilor? Se îndreptă spre anticamera lui Borgs cu paşi de o poştă şi repurtă primul succes al zilei: vârful pantofului stâng se plasă pe linia ultimului pătrat, atingând în acelaşi timp uşa. *Touche.*

Christa Gerdes nu se obosi să ridice privirea din monitor, ci preferă să înfigă cifre în vechiul ei Robotron Kappa cu atâta putere, încât turnul frezei ca o căciulă de blană se clătina la fiecare mişcare, deschise doar scurt un braţ uscăţiv, ca un indicator plin de riduri care arăta drept înainte. Femeile sunt

podele de lemn sub un acoperiş plin de găuri, auzi Wegener vocea lui Fruchtl bâzâindu-i în cap, bătu la uşă şi văzu imediat că avusese dreptate: biroul din nişa de lângă geam era ticsit de fotografii cu conducta de gaz, cu solul pădurii, cu funia, capota îndoită a maşinii şi cu un chip care în lumina gălbuie a lămpii de citit părea oarecum mai viu decât în urmă cu câteva ore în pădurea statului.

Wegener trase adânc aer în piept şi păşi în vizuina şefului, în camera întunecată, în afumătoare sau cum mai era numită camera. Ista îngălbenită, toate denumirile astea se potriveau, aici o convorbire nu dura mai mult de cincisprezece minute.

— Martin.

Borgs strivi chiştocul trabucului într-o farfurioară de carton.

Enervarea cauzată de crima de la conducta de gaz i se citea pe faţa rotundă, o grămadă de neplăceri tocmai se rostogoleau spre departamentul lui, când totul ar fi putut fi atât de frumos, o dimineaţă liniştită de octombrie, complet lipsită de oameni bătrâni, spânzuraţi după ritualuri bizare.

— Mai sunt patru săptămâni până la Tratative, Martin. Şi se întâmplă una ca asta.

— Se pare că avem nevoie urgentă de valuta de pe gaz. Wegener închise uşa şi arătă spre farfuria de carton care fumega. Dacă am rămas deja fără scrumiere.

— Asta e Christa mea, spuse Borgs mândru şi se lăsă la loc în scaun. Când distruge ea ceva, sigur e vorba despre ceva existenţial.

— Mai există încă femei consecvente.

— Spune-mi ce crezi.

Borgs îşi încrucişă mâinile în faţa pântecului rotund ca o minge.

— Despre valuta de pe gaz sau despre omul nostru?

— Şi dacă ar exista o legătură între ele?

Wegener îşi trase spre birou unul din scaunele tapiţate în albastru şi se aşeză.

— Totul arată că avem o problemă.

— Sper că nu va fi problema noastră, spuse Borgs plimbându-şi privirea peste fotografii. Dar cei din Piaţa Werder o să dea în bâlbâială când or să audă, crede-mă.

— C5 e deja informată?

— Stai încet. Chestia asta e pe biroul meu de numai două ore, aşa-i? Şi oricum voiam să vorbesc înainte cu tine.

— Deschis?

— Între patru ochi. După cum vezi.

Borgs îşi aprinse un trabuc nou, pufai şi îşi săltă picioarele scurte şi groase pe marginea stângă a mesei. Câte o gaură rotundă în fiecare talpă.

Wegener îşi dezbrăcă paltonul şi îl atârnă peste speteaza scaunului.

— Hai să vedem ce avem, spuse Borgs, plescăi şi suflă o gură de fum spre tavan. Un cadavru bărbătesc la vreo optzeci de ani. Cauza morţii gâtul rupt, spânzurat de magistrala de nord, în apropierea graniţei dintre sectoare. Sinuciderea exclusă. Locul faptei curat ca rozeta unei sirene.

— Mai curat de atât nu se poate, spuse Wegener.

— Mai curat de atât e absolut imposibil, confirmă Borgs. Şi în curăţenia asta atotstăpânitoare, cineva plasează urme care duc la concluzia că vechi cadre Stasi au suprimat un presupus informator. Şireturile înnodate, nodul funiei înfăşurat de opt ori. În felul acesta îşi executa Securitatea propriii oameni. Ultimul incident de acest fel a avut loc acum două decenii, în timpul Reînvigorării scumpei noastre patrii. Aşa se spune. Că de ştiut, nu ştie nimeni nimic sigur. Fiecare povesteşte câte ceva când i se năzare, cu mâna la gură. Aşa. Şi într-o lună vine Lafontaine, să ne salveze taraba falită. Cu condiţia ca taraba să fie cuminte. Doar că momentan taraba pare să fi fost destul de neastâmpărată. Ce giumbuşluc mai e şi ăsta, Martin? Cine vrea să îşi bată joc de noi?

Wegener goni cu un gest fumul de trabuc care da să îi între în ochi.

— Uciderea trădătorilor – e un zvon sau lucrurile astea s-au întâmplat cu adevărat?

— Nu mă întreba. Borgs dădu din umerii laţi. N-am întâlnit niciodată pe nimeni care să ştie răspunsul. Şi pentru noi nu contează, de fapt. Semnele oricum vorbesc limba lor.

— Şireturile legate: nu poţi fugi de noi. Asta mai înţeleg. Dar nodul?

— Înfăşurat de opt ori. Borgs ridică opt degete mici şi groase în aerul afumat. 8 februarie 1950. Înfiinţarea MfS. Întru amintirea vechilor idealuri, dacă vrei aşa. Întru tradiţia frăţiei.

— Minţi bolnave.

— Bolnave şi periculoase.

Wegener tuşi.

— Sunt două posibilităţi. Omul nostru a lucrat pentru Securitate, a dat-o în bară, vor să scape de el. Şi să tragă totodată un semnal. Un semnal orientat spre interior, ca să spun aşa. Prin urmare, reînvie vechea metodă, ca să fie clar pentru cei din trupă: asta se întâmplă dacă ne lucrezi pe la spate.

O tâmpenie absolută. Borgs scutură din cap. Omul ăsta avea în jur de optzeci de ani! Şi chiar dacă Serviciul secret ar continua să îşi scoată din joc oamenii, ceea ce pe fondul tratatelor internaţionale nici măcar nu-şi poate permite, n-ar face-o în felul ăsta. Şi mai ales cu patru săptămâni înainte de Tratative. O singură încălcare dovedită a criteriilor statului de drept şi aici la noi se stinge lumina. A doua posibilitate?

— Cineva încearcă să dea vina pe Securitate, reîncălzind vechile metode ale acesteia.

Borgs plescăi, pufai, plescăi.

— Dacă vreau să dau vina pe Stasi pentru ceva, atunci faptul trebuie să devină public, atunci e nevoie de un scandal. Cum se va întâmpla asta? Cine s-o facă? În seara asta, cazul e preluat de C5. Statut de investigaţii speciale. Nu o să transpire nimic. Şi e greu de imaginat că mâine-dimineaţă Schily o să dea fuga cu povestea la *Camera de actualităţi.*

— Asta chiar ar fi o surpriză. Wegener se ridică în picioare, trase la o parte perdeaua grea şi deschise fereastra veche. Aerul rece năvăli înăuntru şi înlocui putoarea de fum cu putoare de grăsime încinsă. Pe aleea Lechner, un Phobos II Universal se lupta cu un spaţiu gol de parcare, capul chel al şoferului se iţea pe geamul lateral, se întorcea la dreapta, la stânga, un cucui indecis de culoarea pielii. În mijlocul cucuiului, un plasture. Maşina se puse de-a curmezişul, renunţă, o zbughi de acolo.

— Poate că au fost indivizii de pe vremuri, spuse Wegener.

— Cum adică indivizii de pe vremuri?

— Vechile cadre. Care se spune că ar fi procedat aşa prin 89/90. Indivizi care aveau un cuvânt de spus pe vremea lui Honecker. Apoi vine Reînvigorarea, Erich al lor iese la pensie, Krenz devine numărul I, Schily îi ia locul lui Mielke, zboară din post cu ocazia reformelor şi a noii orientări. Dar mai rămâne de plătit o poliţă.

— Teoretic este posibil, mormăi Borgs. Dar douăzeci şi unu de ani sunt o vreme al naibii de lungă. De ce abia acum?

— Poate că omul nostru cu şireturile s-a ascuns deosebit de bine.

Borgs arătă nemulţumit.

— Şi să facă totuşi înscenarea asta? Pe cine să mai sperie, în ziua de azi?

— Pe alţi trădători de pe vremea aceea. Habar n-am. Poate că au făcut-o doar din principiu. Dar nu are nici un chichirez, din moment ce nu ştim dacă bătrânul a lucrat pentru Securitate.

— Trebuie în primul rând să aflăm cine e omul.

Wegener se aşeză la loc.

— Şi dacă e vorba doar de conducta de gaz? Şi de Tratative?

— M-am gândit şi eu la asta. Mafia rusească. Un prost bătrân care nu şi-a plătit partea de mită. Dar ruşii procedează altfel.

— Ruseşte.

— De exemplu. Ce îţi spune capota îndoită?

— Improvizaţie. Sau încă un simbol, unul pe care îl înţeleg doar cei din interior. Dar de ce au luat plăcuţele de înmatriculare?

— Habar n-am. Borgs îşi lăsă picioarele să alunece de pe masă. Pentru mine este important mai ales un lucru: cei din piaţa Werder vor cerceta în curând foarte îndeaproape treaba asta. Iar CC-ul are grijă ca propriul rât să rămână curat. Pentru noi, asta înseamnă că trebuie să facem exact ceea ce avem de făcut. Nici un gest mai mult sau mai puţin. Nu trebuie să îi mai dau lui Kallweit şi motive să ne atace, doar pentru că vrea să potcovească serviciile cu şi mai multe competenţe.

— Asta înseamnă că eu am ieşit din ecuaţie.

— Aproape. În timp ce vorbea, morocănosul dog Borgs se transformă în vicleanul dog Borgs. Azi-noapte au găsit un plic în paltonul mortului. Încă îl mai cercetează de amprente. Dogul viclean împinse la o parte pozele, îşi plimbă arătătorul pe suprafaţa biroului, se opri în dreptul unui bilet. Plicul îi este adresat unui anume Emil Fischer, doar numele, fără adresă, fără timbru, nimic. Scris de mână. În plic un bilet scos la imprimantă. Textul: *Dragi vecini, dragi tovarăşi, sâmbătă pe 22.10.2011 ne serbăm ziua de naştere. Vă rugăm să arătaţi înţelegere, în cazul în care va fi gălăgie. Salutări cordiale, M. Radecker, I. Dedelow, 16, ultimul etaj.*

— Asta înseamnă că mortul ar putea fi Fischer, spuse Wegener.

— Sau unul dintre expeditori, care nu a mai reuşit să arunce plicul în cutia lui Fischer.

— Sau aşa.

— Sau poate cineva a spart cutia poştală a lui Fischer, n-ai de unde şti. Christa a verificat deja, există doar o singură dată combinaţia Radecker, Dedelow şi Fischer. Pe strada Ludwig-Renn 32.

Borgs se săltă din scaun, lipăi până la fereastră, închise canaturile duble şi trase perdeaua la loc.

— Te ocupi chiar azi de problema asta, poate clarifici identitatea, aduni câteva comentarii ale vecinilor, să avem ceva la mână. Fă, te rog, un raport complet, impecabil ca formă.

— Până mâine seară?

— Cel târziu până mâine înainte de prânz. După care procedăm după manual, până ne iau cazul. Am să iau imediat legătura cu domniile lor. Şi dacă mai eşti chemat, Martin, ceea ce presupun că o să se întâmple, îţi dau un sfat.

— Să-mi ţin pliscul, zise Wegener.

— Când înveţi de la Borgs, înveţi să câştigi, spuse dogul şi se lăsă mulţumit să cadă pe scaun.

3

Voss puţea. Până acum Wegener doar auzise spunându-se că Voss puţea, dar acum o simţea cu propriul nas. Voss puţea a maieuri supraelastice nespălate, cumpărate de la VEB Sigmund Jahn, a ţigări fără filtru, a ceapă, a usturoi, a tartru, a grija excesivă de a respecta întocmai prevederile rutiere şi a încă ceva, ce Wegener nu putea identifica. Poate un ultim rest trist de *Florena Sport Deodorant* care pierduse de zile întregi lupta împotriva acidului butiric, a tabacului şi a diferitelor legume din familia prazului şi care acum voia să se volatilizeze cât mai discret posibil.

— Îmi pare rău pentru faza cu navodobro-ul, domnule căpitan. Sieberg s-a aşezat pe el, nici un display nu rezistă la aşa ceva.

— Lasă că o găsim şi aşa.

Voss conducea maşina aplecat mult în faţă. Nasul ca un morcov ciuruit de pori uriaşi era aproape aşezat pe bord, ambele mâini încleştate pe volan, ochii strânşi, în aşteptarea permanentă a unor catastrofe infame. Cusăturile pantalonilor cenuşii de poliţie se înfigeau în coapsele groase vossiene cu bine-cunoscuta lipsă de compasiune a uniformelor est-germane

şi strangulau sexul vossian, făcându-l să semene cu o minge de tenis. Wegener simţi fiori reci pe şira spinării. Puteau să treacă săptămâni întregi până va fi în stare să-şi scoată din cap umflătura asta anormal de rotundă. O umflătură din asta te urmărea şi în vis. O umflătură din asta putea chiar şi să vorbească în vis. „Dacă cucuiul ăsta o să înceapă noaptea să îmi povestească viaţa lui, atunci mă duc şi sar de pe EastSide direct în piaţa Alex”, îşi spuse Wegener.

— Din nou! Voss privi încruntat spre convoiul de fenoplast care rula peste centura Liebknecht cu cele patru benzi ale ei, respectând limita de viteză şi distanţa minimă dintre vehicule. Acolo! La piciorul podului! Aţi băgat de seamă ce mâzgălesc ăştia mai nou peste tot?

Wegener îl privi pe Voss.

— *Poliţaii au un dos numai bun pentru Phobos!* Câteva picături de salivă săriră din gura lui Voss direct pe parbriz. Păi cu ce altceva să ne plimbăm? Cu Maserati? Chestii din astea trebuiau să mâzgălească atunci când s-a scos de pe piaţă Trabantul, pizda mamii lor. Atunci ar fi fost măcar ceva nou!

Wegener încercă, fără succes, să deschidă geamul de pe partea lui. Manivela era ruptă chiar deasupra filetului.

— Că doar toată lumea circulă cu Phobos-ul! spuse Voss. În afară de câţiva nenici care nu pot renunţa la Trabantul lor, aşa că ar trebui să spună: *Şi* poliţaii au un dos numai bun pentru Phobos!

— Voss, din partea mea puteţi scrie asta pe zidurile din Kopenick, noaptea, spuse Wegener. Doar să nu vă lăsaţi prins.

— Niciodată nu m-am lăsat prins.

Voss îşi băgă mâna stângă între picioare, degetul mare şi arătătorul ciupiră de stofa.

Wegener privi afară pe geam. Primele silozuri de locuinţe se iviră printre mesteceni fugari, deveniră tot mai multe, se transformară într-o armată de blocuri, într-o companie prost aranjată de dulapuri. În dreapta dantura ştirbă a unui gard de şantier, parafină, movile de pământ, cauciucuri vechi de maşină. Soarele, rămas ascuns în spatele unor zdrenţe subţiri de nori, strălucea posomorât ca printr-un ochi de sticlă lăptoasă. Frunze galbene de mesteceni acopereau pestriţe asfaltul crăpat, puncte mişcătoare ordonate de vânt în modele mereu noi. După care strada o viră brusc la stânga, stiva de case din Marzahn, mai aproape decât ai fi bănuit-o, apăru lată, butucănoasă, albă pe

fundalul cerului cenuşiu, un zid înalt la orizont, lung de kilometri întregi.

Voss oftă.

Wegener încercă să nu se uite într-acolo, bănui însă că mâna îşi făcea iar de lucru cu pantalonii. Armăsarul Voss, spusese Borgs, pute ca un catâr, dar te duce în galop oriunde pofteşti.

— Un coleg de şcoală al cumnatului meu a făcut asta, oftă Voss, ăla e de vină pentru Phobos. Pentru numele ăsta, vreau să spun.

Wegener continua să privească ţintă la peisajul Marzahnului, care se tot apropia. Încă o singură privire spre armăsarul Voss, cu mâna băgată jos la parter, ar strica ziua asta care încă nici nu începuse prea bine.

— A fost un fel de concurs cu premii. Ştiaţi asta, domnule căpitan?

Wegener scutură capul.

— Aia nu voiau un Trabant nou, că după Reînvigorare totul trebuia să fie altfel. Sau măcar să se numească altfel. Prin urmare, puteai veni cu propuneri. Colegul de şcoală al cumnatului meu… Vocea lui Voss sună dintr-odată uşurată. Wegener riscă o privire şi văzu ambele mâini pe volan… A deschis lexiconul la Marte. Planeta roşie, cum s-ar spune, steaua socialismului, ştiţi.

Wegener îşi scoase carneţelul din buzunarul paltonului şi îl deschise la schiţa făcută de Christa Gerdes. Săgeţi verzi de cariocă şerpuiau printre blocuri de locuinţe albastre, făcute cu pixul, până la o cruce neagră, strada Ludwig Renn 32.

— Chiar îmi pare rău că e stricat navodobro, spuse Voss.

— Nici o problemă, spuse Wegener şi întoarse desenul cu 90 de grade.

— Aleea Landsberg. La dreapta, aleea Cosmonauţilor.

— La stânga, spuse Wegener. Pe strada Raoul Wallenberg.

— Apropo de cosmonauţi, spuse Voss şi băgă viteză. Colegul ăsta al cumnatului meu a găsit deci în dicţionar un satelit al lui Marte, un satelit care zboară pe undeva pe acolo, pe sus şi trabantul ăsta se cheamă Phobos. A trimis deci propunerea la concurs, cu explicaţia că, dacă maşina primeşte numele Phobos, atunci va fi un trabant – şi totuşi nu un Trabant. În orice caz însă o chestie socialistă. La urma urmei, se învârte toată viaţa în jurul lui Marte.

— A patra la dreapta pe Paul Dessau.

— Paul Dessau, Paul Dessau, Paul Dessau, spuse Voss şi la fiecare Paul Dessau încetini tot mai mult, cu fruntea lipită de parbriz şi bărbia sprijinită de volan.

— Aici în spate. La indicator.

— Să trăiţi, domnule căpitan.

Dintr-odată apăru soarele, reflectat de ferestrele deschise ale blocurilor, un punct orbitor de lumină care sărea dintr-un geam în altul şi sălta vesel pe lângă maşina de poliţie pe strada Raoul Wallenberg. Aici tocmai se aeriseşte printr-o sută de mii de guri, îşi spuse Wegener, să iasă mirosul de mâncare, de mazăre, de soia, de niţele congelate, după care se scoate din dulapul de la bucătărie cafeaua marca Rondo, se dă într-un clocot, se dă drumul la DEF 5, tema zilei cu Inka Bause, *Slăbeşte sau emigrez! Hei, fostule vestic – nu îmi împuia capul cu lumea de dincolo! Dacă eu aş fi avut atunci Mondos, tu nu ai fi pe lume acum!*

— Paul Dessau, se bucură Voss şi o coti la dreapta printre blocuri.

— Următoarea la stânga pe Ludwig Renn. Numărul 32.

— Ludwig Renn, Ludwig Renn, Ludwig Renn…

Voss o coti la stânga, urmări numărul caselor, încetini mult, semnaliză spre dreapta, opri în parcare, gâfâi. În locul în care fruntea îi atinsese parbrizul, strălucea o urmă de forma unui bob de fasole.

Wegener deschise portiera de pe partea lui şi inspiră adânc. Prin urmare, iată cât de bine putea să miroasă în Marzahn: a toamnă, a iarbă cosită şi doar o idee a grăsime încinsă.

— De când trebuie să bag ulei de rapiţă în maşină, am pus pe mine douăzeci de kile, spuse Voss şi se strecură afară. La fiecare drum mi se face poftă de cartofi prăjiţi cu maioneză. Meseria asta te face dependent, domnule căpitan, dependent absolut, dar ia căutaţi la administraţie pe careva, să vă aprobe o cură de refacere pentru asta!

— Vă vine bine.

Wegener trânti portiera.

Strada Ludwig Renn era formată dintr-o mână de blocuri ponosite, Trabanturi în curs de descompunere, containere de sticlă veche şi copaci galbeni. Pe un petic verde înecat în gunoaie stătea o femeie în pantaloni de trening, nemişcată ca o statuie împotriva sportului. Doi câini mici şi negri patrulau mărunt în jurul ei, nasurile lor îi conduceau în bucle imprevizibile prin iarbă. Unul din câini se lăsă în jos depărtându-şi picioarele,

urină, privi fix. De pe învelişul de beton al balcoanelor se cojea vopseaua. Într-un ghiveci de flori străluceau ultimele muşcate, pe balustrada de lângă străluceau primele podoabe de Crăciun, o sanie trasă de reni, plină de daruri care nu vor exista niciodată. Între plăcile strâmbe de pe trotuar creşteau buruieni. Să locuieşti aici sau să atârni spânzurat de o conductă de gaz, îşi spuse Wegener.

— Asta a fost o zonă bună pe vremuri, spuse Voss, cam pe vremea Reînvigorării. În ziua de azi nu mai vezi aici decât cutii din astea vechi sau din când în când câte o Lada. Puteţi să vedeţi.

— Numărul 32, spuse Wegener privind schiţa. Probabil una din cele două de acolo.

Voss armăsarul galopă până la următoarea plăcuţă cu numărul caselor şi gesticulă cu copitele din faţă spre turnul din dreapta. Wegener o luă pe scurtătură prin iarbă, numără etajele blocului, se încurcă pe undeva pe la mijloc, o luă de la început şi îi ieşiră 18 etaje. Manfred Radecker şi Ines Dedelow locuiau la etajul 16. Locuinţa lui Fischer trebuia deci să se afle în treimea superioară. Paltonul scump, ceasul de aur, cravata de mătase, nimic din ce se găsise asupra mortului nu se potrivea cu adresa asta. Cel mult pantofii scâlciaţi pe care îi avusese în picioare.

Când Wegener ajunse la uşă, Voss stătea aplecat în faţa unui panou mare cu sonerii şi citea numele. Aproape jumătate din pătrăţele erau goale. Wegener îşi lăsă capul pe spate. Plăci roşietice de beton se înălţau până la cer. O placă pe etaj, în total optsprezece plăci. Balcoanele îmbrăcate în tablă ondulată, care fusese cândva albă. Acum rugina ieşea din găurile şuruburilor, mâncând din înveliş.

— *R. Brose, Reinke, I. Holzmuller,* toate numele sunt trecute aici, spuse Voss şi se aplecă şi mai tare. *M. Bussmann, Gert Herzog, E. Fischer,* uite-l colea, etajul 18.

— Morţii locuiesc mereu sus, spuse Wegener şi sună.

Voss scormoni în buzunarul vestonului după o batistă, o despăturii, îşi suflă nasul.

Wegener mai sună odată la *E. Fischer.* Nimic. Apoi la *Radecker / Dedelow.* Tot nimic.

— Sunt toţi plecaţi la lucru, spuse Voss.

Sau la morga din Kopenick.

Wegener apăsă pe soneriile din dreptul numelor *Weber* şi *A. Zauritz.* Interfonul pârâi.

— Alo! strigă Voss.

Alo! strigă o voce de femeie.

— Poliţia Populară! Vă rugăm să deschideţi!

— Dar numai dacă sunteţi vee-seli!

— Încă suntem veseli.

— Intraa-aaţi, cântă vocea femeii.

Din interfon se auzi un zumzăit slab. Wegener împinse de uşă.

Pe coridor mirosea a supă. Tencuială de un galben murdar. Podeaua făcută din plăci cenuşii de linoleum, marginile exterioare se curbau în sus ca la feliile vechi de brânză. Pe uşile de metal ale liftului, comentarii scrise cu vopsea colorată.

Erou al şomerilor!

Sunt deja, cap sec

Rammelow şi-o trage pe-un ram

Şi eu!

— Aici puteţi să scrieţi dup-aia chestia cu Phobos-ul, spuse Wegener, mai trase o dată adânc aer în piept şi îl urmă pe Voss în cabină.

Liftul trosnea în timpul urcării. Unele etaje se aprindeau sub forma unei cifre roşii pe un pătrăţel ponosit, altele erau trecute sub tăcere. Pe pereţii verzi de plastic alte mâzgălituri, unele dintre ele frecate cu praf de curăţat şi transformate în pete gri.

— *Toată lumea cu Trabantul numai Krenz se urcă-n Benz,* citi Voss. Şi aici: *Adolf măcar a construit autostrăzi*.

— Când au dreptate, au dreptate.

Wegener îşi scoase minskul din buzunar, opri sonorul, îl băgă la loc.

— Uitaţi aici! spuse Voss şi atinse tavanul. *Poliţaii au un dos, numai bun pentru Phobos!* Dar dincolo scrie că toţi merg cu Trabantul, în afară de Krenz. Ăştia gândesc cu dosul, nu ştiu nici ei care le e problema.

Trosnetul încetini, cabina se opri atât de brusc, încât Wegener se ţinu de perete, pe ecran apăru numărul 18. Un gong ca la teatru.

Uşile de metal se dădură la o parte, în faţa lor apăru un coridor murdar şi o femeie uscată. Femeia stătea sprijinită de uşa deschisă a apartamentului ei şi fuma. În spatele ei o cocină plină de boarfe.

— Fumatul e interzis! strigă slăbănoaga şi râse.

Şuviţe de păr roşu şi gras îi atârnau pe faţă ca un covor trist. Dinţii îi amintiră lui Wegener de gardul şantierului de pe drum.

— Pentru dumneavoastră se pare că nu, observă Voss.

— Exact. Abia aştept un incendiu, să vină băieţii ăia frumoşi de la pompieri.

— Vă mulţumiţi şi cu poliţişti?

— Sigur, drăguţă, pofteşte.

Slăbănoaga râse ca o tablă în plină vibraţie, îşi ridică capotul înflorat şi dezveli un picior ofilit cu vene albastre pe pulpă.

Voss deschise gura şi o închise la loc.

— Îl cunoaşteţi pe domnul Fischer? întrebă Wegener. Unul dintre vecinii dumneavoastră de aici e la etajul 18.

— *Bien sur,* spuse slăbănoaga, tovarăşul Fischer e chiar singurul meu vecin, toţi ceilalţi au plecat, au plecat de-e to-ot. N-au mai vrut să stea lângă o prospătură ca mine, vă puteţi închipui una ca asta?

— Şi dumneavoastră sunteţi…

— Orice vrei tu, bătrâne.

— Îl cunoaşteţi pe domnul Fischer?

— Defel, nu e niciodată aici. L-am văzut de câteva ori cu totul. De curând am fost la el să împrumut o bucată de unt, vreţi să ştiţi pentru ce?

— Presupun că pentru păr, făcu Voss.

— Păr nici nu mai am, şopti slăbănoaga şi îşi strâmbă faţa căzută într-un zâmbet ironic, plin de regret.

— Putem să vă luăm şi cu noi la secţie!

Armăsarul începea să dea din copite.

— Crede-mă că nu mă vrei la secţia ta, îţi promit solemn, oriunde mă vrei, dar nu la secţia ta de căcat!

Wegener scoase fotografia din buzunarul interior, făcu trei paşi spre slăbănoagă şi îi puse copia sub nas. Din locuinţă venea miros de ţuică. Rânjetul de gard de şantier dispăru.

— Şi acum locuiţi de una singură la etajul 18, stimată doamnă?

— Aşa se pare, murmură slăbănoaga şi se ţinu de tocul uşii. Ce aţi făcut cu el? Nenorocitule! Mi-aţi împuşcat singurul vecin!

— Care e apartamentul domnului Fischer?

— Nu vă spun nimic, paraziţilor, arătărilor, porci nazişti ce sunteţi! L-aţi împuşcat!

Wegener se întoarse cu spatele şi o porni în jos pe coridorul întunecat. Treizeci de metri de tunel sterp şi jegos. Un tub de neon bâzâia, reuşind totodată să rămână complet stins, un altul se aprindea şi se stingea la fiecare trei secunde, pocnind în

surdină. Lumina intermitentă făcea crăpăturile din pereţi să apară şi să dispară. Pe jos bucăţi de tencuială, cocoloaşe de praf, pete care dispăreau în întuneric, apăreau iar, dispăreau. Wegener se ţinea pe mijlocul coridorului. Aştepta şi făcea următorul pas în următorul moment de lumină. Se oprea când se făcea întuneric. Undeva în spate, Voss o îndemna pe slăbănoagă să între în casă. Slăbănoaga se văita. Voss ridică vocea. Wegener îşi deschise minskul şi lumină cu display-ul plăcuţele cu nume de lângă sonerii. Două uşi fără nume. Deasupra celei de-a treia sonerii, o bucată de bandă izolatoare, pe care cineva scrisese cu pixul literele *We,* restul fusese rupt. În faţa celei de-a patra uşi căzuse o bucată mai mare de tencuială. Wegener îşi ridică display-ul. Sub tavan plase de păianjen în care pluteau ţânţari morţi, pete întunecate de apă. Trei uşi fără nume. Apoi o bucată de bandă izolatoare, inscripţionată de data asta cu cariocă roşie: *E. FISCHER.* Wegener scoase din portmoneu cartela magnetică pe care o folosea la secţie, ţinu minskul direct deasupra yalei şi încercă să împingă cartela între încuietoare şi toc. Reuşi să o bage doi centimetri şi atât. Ceva o bloca. Wegener apăsă mai tare, plasticul se îndoi. Scoase cartela din crăpătura uşii şi încercă mai jos. La celălalt capăt al coridorului, Voss dispăruse cu tot cu femeie în apartamentul acesteia. Wegener se aplecă şi cercetă încuietoarea. Nu erau semne de forţare a uşii, nu era nici măcar o zgârietură. Cilindrul era nou. Unul din oamenii lui Lienecke va trebui să se ocupe de treaba asta. Râsetul slăbănoagei răsună peste coridor, apoi se opri brusc. Armăsarul veni în galop, în mâna dreaptă ţinea ceva.

— Domnule căpitan! Tipa are o cheie!

Voss se opri sub tubul de neon cu lumină intermitentă, faţa îi era ca un smiley de culoarea pielii, care pâlpâia ameninţător.

— I-a dat-o acum un an, ca să-i ude florile.

— Cu rachiu?

— Jură că nu a luat niciodată nimic.

Wegener dădu din cap, băgă cheia în broască şi o învârti de două ori, apăsă clanţa cu cotul. Lumină orbitoare. Două ferestre mari, nici o perdea.

Voss gâfâia atât de dezamăgit, de parcă ar fi aşteptat un apartament de lux şi ar fi dat peste o cocioabă din prefabricate. Wegener îşi plimbă privirea peste garsonieră. În colţul stâng o canapea veche, deschisă, acoperită cu un cearşaf, pătura de un maro-portocaliu împăturită cu grijă. Lângă uşă, pe dreapta, o

nişă pentru gătit cu frigider şi aragaz, lângă chiuvetă farfurii mari şi mici, două pahare din care se iţeau nişte tacâmuri, un filtru de cafea cu soia, o sticlă de praf de curăţat Leumikor, în faţa geamului o masă de bucătărie cu două scaune pliante, pe pervaz mai multe ghivece cu trandafiri. Plantele erau atât de perfecte, de parcă tocmai ar fi fost cumpărate. În colţul din spate din dreapta, doi pereţi despărţeau camera de o baie micuţă. Prin uşa deschisă, Wegener văzu o toaletă de un roz demodat şi un preş asortat. În întreaga locuinţă aceeaşi podea cenuşie acoperită cu linoleu ca pe hol, cu diferenţa că aici fusese curăţată temeinic. Câteva plăci din nişa pentru gătit erau mai deschise la culoare şi se vedea că cineva le schimbase.

— Ce părere aveţi, Voss?

— Arată ca un apartament model, apartamentul socialist cu o cameră, din anii ’70. Eu nu aş putea trăi aici.

— Probabil că şi E. Fischer a văzut lucrurile la fel, spuse Wegener. Fără perdele, tablouri, covoare, feţe de masă, cărţi, dulapuri. Nici măcar un dulap de haine nu e. În schimb, sunt trandafiri în ghivece.

— O locuinţă secundară, spuse Voss. Poate stă altundeva şi vine numai din când în când la Berlin.

— Sau locuieşte la Berlin şi vine numai din când în când aici.

Voss îşi dădu jos căciula.

— O iubită?

— S-ar putea. Dar trebuie să fie o iubită fără pretenţii, dacă domnul Fischer închiriază o locuinţă într-un bloc de beton din Marzahn. Pare mai degrabă un loc de refugiu pentru caz de nevoie. O ascunzătoare. Oricum, o ascunzătoare cu trandafiri.

— Să se ascundă de cine?

— Poate de ucigaşii săi.

— Cum i-au venit de hac?

— Cazul s-ar putea să fie deja de nivel trei. Fiţi bucuros că vă scutesc de detalii şi nu trebuie să semnaţi nimic mai târziu.

Voss încuviinţă din cap şi îşi puse căciula.

— Vă rog să aşteptaţi aici echipa de la criminalistică, spuse Wegener. De îndată ce apare Ulf Lienecke, vă ocupaţi de vecini. Mulţi nu sunt. Poate că cineva l-a văzut vreodată pe Fischer însoţit, poate a fost nevoit să poarte vreo conversaţie în lift. După aceea, vă rog să luaţi legătura cu administratorii şi să vedeţi tot ce au despre el.

Voss se căută prin buzunare după cheile de la maşină.

— O să iau trenul, spuse Wegener. Măcar pot deschide geamurile.

4

Trenul de mare viteză S 7 se smuci, bâlbâi, tresări, apoi o zbughi de pe loc atât de brusc, de parcă tocmai ar fi fost ţinut de la spate şi s-ar fi eliberat cu ultimele puteri dintr-o strânsoare grozavă. Cubul de sticlă al gării de pe Friedrichstrasse rămase în urmă, ploaia lovi în geamurile pline de zgârieturi. Trenul vâjâi peste viaductul de fier spre Alexanderplatz, menţinându-se la nivelul etajului trei al clădirilor. Faţadele înnegrite de funingine ale caselor cu chirie treceau pe lângă tren, stuc murdar, pereţi dărăpănaţi de cărămidă, perdele grele în spatele ferestrelor putrezite ale clădirilor vechi, burlane de piatră cârpite cu plastic şi sârmă şi care demult erau la fel de găurite ca la început. Printre blocurile de locuinţe erau presărate cutiile luminate, cu multe etaje şi cu nenumărate sertare pătrate, în care autorităţile colecţionau populaţii de robotroni, plante de cauciuc şi funcţionari.

Lui Wegener i se făcu frig.

Încălzirea nu funcţiona sau nu fusese încă pornită, poate zgârciţii de la transportul în comun speraseră să fie un octombrie cald. Ploaia se transformă într-o grindină uşoară, cădea răpăind pe acoperişul de metal, bucăţile mici de gheaţă se târau de-a curmezişul ferestrelor şi lăsau dâre subţire de apă în urmă. Trenul intră într-o curbă, coti la dreapta, o coadă luminoasă în valea întunecată a blocurilor. Mingea argintie a turnului televiziunii apăru pe cerul înserat, deasupra acoperişurilor, ca un gigantic glob de crăciun. Luminile se reflectau pe asfaltul ud al străzii Karl Liebknecht, se frângeau în stropii drumeţi de pe geamurile vagoanelor. Wegener avu dintr-odată senzaţia că simte miros de turtă dulce sau de vin fiert cu scorţişoară. Crăciunul îl lovi cu toată puterea amintirilor declanşate brusc de un miros, un anumit gust, de ceva ce nici nu ai fi bănuit cu doar o secundă înainte. Trenul opri la fel de smucit cum pornise. Un scârţâit ascuţit sub tablele din podea. Nemişcare. Uşile se deschiseră cu un şuierat lung. Wegener coborî, o luă pe scara care ducea spre parter şi încercă să-şi scoată din cap asociaţia

cu Crăciunul, lucrul acela care ţinea încă de lumea legată de mama şi tata, pe care reuşea să-l reprime şi care reuşea mereu să se întoarcă, pierderea dureroasă care se apropia pe calea prăpăstioasă a amintirii şi care cel târziu în ajunul Crăciunului i se va înfige în creier. Împinse uşile batante ale staţiei. Alexanderplatz mirosea din fericire a ulei de Phobos şi nu a migdale prăjite. Încă o lună şi jumătate şi vinul fiert, cozonacii, vata de zahăr şi tristeţea festivă vor câştiga supremaţia.

În Casa Berolina socialismul se construia şi acum, la ora şapte şi un sfert. Aproape la toate geamurile mai ardea lumină. Wegener îşi ridică gulerul paltonului şi o luă de-a lungul gării spre colosul de cărămidă luminat, încercă să ignore mirosul tot mai puternic de cârnaţi prăjiţi, evită pe Dircksenstrase câteva bălţi de mărimea unei mese şi înjură: cincizeci şi şase de ani! Şi încă nu avea umbrelă!

Când ajunse sub copertina de sticlă a casei Berolina, era ud. Lângă uriaşa poartă de aur de la intrarea principală strălucea placa îngâmfată de alamă, cu interminabila gravură: *Ministerul pentru Exportul Energiei şi Economia de Tranzit al Republicii Democrate Germane. Departamentele TIV, VII – Subdepartamentele A – H.*

Dedesubt, stema ţării.

Wegener se îndreptă spre echipa de pază şi îşi predă legitimaţia cu microprocesor încorporat. Cartela fu introdusă într-un scanner mobil marca Borska, pe care unul din oamenii de la pază îl purta la brâu. Scannerul bâzâi, două lumini roşii se stinseră, se aprinseră două verzi. Un grăsan în uniformă îi băgă lui Wegener o lanternă cu Xenon în faţă, compară poza de pe legitimaţie cu ce avea în faţa lui şi se arătă mulţumit.

— Bun venit la Ministerul Exportului de Energie şi al Economiei de Tranzit, domnule căpitan!

— Şi eu care credeam că o să mă mai controlaţi şi între picioare.

— Controlul senzorial nu este necesar în cazul funcţionarilor din serviciul Poliţiei Populare, dacă rezultatul verificării legitimaţiei de serviciu a fost pozitiv şi dacă identificarea vizuală a fost efectuată, domnule căpitan.

Wegener îşi verifică restul de freză în metalul lucios al plăcii de alamă şi păşi în sala de primire. Căldură, odorizant cu aromă de vanilie, Rachmaninov. Concertul de pian nr. 3. De două ori fusese cu Karolina aici, în urmă cu câţiva ani, când aplicase

pentru postul de asistentă a unuia dintre şefii de departament, fusese respinsă, mai aplicase o dată, fusese respinsă din nou. Afacerea cu tranzitul e tot mai importantă, cândva or să mă sune ei, spusese Karolina după al doilea refuz şi nu mai făcuse nimic altceva decât să aştepte. Şase luni mai târziu avea slujba. Aici se potriveşte mortul nostru, îşi spuse Wegener. Aici se potrivesc costumul, ceasul, cravata. Se duse la tejgheaua elegantă din lemn de nuc şi îşi puse legitimaţia de serviciu pe lemnul şlefuit.

— La doamna Karolina Enders, vă rog.

Recepţionera ridică două sprâncene inventate ad hoc şi lovi cu nonşalanţă demonstrativă în tastele nanotchev-ului. Desenul de pe unghii: soarele, luna şi stelele.

Wegener îşi băgă legitimaţia la loc, se rezemă de tejghea şi avu senzaţia că era *dincolo.* Sosirea la Grand Hotel. Sala Casei Berolina nu era altceva decât o mare orgie. O orgie din alamă şi marmură.

O lăudăroşenie fără margini pentru negustorii din UE însetaţi de energie, ia priviţi aici şi RDG-ul are ceva de oferit şi vouă vă curg balele, pace în colibe şi victorie în palate. Candelabrele, aplicele de pe perete, scrumierele cu picior, plăcuţele cu numele diferitelor departamente – tot ce putea fi produs din metal strălucea auriu. Podeaua din piatra cea mai albă. Trasee de covor roşu desenau drumuri pe albul neprihănit, se întretăiau în mijlocul sălii, curgeau spre dreapta şi spre stânga pe treptele curbate care duceau în sus. Un uriaş ecran plat plin de diagrame, curbe de la bursă, numere sclipitoare. Preţurile la energie de la Londra până la Peking. Pe nişte cuburi negre de piele şedeau şi râdeau doi tineri purtători de costum, unul îi arăta celuilalt ceva pe minsk. Părul tuns scurt. Feţe turtite şi palide. Ruşi de la gaz, îşi spuse Wegener şi o auzi pe recepţioneră vorbind la telefon cu Karolina, o caută un domn Wegener. Sau aşa cumva.

Un bărbat înalt cu păr alb îi salută pe tinerii ruşi şi păru să le strângă mâna la nesfârşit. Rusul mai scund spuse ceva şi toţi trei rânjiră. Lafontaine! strigă cel cu păr alb. Acum râdeau cu gura până la urechi. Rusul mai scund încercă să îl bată pe umăr pe căruntul înalt, dar nu ajunse prea bine. Recepţioneră îşi drese vocea. Wegener se întoarse.

— Doamna Enders este pe drum. Puteţi lua loc până atunci.

Wegener încuviinţă din cap, se întoarse, se îndreptă spre fotolii.

Individul cu păr alb şi ruşii lui trecură pe lângă el, toţi trei

miroseau a tutun, a loţiune de ras şi a sete de bani.

— Suntem toţi foarte optimişti în privinţa asta, inclusiv domnul Jost, spuse individul cu păr alb. Unul din ruşi răspunse ceva pe germană, Wegener nu înţelese. Era ceva cu *domnul Jost* şi un cuvânt care suna cam ca *Enda.* Poate voise să spună Enders. Wegener se aşeză pe canapeaua de piele şi încercă să şi-o închipuie pe Karolina stând în şedinţe cu băieţeii ăştia din Rusia, într-un costum scump, zâmbind artificial într-un fel care părea natural, în cap cu mii de informaţii şi indicaţii de îndeplinire a planului, o femeie de treizeci şi cinci de ani în corpul uneia de douăzeci, având deja în urma ei jumătate din cariera pe care îşi propusese s-o facă la Minister, cu ochii aţintiţi spre jumătatea următoare. În urmă cu câţiva ani, lucrul ăsta ar fi neliniştit-o şi pe ea. În urmă cu câţiva ani ar fi spus că bine, fireşte că trebuie câştigaţi bani, dar lasă-mă în pace cu afacerile internaţionale ale statului. La afacerile internaţionale ale statului nu este vorba de bani, ci de putere. Şi la noi, pentru tot ce are de-a face cu puterea, vei plăti odată cu capul. Cui îi place cum îi stă capul pe umeri să se ţină departe de lucruri din astea cât o trăi.

— Sunt nevinovată, domnule căpitan! Karolina ieşise pe una din uşile liftului şi nu se strădui să îşi ascundă surprinderea. Nici o faţă surprinsă nu putea fi mai frumoasă decât a ei. De fapt, nici o faţă nu putea fi mai frumoasă.

— Eu îmi amintesc altceva, spuse Wegener şi regretă pe loc.

Fiecare vorbă care îi scăpa acum avea să conţină o doză insuportabilă de adevăr, fiecare propoziţie arăta spre trecut, devenea o construcţie gata apusă, o gaură a timpului scăpată de sub control. Wegener se întrebă ce era mai rău: faptul că nu era stăpân pe el sau faptul că ea nici nu băga de seamă? Karolina radia. Îl sărută aşa de distantă pe obraji, de parcă ar fi fost vorba de un copil cu o boală contagioasă. Se aşeză pe canapea. La două locuri distanţă.

— Bună alegerea muzicală pentru foaier, spuse Wegener.

— Mulţumesc. Am să transmit mai departe. Karolina îşi scoase minskul din buzunarul fustei şi apăsă repede una după alta două taste. Pe vibraţii.

— Telefon nou?

— M 7.

— A, da, acum eşti la Stasi.

Faţa plină de pistrui a Karolinei se arătă imediat un pic jignită. Gura îngustă era o linie care nu ştia încotro să o ia. Sprâncenele

ca două jigniri copilăreşti. Părul de culoarea ruginii era şi mai scurt decât la ultima întâlnire. O freză ca o căciulă plată, care mai şi arăta bine, ca totul la Karolina. Femeile poartă părul scurt, pentru că ştiu că bărbaţii vor ca femeile să poarte părul lung, se gândi Wegener şi spuse: Asistenta unui şef de departament de la Ministerul Transportului Energiei şi al Economiei de Tranzit ar putea da dovadă de ceva mai mult umor. Umorul e bun pentru afacere.

Gura Karolinei se îmbună.

— Voiam să ţi-o spun la o cană de vin fiert. N-aveam de unde să ştiu că o să mă trezesc cu tine aici.

Timp de câteva secunde fu linişte.

— Ai aşa o strălucire! Eşti gravidă sau te-au concediat?

— M-au avansat, râse Karolina.

Wegener nu ştiu cum să reacţioneze şi văzu că ea îşi dă seama că el nu ştie cum să reacţioneze.

— Cum trebuie să ţi se spună acum?

— Şefa de departament la Ministerul Exportului Energiei şi al Economiei de Tranzit al Republicii Democrate Germane. Sau curvă de gaz. Cum doreşti.

— Aleg curvă de gaz.

— O alegere bună.

— Ce departament?

— Europa centrală. Secţia I.

— Sună bine. Ai chef de un cârnat cu curry?

Wegener încercă să schiţeze un zâmbet şarmant, dar bănui că nu-i reuşea.

— Am. Doar că aici arde. Din cauza Tratativelor.

Karolina îi aruncă o privire de suferindă şi ridică mâinile. Nu avea inel nou pe deget.

— Da, Tratativele, spuse Wegener. Poate că reuşesc să scap prăvălia asta ta de o mare belea. Mă refer la Tratative.

De pe faţa Karolinei dispăru orice urmă de privire copilărească.

— Ce fel de belea?

Wegener privi în jur. Recepţioneră cu faţa ca o lună vorbea la telefon. Căruntul şi puştanii ruşi dispăruseră.

— Sunt microfoane aici?

— Sper că nu. De ce?

— Răspunsul costă un cârnat, dragă doamnă cu carieră la combinat.

Karolina îşi băgă mâna în buzunarul fustei şi scoase o bancnotă mototolită de zece mărci.

— Adevărul e că amândoi mâncăm repede.

Karolina mai puse sare. Din porţia dublă de cârnaţi de pe farfurioara de carton ieşeau aburi. Presărase deja peste ei piper negru, la fel şi un amestec de condimente Pikanta, acum scutura solniţa cu o mişcare care lui Wegener îi îngreună inima. Trase masa şi mai mult sub marchiza de pe care apa curgea pe toate părţile, apoi o trase încă o dată spre marchiză, Karolina merse după masă, continuând să săreze. Dintr-un megafon de tablă Jan *Senti* Hermann cânta iar despre dragoste şi despre trecerea vremii.

— Ai fost deja la doctor? zâmbi Wegener.

— Pentru că nu-mi place mâncarea lipsită de gust?

— Pentru că foloseşti contingentul de condimente alocat unei gospodării socialiste medii. Ceea ce înseamnă patru persoane.

— Să ştii că eu şi lucrez cât pentru patru persoane.

Karolina străpunse cu furculiţa de lemn mai multe bucăţi de cârnaţi şi le făcu să dispară în gură.

— Înseamnă că pentru asta te-au avansat.

Karolina mestecă îmbucătura şi o înghiţi.

— Pentru asta şi pentru că am deschis departamente noi. Vestul e tot mai avid. Iar noi trebuie să furnizăm tot mai mult.

— Şi câştigaţi tot mai mult.

— Aşa se întâmplă când un stat are ceva ce restul nu au.

— Da, doar că nici noi nu avem nimic, spuse Wegener şi luă o gură de bere. Gazul e al ruşilor.

— Ruşii au gazul şi noi avem ţara prin care trebuie transportat. Iar Vestul cere energie conservatoare. Soarele şi vântul sunt pe termen lung prea puţin.

— Pentru cât timp?

Karolina ridică din umeri şi trase în ţeapă următoarea încărcătură.

— Douăzeci, treizeci de ani. Poate cincizeci. Nimeni nu a spus că banii de pe tranzit ne vor finanţa până ajungem în raiul comunist. Dar ştii cum ar fi fără ei. Necaz mare.

Wegener muşcă din cârnaţi şi spălă totul cu bere.

— Iar domnul preşedinte din Vest e supermanul vostru din vecini.

— Lafontaine ne creşte cifra de afaceri.

— Pentru că vă aduce contracte la comandă.

— Pentru că fraţii şi surorile noastre din Vest au ales anul trecut un cancelar care nu consideră că ideea socialistă este o crimă la adresa umanităţii. Atenţie este încântat. Mare apropiere a celor două Germanii. Toată ideea astea cu Tratativele i se datorează lui Lafontaine. Cu dublu avantaj: dincolo scade preţul la gaz, la noi cresc taxele de tranzit.

— Sunt aproape la fel de încântat cum e Krenz.

— Martin, ai venit să discuţi cu mine politica germano-germană?

— Poate că da. Cum merge?

— Destul de greu. Încă.

Wegener se sprijini de masă şi o privi pe Karolina în ochi.

— Am primit un caz de crimă. De ieri-seară. Dar probabil nu pentru mult timp.

Karolina mestecă, îl privi întrebătoare, continuă să mestece.

— Probabil că îl preia G5 în seara asta. Sau poate şi altcineva.

— De ce?

— Hai să nu vorbim despre asta.

— Şi ce fel de crimă e?

— Mortul meu se numeşte Emil Fischer. Sau cel puţin aşa se numea.

Karolina luă o gură din berea lui Wegener.

— Şi ce legătură are asta cu ministerul?

— Bărbatul a fost spânzurat de una din conductele voastre de gaz.

Karolina puse sticla pe masă şi lăsă furculiţa în jos.

— A mers repede, spuse Wegener. Nu a suferit.

— Cât de liniştitor! De care conductă?

— Magistrala de nord.

Karolina expiră zgomotos şi mai bău o gură mare de bere.

— La minister se ştie deja?

— Evident, nu putem face cercetări în zona închisă fără să vă informăm. A fost cineva de la intervenţii, cu oamenii săi. Dar n-a putut să ne ajute.

— Şi acum te întrebi…?

— Trebuie să îmi pun întrebarea dacă treaba asta are de-a face cu voi. Cu Tratativele.

— Căcat. Există şi tarabe cu cârnaţi prăjiţi, împânzite de microfoane? întrebă Karolina şi scoase un pachet de Duett din buzunarul paltonului ei.

Wegener muşcă din cârnaţi şi mestecă.

— N-ai teamă, ăştia supraveghează doar tarabele cu mâncare bună.

— De ce îmi povesteşti toate astea?

— Pentru că în viitorul apropiat voi semna o fiţuică pe care scrie că nu mai am voie să spun sau să întreb ceva despre asta, cât oi trăi, fără să îmi pierd slujba mea prost plătită.

— De când te deranjează pe tine să predai un caz celor de la G5?

— Nu mă deranjează, mă bucur. Căcatul acesta e bun numai să îţi arzi degetele cu el.

— Şi din cauza asta îţi sufleci tu mâinile şi ţi le bagi până la cot înăuntru, activând un contact personal?

— Eram doar curios.

— Poate voiai pur şi simplu să mă vezi?

Wegener tăcu preţ de o clipă.

— Nu am încredere în C5, spuse.

— Tu nu ai încredere în nimeni, spuse Karolina.

— Ba da. În tine. Wegener scoase poza din buzunarul interior al paltonului şi o puse pe masă. Karolina ignoră poza şi îl privi drept în ochi.

— Martin, nu face prostii.

Wegener împinse poza spre ea.

— Mortul nostru are în jur de optzeci de ani. Costum fin, ceas scump. Conducea probabil un Prius. Să presupunem că moartea lui are de-a face cu gazul. Asta ar însemna că ar fi putut lucra la voi. Şi sigur nu ca om de serviciu. Tu cunoşti toată şandramaua. Şi eşti singura pe care o cunosc eu şi care cunoaşte toată şandramaua.

— Nu cunosc toată şandramaua, spuse Karolina. Şandramaua asta e un monstru care creşte pe fiecare zi.

— Dar pe şefii cu vechime, bine îmbrăcaţi, îi cunoşti, ca o curvă de gaz cumsecade ce eşti.

Karolina oftă, luă poza de pe masă şi o ţinu în faţa nasului. Unghiile date cu lac de culoarea ruginii. În ton cu părul. În ton cu poşeta. Wegener se sperie. Îşi dădea seama abia acum, sub o marchiză picurătoare din piaţa Alex, în lumina chioară a tarabei prăpădite, de un albastru pal, a lui Wilfried cârnăţarul, lângă o sobă dogoritoare, că femeia asta nu mai era cea de acum un an. Poate că oamenii ministerului o schimbaseră. Sau avansarea. Poate că o şefa de departament trebuia să îşi asorteze unghiile şi

poşeta cu părul. Poate că erai avansat dacă purtai deosebit de des nuanţe socialiste. Karolina era mai tare, mai rece, mai perfectă decât pe vremuri. Karolina avea mai mult succes. Karolina era mai frumoasă.

Karolina era mai departe ca niciodată. Şi totuşi, la fel de aproape ca totdeauna.

Wegener se întoarse cu spatele, se duse la tejghea şi mai ceru o bere. Când se întoarse la masă, fotografia stătea cu faţa în jos pe muşamaua galbenă.

Karolina mesteca.

Wegener bău.

— Din păcate nu-l ştiu. Sunt destul de sigură că l-aş fi remarcat, dacă ar fi lucrat la minister.

— Din cauza vârstei?

— Din cauza barbişonului.

— OK. Wegener băgă fotografia la loc. Nu-şi putu înăbuşi o mică dezamăgire care se trezi undeva în măruntaiele lui şi care acum urca încet la suprafaţă. Memoria era una din cele mai puternice arme ale Karolinei. Dacă nu îl cunoştea pe bătrân însemna că într-adevăr nu îl văzuse vreodată. Prin aceasta, o legătură simplă între Fischer şi Tratative devenea improbabilă.

Karolina privi ţintă spre cârnatul ei cu curry. Fugări cu furculiţa de lemn un capăt de cârnat prin farfuria de carton. Apoi îl privi.

— Şi acum?

— Mâine mă duc la jupânul Borgs. Semnez o declaraţie de păstrare a secretului pe baza statutului special al investigaţiei sau aşa ceva şi am ieşit din joc.

Karolina trase în ţeapă ultima bucată de cârnat.

— Sigur e cea mai bună soluţie.

— Foarte sigur.

Wegener mai bău o gură de bere.

— Chestia asta mă nelinişteşte cumva.

Vocea Karolinei părea speriată. Obrajii îi străluceau, soba se oglindea sub forma unui punct arzător în ochii ei căprui, colţul stâng al gurii îi era mânjit cu sos de curry. Wegener trebui să se abţină să nu apuce şerveţelul şi să-i şteargă sosul.

— De ce eşti atât de sigur că C5 va prelua cazul?

Wegener ridică din umeri.

— Martin, cunosc privirea asta. Vreau să ştiu despre ce este vorba.

— Poate deveni periculos să ştii.

— Nu mai periculos decât afacerile cu băieţei ruşi drogaţi şi în care tropăie hormonii.

Wegener zâmbi.

— Haide, spuse Karolina şi îl privi în ochi. Ştii ce ne-am jurat unul altuia. Şi ne-am jurat că despărţirea noastră nu va schimba lucrul ăsta.

— Nu-l va schimba niciodată. Wegener observă că încă nu putea pronunţa cuvântul despărţire. Încredere radicală în vremuri radicale.

— Încredere radicală în vremuri radicale, repetă Karolina. Deci?

Wegener se întoarse. Erau singuri. Wilfried-cârnăţarul sorta sticle de bere undeva în spate. Se auziră sticle ciocnindu-se. Reclama luminoasă *GOLDKRONE* de pe turnul televiziunii clipi difuză, hotelul EastSide se înălţa ca un castravete uriaş în întuneric, ca o sculă învârtoşată de valută, monument închinat potenţei nemărginite a economiei de piaţă. Pe posterul uriaş cu plasmă, dispus pe faţadă, rula o reclamă la noul Phobos Flux Cabriolet, *acum cu navodobro şi dispozitiv pentru Musikus VI şi alte playere MP3 încorporate: noul Cabriolet Flux de la Phobos – în sfârşit nu mai aveţi un acoperiş deasupra capului.* Câţiva bărbaţi alergară prin perdeaua groasă de grindină în direcţia metroului, aplecaţi, cu gulerele paltoanelor trase cât de mult se putea peste cap. De pe marchiză apa picura pe trotuar. Două bucăţi de cârnat înotau într-o baltă întunecată, ca o momeală supradimensionată.

— Şireturile mortului erau legate între ele, spuse Wegener. Executat cu o funie de călău. Nodul înfăşurat de opt ori.

Faţa Karolinei se lungi.

— Tu ai vrut să ştii.

— Martin! Karolina îl privi îngrozită. Odată aproape că ai fost suspendat!

— Chestia asta nu are de-a face cu Fruchtl! Absolut nimic!

Wegener băgă de seamă că vorbise prea tare.

— Şi atunci de ce aduci vorba de el?

— Pentru că ştiu la ce te gândeşti tu acum.

— Aha! Şi la ce mă gândesc?

— Fruchtl a fost… un caz tragic. O situaţie de excepţie.

— Pe bune? Şi de asta ai alergat prin locuinţă ca un nebun şi ai azvârlit cu tot ce ţi-a căzut în mână şi ai urlat timp de ore întregi?

— N-am urlat ore întregi.

— Sistemul ăsta de căcat îl înghite pe cel mai bun prieten al meu şi eu nu pot face nimic, Martin, aud şi acum frazele astea, cuvânt cu cuvânt!

— Şi eu, fii pe pace.

— Şi acum?

Wegener vru să bage fotografia la loc şi se trezi că nu are nici o mână liberă. Pe una o strângea Karolina cu manichiura de femeie de la minister şi cu cealaltă îşi ţinea strâns gulerul paltonului, de parcă s-ar fi pregătit să ţină piept unei furtuni din Siberia.

— Şi acum, Martin?

Wegener încercă să se relaxeze forţat.

— Doar îţi prezint faptele. Şireturi legate, funia cu opt răsuciri. Aşa l-am găsit. Asta-i tot.

Karolina îi strângea mâna cu atâta putere, că îl duru.

— Promite-mi că nu te mai laşi atras în aşa ceva. Te rog, promite-mi!

— Tu crezi că eu am chef de…

— Promite-mi, Martin!

Wegener îi strânse şi el mâna. Degetele delicate ale Karolinei erau surprinzător de puternice, ochii ei cu luciri de sobă îl străpunseră de parcă el nu ar fi fost altceva decât un pui la rotisor din inventarul lui Wilfried, mâinile li se încleştară una în alta, încă puţin şi s-ar fi rupt, pocnind şi trosnind.

— Apropierea ta poate fi dureroasă, spuse Karolina cu voce strivită şi încercă să zâmbească.

— Şi a ta, spuse Wegener. Bine, îţi promit.

— OK.

Karolina slăbi strânsoarea.

Timp de câteva minute se lăsă liniştea. Probabil că metrourile opriseră între staţii, ţinând cont de ei. Gara strălucea tăcută şi părăsită. Wilfried se oprise din zdrăngănit. Doar apa nu avea încotro şi clipocea în continuare pe asfalt. Mâinile se ţineau acum tandru, degetele mângâiau reţinute, se potrivesc perfect unele în altele, se gândi Wegener, de parcă mâinile noastre ar mai fi încă împreună, o pereche de nedespărţit, doar restul trebuise să se despartă, pentru că am un cap slab pe un trup slab, pentru că îmi scapă totul de sub control, dar câtă vreme mâinile nu îşi dau drumul, atâta vreme trebuie să mai existe speranţă pentru căpitani şi curve de gaz, vă rog frumos, chiar şi în ţara asta fără

speranţă.

— Ştii ce ar însemna asta, dacă s-ar afla, spuse în cele din urmă Karolina şi îşi drese discret vocea. Referitor la Tratative.

Îi dădu drumul la mână.

Wegener încuviinţă. Privi cum femeia din trecut se transforma la loc în femeia de la vânzări, politiciana, femeia de carieră.

— Peste patru săptămâni avem şansa unică de a detensiona relaţia germano-germană. Karolina era acum ca o profesoară care explică departamentului ei situaţia socială generală. Totul depinde de asta: reorganizarea contractelor pentru energie, valuta, locurile de muncă, poate chiar şi deschiderea graniţelor. În legătură directă cu criteriile statelor de drept din UE. Dacă îi vine cuiva ideea că Stasi omoară oameni, dacă află asta cineva din RFG, atunci s-a terminat. S-a terminat cu politica de apropiere, totul a fost în zadar.

— Cine să afle? Wegener încercă să găsească un ton care să sune credibil şi liniştitor şi i se păru că suna în primul rând credibil şi deprimat. Nici aici la noi nu va afla nimeni.

— Să sperăm.

— Şi chiar dacă se află, spuse Wegener şi cu mâna liberă îşi băgă în gură ultima bucată de cârnat, atunci înseamnă că tocmai asta se urmăreşte.

Karolina înlemni.

— Cine să urmărească ce?

— Stasi, spuse Wegener mestecând. Ştii de fapt ce se întâmplă aici, în spatele culiselor? Wegener înghiţi pasta de cârnat şi apoi continuă: Tu chiar crezi că ăia nu s-au reorganizat, după Reînvigorare? Doar că mai bine decât înainte? Mai mici? Mai uşor de trecut cu vederea? Securitatea nu este serviciul cu coada tăiată, legal şi inofensiv, de care vorbeşte mereu CC. Am trăit lucruri ciudate în ultimii ani.

— Acum începi iar cu Fruchtl.

Wegener simţi cum îl cuprinde din nou furia.

— *Tu* începi iar cu el! Eu vorbesc despre munca mea zilnică. Sunt cazuri în care Securitatea se amestecă şi ne dictează rezultatele investigaţiilor. Cazuri care pur şi simplu ne sunt luate. Supravegheri interminabile, acţiuni neautorizate de ascultare a subiecţilor, nivele dubioase de Securitate.

— Aşa lucrează şi serviciile interne secrete din Vest. Vocea Karolinei suna de parcă ar fi trebuit să o convingă întâi pe ea însăşi. Krenz şi Schily au curăţat atunci locul, cu asta se laudă şi

în ziua de azi în faţa fiecărui militant pentru drepturile omului din emisfera nordică. Nu a rămas mult mai mult din Reînvigorare, poate că desfiinţarea şi restructurarea Siguranţei a rămas singurul ei merit istoric! Eu una nu cred că îşi pot permite să se joace cu lucrul ăsta. Ca să nu mai vorbim de faptul că Legea nouă a Securităţii Statului este una dintre premisele organizării Tratativelor.

— Şi controlată de cine? Cine verifică lucrurile astea?

— Vai, Martin!

— Îmi pare rău, dar tu ai încredere într-un şef de stat care la o adică permite să ţi se asculte convorbirile, fără decizie judecătorească? Wegener băgă de seamă că discuţia lua o turnură pe care nu o voise. Ai încredere într-un om care te ţine închisă în propria ta ţară? În ăsta ai tu încredere?

Capul ţuguiat al lui Wilfried cârnăţarul se îţi la geamul de după tejghea, se răsuci spre stânga, spre dreapta, se făcu din nou nevăzut.

— Asta e altceva. Gura morocănoasă a Karolinei apăru din nou. În 1990, s-a ţinut de cuvânt şi a deschis graniţele. Ce ai fi făcut tu, dacă poporul tău ar fi fugit de tine, în ritm de câte zece mii de oameni pe zi? Şi tu ai fi închis graniţa, altfel te-ar fi înlăturat propriul partid. Şi e clar că ai nevoie să fii la putere, dacă vrei să faci schimbări reale.

— Poporul *lui!*

Wegener îşi luă farfuria de carton şi o aruncă la gunoi. Se întrebă dacă totuşi Karolina chiar credea ce spune. Dacă un om se putea schimba atât de mult într-un timp relativ scurt. Dacă postul de la minister chiar o făcea să schimbe taberele.

Karolina îşi aprinse o ţigară.

— Nici nu am spus că Stasi ar fi răspunzătoare de crima asta, spuse Wegener. Presupun că nu sunt atât de tâmpiţi. Am spus doar că probabil există oameni care nu vor ca influenţa Vestului să crească. Să se deschidă graniţele. Unora le merge foarte bine aici.

— Dacă îmi aduc bine aminte, se spune că şireturile legate între ele erau pedeapsa pentru trădători, spuse Karolina. Pe vremuri, vreau să spun.

— Da, spuse Wegener, ştiind ce urmează. Pe vremuri. Cică.

— Şi de ce ar omorî Stasi un trădător acum, la douăzeci şi unu de ani de la Reînvigorare, cu patru săptămâni înainte de Tratative? Un trădător care să fi trădat ce anume?

— Am spus doar că probabil Stasi nu are nimic de-a face cu asta.

— Spânzuratul lucra la Securitate?

— Nu ştiu.

— Tratativele trebuie să fie un succes, spuse Karolina. Cu orice preţ. Este singura cale. Doar aşa se poate schimba ceva aici. Apropierea de Vest înseamnă reforme, iar reformele înseamnă că vom deveni într-o zi atractivi pentru nemţii din Vest care nu mai au chef de capitalismul cu autoservire, de manageri nesătui şi bancheri incapabili şi fonduri criminale. Atunci vor veni şi mai mulţi la noi. Şi atunci Krenz va putea deschide din nou graniţa, pentru că nu va mai fugi nimeni.

— Poate va trebui să înalţe şi zidul, pentru că vom fi atât de îndrăgiţi, încât toată Republica Federală va da fuga la noi deodată.

— Sarcasmul ăsta o să te coste şi ultimele fire de păr.

— Sincer, tu vorbeşti de parcă ai sta de vorbă cu Lafontaine, spuse Wegener şi îi şterse Karolinei pata de sos din colţul gurii, folosind şerveţelul lui.

— Poate chiar am s-o fac, spuse Karolina şi îşi trase capul. Voi fi de faţă la Tratative. Negociatorii au nevoie de informaţii din prima mână.

— Au nevoie de fete drăguţe, de nimic altceva.

— Pot să le aibă. Karolina îşi luă poşeta. Îl pupă pe Wegener fără tragere de inimă pe amândoi obrajii, stânga, dreapta, stânga, de parcă ar fi stat în faţa unei cafenele pe o stradă din Paris şi nu în faţa unei tarabe ponosite cu cârnaţi prăjiţi în piaţa Alex.

— Faci pierdută factura mea de la gaz?

— De îndată ce devii un socialist destoinic. Karolina zâmbi, apoi se întoarse şi plecă.

Wegener o privi cum se îndepărtează cu paşi mărunţi, un posterior perfect aflat într-o mişcare perfectă. Mâna îi rămase părăsită pe muşamaua gălbuie, ca un rest lipicios de mâncare scuipată din gură, pe care Wilfried îl va arunca în curând în găleata cu lăturile pentru porci. Grindina se transformă în ploaie. Wegener îşi mai luă încă o bere.

5

Berlinul se compunea din sute de mii de puncte luminoase, se lărgea, se lăţea pe orizontală. Nici un colţişor gol. Străzile se curbau în lanţuri de lumini, se întretăiau, formau o hartă aiuritoare, o plasă asimetrică de păianjen care se estompa pe margini şi se pierdea în zare. Aleile Karl Marx şi Unter den Linden formau drepte încăpăţânate, gălbui. Picăţele modelau la orizont viaţa întortocheată a blocurilor din cartierul Marzahn, alături se stivuiau clădirile de birouri din Berlinul de Vest, suple cutii de pantofi, lăsate pur şi simplu acolo de cineva şi aproape încă complet luminate. Pointilismul clar şi electrificat indica peste tot contururi, suprapunea rânduri de case, pieţe, turnuri, infiltra spaţii goale, înşira traseuri de metrou prin oraşul ăsta fantomatic, le făcea să apară şi să dispară. Cupole se înălţau în noapte, Piaţa Jandarmilor, Sinagoga cea nouă, Domul uriaş, cucuie lucioase pe un trup nesfârşit şi întunecat. Palatul Republicii sclipea galben ca mierea, un cufăr de comori colţuros, coloanele domului său de lumini creşteau abrupt şi se pierdeau undeva în ceaţă. Monstrul neterminat al Palatului Metropol de pe Friedrichstrasse era inundat în lumina reflectoarelor de un alb orbitor. Prin mijlocul peisajului trecea cicatricea lungă şi strălucitoare a graniţei dintre sectoare care despărţea totul în funcţie de punctele cardinale, care îşi făcea loc peste tot, care rupea pânza subţire de păianjen în două jumătăţi, frântă, nemiloasă, luminată precum un teren de joc de forma unui furtun, lungă cât tot oraşul, pentru nişte triumfuri şi înfrângeri oarecare.

Wegener se învârti deasupra acestui moloh. Wegener se învârti în jurul lui însuşi. Wegener băgă de seamă că i se învârtea capul.

Învârtitul în cerc era mişcarea lui Wegener, învârtitul în cerc sigur nu ducea la nimic, dar la urmă de tot ducea măcar înapoi la punctul din care plecase. Dacă eu sunt punctul de la care am plecat, poate că mă duce înapoi la mine, se gândi Wegener.

Sub el, ploaia cădea în şuvoaie peste Alexanderplatz. Taraba cu cârnaţi unde mâncase adineauri cu Karolina nu mai era decât un punct. În casa Berolina se stinseră luminile. Un metrou se târa din bârlogul lui semirotund afară în noapte ca un şarpe obosit şi dispărea vagon cu vagon în spatele penisului EastSide. Pe posterul uriaş lumina în litere roşii ca vinul *înţelepciunea*

economiei din ziua de 20 octombrie 2011:

NOROCUL E ORB
Marcus Tullius Cicero

Wegener şi-i imagină pe cei doi ruşi. Aceştia şedeau acum în vreun bar de la Prenzlauer Berg. Poate în *VEBierstube* sau în *Creşterea dinamică.* Sau direct vizavi în EastSide, în singura enclavă capitalistă a Uniunii Socialiste, în buncărul de ştabi ai partidului, pe care est-germanii nu îl vedeau niciodată pe dinăuntru, despre care se auzeau doar frânturi de zvonuri despre orgii, droguri, haleală de milioane. Pentru ruşii din afacerea cu gaz sunt valabile regulile din Vest, îşi spuse Wegener. Stăteau acum acolo cu votcă şi curve. Sau cu votcă şi curve de gaz. Încercă să nu se gândească dacă Karolina trebuia să se culce cu ei, ca lubrifiant pentru încheierea contractelor unsuroase. Nu voia să ştie dacă pentru fiecare deal trebuia să stea culcată sub unul din băieţeii ăia drogaţi, care priveau Berlinul de Est ca pe propriul bordel şi care îi şopteau Karolinei câte un *Enders* pocit la ureche, de câte ori se goleau. Refuza să se întrebe dacă Karolina se culcase cu şeful ei de departament, ca să devină şefa de departament. Dacă intra în atribuţiile ei de serviciu să se culce cu cine ştie ce indivizi infecţi de la Eon, ca să negocieze cele mai bune condiţii contractuale pentru poporul ei. Poate de acolo îşi avea paltonul din Vest, poşeta din Vest, cizmele din Vest. Dacă iubiţii ei din concern o rugau să îndepărteze toate etichetele cu nume de firmă sau dacă însăşi Karolina devenise atât de prudentă.

Wegener îşi termină berea, îi făcu semn chelnerului, arătă spre paharul gol. Chelnerul încuviinţă din cap şi se îndreptă cu paşi mândri spre bar. Posteriorul gras îi tremură sub pantalonii negri.

Sfera turnului televiziunii continua să se învârtă încet, Wegener se deplasă cu tot cu masă spre Est, în ritm de melc. Într-un sfert de oră nu avea să se mai vadă graniţa, atunci totul va fi în spatele lui, invizibil, celălalt Berlin, eterna şi ireala momeală, EastSide, comandamentul, toneta cu cârnaţi a lui Wilfried – şi Karolina, oriunde s-ar fi aflat ea, oriunde şi-ar fi dat ea jos cizmele din Vest şi ciorapii din Vest, ca să-şi reîmprospăteze oja ruginie de pe degetele de la picioare.

Minskul se aprinse, pe display clipi *W.B. Apel de la birou.*

Wegener ezită câteva secunde, după care răspunse.

— Unde eşti?

— Alex, spuse Wegener. În turnul televiziunii.

— Am înaintat. Vocea lui Borgs suna relaxată. Jumătate de C5 a fost aici, bineînţeles cu Kallweit cu tot. O adunare drăgălaşă.

— Iar acum faceţi cu toţii concediu în Crimeea, spuse Wegener. Să haliţi caviar în saună.

— În faţa curului gol al Krim-Hildei. Borgs îşi drese vocea, aşa cum şi-o dregea mereu atunci când credea că tocmai făcuse o glumă. Pe scurt: cei de la C5 privesc chestiunea tot cam ca noi. Nu exclud nici posibilitatea unui act de răzbunare personal scăpat de sub control, din partea vreunui fost potentat. Nu ştiu însă nimic concret.

— Ceva de genul ăsta am spus şi eu azi.

— Teoria numărul doi: decedatul a luat bani din tot circul ăsta cu energia, mită, corupţie, chestii din astea. N-ar fi de mirare, la sumele care se vehiculează.

— Hm.

— În orice caz, le tremură genunchii din cauza Tratativelor, după cum era de aşteptat. Deci problema trece oricum dincolo. Stai un moment, Kallweit pe minsk…

Pilsul se apropie. Wegener îşi împinse paharul gol peste masă. Chelnerul îl luă în mână de parcă era un cadou de ziua de naştere pe care nu şi l-a dorit niciodată şi puse berea nouă pe masă. De piciorul ud al paharului se lipise bonul de casă, *7 Radeberger a 2,60 mărci.*

Total: 18,20 mărci. Echipa dvs. de la Priveşte-ţi-ţara – restauraţia de la turnul de televiziune vă doreşte o seară frumoasă în Berlinul de Est. Wegener luă o gură.

— Aşa, m-am întors, spuse Borgs. Ce bei acolo?

— Radeberger.

Borgs plescăi pofticios.

— Locuinţa lui Fischer?

— Pare să stea goală. Voss m-a sunat adineauri, n-a aflat nimic nici de la vecini. Câţiva l-au întâlnit pe Fischer în lift, s-au salutat şi atât. Nimeni care să-l fi cunoscut mai bine. Asta nici nu se poate numi vecinătate.

— Voi vecini, voi fraţi întru spirit, cită Borgs, priviţi, am fost mereu pregătit şi gândiţi-vă ce voi izbândi de acum înainte, când veţi păşi alături de mine.

— De fraţii întru spirit se va ocupa de acum înainte C5, spuse

Wegener şi îşi scoase portmoneul din buzunarul paltonului. Norocul nostru. Norocul e orb, cum tocmai am citit.

— Noi, criminaliştii, atârnăm ca nişte sugari hămesiţi de ţâţele ofilite ale norocului, Martin. Mâine primeşti hârtia galbenă, îţi dai cu subsemnatul şi gata.

— În treacăt fie spus, Fischer nu a lucrat la Ministerul Energiei.

— Spune fosta ta.

— M-am gândit să întreb pe cineva care îmi răspunde cinstit.

Câteva clipe de tăcere.

— Să nu treci asta în raport. Vocea lui Borgs suna acum o idee mai sobră. Nu trebuie să se ştie că umbli cu poza din uşă în uşă.

— Nici o grijă, ăia pot să-şi facă şi singuri treaba.

— Ne vedem mâine, spuse Borgs şi închise.

Wegener privi ecranul minskului, pe care componentele logoului telemedia se combinau formând o animaţie în 3 D, pentru a se despărţi din nou. Intră pe lista numerelor stocate în memorie şi alese unul. După două apeluri, Karolina răspunse.

— Martin, spuse ea cu voce obosită.

— Eşti deja în pat?

— Am fost în baie. Acum stau pe canapea şi adorm pe Volker Braun.

— Aşa îi trebuie, spuse Wegener şi privi pe fereastră. Casa Berolina, EastSide, comandamentul, dispăruseră toate. Încă mai ploua.

— Ai uitat ceva când am vorbit mai devreme?

Vocea Karolinei încerca să pară interesată.

— Da. Wegener observă că era urmărit de chelner. Ruşii ăia cu care ai tu de-a face, îi cunoşti mai îndeaproape?

— Cum adică mai îndeaproape?

Karolina păru deodată trează de-a binelea.

Ia te uită, vorbi Fruchtl în capul lui Wegener, s-a speriat.

— Întrebarea este: îţi poţi da seama ce hram poartă?

— Vrei să spui, dacă sunt periculoşi?

— Exact. Ce fel de oameni sunt? V-au ameninţat vreodată?

Karolina ezită.

— Crezi că au ceva de-a face cu cazul tău?

— Eu cred doar că afacerile voastre sunt cele mai bune afaceri pe care statul nostru le face în momentul de faţă. Şi tocmai mă întreb ce se întâmplă cu cineva care se pune de-a curmezişul, indiferent de motiv.

— Mortul tău.

Deştept copil, spuse Fruchtl.

Wegener privi spre chelner. Între timp acesta îşi pusese o halbă de bere, iar acum îşi sălta posteriorul grăsun pe un scaun înalt de la bar. Bucile îi atârnau de-o parte şi alta a perinei.

— Bine, deci nu a lucrat pentru Minister, dar poate era de la vamă, de la combinatul conductelor, din vreun loc care ţine mâna întinsă atunci când valuta trece din Berlinul de Est spre Moscova.

Karolina tăcu.

— Sau nu se întâmplă lucruri din astea?

— Nu îmi dau seama, Martin, spuse Karolina cu o voce care parcă îşi cerea scuze pentru ceva. Eu negociez contracte, nu scriu dizertaţii despre mafia rusească a gazului.

— Însă ai o părere personală, spuse Wegener.

— Unul dintre ruşi a fost odată foarte încăpăţânat, chiar la început. Mă invita tot timpul la masă. la un moment dat am acceptat, ca să mă lase în pace.

Fruchtl izbucni în râs.

— Unde te-a invitat?

Karolina ezită.

— În EastSide.

Wegener zâmbi.

— Şi cât costă gramul de cocaină?

— Ho-ho-ho.

— Ţi-a făcut probleme?

— S-a supărat când nu am vrut să urc în camera lui. În privinţa asta, nici ruşii nu sunt altfel decât ceilalţi bărbaţi. Dar nu m-a ameninţat că mă spânzură de o conductă de gaz.

— Şi în cadrul afacerilor? S-au făcut vreodată presiuni? întrebă Wegener şi scoase douăzeci de mărci din portmoneu.

Karolina ezită.

— Anul trecut a fost o dispută legată de alinierea taxelor de tranzit, cu toate că acestea sunt precizate în contractele de transfer. Atunci s-a spus lucrurilor pe nume şi evident că m-au ameninţat şi pe mine. Dar la nivelul politicii energiei. Ridicarea vămii la gaze pentru US. Orientarea mai accentuată spre piaţa asiatică. Şi scăderea artificială a cantităţii, evident.

— Evident, spuse Wegener.

— Ce se întâmplă la câteva nivele mai sus, nu pot să ştiu. Nu ştiu nici cine întinde mâna şi cine nu. Nici nu vreau să ştiu lucruri din astea.

Wegener îşi imagină cum arăta Karolina în momentul acela. Ochii obosiţi. Gura întredeschisă doar cât să se zărească caninii mari. Buzele umede. Un înger moale şi cald.

Poate e şi goală, spuse Fruchtl, la urma urmei a făcut baie şi, în timp ce vorbeşti tu cu ea, Martin, se scarpină în blăniţa ei roşie şi…

— Deci nu crezi că ruşii ar merge atât de departe.

— Sincer să spun, nu cred. Aia vor bani mulţi şi nemţoaice, dar criminali nu sunt. Cel puţin cei pe care îi cunosc eu. Cu toate astea, nu voi mai merge cu tipul ăla la masă.

— Asta voiam să ştiu, spuse Wegener.

— De ce te interesează lucrurile astea, de fapt?

— Nu ştiu nici eu. Obişnuinţa.

— Mi-ai promis ceva.

— Şi mă ţin de promisiune. Mâine-dimineaţă am predat cazul.

— Foarte bine. Deci pot să mă culc liniştită.

— În raportul meu nu o să apară nimic din ce mi-ai spus tu.

— Aşa am crezut şi eu.

— Eşti o curvă de gaz foarte bună, Karo.

— Pentru tine, oricând.

Linişte.

— Aş vrea să fiu cu tine acum.

Eterna ta greşeală, spuse Fruchtl.

— Du-te la culcare, Martin.

Se auzi un ţiuit slab.

Karolina a întrerupt legătura.

Wegener se holbă la bancnota de douăzeci de mărci care stătea pe masă în faţa lui. Se simţea exact aşa cum îl privea Goethe.

Vineri, 21 octombrie 2011

6

Sirena izgonea oamenii de pe stradă, două sunete alternante care se luptau care să fie mai ţipător. Copiii erau smulşi la o parte, maşinile se piteau la marginea străzii. Şoferul cu barbă apăsă acceleraţia până la fund. Se simţi o hurducătură, acul tahometrului tresări, motorul se luă la întrecere cu sirena. Aleea Ulbricht se estompă, transformându-se într-un terci pământiu de case, amestecat din ce în ce mai rapid şi din care nu se mai iţea decât ici-colo câte ceva, pentru fracţiuni de secundă, un batic de un albastru intens, un bătrân ducând cinci câini în lesă, un beţiv ieşind din cârciuma de la colţ, sprijinit de un ochelarist scund. Maşina Phobos Universal luă curba. Wegener se ţinu cu o mână de mânerul de sus şi cu cealaltă de speteaza scaunului din faţă, totul se lăsă spre stânga, bărbosul îmbrăţişă volanul, se împotrivi forţei centrifuge. Cauciucurile cerşeau îndurare. Wegener avea senzaţia că mai era puţin şi va smulge mânerul din capota maşinii. Apoi dintr-odată iar drum drept, Universalul se aruncă spre dreapta, se redresă, Wegener se izbi de uşă, bărbosul smuci de volan, evită o Lada bej, în oglinda retrovizoare doi ochi cuprinşi de spaima morţii, privire de pilot harakiri. Wegener simţi că îi scapă din mână mânerul de plastic. Se răsturnă pe bancheta din spate, nasul i se afundă în perna îmbâcsită de culoare maro-cenuşiu-verzuie, simţi miros de ţigară, de plastic, parfum, de dormitor cu geamuri închise. Probabil că Voss fusese transportat în maşina asta pe distanţe mai lungi. Bărbosul schimbă viteza şi acceleră. Schimbă banda. Cineva claxonă.

Wegener se întrebă dacă e cazul să-şi reia poziţia iniţială şi rămase aşa cum era. Se întoarse pe spate. Se întinse pe cât se putea. În căptuşeala capotei, făcută din piele artificială crem, nenumărate găuri mărunte. Spre stâlpi, culoarea trecea într-un galben de nicotină.

Huse gri peste spetezele pentru cap. Filamentele subţiri pentru încălzire de pe parbrizul din spate tăiau linii pe cerul lipsit

de culoare, din când în când goneau prin imagine coroane de copaci, fire de curent electric, poduri pentru pietoni, semafoare care îl lăsau indiferent pe bărbos. Wegener îşi aminti cum, copil fiind, se înghesuia cu picioarele strânse la piept pe banca minusculă din spate a Trabantului de culoarea cerului numit Hannibal, atunci când părinţii mergeau cu el la Marea Baltică, în pădurea Turingiei sau în timpul celor două călătorii la Praga. Poziţia optimă fusese pe atunci poziţia culcat. Nu vedeai pe nimeni şi nu te vedea nimeni. Nici trecătorii, nici alţi şoferi, nici măcar tovarăşii de la industria automobilelor. Şi mai ales nu te vedeau părinţii, care stăteau la fereală după spetezele scaunelor din faţă, parcurgeau în doi fiecare bucată de drum, citeau în doi numele localităţilor, luau în doi decizia de a depăşi o maşină, hotărau în doi când şi cât de lung trebuia claxonat, se avertizau unul pe altul când se apropiau prea mult de maşina din faţă, când urma o curbă cu vizibilitate redusă, când se lăsa ceaţa în zone de mlaştină, de la Berlin până la Boltenhagen nu se întorceau nici măcar o singură dată, dacă era linişte pe bancheta din spate. Ca un pat cu acoperiş şi ferestre fusese Trabantul acela în ochii lui Wegener, ca un pat care călătorea mereu sub un cer cenuşiu sau albastru, sau înnorat, apărat de ploaie şi de zăpadă, supraîncălzit, ferit de priviri, stăpân pe propriile mişcări, pe un sol schimbător, pe care puteai să-l ghiceşti: gudron, pietriş, nisip, drum de ţară, parcări pline de gropi, plăci de autostradă. Trecuseră de atunci mai mult de 40 de ani, banchetele din spate se micşoraseră, părinţii ajunseseră demult la cimitirul *Weiflensee,* după atâtea drumuri bătute împreună, stăteau acum culcaţi alături într-un mormânt dublu năpădit de iederă şi probabil că se consultau reciproc ce era de făcut cu eternitatea asta anostă, ce amintiri erau demne de a fi rememorate mereu, ce putea fi uitat, pentru cine să se roage şi cât de frecvent şi dacă tatăl mai trebuia să-şi ţină discursul de fiecare duminică despre epoca sa de aur în Combinatul Cărnii Separate Industrial Peter Măcinatul chiar şi după propria moarte şi după închiderea Combinatului Cărnii Separate Industrial Peter Măcinatul şi dacă da, dacă nu ar putea măcar să-l scurteze.

Acum Wegener mai putea sta culcat pe bancheta din spate doar cu partea de sus, pentru picioare nu mai era loc, în locul tatălui stătea la volan un bărbos panicat, maşina nu se legăna, ci vibra, nu mergeau către Marea Baltică, ci spre fosta clădire a Băncii naţionale din piaţa Werder, în cea mai prăpădită maşină

din tot parcul Partidului Socialist Unit German, cu girofarul pornit, cu o oră înainte de începerea serviciului şi fără vreo explicaţie. Wegener îşi propuse ca la prima ocazie să oprească la cimitir şi să tundă iedera. O să ne uiţi când n-o să mai fim, îi spusese odată mama, eşti singur la părinţi şi o să uiţi să prelungeşti groapa, ai să vii odată la cimitir şi o să găseşti îngropaţi acolo nişte străini. Poate familia Fingerhut, spusese atunci Wegener, iar mama: dacă se întâmplă una ca asta, vin şi te bântui!

Wegener rămase întins şi se gândi la părinţii săi, la albumele lor de fotografii cu pozele din concedii, fotolii datate, inscripţionate minuţios, la zilele şi săptămânile din viaţă pe care le petrecuse culcat pe bancheta din spate a lui Hannibal, un călător lipsit de griji în eterna şi copilăreasca sa iluzie, că toate astea nu se vor termina niciodată, că vor continua de-a pururi, că va rămâne o existenţă fără pierderi şi fără durere, veselă şi nesingură.

Maşina frână brusc, sirena îşi coborî vocea schelălăind, dezamăgită că se şi terminase. Şoferul nu mai văzu pe nimeni în oglinda retrovizoare şi rosti cu o uluială abia controlată în voce *domnule căpitan,* de parcă l-ar fi putut pierde pe *domnul căpitan* din maşină în timpul acelei curse nebune.

Wegener se ridică, îşi exilă părinţii într-un colţ al memoriei şi se dădu jos pe uşa deschisă de un bărbos care răsufla uşurat. În faţa lui se înălţa falnic mamutul nazist, sever şi atotputernic cu coloanele lui abia vizibile, cu şirurile lungi şi monotone de geamuri, cu streşini canelate, o forţă nebătătoare la ochi, ameninţătoare fără a li brutală în mod direct, reţinută şi totuşi prezentă în mod pregnant – mai bine de atât nu s-ar fi putut aranja Comitetul Central, se gândi Wegener. Oul de fier strălucea sus pe latura dreaptă a clădirii la o înălţime de cinci metri, încărcat cu o inscripţie dispusă în cerc, *Partidul Socialist Unit German,* la mijloc strângerea puternică de mâini, liniile colţuroase ale degetelor care de la atâta abstractizare deveniseră un raster iritant, gratii de închisoare încleştate unele în altele. De pe mâini şi de pe litere se scursese apă ruginită, o urmă întunecată de lacrimi pe masivul perete deschis la culoare. Lângă scara largă care ducea spre intrarea principală se înălţa din pavaj o stelă de granit, pe ea capul de piatră al lui Honecker, privire severă prin ochelarii cu ramă din corn. Pe nas, un găinaţ de porumbel.

Wegener îl salută pe şofer dând din cap, trecu pe lângă cei doi

bărbaţi în uniformă din garda de corp, mari cât nişte dulapuri, urcă scările, alte două dulapuri îmbrăcate în negru, care îl lăsară să treacă fără o vorbă, nu era nevoie de scanerul Borska, o uşă de bronz şi în spatele ei sala de primire, rece şi goală. Pereţi din plăci şlefuite de granit, uşile de bronz ale liftului, fotolii despotice de piele, care arătau de parcă ar fi înghiţit pe oricine voia să se aşeze pe ele, un televizor mort cu ecran lat, în rest nimic.

Uşile liftului se deschiseră silenţioase şi eliberară un bărbat tânăr, de un bronz îngrijit.

Aşa arată oamenii de carieră ai RDG, constată Wegener, ten sănătos, diferenţa de clasă a unei societăţi fără diferenţe de clasă, cine are voie să iasă se alege cu culoare în obraji şi cu părul întunecat, dat cu gel, se laudă cu pigmentul, cu costumul lui în dunguliţe şi cu ochelarii negri de firmă, singurul lucru uzat la omul ăsta e zâmbetul.

— Căpitan Wegener?

— Bună dimineaţa.

— Aşa e, mai întâi bună dimineaţa! Bronzatul avea mâini moi, care strângeau cu nădejde. Schmiechen, secretar de stat la Departamentul de Cooperare Operativă din cadrul Comitetului Central Lărgit al RDG.

— Lung titlu.

— Aşa-i? Zâmbetul lui Schmiechen păli. Domnule căpitan, sunt probleme. Urmaţi-mă, vă rog.

— Am probleme? Atunci mai bine plec.

— Cum? Nu, avem probleme noi toţi.

O mână moale îl împinse pe Wegener în liftul care aştepta. Lambriuri întunecate, mânere de bronz. Fără oglindă. Uşile se închiseră, o albina o luă în sus zumzăind, se opri, uşile se deschiseră, bronzatul o luă fără un cuvânt în jos pe coridorul larg, Wegener rămase lângă el, alte două dulapuri din garda de corp, de data asta unele care dădeau prietenoase din cap, aromă de mobilă lustruită, un automat de cafea Rondo. Picturi în ulei uriaşe arătau muncitori în faţa utilajelor lor, roţi dinţate de dimensiuni diferite se îmbucau, pumni strânşi, steaguri roşii, chipuri hotărâte, privirile îndreptate în sus, câmpuri întinse şi galbene, pe care se înălţau coşuri lungi. Fumul promiţător al producţiei, care trebuie să fi ieşit odată prin ele, era pictat într-un albastru puternic. Petele proaspete de cer, de forma unor coloane de fum, străluceau pe pânza lipsită de luciu (mată).

— Ce fel de probleme, domnule Schmiechen?

— Din cele mai rele. Schmiechen se opri în faţa unei uşi înalte, deasupra căreia scria cu litere de bronz pe panelul din lemn de nuc: SALA INTERNAŢIONALĂ. Vedeţi să nu vă sune telefonul când intrăm.

Wegener îşi scoase minskul din buzunar, îl deblocă şi apăsă pe simbolul cu poşta electronică. *U. Lienecke v-a trimis un mesaj scris,* apoi mesajul scris se perindă pe display: *Ai timp în dimineaţa asta să mai mergi la locul faptei? Ministerul Energiei ne presează să deblocăm zona. Salut, U.* Wegener apăsă pe tasta de răspuns: *Am primit mesajul, răspund mai târziu* şi puse minskul pe silenţios.

— Ce înseamnă probleme din cele mai rele?

— Probleme internaţionale. Probleme cu banii. Legate de cazul pe care l-aţi preluat ieri.

— Şi pe care îl predau azi.

Mâna bronzată a lui Schmiechen atinse clanţa.

— Vă dau un sfat: nu vă lăsaţi impresionat. Adunarea de faţă este ceva neobişnuit pentru dumneavoastră, ştiu şi ei asta. Haideţi.

Uşa se deschise fără zgomot.

O sală de sport, îşi spuse Wegener, o sală de sport în care se poate fuma, cu candelabre uriaşe şi strălucitoare şi fără gimnaşti, doar cu o masă lungă în mijloc, costume închise, din care capetele se întorc spre tine sincron, douăzeci de feţe inexpresive, parchet care scârţâie sub picioare, pătrate deschise la culoare pe acelaşi parchet, tavanul făcut din grinzi şi oberlihturi late, drumul interminabil până la masa interminabilă de conferinţe, un intrus care se tot apropie, măsurat din priviri, observat cu atenţie, clasificat cu mult înainte ca el să ajungă, mâna bronzată şi moale pe spate, care îl împinge decisă şi prietenoasă până la mijlocul mesei, două scaune libere, vizavi: Borgs şi Kallweit.

Wegener adulmecă aerul. Se afla în faţa unui perete format din sudoare bărbătească şi fum de ţigară.

Miroase a cabină de probă politică, spuse Fruchtl.

Kallweit şi Massow făcură un semn din cap. Cearcănele negre ale lui Kallweit, ca o mască pentru infractorii din benzile desenate. Cineva îl închisese pe Borgs într-o cămaşă albă. Pe faţa lui de dog tremura ceva.

Un bărbat foarte blond, cu ochelari fără rame, la capătul din dreapta al mesei, un cap rotund ca o bilă în stânga. Întregul

perete din spatele capului rotund ca o bilă era acoperit de o hartă a lumii: marea gri, continentele şi mai gri. Uniunea Socialistă, China, Coreea de Nord, Grecia şi Cuba străluceau aurii.

— Martin Wegener, căpitan al Poliţiei Populare, spuse Schmiechen de parcă ar fi prezentat o invenţie despre care nu era foarte sigur dacă şi funcţiona.

— Martin *Alfons* Wegener.

Vorbise blondul. Cu voce metalică, prin difuzoare dispuse undeva pe tavan. Antene curbate de microfoane creşteau pe masă, în dreptul fiecărui loc.

— General-colonel Heribert Steinkuhler, explică Schmiechen cu voce şoptită, prim adjunct al ministrului pentru Securitatea Statului.

— Luaţi loc, domnule Wegener. Steinkuhler sorta ceva hârtii, la scurte intervale trăgea din ţigară. Punctul de jar pulsa ca un animal mic şi fierbinte.

Wegener se aşeză.

Schmiechen se aşeză lângă el.

Pe masă scrumiere pe jumătate pline şi mici grupuri de sticle de limonadă, suc acidulat BIONIER, cu rubarbă şi fructe de pădure. Sortimente pe care nu le găseai în nici o filială Delikat.

— Wegener, Vagonarul, vagonul. O voce mai gravă, la fel de metalică. Schmiechen făcu un semn din cap spre dreapta. Capul ca o bilă, din faţa hărţii de pe perete. Pe chelia capului ca o bilă, câteva şuviţe extrem de singure şi extrem de închise. Sau inventatorul roţii, continuă vocea. Deci omul care pune lucrurile în mişcare.

— Dr. Wolfgang Munzer, şopti Schmiechen. Comisar al Poporului pentru Afaceri Interne, de la Comitetul Central.

Steinkuhler încă mai căuta prin hârtii.

Wegener cercetă restul trupei. Bărbaţii la costum stăteau atât de ţepeni la masă, de parcă Comitetul Central ar fi expus un ansamblu de manechine, ca să sporească numărul celor prezenţi. Cincisprezece feţe ca nişte cariere de piatră. Nici una dintre cariere nu arăta nici cea mai mică emoţie. Nici unul din indivizi nu nota ceva. Nici unul nu mişca un deget. Nici unul nu se atingea de vreo sticlă de BIONIER. Jumătate dintre ei fumau şi atât. Birocraţi fără nume, pe care nu puteai să-i reţii, pentru că erau muţi în stil borgsian. Unul avea chelie, unul mustaţă, trei aveau părul şaten. Unul şaten cu părul mai lung, altul ceva mai

tânăr, cu urechi mari şi cu un neg lângă nas. În nici două ore avea să uite toate mutrele astea, nu le va recunoaşte, se vor scufunda la loc în marea de feţe a Berlinului de Est.

Nu-i lăsa să citească ceva pe faţa ta, spuse Fruchtl, arată-le burdufurilor astea umflate că eşti un tip dur.

Wegener: De când sunt eu un tip dur?

Fruchtl: Şi eu care credeam că te prind la faza asta.

— Tovarăşe comisar-şef Wegener, spuse Steinkuhler, făcu apoi o pauză artificială şi îşi dădu jos ochelarii. V-am invitat pentru a discuta o problemă care nu atinge doar tangenţial Securitatea de Stat a Republicii Democrate Germane, ci o priveşte în mod direct. Tot ce se va discuta acum cu dumneavoastră se supune nivelului de securitate militar. Este important să înţelegeţi pe deplin acest lucru.

Steinkuhler termină de vorbit şi îl fixă pe Wegener de la distanţa impusă de masă. Zâmbi. Coroanele de aur ale dinţilor zâmbiră odată cu el.

— Înţeleg pe deplin…

— Vă rog să vorbiţi la microfon.

— Înţeleg pe deplin ce înseamnă nivelul de securitate militar, spuse Wegener. Şi aşa o să-mi sune vocea, când o să fiu posesorul unui cancer la laringe, din cauza fumatului vostru, se gândi, o voce de robot Robotron, o conservă de metal vorbitoare.

— Ieri a ajuns la cunoştinţa noastră articolul principal din următorul număr al revistei DER SPIEGEL, spuse Munzer. Încă nefinalizat, incomplet, în varianta de pe 20 octombrie după-amiaza. Harta din spatele lui Munzer se întunecă, două reflectoare de sub tavanul sălii de sport se aprinseră, zumzăiră, apăru un fax alb-negru mult mărit, ciocanul şi compasul, mânjite de sânge, dedesubt: *STASI UCIDE DIN NOU. Un serviciu secret european, care nu învaţă din greşeli, pune în pericol viitorul energetic al Europei.*

— În acest articol, un bărbat al cărui nume este ţinut secret de către redacţie, afirmă că ar fi fost duminica trecută martor la o crimă care s-ar fi petrecut din ordinul Securităţii statului. Şi anume în Berlinul de Est, spuse Munzer şi-şi scărpină bărbia dublă. Crima despre care vorbim este cazul la care aţi început să lucraţi dumneavoastră miercuri seara, rezultatul investigaţiei fiind până acum mai degrabă deschis.

În sfârşit un bou cu simţul umorului, spuse Fruchtl, boii amuzanţi sunt rari.

Wegener încercă să nu arate nici o emoţie. Steinkuhler continua să-l observe. Coroanele de aur ale dinţilor dispăruseră.

— Conform investigaţiilor dumneavoastră, mortul este un anume Emil Fischer, domiciliat pe strada Ludwig Renn 32 în Berlin, Marzahn. Munzer duse la gură un pahar de apă şi bău. Din boxe se auzi un gâlgâit metalic. Puse apoi paharul cu atâta grijă pe masă, încât nu se auzi nici cel mai mic sunet. Aţi presupus, pe bună dreptate, că este vorba despre o adresă fictivă. Informatorul revistei SPIEGEL afirmă acum că mortul este în realitate un anume Albert Hoffmann. Vă spune ceva numele acesta?

Wegener scutură din cap.

Imaginea proiectată pe perete se schimbă, apăru o poză de grup în alb-negru, Egon Krenz cu părul închis la culoare, mai slab decât în prezent, în mijlocul unor bărbaţi mai în vârstă. Imaginea se schimbă din nou arătând acum un fragment mărit: Krenz rânjea ca un rechin în mijlocul bancului de şprot, chiar lângă el un ins cărunt, care privea serios în obiectiv.

Munzer îşi încrucişă braţele la piept.

— Profesorul Albert Hoffmann este sau a fost politolog, din 1977 a avut o catedră la Heidelberg. În 1983 a emigrat din Germania de Vest în RDG, din convingeri politice. În anii de dinaintea Reînvigorării, a făcut parte din grupul de consiliere al preşedintelui Consiliului de Stat.

— Un om deştept, se auzi vocea lui Steinkuhler. L-am întâlnit odată la Wandlitz. Pe vremuri, se înţelege.

Munzer răsfoi hârtiile din faţa lui.

— Numărul nou din SPIEGEL conţine tot felul de chestii utile. Fotografii de la locul faptei. Fotografii cu cadavrul, chiar dacă prost luminate. E chiar de investigaţie revista asta. Rezolvă cazul, în timp ce căpitanul nostru îşi împrospătează contactele personale de la Ministerul Energiei.

Kallweit îşi clătină capul cu atâta tristeţe, de parcă tocmai ar fi trebuit să-l asculte pe Munzer cântându-i cântecele de inimă albastră ale lui Jan *Senti* Hermann.

Oricine le-o fi spus despre întâlnirea mea cu Karolina, îşi spuse Wegener, nici nu trebuia măcar să o facă, ei ştiu oricum, pentru că ei ştiu tot, pentru că fiecare ochi şi fiecare ureche din ţara asta sunt ochiul şi urechea lor, un „Ochiul şi Timpanul” revăzut, îmbunătăţit şi atotprezent.

Întreabă-i dacă mortul e Hoffmann, spuse Fruchtl.

Wegener se aplecă spre microfon.

— Şi? Hoffmann e mortul?

Munzer îl privi.

Unul din bărbaţii în costum strănută. Nimeni nu-i ură sănătate pentru restul vieţii sale la Stasi.

— Nu am putut constata încă, spuse Steinkuhler. Însă există indicii că ar fi adevărat.

— Pe moment, presupunem că aşa este, spuse Munzer.

Dinţii lui Steinkuhler străluciră din nou.

— Vedeţi dumneavoastră, tovarăşe Wegener, jurnaliştii imperialişti încearcă de douăzeci de ani să discrediteze, ca să spunem aşa, colaboratorii Securităţii statului şi instituţia ca atare. Fireşte că acest lucru este uşor, dat fiind trecutul pe care îl are aparatul. Se ignoră însă în mod intenţionat faptul că noi suntem o instituţie complet nouă, atât în ceea ce priveşte personalul, cât şi din punct de vedere legal şi că avem sarcini foarte diferite de cele de pe vremuri şi de asemenea mult mai restrânse. Un serviciu secret de interne, aşa cum există dintotdeauna în RFG, în Marea Britanie, în SUA. Ştiaţi de fapt că, după estimările noastre interne, în instituţiile de stat ale RDG lucrează 250 de agenţi de la Serviciul Federal de Informaţii?

Wegener dădu din cap în semn că nu.

Greşit, spuse Fruchtl, nici o mişcare, chiar şi o mişcare din cap trece aici drept propoziţie completă, uită-te la Borgs, stana aia mică şi grasă de piatră, el se comportă cum trebuie!

— Acesta e adevărul, domnule căpitan. Chiar dacă nu se potriveşte cu imaginea pe care oamenii şi-o fac despre Vest. Toţi cei prezenţi în această încăpere ştiu: Securitatea statului din prezent este un organ absolut inofensiv. Este mai mic şi mai bine controlat decât majoritatea organelor similare.

Wegener încuviinţă din cap.

Fruchtl gemu.

— Ştim de asemenea că, în activitatea lor practică, Serviciile ating mereu graniţele legalităţii, iar eu spun că sunt chiar nevoite să le atingă şi între noi fie vorba: cele din SUA o fac mult mai des decât altele. Acest lucru nu include însă şi uciderea cetăţenilor din ţara noastră. Sistemul Mielke nu mai există de 20 de ani. SPIEGEL minte, iar de luni începând vom putea spune cu conştiinţa curată că minte negru pe alb.

Râsete ascultătoare tuşite de purtătorii de costum.

— Luasem deja în consideraţie posibilitatea că cineva vrea să

dea vina pe Securitatea Statului pentru crima asta, spuse Wegener. Dar până acum lipsise aducerea ei la cunoştinţa publicului.

— Atunci nu face ce-ţi zic eu, spuse Fruchtl şi se îndepărtă jignit, trecu prin harta lumii şi ieşi afară, pentru a fuma în aer liber unul din trabucurile lui puturoase.

— De luni, publicul larg va fi informat datorită revistei, spuse Munzer. Claus Weber refuză, evident, să oprească difuzarea revistei. Nimic nou în Vest, ca să spun aşa.

Murmur uşor printre purtătorii de costum.

— Ieri-seară, preşedintele Consiliului Naţional a vorbit la telefon cu preşedintele federal, Lafontaine, spuse Steinkuhler. Probabil că ştiţi, domnule Wegener, că reluarea discuţiilor germano-germane este legată, din punctul de vedere al Germaniei de Vest, de aşa-numitele criterii ale statului de drept. De la era lui Schauble încoace. De fapt, RFG-ul este foarte atent ca toate celelalte ţări să îndeplinească aceste criterii, în timp ce ei personal le ignoră după cum le convine. Oricum, unul dintre criteriile acestea este ancorarea Securităţii Statului în Contractele berlineze din 1994, ca serviciu secret intern care operează conform constituţiei. Iar conformitatea cu constituţia exclude, evident, crima ca mijloc de autoapărare a Republicii Democrate Germane.

— Haideţi şi întrebaţi odată, Wegener! Vocea lui Munzer zăngăni. Era ca un zeu supărat care se răsteşte de sus la vreo creaţie prostănacă de-a lui. De când aţi intrat aştept să puneţi întrebarea asta!

— De ce sunt aici?

— Probabil pentru că aţi fost de serviciu alaltăieri, spuse Munzer şi arătă cu o mână mică şi grasă spre marginea cealaltă a mesei. Acum vine partea interesantă.

Steinkuhler îşi dădu jos ochelarii şi îi şterse cu minuţiozitate, folosind o batistă albă.

— Lafontaine vede cu ochi buni RDG. Cu toate astea, a trebuit să-i comunice ieri-seară preşedintelui Consiliului de Stat că Tratativele nu pot avea loc câtă vreme cazul Hoffmann nu va fi elucidat complet. Deoarece, citez, *populaţia vest-germană, precum şi partenerii federaţiei nu pot fi informaţi că Republica Federală face afaceri de miliarde cu o ţară suspectată că ar încălca convenţiile internaţionale ale drepturilor omului.* Ca să nu mai vorbim de faptul că Hoffmann a fost la origine cetăţean vest-

german. Acum, dumneavoastră, tovarăşe Wegener, ştiţi mai bine ca mine că o investigaţie a Poliţiei Populare poate dura luni, uneori ani. Timp pe care nu îl avem. Vă mai atrag atenţia încă o dată asupra rolului dumneavoastră ca păstrător al secretului, înainte de a vă spune că economia noastră are nevoie urgentă de renegocierea tratatelor energetice şi de mijloacele financiare legate de acestea. Mai urgent decât credeţi. Dacă vom fi nevoiţi să renunţăm la această sursă de venit, ne vor aştepta schimbări profunde.

Wegener încuviinţă din cap. Bărbaţii în costume închise îşi plecară privirea. Kallweit studie nervurile plăcii care acoperea masa. Borgs privea ţintă spre Cuba. Proiectoarele se stinseră.

— Securitatea statului, care se vede supusă unei acuzaţii absurde, nu poate investiga împotriva ei înseşi, lucru lesne de înţeles. RFG-ul nu ar accepta lucrul acesta. Astfel că, din păcate, funcţionarii de elită ai ţării vor trebui să se bazeze pe alţii care să le dovedească nevinovăţia. De aceea, preşedintele consiliului statului şi ministrul pentru Securitatea statului i-au propus cancelarului federal un compromis. Steinkuhler se opri şi pentru un moment nici el însuşi nu păru să creadă ce urmează să spună. Acest compromis este totodată o dovadă impresionantă de încredere în Securitatea statului. Funcţionari ai poliţiei vest-germane vor asista la investigaţiile în cazul Hoffmann. Pentru a garanta astfel independenţa şi obiectivitatea procesului de investigaţie, precum şi o colaborare extinsă cu guvernul Lafontaine.

— Vor asista sau vor conduce cazul? întrebă Wegener la microfon.

Munzer rânji.

— În momentul de faţă, este vorba mai ales de cooperare. Întrebările legate de responsabilităţile fiecăruia nu sunt o prioritate. Steinkuhler îşi aprinse o nouă ţigară. În această dimineaţă, Cancelaria Federală a informat Secretariatul Consiliului de stat că propunerea a fost acceptată. Ce-i drept, împreună cu informaţia că toate înţelegerile de până acum dintre RFG şi RDG vor fi considerate nule şi neavenite, în cazul în care rezultatele investigaţiilor vor dovedi implicarea Siguranţei statului în cazul Hoffmann. Asta înseamnă: sunt în joc Tratativele.

— Cu alte cuvinte, spuse Munzer, viitorul economic al ţării depinde de găsirea adevăraţilor ucigaşi ai lui Hoffmann. Nu v-aţi

fi aşteptat la una ca asta, aşa-i, Wegener?

— Sunt încă uimit de aşa compromis, spuse Wegener. O investigaţie comună, est-vest-germană. Pur şi simplu.

— Lafontaine nu are nici un interes ca Tratativele să eşueze. Înainte de alegeri a promis reprezentanţilor industriei din ţara lui securitate energetică şi stabilitatea preţului. Fără perspectiva încheierii unor tratate de livrare cu RDG, probabil că nici nu ar fi câştigat alegerile. Steinkuhler încă îşi mai lustruia ochelarii. Iar în ceea ce ne priveşte pe noi, tovarăşe căpitan şi asta v-o spun în calitate de adjunct al Serviciului Secret intern al RDG, adică un fel de martor în cazul dumneavoastră...

Murmure amuzate din rândul purtătorilor de costum.

— ... La noi nu există nici un dosar Hoffmann, nici o operaţie Hoffmann, nici măcar vreun ordin de supraveghere. Altfel nu am permite ca viitorul nostru economie să depindă de o investigaţie poliţienească.

— Altfel spus, zise Munzer şi umblă la microfon, compromisul ne dovedeşte deja nevinovăţia. Cu siguranţă nu am condiţiona obţinerea unui contract economic cu un volum de peste 70 de miliarde de mărci, de rezultatul unei investigaţii poliţieneşti, dacă nu am cunoaşte deja acest rezultat.

— Investigaţiile vor dovedi că Securitatea statului nu are nimic de-a face cu asta, spuse Steinkuhler. Este o ocazie bună de a demonstra odată capitalismului, în faţa întregii opinii publice, că la noi statul de drept funcţionează mai corect decât dincolo. Iar contractele energetice îşi vor păstra valabilitatea. Acest ţel trebuie să îl îndeplinim pe de-a-ntregul.

Nimeni nu spuse nimic.

Kallweit privi înjur cu faţa lui tristă. Buza inferioară cărnoasă îi atârna şi mai mult decât de obicei. Cearcănele întunecate păreau date cu fard.

— Întrebaţi-mă cum puteţi să ne ajutaţi, Wegener.

— Cum pot să vă ajut?

— În dimineaţa asta am primit un nume de la Cancelaria Federală, mârâi Kallweit, bucuros că se putea auzi şi pe el din difuzoare. Omul pe care ni-l vor trimite se numeşte Richard Brendel. Presupun că numele vă spune ceva.

— Şeful vreunei unităţi speciale din Berlinul de Vest.

— O celebritate, spuse Kallweit. Unul dintre cei mai buni pe care îi au ei acolo. Veţi lucra împreună.

Wegener ştiu că Kallweit se aştepta acum ca el să fie cuprins

de veneraţie şi nu de sete, aşa că întinse mâna după o sticlă de suc BIONIER cu gust de rubarbă şi îi deşurubă capacul lăsându-şi timp.

Eu aş fi luat cu fructe de pădure, spuse Fruchtl.

— Ca să fim sinceri, Wegener, suntem obligaţi să vă lăsăm cazul. Dintr-odată, Kallweit păru şi mai deprimat. Vă puteţi imagina că în circumstanţe normale nu s-ar fi întâmplat una ca asta. Cazul nu ar rămâne la Poliţia Populară şi în nici un caz în mâna dumneavoastră.

— Corect, mai era ceva… Steinkuhler păru îngândurat şi frunzări printre hârtii. Dosarul acela disciplinar.

— Care a fost închis, spuse Wegener şi bău o gură. Avea gust puternic de rubarbă, uşor artificial. Puţin cam prea dulce.

— Şi care, chiar dacă a fost închis, a arătat că dumneavoastră împreună cu fostul şef, un anumit maior Josef Fruchtl, înclinaţi să vă depăşiţi atribuţiile.

Corect, faţă de gută, spuse Fruchtl, exact aşa am făcut.

Kallweit aruncă o privire grăitoare spre Munzer, apoi spre Steinkuhler. Ei bine, Cancelaria Federală şi Richard Brendel au cerut în mod expres să nu fie retras funcţionarul Poliţiei Populare care s-a ocupat de la început de acest caz. De parcă noi…

— În orice caz, deocamdată rămâneţi. Vocea lui Munzer se înecă transformându-se într-un fluierat ascuţit la microfon. Mulţumiţi-i lui Brendel. Lucrurile se vor desfăşură astfel: dumneavoastră le raportaţi lui Borgs şi lui Kallweit. Brendel raportează direct Biroului Federal. Eu sunt în contact cu Biroul Federal şi cu conducerea partidului. Dacă daţi informaţii unei terţe persoane, veţi fi acuzat în aceeaşi zi de înaltă trădare.

Wegener simţi că i se face cald. Cămaşa i se lipea de spinare. O picătură de sudoare i se prelinse pe piept, peste burtă, îl gâdilă, se opri abia de curea. Poate ştiau de la Borgs faza cu Karolina. Poate de la spionii lor. Probabil că sunt supravegheat deja de două zile, îşi spuse Wegener, încă de la locul faptei. Voi ştiţi mai mult decât voi şti eu vreodată, voi sunteţi în spatele culiselor, voi împingeţi paravanele în stânga şi-n dreapta, voi faceţi regia. Eu mă împiedic pe scenă. Însă, dragii mei prieteni mustăcioşi, pleşuvi, şateni, plini de negi şi de microfoane, eu mă împiedic în direcţii imprevizibile.

— Mai aveţi întrebări?

— Cine mai vine cu Brendel? Patologia? Criminalistica? Sau pe astea le asigurăm noi?

— Nu s-a decis încă. Probabil va veni cu cineva de la Serviciul Federal de Informaţii. Atunci vom avea 251 de agenţi federali BND în ţară. Scopul nostru este ca Ulf Lienecke să se ocupe în continuare de caz. Brendel va avea mai mult un rol de supraveghetor.

Wegener privi în ochii de un albastru spălăcit ai lui Steinkuhler.

— Cu permisiunea dumneavoastră, tovarăşe general-colonel – dar dumneavoastră cunoaşteţi dispunerea urmelor şi momentele suspecte, oricât de absurde ar fi acestea.

Steinkuhler făcu o faţă ce se voia interesată.

— Deci, dacă această investigaţie se va desfăşură strict după reguli şi aşa va trebui să se facă ca urmare a prezenţei lui Brendel şi a situaţiei politice, atunci Securitatea statului nu are doar statut de martor, ci este în mod automat şi subiect al investigaţiei.

Unul dintre bărbaţii în costum se înecă şi tuşi. Kallweit privea ţintă spre tavan, de parcă Atotputernicul tocmai i-ar fi arătat, după o lungă aşteptare, planurile legate de sfârşitul iminent al lumii.

Steinkuhler îşi puse ochelarii.

— Dar bucuraţi-vă puţin, tovarăşe căpitan! Coroanele de aur ale dinţilor îi sclipiră în gură. În sfârşit puteţi să vă băgaţi nasul în mod oficial în lucruri care nu vă privesc. Sunteţi primul poliţist popular din istoria Republicii Democrate Germane, care investighează Securitatea statului. Însă şi la final aceasta poate fi picătura amară pentru dumneavoastră personal – nu veţi fi şi primul care investighează Securitatea statului şi are succes.

Wegener zâmbi.

Borgs îşi scărpină bărbia dublă.

Bătrânul dog, spuse Fruchtl şi-a mai ţinut odată gura, cu succes.

7

Vocea cântăreţei de operă se căţăra tot mai sus. Pesemne că pentru vocea asta scara muzicală era interminabilă. Orchestra se târa după ea. Vocea ameninţa să-i scape. Lienecke umbla prin frunze până la glezne, între mâini cu un volan imaginar,

înconjură un stejar, ajunse la panglica albă care izola locul, se aplecă şi trecu pe sub ea şi mai făcu câţiva paşi până la vâlceaua în care, cu treizeci de ore în urmă, stătuse maşina cu generatorul.

Cântăreaţa jubila.

Lienecke se opri, deschise o uşă făcută din aer, o închise la loc. Urcă însoţit de lovituri de timpan câţiva metri în susul dealului, grăbi pasul, o luă pe urmele unui fugar invizibil, acum alerga, îl ajunse din urmă, îl prinse, se luă cu el la trântă, îl încleştă, îl apucă, îl împinse înapoi la locul faptei. Soarele păta solul pădurii cu stropi mici de lumină, frunzişul din jurul zonei izolate strălucea în nenumărate nuanţe de roşu, galben, maro, care ţeseau împreună un covor colorat şi totuşi monocolor. Viorile îşi luară elan, apucară tema muzicală, o variară, se repetară. Pe acordurile puternice ale instrumentelor de suflat, Lienecke îşi împinse prizonierul imaginar spre stânga, pe lângă stela de beton a viaductului, pe sub conducta murdară de gaz, până în locul în care stătuse Prius-ul. Se auzi din nou cântăreaţa: vocea i se tânguia pe pajişti de tonuri minore, se căina tristă şi acuzatoare. Viorile plângeau solidare, vântul smulgea frunze noi din vârfurile copacilor, le sufla, desena pete pe solul pe jumătate gol al pădurii, îl acoperea iar bucată cu bucată. Lienecke se căţăra, trăgea, împingea, cântăreaţa îşi regăsi vechea putere, se opinti, cânta deodată împotrivindu-se unei sorţi implacabile, deveni tot mai puternică, Lienecke trecea de la un rol la altul, acum era Hoffmann căruia îi puneau laţul de gât, apoi era gâdele care înnoda funia, apoi iar Hoffmann, orchestra bubuia din toate instrumentele sale, creştea ameninţătoare, se curba ca o boltă, pe deasupra zbura vocea femeii, de mult devenită un ţipăt, Lienecke strânse laţul devenind propria sa victimă, trase cu mâna dreaptă, faţa îi era o grimasă, cântăreaţa urlă.

Wegener îşi scoase căştile din urechi. Brusc nu se mai auzi decât vântul.

— Atât se poate reconstrui din cele întâmplate. Lienecke se întoarse la panglica albă. Din vâlcea până acolo în spate, înapoi, au mutat maşina, au mers înainte, omul spânzurat, au plecat.

— Frumos lucrezi.

Wegener apăsă tasta de oprire a aparatului şi înfăşură capetele cablului în jurul cutiei de aluminiu, până reuşi să prindă căştile pe sub cablu.

Lienecke îşi deschise fermoarul gecii cadrilate.

— Transpir şi fără să comit crima.

— Păi tu ai fost singur. Ceilalţi au fost doi.

— Deci îl cheamă pe om aici, sub un pretext oarecare. Un lucru care trece dintr-o mână în alta, o discuţie, nu contează ce. Apoi victima îşi dă seama de primejdie şi fuge, ceilalţi doi îl prind, o luptă scurtă, de acolo hematoamele, un nasture de la paltonul victimei se rupe şi aterizează pe Q4.

— Când aţi găsit nasturele?

— Ieri. În sacul cu frunze numărul douăzeci şi patru. Lienecke scoase o foaie de hârtie din buzunarul gecii şi despături o schiţă desenată de mână, lucrată minuţios, la scară: un tabel îngust format din pătrate, pe el drumul prin pădure, conducta uşor curbată, Prius-ul, marcajele şi notiţele. Nu a ajuns departe, spuse Lienecke. 80 de metri.

— Era bătrân.

— Un bătrân prins în capcană.

— Îi pun laţul de gât, spuse Wegener şi îl fac cumva să se urce pe capota maşinii. Probabil ameninţându-l cu arma. Şi apoi bagă viteză.

Degetul lui Lienecke alunecă peste grilajul de pătrate, spre vâlcea.

— Aici am găsit frunzele mânjite cu ulei de motor.

— Poate să le fi suflat vântul?

— Nu. Lienecke îşi ridică privirea de pe schiţă. Atunci nu ar ateriza în acelaşi loc mai multe frunze cu urme de ulei pe ele. Dacă trasăm o linie dreaptă de la vâlcea în direcţia conductei de gaz, unde ajungem?

— Şi-au făcut lumină, spuse Wegener.

— Aşa cred şi eu. Lienecke îşi şterse fruntea umedă cu dosul palmei. Maşina stătea astfel încât să lumineze conducta cu faza lungă. Cred că am putea stabili locul cu o probabilitate de câţiva metri. Dar nu ne ajută cu nimic. Nici o singură urmă.

— Şi pe drum?

— Frunze uscate şi pământ ca betonul. Meteorologii spun că nu a plouat ca lumea de vreo trei săptămâni. Există, ce-i drept, fragmente de urme, dar ce te faci cu uniformizarea socialistă a cauciucurilor? La prima privire este totul Sommer sau M&S. Şi a mai trecut şi pădurarul de câteva ori pe acolo. Poţi s-o uiţi.

— Deci avem doar câteva picături de ulei.

— N-avem nimic. Uleiul de motor pentru Phobos, ulei folosit de vreo şase milioane de cetăţeni, nu înseamnă nimic.

— Poate nici nu e ulei pentru Phobos.

— Martin, nu-ţi face iluzii. Ştii la fel de bine ca şi mine ce va ieşi la analize.

— Ulf, tu ai fost şi rămâi o cobe.

Lienecke ridică din umeri.

— Băieţii au avut grijă. Iar pădurile sunt locuri numai bune de comis crime. Mai verificăm o dată frunzele, dar nu mi-aş face speranţe prea mari. Sau reuşeşte Jocicz să răzuiască ceva ADN, sau poţi să te rogi să recunoască cineva crima.

— De rugat, se roagă oamenii care vor să dea vina pe altcineva pentru greşelile lor. Wegener îl privi pe Lienecke în ochi. Acum spune-mi sincer, ce crezi tu despre porcăria asta? Nu sunt urme. Şi toată prostia cu şireturile şi cu funia.

Lienecke împături schiţa.

— Greu de spus. Nu este prima mea crimă cu urme puţine.

— Dar este prima ta crimă cu simbolurile Serviciului Secret.

— Mie nu mi se pare că teoria cu vechile cadre e o prostie. La prima vedere pare cam trasă de păr, dar o crimă este întotdeauna rezultatul a prea multe sau prea puţine emoţii. Iar în 1990, când Krenz a început cu Reînvigorarea şi l-a luat pe Schily de dincolo, Stasi s-a împărţit în două tabere, e lucru cunoscut. A trebuit să dea afară generaţia lui Mielke, ca să pună mâna pe valuta democratică. Câţiva tineri traseişti politici au primit astfel o şansă nesperată de a face carieră la Securitate.

— Într-o singură zi îşi pierd slujba sute de oameni, fără să stranguleze pe cineva.

Lienecke afişă un zâmbet plin de regrete.

— Dar nu la Stasi, Martin. Asta era elita, ăştia aveau abonament la privilegii şi la tot felul de venituri. În contractul de lucru al ălora scria că nu vor pica în nas, cât vor trăi. Şi atunci apare Atenţie Krenz şi îi dă pe toţi pe uşă afară. În locul lor avansează nişte oportunişti şi iau bani graşi, cu toate că nu au făcut niciodată nimic. În timp ce puternicii zilei de ieri ajung să trăiască de pe urma banilor primiţi prin legea Lotzsch-2.

Wegener încuviinţă.

— Bine. Înţeleg. Poate că şobolanii s-au muşcat reciproc în vârtejurile lui 1990. Poate că şi-au înnodat şireturile între ele. Însă poate că toate astea nu sunt decât teorii ale conspiraţiei de pe vremea Reînvigorării. În orice caz, Hoffmann este mult prea bătrân să fi fost pe vremea aceea un tânăr nou-venit care să se fi aciuat în cuibul făcut de Krenz şi Schily.

Wegener îi întinse lui Lienecke aparatul cu căştile înfăşurate de jur împrejur.

— Ce muiere e asta în căştile tale?

— Lasă muierile, întreabă mai bine ce tehnică este. Robotron Musikus M VI, loc de stocare 120 gigabiţi. Prima tranşă s-a vândut toată. Ce facem cu locul faptei? Îl eliberăm?

Wegener privi panglica albă de plastic care se întindea din copac în copac prin pădure.

— Ce rază are inelul exterior?

— 800 de metri.

— Şi când vrea ministerul să eliberăm locul?

— Cât mai repede cu putinţă. Secretarul de stat face presiuni, pentru că locul crimei se află în mijlocul zonei interzise. Estimez că mai putem obţine vreo două zile, fără probleme majore. Pe de altă parte, vreţi să interogaţi şi oamenii de la minister.

— Şi crezi că sunt mai cooperativi dacă mai înainte le dăm înapoi pădurea mult iubită.

— Tu hotărăşti. Am fost peste tot. Din cercul interior am adunat 78 de saci plini de frunze. În dimineaţa asta am mai trimis treisprezece oameni pe teren. De găsit nu mai găsim nimic, asta e sigur.

Wegener îşi deschise minskul.

— Două şi jumătate. Pe la cinci ajunge Richard Brendel. Hai să mai dăm o tură pe cercul exterior, de formă. O să mă simt mai bine.

— Îmi place să fiu plătit ca să mă plimb, spuse Lienecke, se întoarse pe călcâie şi porni.

Wegener îşi strânse fularul pe lângă gât, înnodă capetele şi îşi scoase din buzunarul paltonului mănuşile negre, unul din cadourile de la Karolina, care nu se stricau niciodată din simplul motiv că aşa îi puteau aminti permanent şi fără milă de vremurile de atunci. Când ai o relaţie, să nu dăruieşti piele, îşi spuse Wegener, pielea supravieţuieşte oricărei iubiri, în loc de asta să dăruieşti lucruri care expiră la timp, carne, peşte, unt, ouă, lapte, astea sunt surprize plăcute pentru zile de naştere şi aniversări, eventual flori, dar nu din cele care pot fi uscate. Cadourile din piatră, lemn, metal, sticlă, porţelan, corn şi piei trebuie refuzate ferm, de nimic nu poţi fi atât de sigur ca de faptul că vei fi părăsit şi atunci toate chestiile astea devin unelte de schingiuire, care îţi spun zilnic: ia uită-te, eu sunt încă aici, dar atât.

Lienecke avea deja un avans de cincizeci de metri, spatele cadrilat cu capul plecat şi pantalonii deschişi la culoare se îndrepta hotărât spre sud-est, dispărea preţ de câteva secunde după copaci, apărea iar, fără să se întoarcă. Wegener voia să-l ajungă din urmă şi nu reuşea. Umbla cu paşi mari printr-un nor foşnitor de frunze.

Pantofii i se mişcau pe undeva pe sub cafeniul îngălbenit ca nişte cărţiţe programate la fel, declanşau cu fiecare pas câte o erupţie care ajungea până la suprafaţă, doi luptători din subteran care munceau din greu, cu misiunea de a traversa pădurea statului în mijloc de toamnă. Wegener ocolea buştenii acoperiţi de muşchi şi crengile rupte, avea senzaţia că se afundă tot mai adânc, că va sta în curând până la şolduri în stratul acela foşnitor, o scufundare înceată, fără pământ sigur sub tălpi, doar un covor foşnitor şi galben şi trunchiuri întunecate, care deformau orizontul.

O pasăre singură comenta din copac.

Wegener se întoarse. Phobos-ul lui Lienecke de la criminalistică dispăruse, la fel şi conducta de gaz. Panglica fâlfâitoare ducea tot mai departe în singurătatea pădurii, în care silueta îndesată şi cadrilată a lui Lienecke devenise de mult un pitic din mitologia scoţiană în depărtare, care îşi urma netulburat drumul. Tot de-a lungul panglicii albe, din stejar în stejar, fiecare copac întinzându-şi acuzator crengile jumulite spre cerul albastru, ultimele frunze mai rezistau încă pe crengi, nu se lăsau gonite din înălţimea patriei lor, se încleştau încăpăţânate de coajă.

În faţa lui Wegener, solul strălucitor se ridica şi se scufunda în valuri suave, care îi dădeau senzaţia că ar putea merge pe apă. Situaţia i se părea la fel de ireală ca şedinţa de adineauri din piaţa Werder, discuţia cu Steinkuhler, care până atunci fusese numai un nume, o fantomă a Stasi pe care nimeni nu o vedea niciodată, unul din oamenii despre care te întrebai ce făceau oare dimineaţa, când se aşezau la birou, presupunând că acel birou exista. Întreaga şedinţă nu fusese altceva decât un câmp de mine, mina de aur Steinkuhler şi companionul lui cu cap ca o bilă Munzer îi racordaseră, îi conectaseră şi îi programaseră de mult pe toţi ceilalţi, toată adunătura de purtători de costume, o grămadă de figuranţi de la Stasi, care erau lăsaţi în necunoştinţă, nici unul dintre aceştia necunoscând adevărul, care primiseră doar un mic antreu informativ, toate frazele cu adevărat

importante nu erau rostite în sala aceea, ci în spatele uşilor capitonate, între patru, cel mult şase ochi, urechi, buci de cur. Iar la Steinkuhler se adunau toate. Sau: însuşi Steinkuhler era doar o marionetă care nu ştia totul. Această administrare a secretului la nivel de republică trebuia să fie incredibil de obositoare pentru oameni precum Krenz şi Schily. Cei doi aveau de-a face doar cu oameni care ştiau mai puţin decât ei. Trebuiau să ţină minte, cine ce ştie. Şi cine ştie ce ştiu ceilalţi. Şi cine ştie ce nu ştiu toţi ceilalţi. Un labirint al informaţiilor. Putea fi Krenz oare sigur că Schily nu îl supraveghează? Putea pleca Schily de la premisa că Steinkuhler nu îi asculta convorbirile în favoarea lui Krenz? Exista în ţara asta cineva care nu era supravegheat de altcineva?

Un lucru e sigur, îşi spuse Wegener, despre mine ştiu totul. Cu cine mănânc cârnaţi, cu cine nu mă mai culc, ce facem eu şi puia mea la duş. De câte ori merg la film, de câte ori îmi schimb roţile, de câte ori cumpăr dezodorizant de veceu, numărul de sticle goale şi de hemoroizi. Wegener simţi că lucrurile astea îl lăsau deja rece. Probabil că la un moment dat te obişnuieşti cu gândul că te cunosc nişte oameni pe care tu nu-i cunoşti. Că duci, în fond, o viaţă de vedetă. Şi poate că nici nu era atât de dramatic că se cunoşteau atâtea lucruri, dacă încetai să cauţi dovezi care să îţi arate că Stasi îţi răpise şi poate chiar îţi omorâse un prieten. Deci dacă nu ar trebui să te temi decât că viaţa ta personală devine un bun public. În Germania de Vest, stele de televiziune se lăsau izolate în păduri tropicale, se lăsau filmate în timp ce făceau amor, proletariatul primea un container, toţi tinerii îşi puneau pe net pozele, filmele porno făcute de propria mână, onania grosolană de fiece seară. La aeroport, scanerele dezbrăcau pasagerii, camere de filmat supravegheau toată ţara, fiecare taxi, fiecare metrou, fiecare piaţă. Peste tot în lume căpăta amploare Securitatea Statului, nu doar în RDG. Peste tot se observa, se privea şi se înregistra fără rezerve, când foarte oficial, când foarte neoficial. Oamenii au avut totdeauna înclinaţii exhibiţioniste şi voyeuriste, se gândi Wegener, acum şi le pot satisface după placul inimii. Unii sub dictatura socialistă, ceilalţi sub dictatura posibilităţilor lor tehnice.

Şi-l imagină pe Steinkuhler. Tipul stătea acum în fotoliu, sus, deasupra Berlinului de Est. În faţa lui, un perete de monitoare. Pe fiecare imagine pâlpâia silueta unui pieton filmat de sus, prin satelit, uneori acoperit de hăţişul de crengi, cu toate astea vizibil

mereu, fiind filmat de trei camere în acelaşi timp. Monitoarele străluceau toate galben-pal, cufundau biroul cenuşiu al lui Steinkuhler într-o lumină plină de soare, îi făceau faţa să pară uşor bronzată, făceau din el un turist pe insula Rugen, pe plajă în vremea prânzului, timp însorit, coroanele dinţilor strălucesc mai aurii decât au făcut-o vreodată. Steinkuhler nu face umbră. Steinkuhler stă mut în faţa peretelui lui plin de Wegener şi de pădure şi priveşte silueta întunecată care se luptă să înainteze prin covorul de frunze, un program monoton, al cărui sfârşit nu mai este de mult un secret, de aceea Steinkuhler nici nu tresare în momentul în care silueta de pe monitorul lui se agaţă deodată cu piciorul stâng într-o capcană din rădăcini, vâsleşte din braţe, sunt lucruri la care trebuie să te aştepţi, care pândesc pretutindeni, cel care se prăbuşeşte mai apucă doar să îşi ferească faţa cu mâinile, după care cade pe frunze cât e de lung.

Nici o durere, doar foşnet de frunze. Umezeală şi brusc miros de pământ şi de putregai. Nu-l durea nimic. Wegener deschise ochii. Chiar în faţa lui o pată mare, maro-roşcată. Nervuri fine trasau linii perfect paralele faţă de marginile întunecate şi zdrenţăroase ale frunzei. Mirosul de putregai deveni mai puternic. Ceva umed îi stătea lipit de obraz. Wegener inspiră, văzu din nou gâtul lui Hoffmann înaintea ochilor, carnea întinsă şi albă cu tăietura violetă făcută de funie, părul de pâslă, în spate faţa colţuroasă a lui Jocicz, degetele lui de cauciuc galben, funia înfăşurată de opt ori, pantofii răpciugoşi ai lui Hoffmann, lipiţi unul de altul, uniţi de o fundă într-o singură unitate atârnândă. În imaginile astea nu era nimic de descoperit, nimic care să declanşeze o revelaţie, nimic care să te ducă mai departe. Fundă, funie, picături de ulei, astea erau faptele din care Lienecke putea stoarce, cu ceva noroc, alte câteva fapte neesenţiale, dar nici un motiv, nici un indiciu care putea duce la un nume sau la o adresă. Lucrurile astea aveau să meargă în gol, erau montate, puse dinadins, gândite, întregul număr era treaba profesionistă a unor bărbaţi care ştiau exact ce făceau. Şi aceşti bărbaţi erau greu de găsit. Wegener se întrebă ce ar spune Fruchtl despre treaba asta grotescă, o crimă ca după manualul din 1989 pentru răzbunarea Stasi, cu general-colonelul Steinkuhler ca martor şi cu investigatorul star de import Brendel ca băgător de seamă. Fruchtl şi-ar fi comandat înainte de toate o friptură cu trei ouă ochiuri şi cartofi prăjiţi cu maioneză, ar fi băgat totul în el şi după aceea l-ar fi sfătuit, probabil, să fie

suspicios, aşa cum făcea totdeauna. Bănuitor faţă de Steinkuhler, Munzer, Kallweit, Borgs, Lienecke, Brendel.

Lui Wegener îi era clar că intrase într-o chestie în care toţi aveau cărţi mai bune ca el, în care fiecare avea destule ieşiri de urgenţă şi ţapi ispăşitori, toţi în afară de el. Brendel era imun. Steinkuhler şi Munzer ştiau lucruri care îi puteau apăra. Kallweit putea să dea vina pe Borgs. La nevoie, Borgs va mătura mizeria, aruncând-o cu o treaptă mai jos. Şi pe această treaptă stătea, aştepta, se lungea printre frunze căpitanul Obraji Scofâlciţi, simţind în nas exemplul viu că tot ce trăieşte este trecător.

Fireşte că mai întâi mi-aş comanda o friptură, spuse vocea lui Fruchtl, cu trei ouă ochiuri şi cartofi prăjiţi cu maioneză şi aş băga totul în mine. Fireşte că te-aş sfătui să fii suspicios. Şi fireşte că te-au futut cu misiunea asta, Martin, cine vrea să fie vârât într-o investigaţie specială care îţi aduce necazuri mari dacă descoperi ceva şi necazuri şi mari dacă nu descoperi nimic. Dar gândeşte-te că poate fi şi frumos să fii futut, chiar dacă propriul stat este cel care ţi-o trage, împotriva voinţei tale, pentru că tot ce ţi se întâmplă în viaţă are în aceeaşi măsură avantaje şi dezavantaje şi în caz de viol se pune numai problema să fii în stare să-l savurezi. Măcar ai parte de sex. Şi oricum nu ai stare, spuse Fruchtl, oricum doar te-ai prefăcut că ai uitat toate lucrurile alea, pe mine, pe noi, tot căcatul, atunci fii măcar sincer şi foloseşte-te de ocazia asta, află ce ai vrut să afli mereu, nu ai fost niciodată mai aproape de adevăr şi cine ştie, poate toate astea te vor conduce odată la mine.

Nimic nu duce la tine, spuse Wegener, cine te caută se trezeşte în faţa unor pereţi de sticlă, muşcă în granit, se loveşte de ziduri din tăcere întărită, nu ştiu ce au făcut cu tine, dar un lucru trebuie să îl recunoaştem, au făcut-o temeinic. Dictaturile te obosesc, Josef, probabil nimic nu oboseşte mai tare decât o dictatură, serios, nu mai ai chef nici să te ridici în picioare. Nu mai vrei decât să rămâi culcat unde eşti. Pentru că cine stă culcat, Josef, acela nu mai poate fi doborât la pământ.

Wegener nu avea senzaţia că Fruchtl l-ar asculta.

Îi sună minskul. Wegener se întoarse pe spate, buzunarul paltonului era gol. Sunetul venea din covorul de frunze. Pipăi ghidându-se după clinchet, nimeri mai întâi o piatră, apoi telefonul: *Sună biroul Karolinei.*

— La aparat, spuse Wegener şi se lăsă înapoi între frunze.

— Tocmai am fost chemată la Braun.

— Asta păţeşti, dacă adormi în timp ce-ţi citeşte din poeziile lui.

— La dr. Hans-Jorg Braun. Şeful meu direct.

— Presupun că…

— Am fost chestionată despre relaţia noastră, Martin!

— Ai o relaţie cu şeful tău direct?

— Despre relaţia *noastră,* of, eşti un…

— Avem iar o relaţie! În sfârşit!

— … un ciuhab!

Karolina izbucni în râs.

— N-am idee ce este ăla ciuhab.

— Atunci uită-te în oglindă.

Ascultaţi, aşa-i? se gândi Wegener. Steinkuhler în faţa peretelui de monitoare. Zâmbind galben ca frunza. Căştile pe urechi. Degetele i se plimbă pe tastatura nanotchev-ului. Munţii formaţi din curbele vocilor cresc şi scad sub forma unei diagrame digitale. Înregistrare în direct.

— Cică de ce mă vizitează poliţia, de ce este o vizită cu legitimaţia de serviciu. I-am spus că ai făcut o glumă, la noi toată lumea e stresată din cauza Tratativelor şi…

— Nu la telefon.

— Ce?

— Nu la telefon.

— De ce nu la telefon? Unde eşti de fapt?

— Stau pe spate la Muggelsee, în pădure. Ar trebui să încerci şi tu, este relaxant.

— Îţi baţi joc de mine.

— Te caut eu, bine?

— Bine. Şi data viitoare când mai treci pe aici, nu-ţi mai scoate legitimaţia de serviciu.

— Că altfel?

Se auzi un piuit. Închisese.

Wegener oftă. Pe sus, nori albi traversau o suprafaţă cenuşie, în faţa lor atârna un grilaj negru din crengi. Mirosul de putrezit devenise mai slab. Acum i se alătura miros de ciuperci. Burete pucios. Apoi se aprinse displayul minskului. *Karolina Enders v-a trimis un MS: Că altfel îţi tai gazul. K.*

Wegener selectă *tasta de răspuns: Vă contactez de îndată ce mă întorc din concediu* şi apoi pe *Trimite.*

Pe cer apăru faţa lui Lienecke.

— Condiţie proastă, domnule căpitan?

Wegener întinse mâna.

— De unde să am condiţie, dacă sunt burlac?

— E numai vina ta, spuse Lienecke. Aşa că fără văicăreli. Conducerea statului îţi încredinţează viitorul ţării noastre sfinte, iar domnul cade din picioare.

Wegener se lăsă tras în sus şi-şi scutură jumătate de pădure de pe palton. Lienecke se puse iar în mişcare.

— Încă nu pot să cred că ai vorbit cu Steinkuhler. Sau măcar cu una din sosiile lui.

— Dacă nimeni nu ştie cum arăţi, nu ai nevoie de sosii.

— Am mai economisit ceva.

— Mai e mult?

— Suntem deja la jumătate.

Timp de cincisprezece minute înaintară muţi unul în spatele celuilalt, urmărind cu încăpăţânare panglica albă, se simţeau ca doi cai degeneraţi care nu se încumetau să plece de pe pajiştea încercuită de un fir caraghios de plastic, nu vedeau urme, dovezi sau vreo şansă să mai obţină ceva de aici. Apoi se apropiară de drumul forestier dinspre cealaltă parte, se ivi Phobos-ul, conducta jegoasă de gaz, se întorseseră în locul din care plecaseră.

— Ne învârtim în cerc, spuse Lienecke.

— Dar măcar ştim că ne învârtim în cerc. Wegener se sprijini de un trunchi de stejar. Simţea acelaşi val de oboseală ca ieri şi alaltăieri. O găleată plină de epuizare spongioasă i se vărsă în cap, îl înghiţi cu totul, i se lipi grea de membre. Îl vedea deja în faţa ochilor pe Richard Brendel, odihnit şi crocant. Un poliţai de solariu, care făcea jogging dimineaţa şi rezista seara. Un Fritz mâncător de salate, a cărui soţie îşi satisfăcea nebunia bio la KaDeWe şi se umplea de complexe după trei zile în care nu primea sushi. Wegener şi-l imagină pe Brendel treaz-bec. Fără somn şi independent de somn. Altfel nu ajungeai şeful comisiei speciale permanente din Berlinul de Vest, pompier-şef al celei mai mari găuri de şobolan din întreaga republică. Oricum, tipul avea curaj. Să însoţească o investigaţie extrem de politică din Est, fără a avea sarcini reale, asta era o dependenţă nebună de a aduna specializări sau un simţ pentru provocări adevărate.

— Dacă tu ai fi Stasi, spuse Wegener.

— Şi? se miră Lienecke.

— Şi ar trebui să scapi musai de cineva, la repezeală. Ce ai face?

— Ca să nu fiu prins?
— Da.
— Aş face-o astfel, încât nimeni să nu creadă la modul serios că am făcut-o eu.
— Şi cum faci asta?
— Astfel încât totul să arate de parcă aş fi făcut-o eu.
Wegener încuviinţă din cap.
— Exact aşa aş face-o şi eu.

8

Creierul de profesor al lui Hoffmann era un bulgăre alb-cenuşiu într-un recipient oval de metal. Brazdele trasate prin substanţa solidă compuneau, aşa neregulate cum erau, un model regulat. Lui Wegener îi amintiră de primele şi ultimele scoici Sfanţul Jakob pe care le mâncase în viaţa lui, la un revelion pentru şefii poliţiei organizat de primarul general cu ocazia primei îndepliniri a planului de sarcini poliţieneşti. Borgs îi lăsase moştenire invitaţia lui personală, pentru că Borgs stătea la pat răpus de tradiţionala gripă borgsiană şi îi spusese că, dacă nu apărea nimeni de la resortul criminalistic, atunci cei de la moravuri vor hali iar toată friptura, iar aceasta, fiind livrată de „Molotow”, ar fi deasupra oricărei bănuieli de a fi de calitate inferioară, deci nevinovată. Şi nimeni nu ar trebui să lase să-i scape o bucată nevinovată de carne.

Fetele de la „Molotow” serveau scoicile în jumătăţi de scoici, prăjite în unt, cu lămâie, condimentate cu sare şi piper, alături piure de ţelină şi mascarpone, sos de pere şi mango dulce-acrişor, chipsuri crocante de şuncă. Wegener se gândise pentru prima oară la dimensiunile culinare ale unei fugi din republică. Faptul că existau pe pământ alimente care le erau refuzate locuitorilor din anumite părţi ale lumii şi că în zonele în care alimentele le erau refuzate locuitorilor se ştia că acestea se găsesc din belşug în alte părţi ale lumii – abia această constelaţie îi transforma pe cetăţenii RDG-ului în animale. În fiinţe inferioare ţinute în cuşti, care trebuiau să se mulţumească cu hrana care le era aruncată printre gratiile cortinei de fier. Iar scoicile, piureul de ţelină cu mascarpone, sosul de pere şi mango dulce-acrişor sau chipsurile crocante de şuncă nu făceau în mod normal parte

din meniul grădinii zoologice socialiste.

Până la acel revelion, Wegener nu agăţase niciodată vreo femeie ca să ajungă la scoicile ei. Nimfa tânără şi creolă de la „Molotow”, cu sânii rotunzi ca două mingi, presaţi sub şireturi, trebuie să îi fi observat apetitul imens, pentru că la fiecare raită dată prin sala primăriei apăruse nechemată la masa la care Wegener stătea în picioare şi îi adusese zâmbind câte o farfurie, prima dată porţia completă cu tot cu garnituri, apoi doar carnea de scoică în coajă, cea care îl îmbuiba era o femeie-copil mândră, cu ochii migdalaţi plini de sex şi batjocură, concursul începuse de mult, duelul cu propriul stomac, câte porţii va mai da gata, iar la cea de-a unsprezecea şi chiar ultima, inevitabila ei întrebare: Ce vreţi să faceţi de fapt cu atâta albumină?

Magdalena scoicilor. Magdalena-„Molotow”. Magdalena-migdalata. Magdalena-mâncare bună. Cu o privire care pătrundea fără efort prin textile, care pipăia trupul îmbuibat de bărbat, urmărea rotunjimile, vedea până în intestin, unde proteinele scoicilor tocmai erau digerate, descompuse, transformate în puteri de bărbat, să ştiţi de la mine, domnule căpitan, peste trei ore pot fi folosite. Fetei ăsteia îi plăceau eroii sătui. Wegener băgă de seamă că îi plăceau fetele cărora le plăceau eroii sătui. În seara aceea avu în faţa ochilor imaginea paradisului: privirile Magdalenei, zgomotul interminabil al uşilor de la bucătărie care se deschid, belşugul de alcool, sâni, grăsime, alături de el şefii departamentelor băgaseră în ei ca nişte organe digestive pe două picioare, care veniseră în montura completă din raţiuni de camuflaj, friptura din anii de dinainte făcuse loc celor mai delicate bucăţi de carne înăbuşită cu sos de ridiche dres cu smântână, stomacurile îmbrăcate în uniformă îşi rupseseră cărnurile în bucăţi late, folosindu-se de cuţit şi de furculiţă, târâseră carnea în repetate rânduri prin sosul gros, capetele erau mult aplecate peste porţelanul primarului, ca să nu piardă, pe cât posibil, nici un strop de smântână, ca să-şi însuşească toate caloriile gratuite, să mănânce şi pentru mai târziu, să savureze pentru mai târziu şi să lase cât mai puţin altora. Mai târziu, la *partea de relaxare,* Wegener stătuse pe unul din scaunele imposibil de incomode, turnase în el o votcă Solotov după alta, având în stomac plăcuta senzaţie de a fi compensat în doar două ore pentru peste jumătate de deceniu lipsit de scoici, cu plăcuta senzaţie în prohab că va compensa în curând pentru peste patru ani de monogamie şi asta timp de câteva ore, cu

plăcuta senzaţie în cap de a nu trebui să se gândească la Karolina, de la atâta votcă, pentru că la recepţia de revelion stomacurile poliţiei apăreau *fără însoţitor,* stăteau opace pe scaunele lor, râgâind, bând lichior nobil Curasao şi ocupate întreaga seară să îşi scobească fibre de carne de vită dintre dinţi. *Sunteţi singurii berlinezi la care vin întâi moravurile şi abia apoi haleala,* anunţase primarul general Modrow şi culesese aplauze greoaie, lipsite de ironie. Toate astea se întâmplaseră în urmă cu trei ani şi gustul de nucă al cilindrului din carne de scoică era încă atât de pregnant în amintirea lui, încât un creier de profesor pus pe cântar îl putea trezi cu un singur sărut. Lui Wegener i se păruse pe atunci o formulă inspirată de a evalua situaţia unui stat în funcţie de comportamentul la masă al poliţiei şi la fel i se părea şi acum.

— Ce mai frumuseţe, aşa-i?

Jocicz parcă ar fi vorbit despre o femeie.

Lienecke încuviinţă fără tragere de inimă.

Wegener îşi lăsă privirea să-i colinde prin vechea clădire a pompelor. Încăperea avea pereţi de cărămidă înalţi de patru metri şi dale bine întreţinute pe jos. Ferestre lungi cu gratii din fier forjat tăiau lumina târzie a zilei în pătrate cenuşii. Sub ferestre, cutii vechi de transformatoare, lângă cele două mese de disecţie două maşini uriaşe şi monstruoase, vopsite în negru, cu nişte cutii colosale de motoare, din care creşteau ţevi subţiri şi ţevi groase ca nişte tentacule de fier, înfigându-se în podea şi în pereţi. În spatele pompelor străluceau carcasele de metal ale unor panouri de comandă lungi de metri întregi, cu nenumărate rânduri de butoane, becuri, manete, în ochii lui Wegener, aceste culise deveniră interiorul unei nave spaţiale, un amestec de centrală de comando, sală a motoarelor şi dispensar al crucişătorului interstelar antic şi socialist *Walter Ulbricht.* Jocicz în halatul lui alb fiind medicul de la bord, pe placa lucioasă de metal unul dintre extratereştrii care căzuse în lupta dusă pentru cucerirea Kopenick-ului: un trup slab şi palid, la gât cu un lănţişor violet de hematom şi cu cutia toracică deschisă şi golită de la laringe până la osul pubian, cu o faţă şifonată, suflecată de pe craniul lucios ca un ciorap alunecos de culoarea pielii, astfel încât nasul coroiat părea să adulmece acum mirosul ieşit din propria trahee expusă.

— Acum patru ani ni s-a spus că va fi doar un sediu provizoriu, spuse Jocicz urmărind privirea lui Wegener prin sala maşinilor.

De atunci au început construcţiile în Schonhausen, iar între timp aici arată mai rău decât la început. Comoara asta a fost cea mai modernă fabrică de pompe din Europa. Aşa ceva eram în stare să facem odată. Iar acum nu mai e decât un sediu secundar de patologie.

— Dar probabil că este cel mai reuşit sediu de patologie din Uniunea Socialistă, în ceea ce priveşte atmosfera creată, spuse Lienecke.

— Atmosfera şi mirosul. Jocicz încuviinţă. Oricât formol ai turna aici, tot se mai simte mirosul de ulei şi unsoare de pompe.

Wegener adulmecă. Jocicz avea dreptate. Prin mirosul de formol, nava *Walter Ulbricht* mirosea puţin a vremuri apuse, a ingineri mustăcioşi, a unsoare aurie, cârpe murdare, a diesel şi a tehnică manuală, făcută din fontă. Nu mai era decât o treabă de câteva minute până când comandantul va intra în sală, va contempla mulţumit extraterestrul eviscerat, va manevra câteva manete decisive şi va da comanda de decolare în adâncurile cosmosului, pentru a ferici culturile extraterestre pe ducă, apte de muncă şi de agricultură, cu planul cincinal.

— Viaţa în RDG poate fi palpitantă, aşa-i, domnule căpitan? Jocicz îi făcu cu ochiul. Uitaţi-vă stând într-o fabrică de pompe lângă un cadavru, aşteptându-l pe supermanul din Vest.

Wegener se întoarse.

— Îl cunoaşteţi pe Brendel?

Jocicz clătină din cap.

— Nu l-am văzut, nu l-am auzit. Dar pare că este mare sculă dincolo.

— Se pare, spuse Wegener. Nimeni nu ştie mai mult de atât.

— În continuare... Jocicz îndreptă o măsuţă pe roţi, pe care stăteau înşirate instrumentele pentru disecţie. Mai conduceţi această investigaţie, vreau să spun, în mod operativ, sau o preia nou-venitul?

Wegener îl privi pe Jocicz în ochi.

— V-aţi schimba comportamentul faţă de mine, dacă peste cinci minute nu aş mai conduce această investigaţie, domnule doctor?

Jocicz se gândi scurt şi zâmbi colţuros.

— Probabil nu ar trebui să răspund la o asemenea întrebare.

— Probabil că nu. Până la noi ordine, domnul Brendel şi cu mine conducem această investigaţie împreună. Dacă se schimbă ceva, vă vom informa.

Două pete orbitoare de lumină şterseră ferestrele zăbrelite şi aruncară timp de o secundă pătrate albe, distorsionate, pe cărămizile vechi.

— Începe, spuse Lienecke.

Afară roţile scrâşneau pe pietriş, mai mult nu se auzea. Nici un uruit de motor, nici un zornăit, nici un urlet. Lienecke se căţără pe una din cutiile vechi de transformator.

— Se vede ceva?

Îi venise şi lui Jocicz ideea cu transformatorul şi se pare că nu voia să rămână în urmă.

— Mercedes S 600, spuse Lienecke şi nici măcar nu încercă să-şi ascundă veneraţia din voce. Poţi spune despre capitalism ce vrei, dar au libertate de mişcare.

Jocicz se urcă pe cutia lui Lienecke, fără să spună o vorbă. Wegener ezită, apoi se urcă şi el.

În curte stătea un tanc negru şi strălucitor. Două triunghiuri precise, din sticlă strălucitoare, pe post de faruri. Lungile părţi laterale ale limuzinei sclipeau metalic, sigla în formă de stea de deasupra grilajului de aerisire. În spatele parbrizului întunecat nu se vedea nimeni.

— Mult noroc prin colecţia noastră de gropi, spuse Wegener.

— Suspensie pneumatică, şopti Lienecke, dispozitiv cu infraroşii de vedere pe timpul nopţii, limita de vizibilitate 120 de metri, pre-seif, plus distronic cu radar pentru zona adiacentă, posibilitatea de a verifica dacă şoferul e obosit, 272 cai putere. Şi nu se aude nimic. Absolut nimic.

— Mă uimeşti de fiecare dată.

— Intră pe *su.verdedeinvidie.ddr.*

— Ar fi ceva pentru Securitate, o maşină din asta.

— Cred că ălora le place să călătorească mai mult incognito. Wegener se dădu jos de pe transformator. Ulf, dacă te vede Brendel aşa lipit de geam, mâine te lasă să-i speli maşina.

— Şi ştii ceva? întrebă Lienecke continuând să se zgâiască pe geam. Aş face-o. Ore întregi. Inclusiv pe dinăuntru.

— Şi eu. Jocicz sări pe podeaua de dale şi se postă la masa de disecţie. Se simţea probabil mai sigur pe sine în apropierea cadavrului său. Dacă în schimb m-ar lăsa să mă urc la volan.

— Nu se poate ca la ei orice şef de serial poliţist să aibă o maşină din asta de ştabi! Lienecke se întoarse şi ridică neputincios braţele. Atunci cu ce se plimbă ştabii?

— Uită-te la număr, spuse Wegener, B-GS 38. Asta e o maşină

de la Poliţia Federală de Frontieră.

— B-GS 38, îl maimuţări Lienecke, asta e *supermaşina transfrontalieră de investigaţie a lui Brendel!* De ce să îşi cumpere Poliţia Federală un Mercedes S Class?

— De ce se linge câinele pe coaie?

— Spune-mi tu.

— Pentru că poate.

Afară plescăiră patru portiere închizându-se. Paşi pe pietriş. O voce de bărbat râse înfundat. Borgs, îşi spuse Wegener, marele taciturn. De râs râde din când în când, fiindcă râsul e lipsit de conţinut. Nu te obligă la nimic. Dacă afacerea Hoffmann dă greş, dacă o dă în bară de-a binelea, se poate întâmpla ca şi Borgs să fie nevoit să deschidă gura cândva. Dar nu ca să râdă.

În momentul în care uşa grea de lemn se deschise cu un scârţâit uşor, descoperind faţa de om important a lui Kallweit, Lienecke se sprijinea nonşalant de o pompă şi arăta de parcă nu l-ar fi interesat în viaţa lui maşinile. Jocicz stătea în poziţie de drepţi lângă masa de disecţie.

— Domnilor – am primit întăriri. Kallweit făcu o mişcare din mână precum moderatorul de la *Gala câştigului colectiv,* atunci când dezveleşte premiul săptămânal, un Phobos Flux GL II cu capotă electrică din fenoplast, în albastru de Florena.

În spatele lui Kallweit venea Borgs, salută dintr-o înclinare a capului, apoi apăru un bărbat înalt şi suplu cu păr cărunt. Un frumuşel, îşi spuse Wegener, cu câţiva ani mai bătrân decât mine, dar cu câteva categorii mai arătos, actorul care-l joacă pe comisar, unul din ăia care ajung departe, pentru că arată de parcă ar trebui să ajungă departe. Tipul suplu sondă încăperea. O pereche de ochi albaştri-deschis se plimbară liniştiţi de la Lienecke la Jocicz, la Wegener, la cadavru şi iar înapoi. Privirea nu era nici prietenoasă, nici neprietenoasă.

Cu toate că Wegener vedea de douăzeci şi trei de ani încheiaţi morţi dezbrăcaţi pe masa medicului legist, de data asta i se păru lipsit de demnitate felul în care Hoffmann zăcea acolo pe masă, palid şi desfăcut. De parcă Brendel ar fi aparţinut altei forme de viaţă. De parcă ar fi fost o mare trădare să-l prezinţi pe unul din oamenii tăi unei alte forme de viaţă, când e palid şi desfăcut. Şi de fapt, Hoffmann venea de la Heidelberg. Era deci unul dintre ceilalţi. Privirea lui Wegener trecu peste oasele ascuţite ale şoldurilor, peste penisul ridat, care stătea ca un şobolan gol şi mort într-un cuib din păr pubian cenuşiu, prepuţul prelung, care

se îngroşa în faţă într-un nod cărnos, incolor.

— Richard Brendel, spuse tipul suplu, se îndreptă cu paşi mari spre masa de disecţie şi deveni pe dată cuceritorul, iniţiatorul, bărbatul bine-crescut care făcuse primul pas, în timp ce toţi ceilalţi stătuseră locului, în loc să-şi salute oaspetele. Zero la unu.

Doar ce s-a fluierat de începerea jocului şi Vestul e deja la conducere, se gândi Wegener şi se întrebă dacă Jocicz mai strângea mâna la fel de puternic ca alaltăieri sau dacă strângerea aceea de mână le era rezervată doar colegilor est-germani. Înainte să ajungă Brendel la ei, ajunse apa lui de toaletă. Un parfum greu şi dulce, care amintea cumva de bomboane. O tentă de lemn-dulce. Puţin trandafir. Puţin praf efervescent. Wegener simţi concomitent că îi plăcea parfumul ăsta şi că îl deranja faptul că îi place. Apoi îşi strânseră mâinile, o strânsoare normală, puternică, o scurtă privire în ochii albaştri. Gura lui Brendel râse un râs fin. Sau poate gura era modelată astfel încât din apropiere părea să zâmbească fin. Trebuia să priveşti în sus spre posesorul acestei guri. Cel puţin unu optzeci şi cinci, poate unu nouăzeci. Trăsăturile feţei erau o cetate arătoasă, în spatele căreia se putea afla orice. Capitalismul nu doar că avea libertate de mişcare, dar şi mirosea mai bine.

Al doilea bărbat care făcea acum turul strângând mâini arăta ca un bătăuş intelectual. Trup puternic, chelie, ochelari fără rame. Fără zâmbet fin, ci cu o seriozitate lipsită de expresie. Sau o urmă de superioritate. Sau, se gândi Wegener, poate că doar îţi imaginezi că vezi urme de superioritate pe o faţă din asta din Vest, din simplul motiv că te aştepţi la aşa ceva.

— Funcţionar ministerial dr. Christian Kayser, omul nostru de legătură cu Serviciul Federal de Informaţii, spuse Brendel.

Kayser rămase atât de nemişcat, de parcă ar fi trebuit să se obişnuiască şi el cu titlul. În ochelarii fără ramă se oglindeau luminile mesei de disecţie.

Deci ăsta e, îşi spuse Wegener, omul numărul două sute cincizeci şi unu al Serviciului Federal de Informaţii în Republica Democrată Germană.

Kallweit păşi mândru spre mijlocul încăperii. Un cocoşel care în curând se va îmbăta cu propriul patos.

— Domnii mei, circumstanţele neobişnuite au cerut dintotdeauna măsuri neobişnuite. Kallweit făcu o faţă serioasă, care arăta de parcă nu s-ar fi gândit deja ore întregi la

cuvântarea asta. Cu siguranţă, aceasta este situaţia cea mai neobişnuită din întreaga mea carieră. Dar ea nu este numai dorinţa comună a preşedintelui Consiliului nostru de Stat şi a Biroului Cancelarului de la Bonn, fiind astfel prima investigaţie poliţienească în istoria statelor noastre, în cadrul căreia funcţionari din Germania de Vest vor putea lucra independent pe teritoriul RDG, ci este, după cum am înţeles cu toţii între timp, de o mare importanţă politică. Rezultatul acestei situaţii poate influenţa decurgerea Tratativelor germano-germane şi în cel mai rău caz poate atrage după sine dezavantaje economice grave pentru RDG – şi de asemenea pentru RFG.

Kallweit privi spre mort, privirile celorlalţi îl urmară.

Aici zace cel care a declanşat gravele dezavantaje economice pentru RDG şi RFG, îşi spuse Wegener, un schelet ambulant cu creierul scos. Ceea ce s-a petrecut cândva în acest creier poate schimba istoria. Iar acum lucrurile îşi urmează cursul.

— Vreau deci să vă atrag atenţia şi în numele ministrului Schily, precum şi în numele general-colonelului Steinkuhler, care la această oră îl informează pe preşedintele Consiliului de Stat Krenz despre următorii paşi, că în operaţiunea care ne aşteaptă reprezentăm într-un fel interesele germane comune. Kallweit se îndreptă de spate. O burtă mică se ivi ţuguiţată pe sub paltonul negru şi lung. Germania de Vest este dependentă de gazul rusesc, noi suntem dependenţi de valuta de tranzit. Atât de simplă este problema. Acum trebuie să ne îngrijim să poată fi încheiate contractele corespunzătoare. Dragi colegi Wegener şi Brendel – vă rog.

Brendel făcu un gest în direcţia lui Wegener, de parcă i-a fi dat cuvântul.

— Voi expune pe scurt situaţia, spuse Wegener şi se întoarse spre masa de disecţie. În momentul de faţă plecăm de la premisa că în faţa noastră se află cadavrul lui Albert Hoffmann. Până acum nu avem nici un martor care să îl fi cunoscut în ultimii ani destul de bine, încât să îl identifice fără rezerve. În momentul de faţă percheziţionăm locuinţa lui Hoffmann, s-a găsit acolo material cu informaţii genetice, testul ADN este în desfăşurare. Deocamdată va trebui deci să ne mulţumim cu un procent de 99%. Hoffmann a fost găsit mort în urmă cu patruzeci şi trei de ore, spânzurat de magistrala nordului, în regiunea forestieră Kopenick. La vreo patruzeci de kilometri de mâna din Potsdam.

— Magistrala nordului se împarte la Potsdam în cinci conducte

mai mici, explică Kallweit. Locuitorii din Berlinul de Est o numesc mâna Potsdamului pentru că…

Brendel şi Kayser dădură din cap, în semn că au înţeles.

— Dr. Jocicz a stabilit momentul morţii ca fiind cu aproximativ două zile înainte de găsirea cadavrului, spuse Wegener. Prin urmare, ar fi ziua de luni, 17 octombrie, în timpul după-amiezii târzii.

— Între ora 15 şi 17. Jocicz îi privi pe cei prezenţi. Din păcate, nu se poate stabili mai exact.

— La locul faptei se afla un Phobos Prius. Se pare că făptaşii l-au obligat pe Hoffmann să se urce pe capota maşinii, putem spune că Prius-ul a folosit ca trapă. Au fost înlăturate ambele plăcuţe de înmatriculare, dar pe numele lui Hoffmann este înmatriculat exact acest model, deci presupunem că este vorba despre maşina lui. Prin urmare, presupunem că el a condus maşina până în pădure. De unde ar reieşi că îi cunoaşte pe făptaşi.

Brendel şi Kayser încuviinţară din cap.

— Din păcate, probele găsite sunt extrem de sumare. Există nasturele care este sigur de la paltonul lui Hoffmann. Şi există câteva picături de ulei de motor, asta-i tot.

— Analiza?

— În desfăşurare. Acum urmează punctele care fac această problemă atât de spinoasă. Spânzuratul, şireturile pantofilor, funia înfăşurată de opt ori. Această metodă de ucidere corespunde legendei conform căreia în modul acesta ar fi fost ucişi trădătorii interni de către Securitatea statului, pe vremea Reînvigorării. Trebuie să afirm că din punctul nostru de vedere nu există dovezi care să ducă la această concluzie. Cu toate acestea, semnul este bineînţeles evident. Hoffmann a fost catalogat drept trădător.

— A lucrat la Stasi?

Ochelarii lui Kayser scânteiau.

— Conform informaţiilor generalului-colonel Steinkuhler, nu.

Kayser zâmbi.

— După cum ştim cu toţii, se pare că luni va apărea în SPIEGEL un articol pe tema uciderii lui Hoffmann, spuse Wegener încercând să ignore zâmbetul lui Kayser. În acest articol este citat un informator care susţine că ar fi fost martor la crimă, în calitate de membru al Securităţii. Informatorul îşi susţine nevinovăţia şi acuză Securitatea. În afară de asta, deţine

fotografii cu cadavrul de la locul faptei – ceea ce înseamnă că sau a fost într-adevăr acolo, sau cunoaşte măcar una sau mai multe persoane care au fost de faţă. În afară de asta, mai ştim că Hoffmann închiriase o locuinţă cu o singură cameră în cartierul Marzahn, pe numele Emil Fischer. Nu se ştie încă de cât timp sau în ce scop.

— Aţi găsit ceva în locuinţă?

— Absolut nimic, spuse Wegener. Un bârlog părăsit.

— Doi colegi de la criminalistica din Hamburg se ocupă de problema cu revista, spuse Brendel, dar nu mă aştept să rezolve mare lucru, din cauza legilor noastre de protecţie a datelor. Avem deci trei întrebări centrale: A lucrat Hoffmann pentru Stasi, poate neoficial? Dacă nu, de ce ne-a fost sugerată pista aceasta de către făptaşi? Cine este informatorul, cum a ajuns la material, de ce aduce chestiunea în atenţia opiniei publice? Este evident că îşi doreşte publicitate şi nu bani. Pentru că există instituţii care ar plăti mult mai bine decât SPIEGEL.

Exact aşa cum îţi imaginezi un vestic, îşi spuse Wegener, se gândeşte imediat la bani.

Kallweit se întinse.

— Care este prima dumneavoastră impresie?

— O speculaţie, spuse Brendel, dar dacă plecăm de la premisa că făptaşii vor să anuleze Tratativele, se pare că şi-au atins scopul, după cum stau lucrurile acum. Prin urmare, cei care au ordonat acţiunea pot fi găsiţi în oricare loc în care se profită de preţurile mari la gaz în Europa de Vest.

— Ar profita câţiva. Kallweit îşi privi burta şi şi-o supse. Atât statele Opec, cât şi furnizorii concurenţi de gaze. De exemplu, în Orientul Apropiat. În Germania de Vest ar profita şi ofertanţii de energie alternativă. Dacă creşte preţul la gaze, creşte şi presiunea de menţinere a subvenţiilor pentru energia solară şi eoliană.

Brendel studie trupul neînsufleţit.

— Spânzurarea, şireturile. Pare a fi orice, însă nu un job profesionist cu substrat internaţional economico-politic. Şi nici serviciile noastre nu au până acum vreun indiciu care să arate în direcţia aceasta. Christian?

Cheliosul rămăsese stană de piatră, cu mâinile încrucişate la spate.

— Cancelaria Federală ne-a dat undă verde, vă pot informa deci în mod oficial că Serviciul Federal de Informaţii nu dispune

de nici un fel de informaţii care să confirme implicarea statelor petrolifere sau a altor ţări care dispun de zăcăminte corespunzătoare. Ceea ce nu înseamnă că asemenea dovezi nu pot exista. Doar că sunt extrem de improbabile.

— Totul duce mereu la aceeaşi întrebare, spuse Wegener. De ce Hoffmann? Acum douăzeci şi unu de ani a fost unul dintre consilierii preşedintelui Consiliului de Stat. Ar fi o coincidenţă colosală, dacă moartea sa n-ar avea nimic de-a face cu asta.

— O pedeapsă târzie pentru un trădător, spuse Brendel, indiferent dacă a lucrat pentru Stasi sau nu. Asta ne spune imaginea. Vrea să ne facă să credem că cineva l-a tras la răspundere. Ce a făcut omul acesta în ultimul sfert de secol?

— A dus o viaţă dublă. Wegener se sprijini de metalul negru şi strălucitor al pompei. Asta e tot ce ştim.

— Atunci a venit timpul să ne ocupăm mai îndeaproape de el. Cunoaşteţi şi adresa lui reală?

— De azi-dimineaţă, spuse Wegener. Greifenhagenstrasse. Pe Prenzlauer Berg. Mergem împreună acolo.

— Echipa de criminalistică e deja de şase ore acolo, spuse Lienecke, ar trebui să fie gata în curând.

Kallweit îşi drese vocea.

— Domnilor, un lucru trebuie să nu îl uităm. Preşedintele Consiliului de Stat l-ar informa cu siguranţă pe generalul-colonel Steinkuhler, dacă ar avea vreo idee în ce măsură moartea lui Albert Hoffmann ar putea avea vreo legătură cu activitatea sa de pe vremuri şi…

Zâmbetul larg al lui Kayser îl făcu pe Kallweit să amuţească.

În fabrică se lăsă liniştea.

Jocicz tuşi.

Kallweit merse prin încăpere de parcă ar fi căutat finalul frazei, se întoarse pe un călcâi, se opri lângă masa de disecţie. În paltonul lui negru semăna cu un preot care venise pentru maslu la cadavrul lucios.

— Investigaţiile în această direcţie trebuie făcute cu mare atenţie. Sincer să fiu, eu unul nu cred că sunt necesare, domnule căpitan.

Muzică de orchestră în surdină. Brendel caută ceva prin buzunarele paltonului său. Muzica se auzi mai tare.

— A înregistrat-o fiul meu, ieri. Brendel zâmbi. Ca pregătire pentru misiunea în străinătate, ca să spun aşa.

Când zâmbeşte, e şi mai frumos, îşi spuse Wegener.

Lienecke şi Jocicz se priviră.

Brendel îşi găsise telefonul în buzunarul interior şi răspunse. Muzica se întrerupse.

Kayser ridică sprâncenele întrebător.

— Melodia dintr-un vechi serial din RDG, spuse Lienecke. *Viziera invizibilă.* E bine pregătit omul.

Kayser îşi lăsă sprâncenele să coboare la loc.

— Nu trebuie să ştiu aşa ceva.

— Nu trebuie, spuse Lienecke. Bun cultural din Est.

Brendel ascultă, mulţumi, apăsă pe tasta de închidere.

— Am găsit un fost colaborator al lui Hoffmann, din vremea când trăia în Vest. Un anume doctor Werner Bluhdorn. Locuieşte încă la Heidelberg, dar pe 24 ţine un discurs la Universitatea din Humboldt.

— Mai există şi coincidenţe, spuse Kayser.

Borgs se ridicase de pe transformatorul lui.

— Domnule Jocicz, vă rog, mai explicaţi o dată colegilor noştri din Vest faptele care ţin de patologie. Cadavrul începe să se încălzească.

Ei bine, se gândi Wegener, douăzeci de cuvinte.

9

Berlinul peste care se lăsa înserarea se luă după Borgs şi îşi ţinu gura, se mişca aşa cum o făcea întotdeauna, dar nu scotea nici un sunet, toată hărmălaia cicălitoare era exilată afară, dincolo de portierele şi geamurile blindate: *echipament de protecţie specială S-Guard.* În interior pereţii maşinii aveau mici aplicaţii de piele.

Wegener se aplecă în faţă şi privi peste umărul lui Kayser pe ecranul vitezometrului: un semicerc galben ca şofranul, luminat din spate, ultimul număr din dreapta jos arăta 340. Ultimul număr de pe ecranul vitezometrului unui Phobos, luminat grosolan de sus, era 170. Exact jumătate. Cea mai mare viteză pe care o atingea un Phobos era cu încă zece până la douăzeci de km/h mai mică, în funcţie de încărcătură. Wegener se lăsă să cadă la loc pe bancheta din spate tapiţată în piele de culoare deschisă. Îi veni în minte bancul prost cu Phobos-ul care a depăşit, pe autostrăzile vest-germane, mai multe maşini

Volkswagen. Atunci când s-a aflat pe un vehicul de remorcare marca Mercedes.

— Să dau drumul la încălzirea din scaune, domnule Wegener? Brendel se întoarse pe jumătate spre spate. Pielea asta e destul de rece.

Wegener se gândi timp de două secunde dacă întrebarea era pusă la modul serios. Brendel arăta de parcă ar fi vorbit serios.

— Da, dar numai ca să se enerveze Ulf Lienecke.

— V-o reglez pe 3. Dacă este prea cald, să îmi spuneţi.

Wegener scoase un sunet de aprobare şi se întrebă dacă îi puteai spune unui coleg vest-german că ţi-e fundul fierbinte. Probabil că nu.

Brendel frână lin şi opri. Ca şi la semafoarele de dinainte, oamenii se opreau, se chiorau, se holbau, arătau de parcă tocmai s-ar fi dărâmat zidul. Unii rămăseseră cu gura deschisă, muţi de uimire.

Şoferul unui Wartburg străvechi nu-şi crezuse pesemne oglinda retrovizoare, se dăduse jos din maşină şi stătea acum consternat în faţa botului strălucitor al maşinii străine. Steaua Mercedesului era ca un fir în cruce care ţintea spre sexul lui. Pe feţele trecătorilor se citea entuziasm, surprindere îngrozită, batjocură. Un bărbat mai în vârstă se întoarse cu spatele.

Brendel şi Kayser tăceau.

Wegener îşi dădu seama că îi era jenă. Pentru oamenii ăştia care căscau gura, care înconjurau maşina la fiecare intersecţie şi îşi trădau statul. Cărora li se citea pe chipuri sărăcia ţării, incapacitatea ei de a produce calitate de înalt nivel şi lux real, de îndată ce se trezeau în faţa unui Benz. A căror invidie se coagula într-o mimică stângace de copil. Ale căror gânduri le puteai citi dintr-odată. Şi Wegener ştiu că în ciuda jenei sale şi-ar fi dorit să o vadă pe Karolina stând aici la semafor. Să îl admire cum stă pe bancheta din spate a maşinii ăsteia de serviciu cu protecţie specială al poliţiei de frontieră vest-germane, să îi vadă faţa apărând în spatele geamului întunecat, care să se lase tocmai atunci în jos, să îl privească, incredulă şi cuprinsă de admiraţie şi să îl vadă cum stă lăsat relaxat pe spate, în mijlocul luxului. Scrumierele de lemn luminate luceau maro-roşcat. Tastele şi butoanele luminau în acelaşi galben de şofran ca vitezometrul şi celelalte instrumente de bord. În tetierele scaunelor din faţă erau încorporate ecrane. Lămpi de citit reglabile pe cerul tapiţat al maşinii, rezemătoare pentru braţe îmbrăcate în piele, muluri

argintii. Aşa ar trebui să-l vadă Karolina. Ca investigator de primă clasă, în echipa naţională de intervenţii. Cu fundul uşor încălzit. La volan cu un comisar ştab din Berlinul de Vest, care mirosea a bomboane. Fiind astfel, pentru o jumătate de oră, omul care sta pe bancheta din spate a celui mai luxos mijloc de locomoţie din RDG. Nici un membru al Comitetului Central cu Volvo-ul lui nu putea ţine pasul cu maşina asta clasa S-Guard, nici un alt om din ţara asta nu putea ţine pasul cu scaunele astea de culoarea şofranului, argintii, de piele, care-ţi încălzeau fundul. Maşina de lăudăros a lui Brendel pe post de maşina mirilor, se gândi Wegener, Karolina şi el, în alb şi negru, Fruchtl reapare şi este martor la cununie, cu toţii în Mercedesul ăsta uriaş prin Berlin, de unde veneau astfel de gânduri, ce le declanşa, Fruchtl claxonează, Karolina izbucneşte în lacrimi, poporul aruncă cu flori după ei, căpitanul cu obraji scofâlciţi şi-a regăsit marea dragoste, mai există încă veşti bune, felicitări de la Atenţie Krenz: Vă dăruim, dragă Martin şi răpitoare curvă de gaz, aprobarea de a părăsi ţara, acoperişul ruginit, pivniţa umedă, băgaţi şi una pentru mine, dar frumos pe la spate, cum ne place nouă, câinilor duri, aşa-i.

Să nu poţi tu s-o uiţi odată pe Karo, spuse Fruchtl, să nu poţi să n-o mai iubeşti o dată.

Nu-mi spune asta mie, Josef, spune-o iubirii mele.

Iubirea ta e tare de amândouă urechile.

Ai spus ceva?

Semaforul îşi schimbă culoarea. Verde.

— Oare pot primi un minsk fără contract? Brendel ocoli Wartburgul. Şoferul stătea încă în mijlocul străzii.

Wegener se aplecă în faţă.

— Se poate, dar e scump ca dracu’. Abonamentul e însă pe minimum 12 luni. La telemedia VEB. Dacă eşti cetăţean. Dacă nu eşti cetăţean – habar n-am.

Brendel evită un camion care tocmai parca, trase de volan la stânga şi apoi iar la dreapta. Mercedesul rămase pe traiectorie, de parcă nu s-ar fi abătut deloc de la drumul drept.

— Aveţi vreun M5 vechi pe undeva? Un M6 costă la noi mai mult decât un iPhone.

— Din păcate nu am. Dar pot întreba vreun coleg.

Kayser se întoarse spre el.

— Este numai un zvon, domnule Wegener, că RDG-ul are în acest domeniu un avantaj semnificativ, pentru că este vorba de

o veche tehnică a Stasi?

— Nu este un zvon, spuse Wegener. Se pare că Securitatea statului foloseşte în ziua de azi aparate cu două generaţii înaintea a orice există în comerţ. Se spune că ar avea deja un M9.

— Cu funcţie de supraveghere? întrebă Kayser.

Capul lui Brendel se lăsă o idee spre piept.

— Cu funcţie de supraveghere şi culegere automată de probe olfactive, spuse Wegener. Dar nici o grijă, probele olfactive funcţionează numai la cetăţenii est-germani.

— Ce model aveţi dumneavoastră? întrebă Brendel.

— Un M5. Proletariatul de la noi oricum nu primeşte decât M5 sau M6. Restul merge la dumneavoastră.

— Şi astfel poate fi subvenţionată la noi, pentru mulţi bani, evoluţia tehnicii socialiste a Serviciului Secret, spuse Kayser. Asta numesc eu să baţi capitalismul cu propriile arme.

— După ce preşedinţia noastră tocmai a cumpărat un lift nou Thyssen, sprijinind astfel producţia imperialistă de nave de luptă, puteţi să cumpăraţi liniştiţi telefoanele noastre.

Brendel se întoarse puţin spre spate.

— Deci dacă vă oferă cineva zilele astea un M5 şi este interesat de euro…

Wegener încuviinţă din cap.

— Dar văd că un navodobro aveţi deja.

— Kallweit mi-a făcut rost de el, din rezervele lor. Navigatorul nostru de bord recunoaşte doar semnale GPS, nu şi de GLONASS.

— Şi o altă temă: ce fac de fapt teroriştii voştri burghezi? întrebă Kayser. Pe vremuri am avut de-a face cu ei.

— Habar n-am. Wegener privi pe geam. Presa internaţională se preocupă de ei?

— Nu chiar. Dar citesc mereu rapoarte interne.

— Ce terorişti sunt ăştia? întrebă Brendel.

— Îşi spun Brigada Burger, spuse Kayser, după un oarecare Alexander Burger, pe care nu-l ştie nimeni.

— N-am auzit până acum. Şi cu ce se ocupă?

— Scriu scrisori de ameninţare, spuse Wegener şi atât.

— Atunci nu sunt terorişti, sunt scriitori.

Kayser plescăi din limbă.

— Nu sunt toţi scriitori nişte terorişti? Şi ei vor să schimbe lumea, doar că sunt prea laşi să pună mâna pe armă.

— Păi nu mai există scriitori politici. Brendel semnaliză şi o coti

spre stânga. Aia caută toţi limbajul potrivit, disperaţi să-i asalteze pe ceilalţi cu simţirile lor şi desconsideră istoria, pentru că ei nu au istorii.

— Ca să vă răspund la întrebare: Securitatea statului sigur îi controlează pe oamenii lui Burger, spuse Wegener. Stasi nu e nici atât de mică, nici atât de sănătoasă, pe cât pretinde.

— Pentru că tot vorbim despre Stasi, spuse Brendel. Pe ecranul aparatului navodobro clipi o săgeată spre dreapta, *150 metri, distanţa până la sosire 11 kilometri, ora sosirii 19.36.* Nu am vrut să îl întreb pe Kallweit direct, dar ar fi bine de ştiut până la ce nivel de securitate avem acces la acte. Am avut senzaţia că nici el nu ştie încă. Brendel băgă în viteză mai mică. Maşina luă curba. Pentru mâine-dimineaţă este programată discuţia aceea cu maiorul…

— Wischinsky, spuse Kayser.

— … Cel puţin, Borgs a numit-o disc*uţie. Dom*nule Wegener, vom fi nevoiţi să investigăm şi Securitatea statului. Înţelegeţi acest lucru.

— Înţeleg. Wegener observă că scaunele de piele începeau să devină neplăcut de fierbinţi. Vă puteţi imagina că aşa ceva nu constituie pâinea zilnică a unui căpitan de la Poliţia Populară.

— Îmi pot imagina foarte bine, spuse Kayser. Probabil că nici nu este una din activităţile sale preferate.

— Asta depinde de câtă carieră potenţială mai ai de stricat şi cât de repede vrei să scapi de toată povestea.

Ei, de asta ai scăpat deja, spuse Fruchtl.

— Dacă va fi nevoie, ne punem şi noi gâtul în joc, spuse Brendel. Dar sunt domniile lor pregătite ca interogatoriul să se desfăşoare de data asta în direcţie inversă?

Wegener începu să alunece încolo şi-ncoace pe pielea fierbinte.

— Azi-dimineaţă, Steinkuhler s-a exprimat aşa: voi intra în istorie ca fiind primul poliţist care va investiga Securitatea statului, dar nu voi fi primul poliţist care va investiga Securitatea statului cu succes.

— Domnul Steinkuhler se înşală măcar într-un punct, spuse Brendel şi opri încălzirea din scaun. Suntem trei poliţişti care investigăm Securitatea statului.

Când Mercedesul o coti pe Greifenhagenstrasse, era deja întuneric. Lângă turnul din cărămidă al bisericii Getsimani

strălucea o ultimă dâră violetă de soare, care se micşora cu fiecare minut pe după acoperişuri. Ferestrele înalte ale clădirilor vechi erau nişte dreptunghiuri de un galben posomorât şi dezveleau fragmente de dulapuri, biblioteci, tablouri, tapete demodate. Candelabre antice, lumânări şi abajururi strâmbe difuzau lumini de opaiţ. Brendel opri într-un loc interzis, în faţa unui Phobos Universal şifonat, scormoni în torpedou după legitimaţia specială în folie de plastic, o prinse în spatele parbrizului din faţă, păru să îşi amintească brusc unde era şi băgă legitimaţia la loc.

— Un duşman de clasă absolut, spuse Kayser şi se ridică de pe banchetă. N-o să te revedem prea curând.

Închiderea centralizată făcu să se aprindă de două ori toate luminiţele autoturismului. Maşinile celelalte şi zidurile caselor se scufundară pentru câteva clipe într-un portocaliu vesel, care lui Wegener i se păru cam nepotrivit. Simţea vântul rece la fund. Din apusul de soare nu mai rămăseseră decât câteva coame de acoperiş, în spatele cărora întreaga Germanie părea să ardă cu vâlvătaie.

— Ce număr?

— 51.

— Înseamnă că am parcat bine. E chiar peste drum.

Casa lui Hoffmann le întrecea la înălţime pe celelalte case cu două etaje, era o clădire cu şapte etaje din Grunderzeit, cu bare ruginite la balcoane, stuc cenuşiu şi bovindou dublu şi lat la mijlocul faţadei. Wegener îşi scoase minskul din buzunar, intră la mesaje, verifică adresa. Numărul 51, etajul şapte. Nici un geam luminat la ultimul etaj. Wegener mai numără o dată.

Brendel privi în jur.

— E numărul greşit?

— Nu, dar sus e totul întunecat. Iar Lienecke spunea că cei de la criminalistică sunt încă aici.

— Poate că Hoffmann nu şi-a plătit factura la energie electrică, spuse Kayser. Primul nostru motiv pentru crima de la conducta de gaz.

Wegener urcă cinci trepte tocite. Uşa de la intrare era deschisă. Pe hol stătea rezemat de zid un poliţist, se juca ceva pe minsk, îl dosi repede şi stângaci când îl văzu pe Wegener şi înşurubă un deget în aer:

— Etajul şapte pe stânga, domnule căpitan.

— Deci, e adevărat, spuse Brendel. Morţii locuiesc totdeauna

sus.

— În Est, la fel ca în Vest, spuse Wegener, inspiră de câteva ori adânc şi începu să urce pe o scară care scârţâia îngrozitor. Brendel şi Kayser scârţâiră după el. La etajul al doilea le ieşiră în întâmpinare oameni din echipa de criminalistică, patru feţe plictisite în costume de protecţie complet albe, ducând la piept cutii şi dosare.

Uşa locuinţei lui Hoffmann era deschisă. Pe hol o harababură de cutii de carton, instrucţiuni date în gura mare şi întrebări, din când în când lumina unui bliţ. Nelipsitul expert în computere cu păr gras tocmai căra din locuinţă un Robotron Sigma şi un Nanotchev Omikron mijlociu şi îi salută cu un mormăit. Mirosul cămăşii cadrilate de pe el stagnă până când omul ajunsese deja la etajul şase, scârţâind pe întrecute cu scara.

Wegener se uită după Frank Stein, dar nu văzu decât siluete albe, aplecate de spate, care îşi adunau lucrurile.

— Podeaua este în regulă, domnilor. Vă rog să intraţi.

Wegener se întoarse. În spatele lui stătea Stein, uşa de la WC-ul de oaspeţi era deschisă.

— Dacă poliţia foloseşte deja WC-ul victimei înseamnă că echipa de criminalistică a înaintat cu treaba, spuse Wegener.

— Suntem aproape gata, spuse Stein şi încuviinţă din cap. Părul închis la culoare îi stătea lipit de cap, arătând ca o căciulă pentru un costum de Mefisto, pe care nu o mai dăduse jos de la carnaval. Rama de oţel a ochelarilor îi alunecase pe nasul subţire, costumul gri flutura în jurul corpului uscăţiv. Ştia că pentru colegi el era Frankenstein, iar colegii ştiau că Frankenstein ştie asta. Porecla asta era inevitabilă, obişnuia Stein să spună, adăugând că de fapt era sigur că tatăl lui, un şugubăţ din Cottbus, îi alesese combinaţia asta de nume-prenume din pură răutate, pentru că îşi dorise întotdeauna o fiică zdravănă şi nu un criminalist slab.

— Raportul sau o raită prin locuinţă?

— Întâi raita. Apoi raportul.

Frankenstein schiţă o plecăciune, o porni agale într-o cursă de obstacole formată din cutii de carton, lăzi şi coşuri de rufe pline de hârtii, spre o cameră înaltă de câţiva metri. De jur împrejur, rafturi de cărţi până-n tavan.

— O bibliotecă! Frankenstein îşi desfăcu braţele şi se învârti în cerc ca o balerină anorexică beată. Nu i se mişca nici un fir de păr. Întreaga locuinţă e o bibliotecă! Fiţi atenţi! Dansatoarea ieşi

clătinându-se pe o uşă albă şi trecu în următoarea încăpere. A zidit până şi ferestrele! Pe toate care dau spre stradă, iar în spate a lăsat numai trei.

Wegener, Brendel şi Kayser priviră înjur, se uitară unul la altul şi îl urmară pe Stein, care era deja cu o cameră mai departe.

— Avem aici, ţineţi-vă bine, nouă asemenea încăperi, nouă încăperi pline de cărţi, dintre care opt fără ferestre. La început am crezut că nu se mai termină niciodată, intri într-o locuinţă din asta închiriată şi ce să vezi: un univers paralel! O bibliotecă dintr-un univers paralel! Stein era ca stăpânul unei case, care nu-şi poate crede ochilor ce bogăţii are. Dar e greşit, domnilor, aici merge totul cu lucruri curate, ne aflăm în continuare în Prenzlauer Berg. Explicaţia este următoarea: pe de o parte, casa asta e mult mai adâncă decât ai crede privind-o din faţă, pentru că este un fel de clădire uriaşă de pe vremuri, pe de altă parte, omul nostru a spart aici un perete.

Stein merse mai departe. Încăperea în care intră acum era de două ori mai mare decât cele patru de dinainte. Două saloane în stil vechi dădeau unul în altul, două candelabre identice atârnau din două rozete identice de stucatură. De-a curmezişul camerei se întindea o dungă deschisă la culoare de podele noi.

Wegener se întoarse în jurul propriei axe. Rânduri nesfârşite de rafturi, jos închise cu uşi întunecate ca de dulapuri, deasupra greutatea colorată a mii de cotoare de cărţi, aranjate cu minuţiozitate. Foliante tocite de la atâta folosit erau depuse în spatele uşilor de sticlă, cotoarele de piele cu litere aurii ale ediţiilor complete şi ale lexicoanelor străluceau în culorile negru, maro, roşu. Din majoritatea volumelor se iţea câte un mănunchi de semne de carte, transformând cărţile în punkişti cinstiţi cu freze din bileţele colorate. În mijlocul camerei un birou antic, îmbrăcat în piele. În faţa biroului prima fereastră pe care o vedea Wegener în locuinţa asta, o boltă uriaşă de sticlă, împărţită în două. Pe sub boltă vedeai cerul nocturn al Berlinului de Est: sfera strălucitoare a turnului televiziunii, EastSide, cupola domului, Palatul Republicii cu coloanele sale de lumini.

Kayser urmărea priveliştea fără o vorbă. Mâinile la spate. Faţa o reflectare uimită în sticla ferestrei.

Wegener se duse la unul dintre rafturi, se aplecă şi citi: Altvater, Mahnkopf: *Limitele globalizării.* Bredow, Brocke: *Criză şi protest.* Mathias Jopp: *Dimensiunile păcii.* Ediţie legată de colecţie a anuarelor CSCE din 1982 până în 2010.

— Se mai practică aici la dumneavoastră alocarea spaţiilor de locuit? Brendel stătea deodată lângă Wegener. Iertaţi-mă că spun *aici la dumneavoastră.* Este o limbă germană vestică destul de ciudată. Deci: se mai practică în RDG alocarea spaţiilor de locuit?

— Acum suntem la vecini, cum s-ar zice, strigă Stein. Din nou acelaşi aranjament, dar invers!

Wegener scutură din cap.

— A devenit inutil deja din ’91. De la şaisprezece milioane la paisprezece şi jumătate, cu asta s-a rezolvat orice problemă a spaţiului locativ.

Îl urmară împreună pe Frankenstein în camera următoare.

— Atunci este normal ca un profesor de politică emerit să locuiască pe două sute cincizeci de metri pătraţi de bibliotecă. Plină de cele mai noi publicaţii vest-germane.

— Mă tem că acest lucru nu va deveni niciodată normal la noi. Nici măcar dacă am mai rămâne un singur milion.

Pentru un moment Brendel arătă de parcă ar vrea să răspundă ceva, nu spuse însă nimic.

Wegener încetini paşii.

— Vă întrebaţi pe cine trebuie să şantajeze un om în RDG, ca să capete o asemenea locuinţă.

Brendel încuviinţă.

— Asta mă întreb. Şi se pare că şi dumneavoastră vă întrebaţi acelaşi lucru. Ce spuneţi despre preşedintele Consiliului de Stat?

— Poate fi şi secretarul general. Sau adjunctul preşedintelui Consiliului de Stat. Sau preşedintele Consiliului de Miniştri. De exemplu.

— Gysi? Brendel se încruntă. Am crezut mereu că acest Consiliu de Miniştri e doar de decor.

— Chiar şi Gysi are destulă putere ca să-i procure cuiva o locuinţă de genul ăsta.

— Are şi destulă putere ca să dea ordin să fie spânzurat cineva?

Wegener privi în ochii albaştri ai lui Brendel.

— Asta puteţi să-l întrebaţi mâine-dimineaţă pe acel maior Wischinsky.

— Atunci nu îmi mai face rost de un M9.

— Poate dimpotrivă. Ca să vă poată asculta convorbirile.

— Aici se termină biblioteca! strigă Frankenstein.

Wegener şi Brendel păşiră într-o încăpere plină ochi, în care

pesemne că trebuise să încapă tot ce nu avusese loc în celelalte încăperi: un pat dublu, două dulapuri de haine, o masă cu două scaune, un televizor şi o canapea de două persoane, pusă lângă un şemineu deschis din marmură albă. În faţa ferestrei şapte ghivece cu trandafiri.

— Nu-i rău, aşa-i?

Frankenstein se bucura, de parcă săptămâna următoare ar fi urmat să se mute în locuinţa lui Hoffmann.

— Într-adevăr, nu e rău, spuse Brendel şi întinse mâna. Richard Brendel, poliţia criminalistică din Berlinul de Vest.

Frankenstein îşi umflă obrajii.

— Mă scuzaţi, bineînţeles, Stein, Frank Stein, Frankenstein. Poliţia Populară. Poliţia Populară din Berlinul de Est. Bine aţi venit de cealaltă parte a meterezei anticapitaliste, domnule Brendel!

— Frank, cum stă treaba? întrebă Wegener şi se întoarse.

Kayser nu se zărea. Stein îşi împinse ochelarii pe nas.

— Deci: în ceea ce priveşte încăperile cu biblioteca, nu sare nimic în ochi, nu se vede nimic la ultraviolete, nu sunt urme relevante pe podea. În decursul ultimelor trei-patru zile s-a făcut curăţenie în întreaga locuinţă, dar temeinic. Găleata şi cârpa uscată în bucătărie, urme de praf de curăţat pe chiuvetă etc.

— Femeia de serviciu a lui Hoffmann?

Wegener plimbă un deget peste partea de sus a şemineului. Nu era praf.

— Tocmai interogăm vecinii, dar cred că este vorba de femeia de serviciu. În orice caz, nu a încercat nimeni să înlăture urmele în mod profesionist. În maşina de vase din bucătărie sunt vase murdare, care indică cel puţin două persoane. Două cuţite pentru peşte, două furculiţe, două pahare de vin alb, două pahare de sherry şi aşa mai departe. Doar dacă Hoffmann nu avea obiceiul să mănânce din două farfurii deodată.

— Vase murdare? întrebă Brendel. Cu toate că cineva a făcut curat?

— Sunt puse în maşina de spălat vase, care este însă plină numai pe sfert. Căutăm deci o femeie de serviciu cu gândire ecologică, care preferă un pic de mucegai, decât să risipească rezervele de energie ale patriei.

— Amprente?

Stein se duse la o cutie în care se aflau mai multe pungi de nailon şi băgă mâna înăuntru.

— După cum ne-am putut da seama, sunt amprente de la trei

persoane diferite în bucătărie şi în camera de zi. Dacă am fi nevoiţi să controlăm biblioteca carte cu carte, am sta aici până la următoarea Reînvigorare. Aş vrea să evit lucrul acesta, dacă nu este absolut necesar.

— Trei persoane, spuse Wegener. Asta înseamnă: Hoffmann, femeia de serviciu, dacă există şi mai cine?

— Şi poate copila asta frumoasă.

Stein puse pe masă o fotografie înrămată.

Wegener şi Brendel se aplecară peste fotografie. O femeie tânără şi blondă la plajă. Femeia zâmbea spre aparatul de fotografiat, îşi înfăşurase o eşarfa roşie în jurul pieptului şi o ţinea cu o mână. În fundal câteva siluete neclare în apa albastră.

Fruchtl ar fi spus că *a trecut examenul cu nota foarte bine,* se gândi Wegener, după sistemul lui de note NVA pentru frumuseţea femeii şi ar fi avut dreptate, altceva decât *a trecut examenul cu nota foarte bine* nici nu mergea aici. Fata asta era o nebunie.

— Câţi ani îi dai? întrebă Brendel.

— Douăzeci, douăzeci şi ceva, spuse Kayser.

În ciuda podelei scârţâitoare, Wegener nu-l auzise venind.

— În noptieră sunt prezervative. Stein îşi drese vocea. Multe prezervative. Mai sunt: o biciuşcă, cătuşe, vibratoare pe baterii şi un… ah – un medicament pentru potenţă.

— Un ah medicament pentru potenţă? Kayser rânji. Ce fel de medicament?

— Se numeşte *Scularea.* Un produs est-german. Se spune că este foarte eficient.

— Bătrân norocos.

— Frank Stein, Frankenstein.

— Christian Kayser.

— Mai sunt şi alte urme ale femeii?

Brendel luă fotografia în mână.

Stein scoase un carnet de notiţe din buzunarul pantalonilor şi frunzări în el.

— Un pachet început de tampoane, o a doua periuţă de dinţi şi un deodorant în baie. Florena *Action.*

Wegener tuşi.

— Ceva lenjerie într-unul din sertare, în al doilea dulap. Sutiene, chiloţi, şosete, ciorapi. Totul de foarte bună calitate.

Wegener arătă spre fotografie.

— Ne trebuie copii, cât de repede se poate. Ce înseamnă: de

foarte bună calitate?

Stein privi iritat spre Brendel şi Kayser.

— Înseamnă că este marfa din Vest. Dacă mă întrebaţi pe mine.

— Aşa de grozavă nu e marfa aia, spuse Brendel. Mie mi se rup ciorapii mereu.

Un poliţist de la circulaţie bătu în rama uşii, salută din cap.

— Weigt, ce e?

— Scuzaţi – Frank, dacă ai o secundă, vino puţin până jos, merită.

— Pentru că?

— Nu vreau să vă deranjez aici.

— Nu ne deranjezi.

Poliţistul îşi prezentă un rând de dinţi strâmbi.

— Un ştab din Vest şi-a parcat maşina pe interzis. Benz, o chestie uriaşă. Am chemat deja remorcarea, dar nu ştiu dacă o să încapă chestia asta.

— Luaţi-vă gândul, spuse Kayser. Chestia abia dacă încape în trenul de maşini spre Sylt. Dar dacă vreţi totuşi să încercaţi, aveţi un pic de grijă cu bara din spate, că are senzori şi cameră pentru parcarea automată. Costă probabil cât salariul pe un an al şefului dumneavoastră.

Poliţistul înlemni.

— Iubita lui Hoffmann? Kayser arătă spre fotografie. Sau cum o catalogăm? O curvă nu dăruieşte fotografii înrămate.

— În orice caz, nu e soţia lui, spuse Brendel. În locuinţă se află exact ce îi trebuie unei femei ca să se culce din când în când cu el. Nici mai mult, nici mai puţin.

— Îi trebuie şosete ca să se culce cu el?

— Bătrânii, spuse Brendel. Le place să încerce lucruri ciudate.

Wegener privi trandafirii.

— Frank, aveţi ceva ce ar putea avea legătură cu data faptei? Indicii că a avut o întâlnire?

Stein scutură capul, neajutorat.

— Sunt coşuri întregi de dosare şi tot felul de chestii, după cum vezi. Mai sunt două calculatoare, un Sigma şi un Omikron KE destul de nou. Pe birou se aflau doar facturi şi cărţi. Trebuie să căutăm.

— Bine, atunci căutaţi vă rog în funcţie de trei teme, când vă apucaţi de chestiile astea. Wegener aşteptă până când Stein îşi găsi creionul. În primul rând: tot ce o priveşte pe femeia din

fotografie – nume, adresă, scrisori de dragoste, ce ştiu eu. Găsiţi femeia de serviciu, ea va şti să vă spună cine este femeia. Asta ne trebuie repede.

Stein mâzgăli. Timp de zece secunde se auzi doar creionul care zgâria pe hârtie. Poliţistul înlemnit părăsi încăperea fără un cuvânt. Podelele scârţâiră.

— În al doilea rând: există indicii că Hoffmann ar fi fost şantajat sau că a şantajat el pe cineva? Cheie de la vreun seif, sume mari de bani gheaţă sau alte lucruri de valoare, contracte pentru depozite bancare şi aşa mai departe. Şi legat de asta: există indicii că Hoffmann ar fi avut ceva de-a face cu Tratativele sau poate chiar cu afacerea de tranzit?

Frankenstein mâzgăli.

— În al treilea rând?

— Cum trebuie să îl catalogăm pe Hoffmann din punct de vedere politic? Care îi era poziţia? Ce a publicat? Şi de fapt: ce a făcut de la Reînvigorare încoace?

— Mai e ceva?

— Contactele cu Vestul, spuse Brendel. Evident că i-au trimis măcar chiloţi şi sutiene pentru prietena lui.

— Contactele cu Vestul, bineînţeles, repetă Stein mâzgălind.

— Şi apoi: de ce ducea o viaţă dublă sub numele de Emil Fischer din Marzahn?

— Asta era să uit… Stein scormoni prin cutia cu pungile de plastic şi scoase o punguliţă din ea. Pe moment avem asta. Am găsit-o sub birou.

Brendel luă punga şi o ţinu sub lampa de pe birou.

— O legitimaţie?

— O legitimaţie de serviciu, spuse Stein şi căută ceva într-o mapă. Mai exact, o legitimaţie de serviciu pentru un grădinar. Emisă pe numele Emil Fischer, domiciliat pe strada Ludwig-Renn 32 în Berlin, Marzahn.

— O legitimaţie de serviciu pentru un grădinar, spuse Kayser. Pentru asta au bani.

— Este o legitimaţie de securitate, spuse Stein. Un permis de intrare într-o zonă securizată. Era ataşată copia unei aprobări a Securităţii care spune că, un moment… Stein pescui din mapă o foaie de hârtie împăturită de mai multe ori, băgată într-o folie de plastic, că deţi*nătorul acestei legitimaţii, tovarăşul Emil Fischer, a fost supus cu succes verificărilor poliţieneşti şi ale Serviciului Secret, de către departamentul central VII al Securităţii (pază*

*persoane şi bunuri), conform art. 123 şi 124 din regulamentul de control, în vederea permiterii accesului în zona de securitate specială naţională B-W-I. Valabil până la, aic*i e o ştampilă cu data… Stein mai întoarse o dată foaia. Eliberat*ă pe 17.9.2006 de Stefan Krocher, subofiţer HAVII.*

— Foarte multilateral dezvoltat profesorul nostru, spuse Kayser.

O bibliotecă, o prietenă fotomodel şi talent la grădinărit.

— Şi un gât rupt. Brendel îi înapoie lui Stein legitimaţia. Ce e asta, zona de securitate specială naţională B-W-I?

Stein ridică din umeri.

— N-am idee. Dar pare să fie una dintre cele mai importante zone de securitate specială pe care le avem.

10

Maiorul Fripturică arată cu fiecare cvartal de pensie tot mai bine, aş spune acum, se gândi Wegener, maiorul Fripturică se pare că îşi petrece timpul liber cu precădere afară, cum făcea şi pe vremuri, se lasă bronzat de soarele toamnei, care nu se opreşte nici în faţa socialismului şi ştie exact cât de neruşinat de bine le stă bărbaţilor în vârstă bronzul acesta de bărbaţi în vârstă. Cu condiţia să aibă păr alb ca neaua. Şi mai bine: păr alb ca neaua şi ochi verzi. Aşa verzi ca maiorul Fripturică, care ar veni acum agale pe la „Ucenicul cizmarului”, salutând în stânga şi-n dreapta, fiind salutat din stânga şi din dreapta, i-ar comanda birtaşului masiv şi bărbos o bere mare, făcându-se că ţine între palme o halbă de bere, apoi l-ar descoperi pe cel care îl urmăreşte din priviri, ar zâmbi, ar veni mai aproape şi s-ar lăsa să cadă cu un icnet pe unul din scaunele deşelate din faţa acestuia. Uite-l, uite-l că nu-i, bătrânul Josef Fruchtl cel dependent de grăsime animală, care îi punea acum în propria minte una dintre cele trei întrebări preferate, pe care le folosea în loc de salut: unde ţi-a dispărut părul? În Vest?

Investigaţie specială, spuse Wegener.

Podoaba ta capilară, plecată în misiune secretă. Şi tu a trebuit să rămâi acasă.

Toţi trebuie să rămânem acasă.

Călătorului îi şade bine cu drumul, spuse Fruchtl dezbrăcându-

şi paltonul, chiar dacă e vorba de propria freză. Cum îţi merge?

Bine. Sau măcar ca de obicei.

Bine sau ca de obicei? Că există o diferenţă.

Pentru tine nu, după cum arăţi.

Mulţumesc pentru lăcrămioare.

Birtaşul veni suflând greu şi trânti pe masă o halbă mare de bere, plină de spumă.

— Noroc, domnule căpitan. Friptură?

— Friptură, spuse Wegener. Cu două ouă ochiuri, te rog.

— Cartofi prăjiţi sau cartofi copţi domnule căpitan?

— Cartofi prăjiţi. Cu porţie dublă de maioneză.

Birtaşul se pare că nici nu se aşteptase la altceva, îşi şterse fruntea umedă cu mâneca şi se rostogoli spre bucătărie.

Mâncarea este erotismul bătrâneţii, spuse Fruchtl.

Asta ai spus şi acum douăzeci de ani.

Şi am avut dreptate. Acum douăzeci de ani aveam cincizeci de ani. Ţi se pare că eram tânăr?

În orice caz prea tânăr ca să închei socotelile cu femeile.

Fruchtl clătină trist din cap. N-o să înveţi niciodată, Martin, am vorbit de erotism, nu de sex. Mâncarea este erotismul bătrâneţii. Ce fac muierile?

Carieră.

Doar atât?

Se întâlnesc cu ruşii de la gaze şi negociază contracte. Salvează patria.

Concubina ta de la minister. Tot ea.

Wegener se strâmbă.

Bucură-te că s-a terminat.

Pentru că?

Fruchtl ridică braţele indignat. Pentru că relaţiile dintre femeile de succes şi bărbaţii lipsiţi de succes duc la suicid sau la impotenţă! La suicidul *tău* şi la impotenţa *ta!*

Şi una ca asta trebuie să o auzi de la un bunic, pentru care friptura este erotică.

Nu doar friptura, susură Fruchtl şi aruncă o privire spre bucătărie şi cartofii cu maioneză. Dar să nu spui nimănui. Femeile se orientează spre cer, Martin. Femeile vor întotdeauna un bărbat spre care să poată privi de jos în sus. Când femeia se caţără pe scara socială, bărbatul trebuie să se caţăre şi mai sus. Ca să menţină distanţa. Dacă nu ţine pasul, va fi înlocuit. Sau în germana RDG-istă: femeile vor numai bărbaţi care au văzut

câteva cururi mai multe decât ele, pe interior.

Opinia unui macho patologic, care a pierdut patruzeci de ani de emancipare, fiind ocupat cu manifestarea relaţiilor de dependenţă a aventurilor sale.

Fruchtl rânji. Opinia unui macho patologic, căruia nu i-au mărturisit altceva nici cele mai mândre, mai pline de succes şi mai inteligente – sau, după cum ai spune tu: cele mai emancipate – muieri în momentele lor de slăbiciune, deci de sinceritate.

Wegener gemu.

Martin, cum să se simtă o femeie apărată de un bărbat care are mai puţini bani în cont decât ea?

Am un permis de portarmă.

Un permis de portarmă! Fruchtl se strâmbă de parcă ar fi văzut o haită de căţei care-şi vânau propria coadă. Ce vrei să faci cu un permis de portarmă? Un secretar de stat de la Ministerul Energiei nu are nevoie de permis de portarmă. Ala îşi scoate M7-le şi sună pe cineva şi primeşte o masă la separeu la „Molotow” sau un Phobos Datscha cu aer condiţionat şi remorcă, sau o invitaţie la Rugen, la o petrecere cu viol, unde îţi integrează banane adevărate şi vreau să spun din alea din America Latină, nu chestiile astea scofâlcite din Europa.

Wegener bău ultima gură de bere şi începu să învârtă halba goală în mână. Şi ce sfat îmi dă maiorul cunoscător de femei?

Nu există sfaturi, spuse Fruchtl, există doar timpul care trece prin frumoasa noastră patrie. N-am auzit niciodată să sufere cineva din dragoste mai mult de opt ani jumate.

Înseamnă că nu mai sunt decât şapte jumate.

Fruchtl dădu din cap atât de serios, încât lui Wegener îi trecu pofta de râs.

Timp de un minut întreg nu mai vorbiră.

Apoi Fruchtl schimbă tema: ce face chestia ta strict secretă?

Dragul meu Josef, chestia asta secretă este un secret al naibii de mare. De data asta nu a trebuit să semnez doar hârtia galbenă, ci şi una roşie.

Fruchtl se încruntă. Privi în amândouă părţile. La mesele alăturate nu stătea nimeni.

Ştiai că au şi hârtii roşii?

Nu.

Uite că au. Un roşu frumos. Ca Lada ta veche.

Fruchtl ridică sprâncenele în semn de apreciere. Şi mai stai

aici să mănânci mâncarea mea preferată, în loc să te duci să munceşti?

Domnii investigatori din Vest sunt în EastSide la o teleconferinţă cu Bonnul. Căpitanii trebuie să rămână afară.

Spune-mi, tu tai de fapt gălbenuşul?

Nu trebuie să-ţi preiau toate ticurile, Josef.

Nu e nimic mai frumos pe lumea asta, decât un gălbenuş cald care se împrăştie. Are ceva din consistenţa sângelui.

Wegener îşi ridică halba goală şi aşteptă să îl vadă chelnerul.

Fruchtl tăcu.

Wegener tăcu.

Cu o mână chelnerul umplea halba, în cealaltă ţinea telecomanda pentru televizorul care trona pe o scândură deasupra uşii de la toaletă. Televizorul pârâi. Printre pârâituri cineva spunea *Uzina* Ernst Thalmann, *producătoarea aparatului Robotron VEB şi* Otto Schon… o cr*eştere la export de 6 procente, pâr*âituri, pe b*aza creşterii vânzărilor minicalculatorului portabil Nanotchev Omikron KE 2.0 în Europa de Est şi de Sud, pâr*âituri, apărură fragmente dintr-un crainic de la ştiri, din cap îi ieşeau spre dreapta şi spre stânga cucuie de piele, întregul craniu devenise un acordeon, cineva presa faţa crainicului printr-un dispozitiv de tăiat ouă, fâşiile de faţă spuneau pe v*iitor cu dezvoltarea calculatorului Nanotchev Rho, precum şi a aparatului Musikus M06 la uzina de microelectronice VEB Robotron Wil*helm Pieck. La s*port, pâr*âituri, fulgi de zăpadă, apoi imaginea se linişti şi se formară cuvintele Came*ra de actualităţi, cuc*uiele se contopiră într-un cap rotund, sub cap scria Axei *Kaspar.*

Chelnerul opri sonorul. Michael Ballack în tabăra de antrenament de la Hiddensee, ducând piloni peste terenul de antrenament. Matthias Sammer îl dirija de pe banca antrenorilor mişcând din buze. Avea dinţi cariaţi.

Ballack avea o expresie nefericită şi i se plângea lui Sammer de ceva. Imagine de sus asupra terenului. Jucătorii alergau în tricouri albe pe o suprafaţă de un verde artificial, îşi răsuceau trunchiul stânga, dreapta, stânga. Acum dinţii urâţi ai lui Sammer spuneau ceva în camera de filmat.

O mai ţii minte pe Hulvershorn? întrebă Fruchtl.

Wegener clătină din cap.

Un munte de femeie, trei metri cubi de poliţistă. Îi spuneau toţi Scroafa de la Berlin, pentru că avea faţa aia de porc. Mult timp a fost la comisariatul din centru. Nimeni şi nimic nu putea

să o scoată din sărite. De doi ani e paralizată parţial pe partea dreaptă. Atac cerebral. Am vizitat-o deunăzi, împarte camera cu doi din ăia cu bale la gură, într-un bordel scăpătat din Pankow şi avea lacrimi în ochi, că o mânca rozeta de mama focului.

Chelnerul aduse încă o bere şi schimbă programul. Patinaj.

A fost la prânz pe oliţă, sărmana, şi îngrijitorul nu a şters-o ca lumea. Aşa că acum lui Hulvershorn i se pare că zace în pat de decenii întregi şi o mâncă în cur, sună ca apucata, dar nu vine nimeni. Singură nu poate să se scarpine, că nu ajunge până acolo!

Wegener se lăsă pe spate.

— Aşa că am căutat pe cineva – nimeni. În toată casa nu era nimeni. Finalul: am luat mănuşile antisida din maşină şi i-am şters crăpătura Scroafei de la Berlin. Fruchtl dădu din umeri. Atunci mi-am dat seama că trebuie să pleci. Ţara asta nu e bună pentru oameni bătrâni.

— Nu e bună nici pentru tineri.

— Se poate. Dar tu ajungi să te ştergi singur la cur. Hulvershorn nu ajunge. Ce nu au reuşit să facă timp de patru decenii nici golanii din Hrenzlau, nici Stasi, nici două divorţuri, a reuşit căminul de îngrijit bătrânii tovarăşi din Pankow în doar două ore: A făcut-o pe Scroafa de la Berlin să plângă.

Şi atunci te-ai gândit că mai bine dispari, spuse Wegener. Pentru că ţi-e frică să nu te mănânce rozeta.

Fiecare are motivul lui personal să dispară, Martin. Frica de o rozetă care te mănâncă nu este cel mai prost dintre ele. Statul ăsta e o dărăpănătură în flăcări, în aşteptarea unei furtuni tropicale. Singurul lucru care se produce aici la nivel mondial este nedreptatea.

Ştiu, spuse Wegener, iau parte la producţie.

Unii sunt făcuţi să dispară pentru că sunt ei înşişi o mâncărime, o mâncărime la curul statului. Cândva vine mâna cea mare şi scarpină şi dacă ai ghinion, te dă jos. În corelarea administrată statal dintre mâncărime şi scărpinătură nu s-a schimbat nimic în ultimii douăzeci de ani.

Ce ai aflat tu, Josef? Ce au făcut cu tine?

Când aveam 14 ani, l-au aruncat pe vecin pe scări în jos. Tocmai veneam de la Asociaţia de Tineret, cu cămaşa maro şi eşarfa neagră, care arăta ca o coadă retezată de rândunică.

Josef…

Căzuse zdravăn vecinul, sângera, îl loveau cu picioarele, dar

mie mi-a zâmbit când am trecut pe acolo şi mai târziu mă gândeam că poate ăla a fost ultimul lui zâmbet, pe care l-a dăruit unui puştan de 14 ani. Era treaba puştanului să vadă ce face cu un rest din ăla de zâmbet care te urmăreşte o viaţă întreagă.

Ascultă, Josef…

După ’45 a luat-o de la început. Tu ştii, Martin, eu am fost mereu în mijlocul faptelor, în faţă de tot, când priveşti acum înapoi îţi spui: o greşeală. Dar şi tu ai fi fost ca noi. Toţi ar fi fost ca noi. Tâmpenia era că noi am avut ghinionul să trebuiască să fim tot timpul noi, zi de zi, fără nici un fel de conjunctiv. Neamţul a putut obţine în secolul 20 libretul internaţional de invenţie pentru oportunism şi…

Termină cu poveştile astea enervante de după război, spuse Wegener şi se miră el însuşi cât de hotărâtă îi era vocea, vreau să ştiu ce-au făcut cu tine! Nu în 1945, ci în 2010!

Fruchtl se mulţumi să zâmbească.

În liniştea lăsată, chelnerul servi o bucată de friptură ca decupată din manualul de poliţie, cu o căciulă din ouă ochiuri aburinde şi îi dori poftă bună.

Wegener privi scaunul gol de pe cealaltă parte a mesei. După care tăie gălbenuşul.

Sâmbătă, 22 octombrie 2011

11

Devenim amândoi tot mai cenuşii, Normannenstrasse şi cu mine, se gândi Wegener, ne ofilim încet, dar sigur, ne ţinem drepţi, indiferent ce ni se întâmplă. Cu un an în urmă, centrala i se păruse deja într-un fel monstruos mai lipsită de culoare decât orice altă clădire din Berlin, între timp intemperiile şi poluarea făcuseră din cartierul general al Stasi de pe Normannenstrasse 1 un monolit şi mai ireal decât înainte. Cutia de lungimea unui teren de fotbal se înălţa masivă şi încăpăţânată pe cerul înmuiat de burniţă, cele două aripi laterale o transformau în cazarma unei armate invizibile, într-o carceră mutantă, pe care grandomania nemuritoare a serviciilor secrete o făcea să se umfle tot mai tare, până când tot cartierul, toată ţara avea să devină curtea ei din spate, la orice oră uşor de supravegheat de la zeci de mii de ferestre ale căror rame de lemn putrezeau încet, presărând fire mici de vopsea de culoarea nicotinei pe bucata de beton din faţa intrării. Zugrăveala grosolană a faţadei înghiţise timp de decenii totul, ca un burete, mizeria motoarelor de Trabant, funinginea sobelor cu cărbune, grăsimea gazelor de eşapament de la maşinile Phobos, îmbrăcase un palton unsuros, costumaţia de camuflaj a Berlinului de Est, de care nu scăpa nimeni, pe care o purtau toţi colaboratorii titulari, nedefinită, opacă, inexpresivă, *culoarea Stasi,* îşi spuse Wegener.

Bărbatul în uniformă din ghereta în miniatură privea la fiecare zece secunde spre el, se uita din nou drept înainte, privea la el, se uita din nou înainte, lipsit de expresie şi nehotărât dacă să-şi părăsească pe burniţa asta căsuţa caraghioasă de păpuşi, să se joace de-a autoritatea şi să ragă regulamentar la individul care o lălăia de zece minute prin curte: Actele! Legitimaţia de vizitator! Biletul de programare!

Şi în urmă cu un an plouase, îşi aminti Wegener. O scurtă discuţie într-o cameră aproape goală, trei scaune, o masă, o lampă, nimic altceva, doi bărbaţi, unul vorbea, celălalt tăcea. În

faţa lui dosarul MW-B-1101-IV/2010 (Pp), mai minuţios decât jurnalul unui adolescent îndrăgostit, *Stasi e Eckermannul meu* îi venise în gând în mijlocul discuţiei şi trebuise să se forţeze să nu înceapă să fredoneze şi melodia. Seara căutase discul de pe unde era, cântase în gura mare şi se îmbătase cu Curasao.

Poate că pe Normannenstrasse burniţa totdeauna. Dintr-un nor plin de furie şi de tristeţe din cauza lucrurilor pe care trebuia să le auzi, când trăgeai cu urechea la toate convorbirile concetăţenilor. Cel care ascultă la perete, îşi spuse Wegener cu jumătate de voce şi învârti umbrela nouă, ţinând-o de mâner, de săriră stropii de ploaie cât colo. Îşi aminti brusc de Karolina. Poate pentru că ea râdea mereu de el, că nu avea umbrelă. Îşi scoase minskul din buzunar şi îl băgă la loc. Peste un minut îl scoase din nou şi apăsă tasta. *Vorbiţi cu Ministerul Energiei şi al Economiei de Tranzit a Republicii Democrate Germane,* spuse o voce cleioasă, iar Wegener se gândi: ba eu nu vorbesc deloc, tu vorbeşti, copil de eprubetă, *Departamentele unu până la patru şi şapte, precum şi Subdepartamentele de la A la H, legătura,* apoi o pauză. *Karolina Enders,* spuse vocea Karolinei nici pe jumătate atât de prietenoasă ca vocea cleioasă de mai înainte, încă o pauză, un ţiuit lung. Wegener închise telefonul.

Când ajunse Mercedesul de clasa S, câteva minute mai târziu, se oprise ploaia. Pe plăcile de beton ale curţii interioare, bălţile puţin adânci oglindeau petice albastre de cer. Wegener strânse umbrela. Locuitorul casei de păpuşi răsfoia febril foile din faţa lui, căutând anunţarea vizitei vreunui ministru vest-german, pe care o trecuse cu vederea.

— Putem parca aici? Brendel coborâse pe jumătate, costum negru, cămaşă albă, cravată roşie. Mai întâi, bună dimineaţa.

— Loc destul ar fi, spuse Wegener. Bună.

Kayser coborî de pe scaunul de lângă şofer, icni, salută scurt ridicând mâna şi îşi lăsă capul pe spate.

— Drăguţă culoare pentru o clădire.

Şi el la costum, tot cu cravată, observă Wegener şi se întrebă ce cred oare domnii colegi despre raiaţii lui şi despre paltonul de lână. Poliţai din Est.

Brendel luă o geantă diplomat de pe bancheta din spate.

— Cunoaşteţi locul?

— Prefer să nu.

Brendel zâmbi complice, în timp ce Kayser îi ţinu bărbatului în uniformă câteva foi sub nas. Uniforma încuviinţă din cap, rosti

ceva în receptorul telefonului, încuviinţă din nou. Un mecanism la ceafa, care se activează atunci când are de-a face cu oameni din Serviciul Secret Federal sau cu superiorii lui, îşi spuse Wegener şi privi peretele din faguri colţuroase de beton, care acopereau spre curte şirul de ferestre de la intrare şi sprijineau copertina. Încercă să şi-l imagineze pe Mielcke şi cum trecuse acesta pe aici pe sub acoperiş, într-un Volvo negru cu detalii din crom şi piele roşie. Nu reuşi. Reînvigorarea avusese loc acum douăzeci şi doi de ani. Wegener rămase uimit după ce calculă. Regimul Reînvigorării devenise el însuşi de mult istorie, vechii puternici ai zilei păliseră cu toţii, ajungând necunoscuţi, cei doi Erich nu mai erau decât figuri de carton, păpuşi istorice într-o cameră antică a groazei, care fuseseră obligaţi să elibereze scaunele ce se clătinau în favoarea unor urmaşi de aceeaşi teapă şi care cu toate astea nu trebuiau să se căineze, pentru că urmaşii lor o vor păţi într-o zi tot la fel, în secret, pe neauzite, tiptil, în stilul specific al Germaniei de Est.

Apăru un al doilea bărbat în uniformă, pentru a-i lua locul primului. Primul salută cu mâna la chipiu în direcţia Mercedesului şi porni spre intrarea principală. Kayser îl urmă, imită mersul milităresc, se întoarse rânjind.

Wegener intră în foaier după Brendel şi nasul îi urcă numaidecât în maşina timpului de la Stasi: praf, LINOLEUM, praf de curăţat, aer stătut, îmbâcseală de funcţionari, deodorante de cameră, dosare. Un miros cenuşiu, care va mai sălăşlui între aceste ziduri şi peste o sută de ani. Wegener recunoscu coloanele colţuroase din marmură roşie, galeria de la etajul întâi, stema cu steagul şi baioneta, ficuşii, capul bărbos al lui Marx cu tot cu tors, care se înălţa dintr-un bloc de bronz. Aici stătea acum Karl, nu mai era decât o jumătate de om şi totuşi prea greu pentru a fi aruncat.

— Nebunie, spuse Kayser, nu mă crede nici dracu’, dacă povestesc asta la Pullach.

Bărbatul în uniformă vorbi scurt cu boţul de aluat de la recepţie, apoi se grăbi mai departe. Kayser rămase direct în spatele lui, făcu o piruetă furişă în timp ce mergea, nevrând să îi scape nici un ficus, nici un bust, nici o fotografie. Turism pentru Serviciile Secrete, îşi spuse Wegener şi văzu că şi boţul de la recepţie vorbea acum la telefon. În trei minute avea să afle toată casa.

O scară întunecată de marmură ducea la etajul întâi, apoi la al

doilea, al treilea, se dovedi că bărbatul în uniformă şi Brendel aveau condiţie fizică, Kayser şi Wegener gâfâiau. Prin ferestrele din casa scărilor se vedeau şi mai multe blocuri de plăci cenuşii, anexe întortocheate, poduri înguste peste curţi interioare, în spate o câmpie nesfârşită. Un stat Stasi.

— Nebunie! spuse Kayser.

— Nu te crede nici dracu', dacă povesteşti asta la Pullach, spuse Brendel.

La etajul al patrulea o cotiră la stânga pe un coridor, după cincizeci de metri o oprire, alţi doi bărbaţi în uniformă, verificare temeinică a documentelor, controlul genţii diplomat, control corporal, un detector de metale oprit, alţi cincizeci de metri de coridor, acum covor în loc de linoleum, apoi la dreapta, uşi nenumărate, nici o singură plăcuţă cu nume. Coridorul se termină într-o anticameră generoasă cu două birouri în spatele cărora stăteau bărbaţi tineri cu ochelari, care abia dacă se distingeau dintre hârtiile lor, de jur împrejur stive de dosare şi tipuri de Nanotchev de care Wegener nu mai văzuse niciodată. Pe un perete capitonat o uşă capitonată, următoarea încăpere şi mai mare, lambriuri de lemn, steagul, un tablou al lui Schily, mobilă din anii şaptezeci de dimensiunile unei mese de snooker, iar în spate, într-un fotoliu greu de piele, proprietara unui salon de coafură cu solar inclus.

— Maiorul Renate Wischinsky, lătră bărbatul în uniformă cu privire goală, pocni din călcâie şi părăsi încăperea.

Uşa capitonată se închise fără zgomot.

Coafeza se ridică. Faţa plată trebuie să fi fost rezultatul cooperării dintre un fierar şi un şelar. Crăpături cioplite în piatră în loc de ochi şi de gură, nasul îngust, bărbia un pătrat colţuros, totul acoperit de piele tăbăcită de capră, vopsită în culoarea lambriurilor de pe pereţi. Pe cap un mănunchi de păr oxigenat, care i se rătăcea până pe umeri.

Wegener rămase mut.

Kayser preluă prezentarea. Wischinsky încuviinţă din cap la auzul numelor şi al funcţiilor, nu zise nimic şi se aşeză la loc. Masa de snooker ţinea la distanţă pe oricine ar fi avut ideea să-i întindă Renatei mâna. Când Kayser termină, Wischinsky le prezentă trei scaune de lemn fără pernă, pregătite pentru vizitatori.

— Ca să trecem direct la subiect, spuse Brendel în timp ce se aşeza, presupun că sunteţi informată în amănunt despre situaţia

din cazul Hoffmann.

— Presupuneţi corect, spuse Wischinsky.

Şi seara tai pâinea cu vocea asta, îşi spuse Wegener.

Brendel încuviinţă.

— Atunci permiteţi-mi să vă pun o întrebare directă.

Colţurile gurii lui Wischinsky urcară preţ de doi milimetri.

Brendel deveni o idee mai prietenos.

— Cum evaluaţi dumneavoastră modul uciderii?

— Diletantism naiv, spuse Wischinsky.

Kayser se bucură.

— Asta înseamnă că pe vremea Reînvigorării Securitatea statului a lucrat în mod diletant?

— Securitatea statului nu a lucrat niciodată în mod diletant.

— Aceasta este o noutate pentru mine.

— Sunteţi om de legătură sau?

— Corect.

— Nu-i de mirare că nu aţi reuşit să ajungeţi mai sus.

— Grozav, spuse Kayser. Îmi plac femeile obraznice de la Stasi.

— Atunci cine a lucrat diletant? întrebă Brendel.

— Diletanţii au fost cadre vechi, care au lucrat pe cont propriu. Wischinsky privi de la unul la altul. Oameni care credeau că RDG-ul nu are voie să se dezvolte. Oameni care nu acceptau faptul că domnul Honecker voia să se bucure de binemeritata pensie şi că domnul Krenz pune mai mult preţ pe calităţile profesionale decât pe vechile contacte, la alegerea funcţionarilor din Serviciul Secret. Aceşti oameni nu mai lucrau pentru Securitate şi, prin urmare, nu acţionau la ordinele acesteia.

— Atunci când…?

Kayser se aplecă în faţă.

— Atunci când i-au atacat pe oamenii numiţi de Krenz în locul lor.

— Deci aceste crime au avut într-adevăr loc.

— Au fost trei cazuri şi un atentat. Făptaşii au fost prinşi şi condamnaţi în cadrul unui proces intern. Cei mai mulţi au murit între timp, câţiva mai sunt închişi.

— Asta e tot?

— Asta e tot. În 1993, am fost asistenta reprezentantului acuzării. Prin urmare, nu veţi găsi aici pe nimeni care să vă poată da informaţii mai exacte despre aceste acţiuni, decât mine.

— De aceea sunteţi astăzi partenera noastră de discuţii.

— Exact.

Kayser şi Brendel tăcură. Wegener nu îşi dădea seama dacă era vorba de o tactică sau dacă erau surprinşi.

— Credeţi că Securitatea este implicată în cazul Hoffmann, spuse Wischinsky. Vă pot comunica doar atât: eu nu cunosc nici vreun făptaş, nici vreun motiv.

— A lucrat Hoffmann la Securitatea statului? întrebă Wegener.

— Nu.

— Nici neoficial?

— Nu înseamnă nu, căpitane Wegener.

— Atunci de ce să îl omoare în felul acesta?

— Dumneavoastră sunteţi investigatorul.

— Există un dosar Hoffmann?

Wegener îşi puse picior peste picior.

Wischinsky îl privi timp de două secunde, de parcă ar fi fost comestibil.

— Există un dosar începând din 1985 şi completat în mod neregulat, pe o perioadă de şase ani. Ultima însemnare datează din 23.11.1991.

— După aceea nu a mai existat alt dosar? întrebă Kayser.

— Nici măcar vreun memoriu intern cu sugestia de a deschide un nou dosar, explică Wischinsky vorbind răspicat. În acea zi, Hoffmann şi-a încheiat activitatea de consultant al preşedintelui Consiliului de Stat şi nu a mai avut nici o altă funcţie oficială sau neoficială.

— Pe vremea aceea a fost reînchis zidul, spuse Brendel. A avut Hoffmann de-a face cu acest lucru?

— Probabil că supraestimaţi influenţa unui consultant politic, spuse Wischinsky. Preşedintele Consiliului de Stat are la dispoziţia sa înjur de patruzeci de oameni de felul lui Hoffmann. Specializaţi în diferite domenii.

— De ce a capitulat Hoffmann la numai doi ani de la Reînvigorare? întrebă Kayser.

Masca tăbăcită de pe faţa lui Wischinsky se crispă.

— Este interpretarea dumneavoastră că ar fi capitulat. Hoffmann avea atunci înjur de 60 de ani. Era obosit.

— Majoritatea oamenilor lucrează peste această vârstă.

— Dacă vă deranjează faptul că în Republica Federală vârsta de pensionare este depăşită în mod frecvent, poate că ar trebui să vă gândiţi să vă mutaţi la noi, spuse Wischinsky cu o strâmbătură ciudată.

Acesta a fost un zâmbet, îşi spuse Wegener.

— Consilierii politici sunt adesea activi până la o vârstă înaintată, constată Brendel obiectiv. Dar nu trebuie să stăm la poveşti, doamnă maior. Am dori o copie a dosarului Hoffmann.

— Aşa, deci aţi dori. Wischinsky dădu din cap a înţelegere. Din păcate, trebuie să vă dezamăgesc.

— Vai, spuse Kayser, bărbaţilor nu le place să fie dezamăgiţi de femei.

Wegener se uită la ceas. Minutul cinci al convorbirii. Vremea să se joace cartea cu sexul.

— Dumneavoastră ar trebui să fiţi obişnuit cu lucrul acesta, domnule Kayser. Gât despre dosar, aflaţi că este un document de nivel de secretizare I.

Kayser se minună.

— Persoana supravegheată a fost în contact direct cu membri ai guvernului. Wischinsky povestea acum ca o mătuşă care le explică copiilor din Vest ce înseamnă MSS. Dosarele de nivel I nu pot fi copiate. Niciodată, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Suntem de acord şi să le vedem la faţa locului, spuse Brendel.

Crăpăturile pentru ochi de pe faţa lui Wischinsky se îngustară şi mai mult.

— Dosarele nu se află în clădire. Le-a luat colonelul Steinkuhler. Vrea să le studieze pe îndelete.

Kayser chicoti de parcă ar fi auzit un banc din acelea pe care le înţelegi abia în momentul când râzi. Se bătea cu o mână peste picior şi scutura capul. Chicotitul deveni şi mai strident. O venă groasă îi apăru pe capul ras chel.

Brendel şi Wischinsky se priviră în ochi.

Chicotitul se stinse încet.

— Ştiţi ce mi se pare atât de amuzant? Un rânjet uşor nebun deforma faţa roşie a lui Kayser. An de an vârâm miliarde de euro de subvenţii frăţeşti în curul dictaturii ăsteia dezolante şi când vii şi tu odată şi mai şi vrei să ajuţi să şteargă căcatul, pentru că nici asta nu mai sunteţi în stare s-o faceţi singuri, atunci vă trageţi repede nădragii în sus, nu cumva să vă vadă careva gaura.

Hulvershorn s-ar bucura de atâta angajament în ale igienei, îşi spuse Wegener.

— Doamnă maior, investigăm un caz de crimă. Brendel suna acum şi mai prietenos decât mai înainte. Sigur înţelegeţi că trebuie să ne punem întrebarea dacă problema are vreo legătură

cu activitatea de pe vremuri a lui Hoffmann.

Wischinsky încuviinţă din nou din cap.

— Vedeţi dumneavoastră, domnule Brendel, chiar dacă aş avea documentele aici pe birou, tot nu aş avea voie să vi le înmânez, fără să comit trădare de stat. Faceţi o cerere că vreţi să vedeţi documentele, iar restul va depinde de generalul-colonel Steinkuhler şi de ministrul Schily.

Kayser privea ţintă în tavan.

— Se pare că dumneavoastră aţi citit hârtiile cu atenţie, spuse Brendel. Există, după părerea dumneavoastră, informaţii relevante pentru cazul nostru?

Wischinsky se gândi un moment. În mod evident considera că întrebarea este o capcană.

— Să spunem că m-am cam plictisit la lectură. Iar acest lucru nu prea se întâmplă în cazul dosarelor de nivel I.

Wegener îşi drese vocea:

— Poate vă puteţi decide să fiţi ceva mai exactă. Ar trebui să fiţi interesată şi dumneavoastră de găsirea ucigaşului lui Hoffmann. Presa din Vest va acuza organizaţia dumneavoastră. Detaliile legate de faptă împing la acest lucru. Poate că cineva din rândurile dumneavoastră vrea să dăuneze Securităţii. Cineva care acţionează fără ordin.

— La noi nu se dă ordinul de a ucide cetăţeni.

— La Hamburg există însă, după cum ştiţi, un informator care afirmă că ar fi fost atât martor la uciderea lui Hoffmann, cât şi colaborator al Securităţii, spuse Wegener. Şi care a divulgat o mulţime de informaţii din interior.

— Eventual presupuse informaţii din interior despre crimă, dar nu informaţii din interiorul Siguranţei naţionale. Wischinsky se lăsă pe spate în fotoliul de piele. Pielea scârţâi. Nimeni nu credea povestea cu Serviciul secret RDG-ist care omoară oameni. Revista SPIEGEL îşi scrie deja propriile jurnale ale lui Hitler.

— Lipseşte vreun colaborator de-al dumneavoastră?

— Singurele lucruri care îmi lipsesc sunt bunele maniere ale domnului Kayser. Deoarece nu avem un dosar actual Hoffmann, nu avem nici colaboratori la acest dosar, pe care aş putea să-i caut. Sunt sigură că înţelegeţi acest lucru sau? Wischinsky privi întrebător spre cei trei. Şi pentru informaţia dumneavoastră: nouăzeci şi nouă dintre colaboratorii Ministerului Securităţii sunt funcţionari şi nu ucigaşi profesionişti, în ciuda zvonurilor contrarii. Avem o unitate specială înarmată şi n-am să vă spun

câţi membri are. Aceşti domni se află în număr complet pe teritoriul Republicii Democrate Germane şi, dacă devin activi, atunci nu o fac ca să spânzure bătrâni şi să le înnoade şireturile.

— Dar cineva care a lucrat pentru Stasi înainte de Reînvigorare? întrebă Brendel. Poate vreun fost colaborator neoficial?

Wischinsky mai încercă să zâmbească o dată.

— Vorbim aici de 90 000 de colaboratori titulari şi peste 180 000 colaboratori neoficiali, domnule Brendel. În timpul Reînvigorării a fost distrusă o mare cantitate de dosare. Restul a fost trecut în format digital doar în proporţie de 15 la sută. Cum ar trebui să procedăm, după părerea dumneavoastră?

— Ia ascultaţi acum puţin, spuse Kayser cu voce puternică, începând de luni, toate mijloacele de comunicare în masă din Germania de Vest vor relata despre o crimă comisă de Stasi, Tratativele sunt ca şi anulate, la primăvara viitoare ţara asta a promisiunilor socialiste va fi în faliment, cu tot cu reglementările ei de pensionare grozave. Ce ar fi să dai dovadă de un pic de dragoste de patrie, Renate?

Acuşi plesneşte pielea de capră, îşi spuse Wegener, se rupe, se decojeşte, doamna maior se apucă de guler, în maniera filmelor cu agenţi, îşi dă jos masca maro cu tot cu perucă şi de sub toate astea apare craniul unui bătrân slab şi ştirb, cu puf alb şi bale în colţul gurii – Mielke.

— Dacă văd eu corect lucrurile, spuse Wischinsky cu o voce ca gheaţa, stau în faţa mea trei investigatori care au un mort a cărui ucidere imită în mod neglijent o practică ilegală, pe care nişte zvonuri o atribuie unor elemente subversive. Trei investigatori speciali, care de fapt nici nu cred că făptaşul este cineva din rândurile Securităţii, pentru că nu există nicăieri nici cel mai mic motiv şi care în plus nu au nici cea mai mică idee cum ar trebui investigat un asemenea făptaş, dacă acesta ar exista. Sunt obligată să cooperez cu dumneavoastră în această situaţie de urgenţă, domnilor, dar nu sunt obligată să vă fac rost de documente secrete, pentru obţinerea cărora nu sunteţi autorizaţi, nici să vă sugerez căutarea încununată de succes – prin foste dosare strict secrete, care nu există – a unui fost agent misterios şi pus pe crime. Dacă vreţi un sfat: faceţi-vă treaba şi faceţi-o bine. Mai este ceva ce trebuie să discutăm?

Ce linişte, îşi spuse Wegener. Funcţionează încă, vechii pereţi capitonaţi. Creează insule izolate acustic, încăperi în care este o

tăcere de moarte, în mijlocul unui Berlin care urlă, zbiară şi geme, zone lipsite de zgomote, în care gândurile se pot lovi unele de altele ca tancurile la ciocnire frontală, puteri contrare la maximum. Şi pentru că era o linişte atât de frumoasă, Wegener puse legitimaţia de grădinar a lui Fischer pe masa de snooker. Se auzi un plescăit uşor, când plăcuţa de plastic atinse suprafaţa de lemn.

Wischinsky se întinse după legitimaţie şi o privi. Crăpăturile ochilor se măriră cu câţiva milimetri.

— Ne puteţi spune la ce obiect se referă acest document? întrebă Wegener prietenos. Masca din piele de capră adoptă o expresie pe care n-ar fi crezut-o posibilă până în acel moment. Ceva între incredulitate şi revelaţie, care nu putea fi ascunsă nici măcar în spatele unei feţe cioplite în piatră.

— De unde o aveţi?

— Presupun că ne puteţi spune ce înseamnă iniţialele, doamnă maior?

— Berlin Wandlitz, zona de securitate specială I. Wischinsky ridică privirea spre Brendel. Această hârtie permite accesul în cartierul prezidenţial.

— Aţi amintit faptul că aveţi obligaţia de a coopera cu noi, spuse Kayser. Ce măsuri concrete presupune această cooperare?

Fu rândul lui Renate să se piardă cu firea. A doua reacţie emoţională pe parcursul unui minut, constată Wegener: Uluire.

— Furnizarea de documente până la nivelul de securizare 3, cită Wischinsky. Numirea surselor care nu sunt strict confidenţiale, executarea măsurilor ce ţin de Serviciul de Informaţii.

— Acţiuni de supraveghere? întrebă Brendel.

Wischinsky lăsă legitimaţia pe masă în faţa ei.

— Supravegherea acustică a spaţiului de locuit şi observarea de persoane.

— Atunci la nevoie ne vom adresa biroului dumneavoastră. V-aş ruga să nu comunicaţi şi să nu documentaţi intern măsurile solicitate de noi.

— Acest lucru se poate garanta, spuse Wischinsky rigidă.

Capul ei din piele de capră era încă în Wandlitz.

Brendel şi Kayser se ridicară.

Wischinsky rămase aşezată.

— Am să vă fac o copie după legitimaţie.

— Îmi pare rău, spuse Kayser şi înşfacă hârtia de pe masă cu o mişcare sportivă, dar legitimaţia este probă într-o investigaţie bilaterală specială şi este supusă regulamentului de menţinere a secretului de nivel A. Documentele de nivel A nu pot fi copiate. Niciodată.

Buzele subţiri ale lui Wischinsky tremurară. Preţ de o clipă, mâna dreaptă păru să pipăie după butonul de alarmă sau după o puşcă mitralieră, sau o rachetă atomică rusească, apoi se strânse un pumn, până când oasele se iviră albe pe sub pielea înnegrită la salonul de bronzat.

— Ne bucurăm să colaborăm şi pe viitor şi vă dorim o zi bună, spuse Brendel.

Kayser şi legitimaţia ieşiseră deja pe uşă afară.

În faţa uşii capitonate aşteptau alţi doi bărbaţi în uniformă, care preluară escortarea până la intrarea principală. Unul mergea înaintea, unul în urma lor.

Când ieşiră în curte, văzură vreo douăzeci de bărbaţi în costume de culoarea Stasi, care se postau unul după altul în faţa capotei Mercedesului şi se filmau reciproc cu camerele de la minsk.

Apoi se auzi bubuitura.

12

— Poate e o conductă de gaze, spuse Borgs.

Pereţii istoviţi de pe aleea Karl Marx treceau pe lângă Wegener cu candelabrele lor pompoase de bulevard, lui i se păruse întotdeauna că seamănă cu nişte lanterne naziste, dedesubt chipuri goale pe trotuarul larg, chipuri care vorbeau la telefon, se temeau, aveau priviri fixe. Norul negru de fum se ridicase între timp atât cât să apară pe deasupra acoperişurilor plate, o grimasă batjocoritoare care creştea mereu, deşirată de vânt pe la margini.

Brendel opri la un semafor roşu.

— Pe Normannenstrasse sigur s-au clătinat pereţii, spuse Wegener, îşi lipi minskul de ureche şi apăsă pe butonul de lemn care ridica geamul lateral al maşinii. Butonul îl ascultă şi cu toate astea Wegener nu putu auzi răspunsul lui Borgs. Din contrasens venea deja următoarea tranşă de maşini de pompieri, iar corul

panicat de sirene atinsese un nivel insuportabil.

Brendel îi strigă ceva lui Kayser, Kayser strigă ceva înapoi.

Afară, lumea îşi ţinea mâinile pe urechi. Un soare palid cufunda intersecţia într-o lumină rece, pietoni cu mimică de 11 septembrie traversau strada cu privirile îndreptate în sus. Pentru prima dată nu mai băga nimeni în seamă un Mercedes de clasa S.

Parcă-i sfârşitul lumii, îşi spuse Wegener şi se uită pe ecranul minskului. Legătura cu Borgs era încă activă, dar de auzit nu se auzea nimic. Timp de câteva secunde avu senzaţia că nu este decât un simplu spectator. De parcă nu l-ar privi cu nimic ce se întâmpla aici. Cererea de emigrare făcută, aprobată, apoi trecerea graniţei şi niciodată înapoi. Karolina, dezinteresul ei de fier faţă de el, ruinele socialiste, minciunile de stat, oficiale, personale, să lase toate astea în urmă, să le uite, să îşi dea demisia pentru totdeauna. Să mai dea un ultim tur al oraşului prin Estul sălbatic: coada de la prânz de la „Elţîn”, în ciuda vacarmului, toţi cei care aşteptau aveau telefonul la ureche. Pe acoperişurile palatelor putrezinde ale muncitorilor, statui de piatră ca nişte şiruri încremenite de trăgători de elită, în spate, devenind tot mai mare, norul negru care arăta de parcă într-o oră avea să domine tot Berlinul, să îl acopere, să îl cufunde în întuneric pe veci. Mare pierdere nu ar fi: Phobos-uri ruginite la marginea străzii, copertina chioşcului cu inscripţia decolorată Club-Cola; toneta BULETTA cu reclama la Wart-Burger, pe care îşi zâmbeau printre jumătăţile de chiflă două chiftele exagerat de mari, B-ul galben de la BULETTA căzut pe spate, copia ieftină a vesticului M. Pe peretele de faianţă de alături cineva scrisese cu vopsea RDG şi declarase litera din mijloc moartă, printr-o cruce neagră.

— Alo? strigă Wegener în minsk şi îşi dădu seama abia prea târziu, cât de caraghios de neajutorat trebuie să fi sunat.

Brendel porni din loc. Gălăgia sirenelor o cotise undeva în fundal. *Legătura cu mobilul lui Borgs a fost întreruptă.*

Kayser îşi întoarse faţa întrebătoare spre bancheta din spate.

— O explozie la palat, spuse Wegener.

Kayser încuviinţă din cap, de parcă nu s-ar fi aşteptat la altceva.

— Şi?

— Conducta de gaz. Se presupune.

— Ah, dragul de gaz.

Kayser privea din nou înainte.

Karolina, se gândi Wegener, ea are uneori întâlniri la Palat. Căuta pe lista cu apeluri şi formă numărul. Pe display clipi *Deranjament în reţea.*

Se apropia un nou vacarm de sirene, maşini de poliţie trecură în trombă, în spatele lor autobuze cu echipaj, după care încă o maşină de poliţie.

Brendel căută în oglindă privirea lui Wegener.

— Poate că totuşi nu este momentul potrivit pentru o vizită la Waldlitz.

— Sau poate chiar dimpotrivă. Mai mult şi aşa nu putem face.

— Are dreptate, constată Kayser. Mulţumită acriturii ăleia fasciste de maior. În mult iubitele ei dosare sunt trecute probabil o grămadă de lucruri, dar despre treaba cu Wandlitz nici nu a avut idee.

— Cel puţin acum ştim că legitimaţia este autentică, spuse Brendel. Sau măcar un fals de primă mână.

Wegener privea ţintă pe geam. Un muşuroi înnebunit de furnici, în care nimerise cizma cuiva, drept în mijloc, în punctul nevralgic. Un gând se ivi, se apropie tiptil, îl luă în stăpânire: falsificatorul legitimaţiei lui Hoffmann! Dacă l-ar avea şi el. Să-l convingă pe tipul ăla, să-i facă un paşaport de RFG. Şi o legitimaţie de poliţist, de la Criminalistica din Berlinul de Vest. Dacă tipul nu are chef, îl fac eu să aibă, se gândi Wegener, falsificarea de documente în cazul Hoffmann, sprijinirea duşmanilor statului, la închisoare cu el. Deci o să aibă chef. Îmi falsifică tot ce vreau. Brendel face rost de documentele albe, prin relaţiile lui. Când se termină treaba cu crima, se întorc în Vest trei în loc de doi funcţionari. Pe la unele din vămile străvechi din Thuringen. Una cu camere vechi de vederi, aproape mereu defecte. Intră un duo, iese un trio. Naţia exportatoare RDG se dovedeşte vrednică de numele ei.

— Cum îi mai merge moşneagului de Borgs? Tot mai fumează ca un furnal? Karl-Heinz Meffert îşi târa picioarele peste pietrişul alb spre un parc îngrijit de garaje şi rânjea ca un cal. De pe atunci îşi primea marfa din Cuba. Naiba ştie pe care dintre eunucii ăia îi ţine de coaie! Hăhă!

— Fumează şi tuşeşte, confirmă Wegener.

— Dar e marfa bună, spuse Brendel, am încercat şi eu.

Rânjetul de cal de pe faţa lui Meffert se transformă într-un

rânjet de cămilă.

— La dumneavoastră acolo s-a zis cu fumatul, e interzis peste tot, aşa-i? Sic tranzit, prieteni ai plăcerilor, sic tranzit!

— În particular se mai poate. Şi atât.

— Mai bine o dictatură a proletariatului decât o dictatură a protectoratului. Meffert se oprise în faţa unei uşi duble de garaj, căută prin buzunare după legătura de chei ca a unui paznic de închisoare extrem de ocupat şi descuie. Acuşi o să vă cadă osânza de pe ochi, vă promit!

Aripa dreaptă a porţii se deschise fără urmă de scârţâit.

Un papamobil, o maşină de salvare, se gândi Wegener. Sau o maşină de tuns iarba cu patru locuri.

Meffert se scărpină pe chelia lucioasă.

— Vă rog să luaţi loc într-un autentic secret de stat. Cine se numeşte Kayser să stea în faţă. Pe ceilalţi domni îi poftesc în spate.

— Un Buggy? întrebă Brendel uşor consternat. Făcut de Trabant?

Meffert se lăsă să cadă în spatele volanului.

— Nu ştiu ce este un Buggy. Noi numim chestia asta *Golful nostru.* Întoarse cheia, motorul porni păcănind. Înţelegeţi?

Wegener se aşeză alături de Brendel pe bancheta din spate. Perne moi din material sintetic, fără centură de siguranţă. Ţeava de eşapament urlă. Meffert se întoarse pe jumătate în scaunul de la volan, îşi puse braţul pe după scaunul din dreapta şi scoase maşina din garaj, arătându-şi dinţii. Mirosea a ouă stricate şi a parfum de bomboane de la Brendel.

— Asta nu merge pe ulei de floarea-soarelui.

— Ultimul diesel din RDG, strigă Meffert, sau aproape!

Kayser zâmbea. Pentru prima dată, îşi spuse Wegener. Fără mimică arogantă, fără gesturi blazate, fără aere de superioritate. Aşa arată domnul Kayser de la Serviciul Federal de Informaţii, când este fericit. Poate pentru că are voie să stea în faţă. Sau pentru că Meffert a pus un braţ în jurul scaunului său. O pereche zâmbăreaţă de îndrăgostiţi, Est şi Vest. Amândoi fără păr, dar uniţi întru veselie pe o cutie de pălării cu motor.

— Aici totul a fost făcut una cu pământul, în ’92. Tot ghetoul Wandlitz. Mai stăteau în picioare doar pomii. Meffert cârmi cu dreapta şi descrise cu stânga un cerc în aer. Arealul a fost mărit de cinci ori, totul clădit din nou, case mai mari, terenuri mai mari şi în spate un teren de golf. Dorinţa şefului.

— Optsprezece găuri, presupun, spuse Brendel.

— Doamne păzeşte! Nouă! Meffert schimbă pe mersul înainte, băgă viteză şi ţâşni prin curte, pietrişul alb sări cât colo. Suntem în RDG, avem şi aşa prea multe găuri. Înţelegeţi ce vreau să spun.

Wegener se aplecă în faţă.

— Atenţie joacă golf?

— Încearcă. Meffert o coti pe un drum asfaltat, care începea în spatele ultimului garaj. Aici vin des oaspeţi oficiali, s-o fi gândit că vor să joace ei. Şi ca să nu alerge toată ziua, ci să mai aibă un pic, de timp să salveze socialismul, au comandat maşina asta.

— Krenz personal? întrebă Kayser.

— Atenţie personal, confirmă Meffert. Un prototip.

— De ce tot spuneţi *Atenţie?* întrebă Kayser.

— Pe Atenţie îl cheamă Atenţie, spuse Meffert, e porecla lui. Vine din Alpi, domnule Wegener, sau?

— Nu mă întrebaţi.

— *Egon* este un strigăt de atenţionare al alpiniştilor, spuse Brendel. Înseamnă *Atenţie, cad pietre!*

— Eterna teamă est-germană că ai putea primi una în cap, spuse Kayser. Îşi conduce şi Atenţie prototipul?

— Nu, de condus trebuie să conduc eu! Rânjetul de cămilă al lui Meffert înflori din nou, Meffert luă piciorul de pe acceleraţie, se îndreptă spre un sens giratoriu în miniatură. În mijlocul cercului, ultimii trandafiri din acest an. Oriunde priveai, peisaj de parc îngrijit: fagi bătrâni aplecaţi spre pământ, tei şi sălcii pe gazon tuns scurt. Ici-colo vedeai iepuri ţopăind, cu urechile ridicate. Ascultători profesionişti, îşi spuse Wegener. Animale Stasi. Ascunşi peste tot prin Wandlitz, să tragă cu urechea la stăpânire. În ţara asta nu eşti în siguranţă nici unde şi cel mai puţin chiar acolo unde te-ai aştepta să fii. Un investigator suspicios suspectează Wandlitz-ul, ar fi spus Fruchtl. Şi iepurii.

— De când vă ocupaţi cu asta?

— De douăzeci şi trei de ani şi cinci luni, spuse Meffert fără să stea pe gânduri şi o coti pe prima bifurcaţie a sensului giratoriu. Doi ani la poarta principală, postul de control. Apoi supravegherea individuală a obiectivului. După Reînvigorare, calificare ca funcţionar la Securitate, cândva delegat adjunct al Securităţii, zona de securitate naţională B-W-I, apoi delegat al Securităţii, zona de securitate naţională B-W-I.

— O carieră, spuse Kayser.

— Vreţi să spuneţi: o carieră la Stasi, spuse Meffert şi băgă greşit în viteză.

Motorul urlă, maşina se cutremură, apoi Meffert schimbă în viteza corectă.

Acum se aplecă Brendel în faţă:

— Şeful Securităţii face pe şoferul lui Krenz?

Meffert lătră un râs scurt.

— Astea sunt întâlnirile noastre pentru discuţii, domnule Brendel! Aici întoarcem pe toate feţele lucrurile legate de cartierul general. Aer curat, nimeni nu te aude, nimeni nu te deranjează. Între timp, şeful trage în minge. Şi la sfârşit careva e băgat în gaură. Dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

— Mi-ar plăcea şi mie să conduc chestia asta pe aici, constată Kayser. E destul de impresionantă.

— Sigur! Capul lui Meffert se clătină. Trabant de lux. Cu suspensii mai bune decât orice Phobos, scaune mai bune, motor mai bun.

— Şi zona mai bună, spuse Wegener.

Ascunse după coroanele de copaci, după tufişuri şi după garduri se iveau primele vile. Ţigle de acoperiş glazurate în negru şi faţade albe sclipeau prin peretele de frunze. La toate uşile, camere de supraveghere. Pe garduri, suluri de sârmă ghimpată.

— Arată cam ca în Vest Estul, aşa-i?

— Şi Vestul arată uneori cam ca în Est.

— Hăhă! Meffert coti pe o alee largă. Stejari bătrâni stăteau faţă în faţă. Pete mari de umbră pe asfaltul neted. Nici o singură groapă, constată Wegener şi îşi sprijini capul de tetiera tapiţată. Deasupra lui, crengile noduroase ale pomilor se împleteau unele în altele, îşi încrucişau lemnul greu, îşi întindeau peste graniţa de gudron sute de mâini cu degeţele subţiri, se transformau într-un acoperiş întunecat, străpuns de puncte de lumină. Meffert băgă viteză şi punctele dispărură, baldachinul de frunze deveni o suprafaţă compactă.

Se auzi dintr-odată un scârţâit subţire de roţi.

Urlet înfundat de motor.

Wegener şi Brendel se întoarseră în acelaşi timp.

Ceva zbura spre ei de la capătul aleii, se apropia, fulgera când îl atingeau punctele de lumină. Urletul de motor crescu cu viteză, luă forma unei feţe holbate de radiator ataşat de un Volvo negru şi lat, luă forma a patru, cinci, şase maşini negre, care ţâşniră pe

lângă ei ca trase pe aţă, oglindiri deformate ale maşinuţei de golf şi a trunchiurilor de stejar în geamurile fumurii, şase instantanee identice, apoi maşinile dispărură din nou în umbra copacilor, din nou nevăzute, limuzine ascunse sub o manta invizibilă, numai urletul motoarelor rămase în aer, de parcă direct deasupra lor ar fi zburat un vechi Tupolev. Undeva departe în faţă ardeau pete roşii de la luminile de frână. Scârţâit de roţi. Urletul se stingea.

Nimeni nu spuse nimic.

Iepurele Hoffmann, se gândi Wegener în timp ce curentul produs de maşină îi răvăşea părul, ce ascultase iepurele Hoffmann la Wandlitz, ascuns în spatele tufişurilor pe care trebuia să le tundă sub numele de Emil Fischer? Ce auzise el tunzând iarba şi udând florile, în timp ce ştabii beau cafele de ştabi pe terase de ştabi sau whisky de ştabi în biblioteca de ştabi? Ce îi ajunsese la urechi, de plătise cu gâtul lui plin de riduri? Când Wegener întoarse capul spre stânga, ochii albaştri ai lui Brendel îl priveau, vedeau prin el, direct şi fără să se ruşineze pentru această privire. Timp de una, două secunde patru ochi stătură de vorbă, doi albaştri şi doi gri-verzui, pe bancheta capitonată cu piele a singurului Buggy RDG-ist din lume, în care poate că pe viitor vor sta Krenz şi Lafontaine şi se vor uita la fel de frăţesc – înstrăinaţi unul la altul. Wegener privi din nou în sus spre acoperişul de frunze şi nu ştia să spună ce citise în albastrul ochilor lui Brendel.

La capătul aleii, Meffert frână şi coti de pe stradă pe gazon, ocoli un lac cu margini dese de papură, trecu pe lângă un grup de stejari, apoi coborî un deal. Maşina sălta peste rădăcini, se clătina, toţi săreau în sus pe scaunele lor, apoi ajunseră jos. O pajişte de mărimea unui teren de sport se deschise în faţa lor. Departe în spate strălucea o vilă crem.

— Templul de acolo, strigă Meffert, reşedinţa lui Krenz! Noi îi spunem *Avecsouci!* Înţelegeţi ce vreau să zic?

Apoi apăsă pe acceleraţie. Buggy-ul făcu un salt şi o zbughi pe câmpul deschis. Kayser se ţinea cu ambele mâini de bara laterală, un curent puternic sufla prin maşina deschisă, Wegener se piti, Brendel încercă să-şi ţină cravata care flutura. Acul tahometrului urcă la 50, apoi la 60 km/h.

— Şi aici s-au dus maşinile Volvo? strigă Brendel. La Krenz? Meffert conducea doar cu mâna dreaptă. De la curentul de aer, rânjetul îi părea şi mai larg.

— Ministerul de Interne, Ministerul de Externe, Securitatea,

vehicule de escortă. Am la numere de înmatriculare în capul ăsta al meu, de nu vă vine să credeţi! Tot dovleacul mi-e plin de numere de înmatriculare! Am vrut deja să mă înscriu la Lippert[1]! Punem pariu că…

— Deci se ascunde ceva în tufiş! strigă Kayser încercând să acopere şuieratul.

— Chestii din astea să-l întrebaţi pe grădinarul-şef! Înţelegeţi ce zic? Hăhă!

Meffert luă brusc piciorul de pe acceleraţie, frână, Brendel şi Wegener alunecară în scaunele din faţă. Meffert învârti de volan şi o luă spre păduricea de mesteceni.

Buggy-ul îşi reluă cursa. Wegener îl văzu pe Kayser aplecându-se. Pumnii lui Kayser se încleştară de bara laterală. Păduricea de mesteceni se apropie, Meffert nu frână, ci preferă să accelereze, ţinea volanul cu o mână pe direcţie, stătea ca înlemnit, ţintea, conducea, trecu în goană exact printre două trunchiuri alb-cenuşii. Kayser se ridică cu încetinitorul.

Wegener băgă de seamă că inima îi bătea nebuneşte.

— … Punem pariu că recunosc toate numerele de înmatriculare de la maşinile care au autorizaţie pentru Wandlitz, după primele trei cifre? strigă Meffert şi râse un râs singuratic.

Drumul îngust ducea printre mesteceni deşi, şerpuia lin spre stânga, apoi spre dreapta, lăsă copacii în urma sa şi se termină la primul teren de golf din viaţa lui Wegener. Gazon de un verde zemos, tuns precum coroana căruntă din jurul cheliei lui Kayser. Dealuri, lacuri, o groapă cu nisip. Nu juca nimeni.

Meffert lăsă maşina să ruleze spre un spaţiu verde lângă care stăteau doi bărbaţi în salopete de culoare kaki. Un roşcat cu faţa pătrăţoasă vorbea cu un tânăr, arăta către cer, gesticulă cu ambele mâini prin aer de parcă ar fi frământat un aluat invizibil. Apoi văzu maşina şi făcu un gest brusc din braţe. Tânărul încuviinţă din cap şi plecă dezamăgit.

— Anton Dornen, spuse Meffert şi opri. Însărcinat cu protecţia grădinii în zona de securitate specială B-W-I. Meffert îşi arătă dinţii. Doar o glumă. Funcţia asta nu există încă.

— Hăhă, făcu Kayser.

Dornen făcuse câţiva paşi spre maşină. Patruzeci şi ceva de ani, estimă Wegener. Faţă sinceră, dură. O mustaţă subţire

---

[1] Wolfgang Lippert – actor şi showmaster din RDG, ajuns celebru după 1992 când i-a succedat lui Thomas Gottschalk ca prezentator al emisiunii de succes „Wetten, dass…” (n.red.).

blond-roşcată, pe care o vedeai abia când omul stătea chiar în faţa ta.

Meffert aşteptă până coborâră toţi din maşină.

— Anton, un anunţ important. Ne vizitează domnul Kayser, de la Serviciul Federal de Informaţii al Republicii Federale Germania, domnul Brendel de la Criminalistica din Berlinul de Vest şi domnul Wegener, Poliţia Populară Berlin. Este vorba despre Emil.

Dornen împărţi strângeri puternice de mână, îşi încrucişă apoi soldăţeşte braţele după spatele lat şi îi privi pe cei de faţă cu nerăbdare reţinută.

— Mai multe nu ştiu deocamdată nici eu, spuse Meffert în direcţia lui Dornen, scoase un etui argintiu din buzunarul pantalonilor şi luă din el un trabuc. M-am gândit să discutăm direct de faţă cu tine. La urma urmei, eu nu l-am cunoscut pe Emil la fel de bine ca tine.

Dornen încuviinţă.

Wegener refuză cu o mişcare a capului oferta lui Meffert de a servi un trabuc.

— Domnule Dornen, de când este angajat Emil Fischer aici la Wandlitz?

— Eu sunt aici din 2003, spuse Dornen cu voce de bas, Emil era deja aici. Aş spune că de pe la sfârşitul anilor nouăzeci. Data exactă o avem în acte.

— Se potriveşte sfârşitul anilor nouăzeci, spuse Meffert.

— Un om de optzeci de ani nu este cam bătrân pentru genul ăsta de muncă?

— Absolut deloc, spuse Dornen. Emil este foarte în formă, cum s-ar spune la dumneavoastră. Expertul nostru în trandafiri, îi creşte chiar el. Nu ştiu pe nimeni care să aibă mai multă experienţă.

— Activitatea lui de aici nu presupune aproape deloc forţă fizică, explică Meffert. Îşi iubeşte munca, e printre oameni, are o ocupaţie. Aici în RDG apreciem munca oamenilor în vârstă.

— Din păcate şi în fruntea statului, spuse Kayser.

— Şi ce fel de om este Fischer? întrebă Brendel.

— Un om bun, spuse Dornen. De încredere, prietenos şi deştept, îl numim profesorul.

Wegener încuviinţă din cap.

— Poate că vi se pare ciudată întrebarea, dar v-aţi gândit vreodată că s-ar putea să nu fie ceva în regulă cu acest Emil Fischer?

Dornen arăta de parcă tocmai i s-ar fi ofilit cele mai noi plante.

— Nu.

— În toţi anii ăştia, nici un eveniment neobişnuit?

— Acum patru zile, când a lipsit de la lucru fără să ne anunţe, ne-am întrebat ce s-o fi întâmplat. De atunci nu dăm de el. Aşa ceva este complet atipic pentru Emil. Dornen privi gazonul. Presupun că a trecut dincolo?

— De ce presupuneţi asta?

— Cred că e clar.

— Nu, nu este deloc clar.

Faţa dură a lui Dornen arăta de parcă tocmai ar fi vrut să zâmbească.

— Domniile voastre aţi venit din Vest, să jucaţi golf aici?

— Grădinarii dumneavoastră sar deseori zidul? întrebă Kayser.

— Depinde despre ce zid vorbiţi.

Meffert lătră un râs scurt şi îl bătu pe Kayser pe umăr.

— Cursul de bază Wandlitz, episodul unu: RDG-ul are trei ziduri. Unul la graniţa dintre Germanii, pe acela îl cunoaşteţi prea bine, altul în jurul zonei de securitate crescute Wandlitz, altul în jurul lui *Avecsouci.* Deci acum suntem, cum se spune la noi, în spatele celui de-al doilea zid.

— Ar fi frumos să ne spuneţi ce este cu Emil, spuse Dornen. Să ştiţi că ne facem griji.

— Este mort, spuse Kayser.

Faţa lui Dornen se înăspri şi mai mult.

Nu ştia nimic, îşi spuse Wegener. A avut timp de nouă ani de zile un ou străin în cuib şi crede că Emil al lui a vrut să fugă din ţară.

— Domnule Meffert, cât de minuţios e verificat cineva, înainte de a avea voie să lucreze la Wandlitz? întrebă Brendel.

— Mai minuţios decât oriunde altundeva. Meffert suflă un nor de fum în sus. Certificat de bună purtare din partea poliţiei, două expertize psihologice independente, un interviu, verificarea detaliată a datelor biografice, a întregului anturaj. Şi rezultate ale Serviciului de Informaţii, dacă există. Aşa decurg lucrurile în ziua de azi. Pe vremuri era ceva mai puţin. Şi ce urmează acum?

— Nu multe, spuse Kayser. Dar poate discutăm lucrurile astea în biroul dumneavoastră.

Meffert ridică din umeri, trase din trabuc, suflă fumul afară.

— Dacă într-adevăr avem o scurgere, răspund eu de ea. Iar şefii de departamente vor fi informaţi oricum.

Brendel privi în urma fumului.

— Emil Fischer a lucrat la dumneavoastră sub un nume străin. A dus o viaţă dublă.

Tăcere.

— Presupun că nu lucra aici cu normă întreagă?

— Două, trei zile pe săptămână, spuse Dornen. Faţa lui dură nu arăta nici cea mai mică emoţie. În fiecare an, din martie până în octombrie.

— Avea acces în zone delicate? Era în contact cu membri ai guvernului, prin activitatea lui?

— Nu, absolut deloc. Dornen scutură din cap. Bineînţeles că avea lucrări în tot perimetrul. Dar ca să plivească trandafirii, nu să stea la discuţii.

— Trebuie să fi încercat să ia legătura cu cineva, spuse Wegener. A reuşit să pătrundă aici sub o identitate falsă. A lucrat aici timp de ani de zile ca grădinar şi sigur nu din dragoste pentru trandafiri.

— Care era numele lui adevărat? întrebă Meffert.

— Deocamdată îl ţinem pentru noi, spuse Brendel. Pentru a reveni la întrebarea colegului Wegener – ce ar fi putut să vrea Fischer aici?

Meffert scutură scrumul pe gazon.

— Nu trebuie să vă imaginaţi că aici angajăm pe cineva ca grădinar sau ca bucătar, sau mai ştiu eu ce şi apoi se plimbă peste tot după pofta inimii, intră să vadă ce mai face vreun ministru şi dacă din întâmplare e deschisă uşa de la terasă, îi cotrobăieşte prin sertare.

— Ci?

— Există planuri de lucru cu zonele concrete în care se lucrează şi cu timpul alocat. Dacă unul ar trebui să fie dimineaţa timp de trei ore pe terenul de golf şi să tundă Semi-Rough-ul şi în loc de asta tunde gazonul la secretarul de stat Kant, zboară afară.

— Dar nu îi puteţi avea sub ochi pe toţi, permanent.

— Toţi lucrătorii din perimetru poartă emiţătoare GLONASS cu semnal personalizat. Ştim în fiecare moment unde sunt oamenii noştri.

— Aveţi tradiţie pentru asta în RDG, spuse Kayser. Prin urmare, putem să vedem pe planul de lucru ce a realizat Emil Fischer în ultimele şase luni.

— Puteţi vedea ce a realizat în ultimii zece ani, spuse Dornen.

În ce zone anume şi la ce oră. Nu ştergem nimic. Aici este o zonă de securitate specială.

— Există locuitori ai cartierului guvernamental care au fost clienţi fideli? întrebă Wegener. Care voiau ca trandafirii lor să fie udaţi doar de Fischer şi de nimeni altcineva?

— Cei mai mulţi nici nu ajung să-l cunoască pe omul care se ocupă de grădina lor. Pleacă dimineaţa la şapte şi se întorc abia seara târziu.

— Dar soţiile rămân de regulă acasă sau?

— Dr. Wanser, spuse Dornen. Emil mergea des la dr. Wanser. Şi el nu are soţie.

— Regretăm nespus acest lucru, spuse Kayser. Şi ce lucruri frumoase avea dr. Wanser pentru Emil al nostru?

— *Confetti, fair play* şi *Helmut Schmidt,* spuse Dornen.

— Mă gândesc că ăştia sunt trandafiri, spuse Brendel. Altfel ar trebui să vă întreb dacă aţi băut.

— Şi bineînţeles *Dulcele Mielke* şi *Plăcerea lui Honecker.* Soiurile create de Fischer.

— Cine este acest Wanser?

— Dr. Gert Wanser, spuse Meffert. Mâna dreaptă a lui Dath.

— Ministrul culturii, explică Wegener.

— Aha. Kayser păru dezamăgit. Şi putem vorbi cu acest dr. Wanser?

Meffert aruncă trabucul către marginea pădurii şi suflă ultimul fum printre dinţii îngălbeniţi.

— E de două zile cu Dath în Bulgaria. O chestie literară.

— Dar îl putem contacta? întrebă Brendel.

— Prin minister, spuse Meffert. Telefon ar trebui să aibă între timp şi bulgarii. Ce crede poliţia că urmărea Fischer? Plănuia un atentat?

— Nu. Brendel se rezemă de Buggy. Pentru asta nu ar fi trebuit să răscolească pământul timp de zece ani. Şi presupun că nici măcar Fischer nu ar fi putut aduce aici bombe sau arme, sau?

Meffert zâmbi.

— Şi eu presupun acelaşi lucru. Şi atunci? Spionaj?

— Nu ştim, spuse Wegener. Poate că doar aduna informaţii în interes propriu. Sau avea un interes arzător pentru excursiile literare în Bulgaria.

— De ce vă gândiţi imediat la un atentat? întrebă Kayser.

Meffert privi cercetător înjur.

— Din cauza bubuiturii, evident.
Kayser îl privi cu o mutră de copil.
— A explodat doar o conductă.
Meffert îl privi.
— Exact. Şi cele şase maşini Volvo de adineaori erau Serviciul cu Clienţii de la Gazprom.

13

Am fost nazist, spusese Fruchtl cu limba grea de la Goldkrone, cufundat adânc în fotoliul lui verde, apoi am fost comunist, eram tânăr, ce aş fi putut fi altceva decât nazist, comunist, socialist fascist. Şi astăzi sunt cetăţean. Un cetăţean bătrân şi aşezat, ce-i drept închis după ziduri, dar cetăţean. Dacă experienţa asta de cetăţean-nazist-comunist ar fi localizabilă într-o formă oarecare, dacă ar putea fi extrasă, suptă afară din trunchiul cerebral, transformat într-un ser pe care să-l poţi injecta nou-născuţilor, spusese Fruchtl, de preferinţă în spate, deasupra cefei, atunci nu mi-aş fi trăit degeaba viaţa asta blestemată, atunci s-ar termina odată cu eternele rătăciri ale fiecărei generaţii de tineri, ai căror ideologi arată mereu doar la stânga sau dreapta şi niciodată drept înainte. Atunci propriile dezertări şi întoarceri, saluturile hitleriste şi pupăturile staliniste ar fi avut măcar un scop, nu ar fi fost în zadar, spusese Fruchtl, ar fi fost serviciul lui Josef făcut omenirii, pentru crearea unui leac împotriva molimei blestemate care este *prostia politică redundantă a generaţiilor.* Atunci această mare pierdere poate ar avea puţin sens. Ah, copilărie! Ah, tinereţe! Ah, maturitate! Tu, cel mai frumos timp! Căcatul dracului! strigase Fruchtl, câtă vreme propria generaţie a fost destul de mobilă să se aplece în faţa cuiva, s-a aplecat, s-a aplecat atât de adânc până când toţi s-au ales cu cocoaşe, iar acum jumătate dintre camarazi sunt morţi de mult, morţi din cauza conducătorilor şi seducătorilor secolului decedat, cel mai de căcat secol din istoria omenirii, pe când cealaltă jumătate a înţepenit, înlemnită în umilinţă şuie, îndoită pentru totdeauna de spiritul înfricoşător de supus, strâmb şi gras şi neumblat. Dacă s-ar putea găsi centrul ideologiei din creier, punctul în care se comasează orbirea politică şi dacă aş putea injecta acolo serul experienţei mele, strigase Fruchtl, înţelepciune cu fiola, care în

creier se caramelizează instantaneu transformându-se în cunoaştere cleioasă, dacă am avea locul ăsta care să absoarbă de îndată cele învăţate, să copieze, pentru a vaccina omenirea: atunci ne-am inventa o omenire de cetăţeni, centrată politic din frageda copilărie, prima creaţie deşteaptă, imună împotriva oricărei forme de influenţă extremistă. Cârpăceala Domnului şi contribuţia lui Fruchtl. Logic vorbind, această cunoaştere nu ar trebui să se afle în cap în stânga sau în dreapta, ci absolut la mijloc.

Am fost nazist, apoi am fost comunist, spuse Wegener, duse sticla de bere la gură şi bău. Cu un an şi jumătate în urmă minskul nu avea încă funcţie de dictafon, altfel l-ar fi înregistrat pe maiorul Fripturică de fiecare dată, o singură apăsare pe buton şi bătrânul ar fi sărit în sus cu explicaţiile lui, ar fi ţinut discursuri improvizate şi i-ar fi împroşcat cu noroi pe fascişti şi pe socialişti în egală măsură, ore întregi, fără să respire măcar, în timp ce menajera lui, Erna Bock, ar fi stat lângă aragaz într-unul din şorţurile ei înflorate, ar fi mestecat în oale, ar fi fiert la foc mic şi ar fi trecut prin sită, ar fi prăjit, ar fi condimentat, ar fi gustat de sare şi piper, seară de seară singura ascultătoare a unuia din cei mai mari vorbitori din RDG, plen, popor şi public de televiziune într-o singură persoană înflorată. Ce mai povară, îşi spuse Wegener. Erna Bock purtase această povară, cu aceeaşi mândrie cu care îşi purta şorţul înflorat. Duminica, Wegener devenea purtătorul adjunct de poveri, al doilea ascultător, ajutor de bucătar, comesean. Îşi dădu seama brusc cât de mult îi lipseau acele ore din căsuţa afumată a lui Fruchtl. Cât îi lipseau discursurile, mirosul de friptură, şorţurile cu flori. Nu avea nici măcar o singură înregistrare cu vocea acuzatoare, tulbure şi ironică din fotoliu. Şi nu ar fi trebuit decât să ia aparatul de înregistrat protocoale de la poliţie. O singură dată. Dacă nu ar fi fost atât de tâmpit, să nu recunoască prezentul ca fiind un moment de fericire. De nu am face mereu aceeaşi greşeală prostească să considerăm tot ce iubim ca fiind veşnic, pentru că de la prea mult instinct de conservare ne lipseşte fantezia pentru a ne imagina o pierdere atât de brutală.

Eu nu sunt genul care merge să stea în cimitir cu o sticlă de bere în mână, îşi spuse Wegener şi acum stau cu o sticlă de bere în mână în cimitir, în faţa mormântului acoperit de iederă al părinţilor mei şi asta nu pentru că îi veghez cu întârziere, ci deoarece Karolina locuieşte aici după colţ, la doar două străzi

distanţă şi pentru că cimitirul a fost dintotdeauna un simplu pretext ca să fiu în apropierea ei. De parcă bătrânii şi-ar fi ales mormântul dublu de la Wessensee pentru ca el să nu piardă niciodată timpul pe drumuri. O combinaţie de tristeţe practică: putea să plângă aici după toţi la pachet: după tata, după mama, după Fruchtl şi după Karolina.

Wegener se întrebă ce ar gândi Brendel dacă l-ar vedea aici. Brendel, care aproape că reuşise să o cucerească pe faţa de piele de capră Wischinsky cu şarmul şi mirosul lui de bomboane. Care îl făcuse pe Meffert cu un singur zâmbet să îi dea copii după toate planurile de lucru şi documentele personalului angajat. Care nu va fi niciodată neprietenos în timpul investigaţiei ăsteia, faţă de nimeni, chiar dacă la Prenziberg i-ar rupe steaua de la Mercedes. Care nu arăta ce gândeşte despre ţara asta în curs de putrefacţie, despre parcul de ştabi de la Wandlitz, despre pantalonii tociţi ai colegului din Berlinul de Est. Wegener constată că nu puteai decât să-l admiri pe Richard Brendel, dacă te chema Martin Wegener. Altceva decât admiraţie pură nici nu era posibil, în cazul unei asemenea diferenţe de calibru. Brendel avea în contul lui de învingător gradul în serviciu, provenienţa vestică, statura, parfumul de bomboane şi o faţă îngustă ca a unui actor de cinema, inclusiv ochii albaştri. Iar ca bonus o maşină de serviciu după care se întorcea tot Berlinul de Est. Neluând în calcul tot ce se mai ascundea în spatele acestui frumuşel. Cu siguranţă gătea perfect mâncare italienească. Era căsătorit cu proprietara brunetă a unei galerii de artă. Şi avea înclinaţii muzicale. Cânta la pian. Sau măcar juca volei.

Pe de altă parte, Wegener: estic, cu un cap mai mic, mai puţin păr pe cap, mai puţină carieră, un Wartburg Aktivist stricat, fără pian, fără părinţi, fără Fruchtl şi fără femeie. În schimb cu pantaloni raiaţi. Dacă ar mai exista Karolina, se gândi Wegener. Dacă frumuseţea de Karolina m-ar aştepta în faţa sediului ceea ce nu a făcut niciodată, dar dacă ar face-o de acum înainte, în ţoalele din seara aia cu cârnaţii, atunci n-ar mai conta că viaţa mea constă mai ales din *mai puţin* şi *fără.* Karolina ar compensa avuţiile lui Brendel. Dintotdeauna, o femeie frumoasă a fost asul care bate tot restul. La braţul unei femei frumoase, părul rar devine o freză inteligentă, cariera imperfectă devine neadaptare, maşina lipsă devine grijă pentru mediul înconjurător, pantalonii raiaţi ai Estului devin cult. La braţul Karolinei, fericirea lui Brendel ar fi fost doar nişte clişee. Un bumerang răutăcios. Dintr-odată,

toate succesele şi toate simbolurile de statut nu ar face decât şi mai vizibil faptul că Brendel nu are o Karolina. Aşa cum nici eu nu am o Karolina, îşi spuse Wegener, ceea ce poate că ar fi mai puţin îngrozitor, dacă nu ar fi fost o vreme în care am avut o Karolina. Că am avut-o cândva pe Karolina şi acum n-o mai am e ca şi când l-ai face pe ultimul om rămas pe pământ dependent de alcool, cu ultimele rezerve rămase.

Minskul sună.

Telepatie. Brendel sau Karolina. Sau amândoi. O conferinţă la telefon pe tema căderii părului sau a complexelor de inferioritate.

Wegener îşi scoase telefonul din buzunar.

— Frank?

— Muntele ăsta de acte! Vocea lui Stein era plângăcioasă. Oceanul ăsta de documente! O să mai citesc eseuri de Hoffmann şi facturi de curent, când socialismul o să treacă în comunism!

— Înseamnă că e mult.

— Aproape că devii cercetător politic, dacă citeşti chestiile astea. Dacă înţeleg eu bine, Hoffmann predică o combinaţie dintre RDG şi RFG. Nebunie, aşa-i? Să iei ce e mai bun din două lumi diferite, o combinaţie dintre Est şi Vest, ca să zic aşa. Şi chestia asta el o numeşte, stai puţin – posteri… căcat…

— Post ce?

— Po-steri-ta-tism.

— Am fost nazist şi am fost comunist, spuse Wegener.

— Ce ai fost?

— Ne sunt de ajutor chestiile astea?

Wegener luă o gură de bere.

— Căcatul acesta posterior? Nu se ştie. Dar poate unul din dosarele astea. Se auzi hârtie foşnind. L-am găsit azi-dimineaţă. Copii dintr-un extras de carte funciară. Hoffmann deţine două case cu mai multe apartamente la Heidelberg, pe care le închiriază. De aici bunăstarea. În afară de asta, se pare că mai are o cabană la Mecklenburg.

Wegener mai bău o gură şi îşi plimbă privirea peste cimitir, înserarea înghiţise între timp toate culorile. Doar două rânduri de lămpi roşii pentru morminte mai luminau de ambele laturi ale drumului principal. O pistă de lansare puţin cam mică, se gândi Wegener, pentru sufletele care pornesc la drum. Mormântul părinţilor săi nu era luminat.

— Martin?

— Înseamnă că trebuie să mergem până acolo, la cabana asta. Ai găsit ceva în problema Hoffmann-este-Fischer?

Tonul lui Frankenstein deveni o idee mai vesel.

— Nici un singur rând, nimic. În afară de legitimaţia pe care o aveţi deja.

— Brendel a mai vorbit cu tine?

— Ne-a dat informaţiile de la Wandlitz. Se pare că nu era aşa de celebru.

— Acest dr. Wanser, spuse Wegener, ar fi bine să te uiţi la el. Probabil că ştie la fel de puţin ca şi ceilalţi. În ceea ce-l priveşte pe Hoffmann, sunt toţi nişte neştiutori acolo afară.

— Cu Wanser s-a rezolvat. Avem conferinţă mâine la opt jumate. Kallweit a mutat-o cu o oră înainte.

— O să fie iar un weekend grozav.

— Asta aşa e. Eu nu termin cu hârtiile până atunci, spun de pe acum.

— Şi explozia? Conducta de gaze?

— Nu ştie nimeni nimic. Se ocupă C5 personal, aşadar, tăcere absolută. Ah, până nu uit, am găsit la Hoffmann nişte scrisori de amor, n-ai mai văzut din astea, cincizeci la sută inimă zdrobită, cincizeci la sută politică.

— De la juna aia frumoasă?

— Nuu, asta e bătrână ca moartea. Scrisorile sunt de acum douăzeci şi cinci de ani. Semnate doar cu nişte iniţiale, M.T.

— Fără îndoială, timpul urăşte iubirea.

— Mon commandant, spuse Frankenstein milităros, trebuie să continui. Pe mâine.

— La opt jumate.

— Din păcate.

Wegener se ridică de pe bancă, aruncă sticla goală de bere într-un coş de gunoi şi încercă să îşi imagineze că resturile putrezite ale părinţilor săi se aflau într-adevăr la doi metri sub el, în pământul rece. Oricum, cineva le tunsese iedera. Poate aparţinătorii lui Fduard Wickensack, 1912-1993, care zăcea alături. Sau fiul dependent de tutun al grădinarului cimitirului Dierssen.

La vară plantez eu ceva, se gândi Wegener, plantez un răzor înflorat ca şorţurile Ernei Bock. Un răzor-şorţ.

Apoi se îndreptă peste pista de decolare făcută din luminiţele de pe morminte, către ieşirea dinspre vest.

Cinci minute mai târziu, pe când stătea în faţa clădirii maronii din perioada wilhelmină de pe strada Colombet, Wegener îşi dori să fi băut cinci beri şi nu numai una. Până şi actele deznădăjduite deveneau tot mai dificile, pe cât trecea mai mult timp de la terminarea relaţiei. La început reuşise de câteva ori să facă pe îndrăgostitul mort de beat şi de durere şi să sune la uşă la miezul nopţii, fără să-i fie ruşine. Cândva s-a instalat însă ruşinea şi nu l-a mai părăsit. Cu ruşinea asta în el nu mai putea suna la uşă. Oricât ar fi băut. Acţiunile lui necugetate din miez de noapte luaseră înfăţişarea unui plan. Deci gândit. Deci cu multe alte gânduri incluse. Autocompătimire, gelozie, furie şi bineînţeles speranţa că ea va avea un moment de slăbiciune, care ar putea duce la un futai spontan, dacă o ajutai cu o sticlă de spumos *Rotkappchen – Scufiţa roşie, alegerea femeilor.*

Ascunzătoarea lui de voyeur, de la intrarea în casa de peste drum, era la fel ca de obicei: întunecată şi părăsită.

La Karolina ardea lumina. Ultimul stadiu al unei relaţii este observarea celuilalt, se gândi Wegener, să numeri ferestrele luminate, să stai afară, pe când celălalt stă înăuntru. Să nu mai faci altceva decât să stai să te uiţi. Sau să asculţi. Să participi fără să ieşi la iveală. Te pomeneşti că era o boală a căpitanilor de poliţie. Poate chiar a căpitanilor de poliţie din Est. Observaţie obsesivă. Trăirea unei iubiri pe care nu mai ai voie să o arăţi celuilalt. Pentru că nu mai este de arătat. O iubire pe care nu ţi-o mai arăţi decât ţie însuţi. O iubire din asta poate că nici nu mai este iubire, îşi spuse Wegener, o iubire din asta poate nu mai e decât plăcerea de a suferi. Îşi scoase minskul din buzunar şi sună. După al patrulea semn de întrebare, Karolina răspunse.

— Martin, nu pot acum.

— Păcat. Aş fi sunat la uşă.

— Îmi pare rău.

— Şi mie.

— Unde eşti?

— La cimitir şi tu?

— La minister.

Fruchtl gemu în mintea lui, geamătul unui om schingiuit pe îndelete, căruia tocmai i se prezintă planul de schingiuire pe săptămâna viitoare.

Wegener simţi cum i se opreşte inima în piept. Geamul luminat. Karolina nu uita niciodată să stingă lumina când pleca de acasă. Timp de o secundă crezu că vede o umbră. O umbră

care se mişca pe după perdea. Mult mai mare decât umbra unei femei. Mai degrabă umbra unui bărbat înalt. O umbră de Brendel.

— Martin?

— Credeam că măcar sâmbăta seara ai liber.

— Tratativele. Trebuie să pregătesc o grămadă de chestii.

— Ce faci, tocmai îmi închizi gazul?

Karolina nu râse.

— Te sun mâine. Sau voiai ceva?

— Voiam doar să ştiu dacă ai fost azi la prânz la Palat şi dacă trebuie să te îngrijesc pentru restul zilelor mele.

Asta ar fi soluţia, spuse Fruchtl, atunci ai voie în sfârşit să o priveşti pe femeia asta cât pofteşti, nu mai poate să plece, o dezbraci şi poţi să-i adulmeci toate deschizăturile, toate glandele, toate îţi stau la dispoziţie, o păpuşă heterotrofa plină de mirosuri, caldă, lipsită de apărare, făcută din carne albă.

— Ghinion. Sunt întreagă. Trei secunde de linişte. Vorbim mâine, da?

— Somn uşor. Când ajungi acasă.

— Şi ţie.

Wegener încheie convorbirea, băgă telefonul la loc în buzunar şi se clătină pe picioare, inima îi era gata să o ia razna, capul îi era plin pâclă şi greu. Se aşeză pe bordură. Printre plăcile trotuarului creşteau buruieni. O cutie turtită de Duett. Din şase lămpi, câte erau pe stradă, ardeau patru. O Lada apăru pe după colţ şi trecu în trombă. Brendel, îşi spuse Wegener şi se ţinu cu o mână de nas. Dacă musafirul Karolinei ar fi Brendel. Bineînţeles că nu avea cum. Nici nu se cunoşteau, nu aveau de unde să se cunoască. Nici un fel de puncte comune. Şi oricum, maşina ar fi pe undeva pe afară. Sau poate că nu. Brendel nu ar fi atât de tâmpit să-şi parcheze Mercedesul în faţa casei ei. Wegener se întrebă dacă absenţa Mercedesului putea fi un argument suficient pentru a demonstra absenţa lui Hrendel din locuinţa Karolinei. Se potriveau pur şi simplu prea bine. Brendel în costumul lui închis la culoare cu pardesiul de culoarea nisipului. Ea în costumaşul ei. Amândoi perfecţi. Impecabili. De o frumuseţe pe care nu puteai s-o treci cu vederea. Căreia trebuia să i te dedici, indiferent dacă voiai sau nu. Multiplicată de efectul produs de pereche. Cei doi unul lângă altul: mână în mână. Râzând. Şarm ridicat la pătrat. Prinţul cu Benz-ul şi Zora cea roşie.

O iubire fără graniţe. Wegener zâmbi, cu toate că nu-i ardea să zâmbească. Apoi văzu cele două puncte de jar. Doi fumători într-un Phobos chiar în faţa uşii ei.

Buzunarul pantalonului îi sună. Wegener se lăsă o idee pe spate şi scoase iar telefonul. Număr necunoscut.

— Alo?

La celălalt capăt cineva inspira, expira.

— Domnul Wegener?

— Cine este la aparat?

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

— O faceţi deja.

— Personal.

— Aha. Despre ce este vorba?

— Nu la telefon.

Bărbaţii din Phobos aruncară chiştoacele prin geamul deschis. Wegener vorbi mai încet:

— Nu mă interesează cine sunteţi. Dar aş vrea să ştiu despre ce este vorba.

Wegener se ridică şi traversă strada, îndreptându-se spre Phobos.

— Despre Hoffmann. Este destul?

— E destul. Wegener grăbi pasul. Când?

Motorul porni.

— Vă mai contactez eu.

— Nu vreţi să-mi spuneţi…

— Nu vă obosiţi să urmăriţi apelul, sun dintr-o cabină telefonică. Wegener alergă, dar Phobos-ul pornise deja, băgă viteză, o tuli pe strada Colombet. Două lumini de frână, apoi dispăru după colţ. Cel de la telefon închisese. Lumina din camera Karolinei ardea. În aerul rece al serii, miros de grăsime prăjită.

Duminică, 23 octombrie 2011

14

Marx soarbe coca-cola printr-un pai în dungi albe şi roşii. Închide ochii savurând şi îi oferă lui Engels o gură de suc. Engels ia sticla de cola şi îi oferă lui Marx în schimb jumătate din hamburgerul lui Royal TS început. Zâmbesc amândoi. Acum Engels bea cola, iar Marx muşcă din hamburgerul lui Engels. Brânza Cheddar de culoare galben-oranj se topeşte pe carnea fierbinte. Sosul TS se prelinge în jos, ceapa trosneşte între dinţi, crocantă. Marx îşi linge degetele, fericit. O scenă care poate părea grotescă, respingătoare sau chiar blasfematoare în Republica Democrată Germană şi în Republica Federală Germană deopotrivă. Şi o scenă care surprinde ceea ce desparte cele două jumătăţi germane: clişeele noastre despre două sisteme aflate în concurenţă, ale căror antagonisme au dictat mersul lumii în ultimii o sută de ani şi care au fost privite mereu drept concurente neîmpăcate întru cucerirea maselor avide de ideologii, ca derivate pământeşti, ale cerului şi ale iadului, în funcţie de punctul de vedere al celeilalte tabere politice. Deşi comunismul de bună credinţă şi-a eliberat certificatul de deces odată cu eroziunea Uniunii Sovietice din anii ’90 ai secolului al 20-lea; deşi, după criza financiară globală, capitalismul sălbatic stă în pragul unui colaps letal, modul nostru de privire a dualismului dogmatic nu s-a schimbat deloc. Economia de piaţă şi socialismul constituie în continuare teza şi antiteza, a căror sinteză nu este nimeni pregătit s-o gândească. Marx şi Engels să nu aibă voie să mănânce hamburger Royal, până la sfârşitul zilelor lor.

— N-au voie să mănânce ce?

Kallweit se holbă la Frankenstein.

— Hamburger Royal.

— Bun. Kayser plescăi din buze. O chiftea frumoasă şi groasă din carne de vită.

Kallweit îşi linse buzele cu limba.

Un bou care îşi intuieşte vag propria tăiere, se gândi Wegener şi care începe să se teamă că va sfârşi sub forma unei chiftele frumoase şi groase din carne de vită pe un hamburger Royal.

— Este din prefaţa de la *Dreptate, sătui,* spuse Frankenstein, ridică o carte albastră cu însemnul unei biblioteci publice în sus şi citi subtitlul de pe copertă: *Cum depăşim războiul sistemelor.*

— Şi e scrisă de Hoffmann, constată Kallweit.

Frankenstein încuviinţă din cap.

— În primul capitol este vorba despre faptul că aşa-zisele forme mixte de capitalism şi comunism din China sau Vietnam se exclud în cazul Germaniei, pentru că aceste sisteme vădesc exclusiv corupţie şi…

— Da, da. Kallweit dădu din mână. Când a apărut abracadabra asta?

— Acum doi ani. La editura Aufbau. Cartea a fost ultima publicaţie a lui Hoffmann, conform bibliotecii ar fi o ediţie revăzută şi adăugită a textelor lui din anii şaptezeci şi optzeci despre posteritatism.

— Pos – ce?

— Posteritatism, spuse Frankenstein mândru.

— Şi?

— Cred că trebuie să înţelegem că Hoffmann a fost, ca să spunem aşa, un prieten al ambelor sisteme politice. Şi prin aceasta şi un duşman al ambelor sisteme politice.

Kallweit mai afişa încă privirea de bou.

— Şi asta înseamnă că?

— Că nu putem trasa nici un fel de graniţe cu privire la motivul crimei, spuse Brendel. Asta în cazul în care avem de-a face cu o faptă motivată politic.

Kallweit oftă.

— Rău. Mai departe.

Frankenstein scoase dintr-o folie transparentă nişte foi cu notiţe scrise de mână.

— Fă un rezumat, te rog, spuse Kallweit şi privi la ceas, mai am douăzeci şi patru de minute. Atinse cu arătătorul lui strâmb *De strajă patriei,* care stătea deschisă în faţa lui. Palatul Republicii se lăfăia pe şase coloane ale primei pagini, gaura neagră se căsca în mijlocul faţadei aurii: o gură căscată de groază. În interiorul gurii se curbau bare de oţel, deasupra atârna, înnegrită de funingine, stema statului.

— Deci pe scurt, spuse Frankenstein. Interogarea vecinilor nu

a dat aproape nici un rezultat. Pe Greifenhagenstrasse Hoffmann este, ce-i drept, cunoscut şi descris fără excepţie prin cuvintele, citez: *prietenos şi rezervat.* De când s-a mutat acolo, deci din 2009, a fost văzut de mai multe ori în compania unei tinere femei. De mână. Frankenstein făcu o pauză dramatică. Nu există însă nici un fel de indicii asupra identităţii fetei. Oricum, s-a confirmat faptul că Hoffmann are o femeie de serviciu. Vine întotdeauna lunea. Deci mâine o aşteptăm.

— Situaţia financiară? întrebă Kallweit.

— Două case cu mai multe apartamente la Heidelberg, închiriate integral. După ce se scad toate cheltuielile, rămân vreo 5 000 de euro, care îi vin lunar din Germania de Vest. În comparaţie cu asta, pensia lui din RDG este mai degrabă modestă, circa o mie patru sute de mărci. Ca Emil Fischer a câştigat în medie 450 mărci pe lună. Pentru că în lunile de iarnă nu lucra la Wandlitz.

— Aceste venituri trebuie să îi fi acoperit fără probleme cheltuielile, la standardul lui de viaţă, spuse Wegener. Deci era independent din punct de vedere financiar.

Kallweit îşi plimbă privirea de bou de la unul la altul.

— Locuinţa pe numele Emil Fischer, din Marzahn, era închiriată?

— Da, spuse Brendel. Probabil că o locuinţă închiriată a înlesnit verificarea la care a fost supus înainte de angajarea la Wandlitz.

Kallweit îşi frecă ochii cu arătătorul lui strâmb.

— Există colegi din perioada când a fost activ în politică?

Frankenstein lăsă hârtiile la loc pe masă.

— Ministerul de Interne nu a putut să ne dea nume. Până acum avem doar numele fostului lui coleg de la Heidelberg, un anumit doctor Werner Bluhdorn. Printr-o întâmplare fericită, acesta vine poimâine pentru o conferinţă la Humboldt, după conferinţă vorbim eu el. Ce ne lipseşte este cineva din vremea când Hoffmann a fost unul din consilierii lui Krenz.

Kallweit scutură atât de tare din cap, încât i se dăunară fălcile căzute.

— Le-aţi explicat bolovanilor ălora ce implicaţii are acest caz?

— Hoffmann a fost pe vremea aceea un fel de colaborator extern, spuse Frankenstein.

— Nu stătea toată ziua la minister.

Nici Karolina nu stă toată ziua la minister, îşi spuse Wegener,

dar pretinde că o face şi în loc de asta stă acasă şi îmi spune mie că ar fi la minister, prin urmare, cine ştie unde stătea Hoffmann de fapt.

— Din cauza asta este atât de dificil, continuă Frankenstein. Secretara lui şi persoana lui de contact cu biroul politic nu mai trăiesc. Dosarele sunt prin vreo pivniţă.

— Nu se poate să nu găsim nici un individ care să-l cunoască pe Hoffmann ăsta! Că doar n-o fi fost Mark, fantoma din bancă!

— Din păcate, momentan chiar aşa pare.

— Şi Krenz?

Kallweit îşi dădu seama câteva secunde prea târziu, ce-i ieşise pe gură. Îşi apăsă degetele pe pleoape şi se frecă cu mişcări concentrice.

— Pentru asta avem nevoie de aprobarea dumneavoastră, spuse Wegener.

Kallweit se freca acum atât de puternic, de parcă ar fi vrut să orbească cât se putea de repede.

— Totul e un căcat! Un căcat!

— Wandlitz, spuse Brendel. Dr. Wanser.

Frankenstein mai scoase o foaie din folie.

— Am reuşit să vorbesc cu Wanser în dimineaţa asta. Secretar de stat la Ministerul Culturii. La început a fost şocat de moartea lui Hoffmann, apoi a fost şi mai şocat, când a auzit că îngrijitorul lui personal de trandafiri s-a furişat în zona guvernamentală sub un nume fals. Nu-şi putea explica motivul. În toţi anii aceştia nu s-a îndoit niciodată de identitatea lui Emil Fischer.

Kallweit privea fix în tavan şi îşi încrucişă mâinile.

— Se poate să fi plănuit un atentat, spuse Brendel, sau să fi spionat. Astea sunt cele două posibilităţi plauzibile. Problema noastră constă în faptul că nimic nu indică una din cele două variante.

Kallweit închise ochii. Se roagă, îşi spuse Wegener. La sfântul Egon, să-i dea răbdare în vremurile astea grele cu explozii ale conductelor de gaz în clădirile guvernamentale şi cu grădinari falşi. Şi ca să-i asigure succesul rapid în investigaţia asta, cu câteva poze frumoase pentru prima pagină a revistei *De strajă patriei.* Fie ca alegerea viitorului adjunct al ministrului de interne să fie sigură. Amin.

Kallweit îşi desfăcu mâinile şi se frecă pentru a treia oară la ochi.

— De Egon Krenz nu putea să se apropie, că l-ar fi recunoscut.

Din cauza vremurilor de altădată.

— Hoffmann purta mustaţă pe vremuri, spuse Wegener, când s-a dus la Wandlitz şi-a ras-o. În schimb purta ochelari, păr mai lung, uniforma de muncitor. Nu era o mascaradă spectaculoasă, dar una suficientă.

— Krenz nu îl interesa deloc, spuse Brendel şi deschise un carnet de notiţe. Avem actele lui de la personal. Conform acestora, Hoffmann a refuzat acum cinci ani să treacă în echipa care îngrijeşte grădinile personale ale mai-marilor guvernului. Asta ar fi fost ocazia lui, dacă l-ar fi vizat pe Krenz.

— Grădinar de elită, mârâi Kallweit şi scuipă câţiva stropi de salivă pe sifonatul Palat al Republicii. Păi tipul lucrează aici timp de unsprezece ani încheiaţi şi nu face altceva decât să plivească trandafirii. Nu vrea să ajungă în apropierea lui Krenz. Se pare că nu vrea să ajungă în apropierea nimănui. Ce spun colegii grădinari de la Wandlitz?

— I-am anunţat pe toţi, spuse Frankenstein. Mă ocup de ei în după-amiaza asta. Au fost chestionaţi intern, fără rezultat. Poate suna absurd, dar poate că Hoffmann a vrut într-adevăr doar să lucreze aici. În centrul puterii. Simptome de abstinenţă după ieşirea din politică.

— Este posibil, spuse Wegener. Motivele sale nu trebuie să fi fost ilegale. Poate că i-a făcut plăcere să scormonească prin pământul oamenilor cu care stătea pe vremuri la masa de conferinţe. Poate că era felul său de a le arăta degetul mijlociu.

Kallweit deschise gura şi o închise la loc.

— Şi poate a auzit ceva cu ocazia asta, spuse Wegener. Din greşeală trece pe lângă o fereastră deschisă şi devine martorul unei conversaţii pe care nu ar fi trebuit să o audă în nici un caz. Sau cineva a crezut că el a auzit ceva.

— Nu există nici un indiciu pentru aşa ceva. Kallweit scutură capul. Ce poate să fi auzit, domnule Wegener?

— De exemplu ceva care are legătură cu Tratativele. Corupţie, furt de gaz pe parcursul transportului, ce ştiu eu.

— Prostii.

— Nu putem exclude aceste lucruri, spuse Brendel. Până nu aflăm ce căuta Hoffmann la Wandlitz.

— Atunci nu le excludeţi, din partea mea, dar punctul acesta vă rog să rămână secret! Kallweit îl privi pe Wegener. Nu se va nota nicăieri, nu va fi amintit în nici o discuţie, cu absolut nimeni, nu se va face nici măcar o aluzie!

— Cum doriţi.

— Borgs a luat între timp legătura cu Ministerul Energiei?

Frankenstein se uită la ceas.

— Tocmai e acolo.

— Mai avem doar treisprezece minute, spuse Kayser. Vă prezint acum informaţiile furnizate de serviciul meu.

Kallweit încuviinţă din cap aşa de resemnat, de parcă i-ar fi citit cineva protocolul de la supravegherea propriei persoane.

Kayser deschise o mapă de piele, în care se suprapuneau faxuri şi foi scoase la imprimantă.

— Ca să începem cu lucrurile pe care le putem exclude: Nu există, acum urmează ceva jargon birocratic, *indicii credibile, că organizaţii de interese sau forţe speciale ale ţărilor producătoare de petrol, respectiv alte state relevante din punct de vedere energetic, ar efectua în prezent operaţiuni* care pot avea legătură cu cazul nostru. Şi anume din mai multe motive. Pe de o parte, cantităţile de gaz care sunt transportate momentan prin RDG către Europa de Vest sunt, la urma urmei, destul de mici. Pe de altă parte, nu s-ar proceda atât de confuz.

— Vreţi să spuneţi că nu l-ar ucide pe Hoffmann ca să dăuneze Tratativelor, spuse Wegener.

— În primul rând, nu ar da presei fotografii ale cadavrului şi nu ar face declaraţii dubioase. Calea aleasă în situaţii din astea este evitarea cu orice preţ a publicităţii şi nu căutarea ofensivă a acesteia.

— Atunci ce ar face un influent stat petrolier, de exemplu? Dacă ar vrea să împiedice Tratativele? întrebă Kallweit.

— Presiune politică, mituire, şantaj, corupţie, spuse Kayser. În cazuri izolate evident şi vătămări corporale sau crimă, dar nu înscenate şi nu făcute public.

— Deci pică toate semi-teoriile conspiraţiilor. E şi asta ceva.

— Aproape toate. BKA ne-a dat un indiciu privitor la Greentec. În ultimii ani au atras atenţia în mod negativ asupra lor.

Faţa lui Kallweit era un singur semn de întrebare.

— Greentec este un consorţiu al concernelor vest-europene de energie alternativă, spuse Brendel. În Germania de Vest este numărul unu pe piaţă, iar la nivel mondial se situează undeva prin top ten. Elemente solare, roţi eoliene, forţă hidraulică.

— Doar nu vorbiţi serios! Kallweit scuipă o a doua salvă pe revistă. Un producător vest-german de elemente solare, care atârnă oameni de conducte de gaz, în Republica Democrată

Germană! Dacă îi prezint diseară secretarului general chestia asta ca fiind urma noastră cea mai fierbinte, atunci putem să ne spânzurăm şi noi lângă el!

— Să rămânem deocamdată la fapte, spuse Kayser. Unul dintre principalii acţionari ai Greentec este un investitor din Munchen, pe care Consiliul de Apărare îl consideră omul de paie al mafiei albaneze. În spatele asociaţiei stau, prin urmare, finanţatori care sunt obişnuiţi să-şi atingă scopurile economice prin mijloace ilegale.

— Şi? întrebă Kallweit.

— Când vor fi semnate noile contracte de tranzit, Europa de Vest va fi invadată timp de douăzeci de ani de gaz ieftin, prin urmare, nu mai cumpără nici dracu' instalaţii de stocare a energiei termice în pământ sau acoperişuri solare. Totodată, Lafontaine a anunţat că va reduce subvenţiile. Dacă am calcula pentru două decenii, ar fi vorba de miliarde.

— Dar de ce tocmai Albert Hoffmann?

Kayser se străduí ca vocea să îi sune răbdătoare.

— Dacă indivizii ăia chiar vor să facă să pară că Securitatea statului omoară oameni, atunci trebuie şi să aleagă o victimă la care lucrul acesta să aibă sens. Iar Albert Hoffmann este alegerea ideală. Cap politic, vest-german, influent în timpul Reînvigorării.

În spatele frunţii lui Kallweit scârţâi. Maşinăria pornise. Rotiţele se puseră în mişcare, se învârtiră preţ de câţiva centimetri, puseră în mişcare roţi mai mari, rugina cădea în bucăţi, fumul ieşea, doar aer fierbinte, îşi spuse Wegener, care îşi croia cu greu drum prin numeroase încăperi goale trecând pe lângă conducte calcificate, pe lângă ţevi astupate, în timp ce aparatura producea tânguindu-se întrebări şi concluzii, le făcea una cu pământul, le forma din nou, până când toată bolboroseala ieşea în cele din urmă, cu întârzierea obişnuită, prin gură.

— Bine, deci avem Greentec-ul ăsta. O suspiciune cam aventuroasă, constată Kallweit. În rest ştim că Hoffmann s-a infiltrat în cartierul rezidenţial, dar nu ştim de ce. Pentru asta nu avem nici măcar umbra unei explicaţii. Există o tovarăşă de viaţă neidentificată. În plus un informator al revistei SPIEGEL, la care nu putem să ajungem. Nu avem deci nici un fel de martori pentru ceva. Nu avem un motiv. Nu avem multe, domnii mei.

— Mai ştiu eu ceva ce nu avem, spuse Brendel. Dosarul lui Hoffmann de la Stasi. Pentru că nu ni s-a permis să-l vedem.

15

Mortul se bălăngănea dintr-o parte în alta. Poate îi făcuse vânt cineva. Iar acum balansul nu se mai oprea, cu toate că acela care îl iniţiase dispăruse de mult. Corpul pendula de la dreapta la stânga, ca într-un spaţiu fără aer, într-o mişcare care era mereu aceeaşi, cu picioarele lipite, cu mâinile pe cusăturile pantalonilor, o scândură legănată cu numele Hoffmann, tăiat cu ferăstrăul dintr-o singură bucată şi înfăşurat într-un pardesiu deschis la culoare. Cineva arunca cu amândouă mâinile frunze din cer. Wegener se îndreptă spre mort prin ploaia de frunze galbene. Când ajunse la conductă, o văzu pe Karolina. Stătea pe jumătate ascunsă după un trunchi de stejar şi se holba la Wegener ca la o finală de pe Wimbledon. Capul ei urmărea mişcările de pendulare. Lacrimi îi curgeau din ochii de căprioară. Wegener o luă în braţe. Karolina era îngheţată.

Îmi este cald, spuse Karolina.

Minţi, spuse Wegener.

Iar tu spui adevărul, Martin.

Adună-te, încredere radicală în vremuri radicale, strigă Wegener. Atunci văzu: sub pardesiu, cadavrul era gol. Un penis întărit se ivea printre jumătăţile hainei. Iar mortul evident că nu se numea Hoffmann. La urma urmei, Hoffmann nu purta pardesie.

Erecţie post-mortem, spuse Karolina.

Greţos, spuse Wegener.

Un scârţâit ritmic. De câte ori cadavrul se legăna dintr-o parte în alta, funia zdrelea căptuşeala conductei. Dinspre Karolina venea miros vag de bomboane.

Mi-au făcut o gaură în cap şi au umplut-o cu plumb dat la casat, se gândi Wegener, exact ca oul alb, crestat, care atârna pe post de greutate de vechea lampă de bucătărie a mamei, o arătare de porţelan stricată şi niciodată clocită.

Mai în faţă, pe drumul forestier, un Brendel neclar smucea de o barieră. O apucase cu ambele mâini şi o sugruma ca pe un şarpe în dungi albe şi roşii, care făcea pe mortul de frică. Apoi dădu din cap şi lăsă animalul în pace.

Wegener se trezi.

Se întinse. Visul curgea atât de încet de pe el, ca plumbul dat la casat. Capul îi deveni mai uşor. Cadavrul îmbrăcat în pardesiu şi legănat, cu penisul tare, se estompă. Aer cald de pădure adie prin uşa deschisă a Mercedesului, cea de pe partea şoferului. Soarele strălucea. Mirosea a muşchi.

Brendel se ghemui. Pescui nişte chei dintr-o pungă mică de plastic şi meşteri ceva. După un minut se întoarse la maşină.

— E încuiat. Şi nu se potriveşte nici una din chei.

Wegener căscă. Încercă să se îndrepte pe scaunul cald de piele. Cămaşa îi era udă la spate.

Brendel întoarse către el touchscreen-ul Navodobro şi apăsă pe *rută alternativă.* Apăru silueta unei clepsidre. Pixeli de nisip digital se scurgeau din jumătatea de sus în cea de jos. După care clepsidra se întoarse la 180 de grade, iar pixelii se scurseră înapoi.

Wegener încercă zadarnic să îşi reţină al doilea căscat. Brendel băgă mâna sub scaun, avea acum un termos argintiu în mână, deşurubă capacul, îl umplu pe jumătate cu cafea aburindă cu lapte şi i-l întinse lui Wegener.

— Aseară am mai fost până la intershop, spuse Brendel.

— Cafea şi banane?

— Cafea şi hârtie igienică. Kayser atât a suferit pe tron, încât am decis să ne răsfăţăm cu 12 role.

— La EastSide nu există hârtie igienică din Vest?

— La sediul poliţiei nu au. La EastSide este.

— Înţeleg. Şi cum e locul în rest? Orgii cu cocaină pe Steinway?

— Ar fi frumos. Destul de mulţi ruşi, în rest oameni obişnuiţi.

Wegener bău. Cafeaua continua să fiarbă în el, se târî fierbinte pe esofag în jos, deveni în stomac un punct arzător. Imposibil să spună acum ceva despre aroma asta. Ca german, nu te poţi întreţine în anul 2011 cu un german despre gustul grandios al cafelei adevărate, fără să te înjoseşti pe tine însuţi, se gândi Wegener. Suntem un popor de pitici, 14,5 milioane de pitici, o naţiune de germani intraţi la apă, suntem toţi mult prea mici pentru intershop şi aşa vom rămâne mereu.

— Frumos carton vi se oferă aici. Brendel se uita ţintă la monitor. Se pare că nu putea să uite povestea cu hârtia igienică. Clepsidra se învârtea. Nu trebuie să fie musai cu patru straturi. Dar lemn?

— Ziare vechi, spuse Wegener, bău restul cafelei dintr-o

sorbitură şi îi înapoie lui Brendel capacul. Numai ziare vechi. RDG-ul se şterge la fund cu propaganda de alaltăieri. Observaţi că Biroul Politic este complet lipsit de ironie.

— Probabil că Biroul Politic are şi hârtie igienică adevărată.

— Da, că doar sunt nişte cururi profesioniste.

Pe ecran clipi un semn de exclamare: *Nu există rute alternative.*

— 3,4 kilometri pe jos, spuse Brendel şi coborî.

Îşi luă geanta diplomat de pe bancheta din spate, aşteptă până se dădu şi Wegener jos din maşină şi apăsă pe cheia automată. Luminile de semnalizare se aprinseră, patru butoane de uşă dispărură silenţios în adâncitura de piele.

— Dacă trece careva pe aici şi vede maşina, spuse Wegener, o să creadă că a dormit prea mult şi a pierdut reunificarea.

Brendel rânji.

— Aţi fi pentru reunificare?

— Da. Dar germanii din Est s-ar văicări în continuare şi dacă ar fi bunăstare. Credeţi-mă.

— Pentru că în realitate nu vor ca zidul să cadă? Sau pentru că n-ar merge destul de repede pentru gustul lor?

— Pentru că de 60 de ani s-au specializat în văicăreală. În cazul asta nu poţi pur şi simplu să te opreşti. Suntem campioni mondiali la văicăreală.

— Atunci poate că mai bine uităm chestia cu reunificarea.

— Atunci o să ne văicărim c-o uitaţi.

Wegener se aplecă şi trecu pe sub barieră. Brendel sări peste. Jacheta îi atârna peste braţul în care ducea geanta. Mânecile cămăşii suflecate, cei trei nasturi de sus deschişi. Azi fără cravată. Atmosferă de august în octombrie.

Brendel zâmbi îndemnându-l să pornească la drum, apoi merseră alături pe covorul moale din ace de brad. Drumul era aşezat mai jos decât pădurea, un şanţ întortocheat, în care puteai pândi sosirea trupelor federale cu o companie întreagă de la Armata Poporului, dacă se ajungea totuşi la război între fraţi. Ferigile împânzeau marginile umbroase ale şanţului, gândaci coloraţi se luptau cu lanţurile de munţi făcute odinioară de roti de tractor. Pe fragmentul palid de cer nu se vedea soarele.

O să mă transform într-un drumeţ, îşi spuse Wegener şi văzu în faţa sa bucata de hartă de pe laptopul lui Brendel: o săgeată care marca unde se afla cabana, de jur împrejur suprafeţe verzi de pădure cu simboluri mici sub forma unor brazi negri, pătrate

galbene de câmp de arat, apoi linia groasă, haşurată, care despărţea socialismul de imperialism şi care îi amintise lui Wegener de tăietura de pe pieptul alb al lui Hoffmann. Nu erau mai mult de patruzeci de kilometri până la graniţă, asta pricepuseră toţi cei care văzuseră harta asta, Brendel, Kayser, Frankenstein, el însuşi. Cu puţin efort, parcurgeai distanţa asta într-o noapte.

Wegener se gândi la *Franjo vulpoiul,* eroul de benzi desenate care găsise o gaură în varianta cu gard de sârmă ghimpată a apărării împotriva capitalismului, pe vremea când încă se numea apărare împotriva fascismului. Franjo se strecurase prin acea gaură, pe buzele negre de vulpe cu veselul cântec *În Vest o să mă îmbuib,* pe care în calitate de cititor de vârstă fragedă puteai să-l lălăi la rândul tău datorită notelor muzicale din carte, doar pentru ca să trăiască apoi în situaţia naturală federală tot felul de experienţe deprimante, cu semeni imperialişti zgârciţi, care nu-şi împărţeau gâştele vânate, cu găini care de exploatate ce erau abia se mai ţineau pe stinghii şi cu vânătorul Jasper, care voia să facă din blana lui Franjo un guler de mantou pentru soţia preşedintelui CDU[2] de judeţ Kriegbaum. Slăbit, dar înţelepţit, după o săptămână de adevăruri amare, Franjo porni înapoi spre paradisul de acasă, cântând *Mai bine nu te duci niciodată în Vest* pe aceeaşi melodie pe care mai înainte îşi cântase imnul orbirii.

— Dacă aş avea acum un rucsac, spuse Wegener şi dacă v-aş ruga să mă uitaţi aici în pădure…

Brendel îşi privi picioarele, în timp ce mergea. Geanta diplomat i se lovea de picioare. Un om elegant de afaceri în mijlocul provinciei est-germane, îşi spuse Wegener, întrebarea e doar, ce vinde oare.

— În Berlinul de Vest am fost întrebat dacă aş putea lua pe cineva cu mine în Est, spuse Brendel. În portbagaj. Pentru că n-ar fi trebuit să trec prin controale, cu toate permisele mele speciale.

Franjo vulpoiul, îşi spuse Wegener, există şi de cealaltă parte. Iar şeful comisiei speciale este gaura din gardul de sârmă.

— Şi apoi am fost controlat de două ori. Brendel îşi mută geanta diplomat în cealaltă mână. Unii vor neapărat să intre, alţii vor să iasă. O situaţie tipică germano-germană. Mult mai complicat decât ar trebui.

— Dar se spune că cei care vor să intre ar fi tot mai mulţi.

---

[2] CDU – Christlich Demokratische Union, Uniunea Creştin-Democrată, partid cu orientare de dreapta din Germania (n.red.).

— Pe moment, da. Sunt la noi o grămadă de oameni care primesc ajutor social şi care nu-şi pot imagina nimic mai frumos decât să devină de pe azi pe mâine coproprietarii unei ţări întregi. Şi există noii capitalişti care fac urticarie când aud cuvintele *umbrelă de salvare.*

— Această evoluţie are fireşte o dimensiune cinică pentru unul ţinut înăuntru, ca mine. Sunt sigur că înţelegeţi.

Brendel încuviinţă.

— Pentru dumneavoastră trebuie să fie complet absurd.

— Complet absurd este o expresie potrivită.

Wegener îşi scoase minskul din buzunar. Nu avea semnal.

— Nici nu visa bătrâna mătuşă RDG că o să dea Vestul buzna peste ea.

— RDG-ul poate să mulţumească băncilor americane. Şi de altfel şi Lafontaine. Fără criza ipotecilor, Roland Koch ar mai sta încă în bucătăria din Bonn. Şi brusc socialismul este pe val.

— Ştiţi ce este uimitor la socialism? Că întotdeauna este pe val, acolo unde nu este practicat.

Brendel râse sarcastic.

— Şi dumneavoastră ştiţi ce înseamnă asta.

— Bineînţeles, asta înseamnă nemurire. Cei doi domni Marx şi Engels nu vor dispărea niciodată, dar nici nu vor avea vreodată succes. Comunismul este o sculă întărită pe jumătate, după cum obişnuia să spună vechiul meu şef: nici nu se înmoaie, dar nici nu se goleşte. E şi asta o soartă amară.

— Şi soarta amară *a dumneavoastră?*

Ochii albaştri ai lui Brendel îl cercetau pe Wegener curioşi.

— Soarta mea cea amară este soarta amară a tuturor germanilor din Est. Ai fost în momentul nepotrivit, la locul nepotrivit. Iar acum eşti pe viaţă cobaiul grupului de cercetare empirică pe tema egalizării. Cu hârtie igienică pe care o poţi folosi şi ca şmirghel şi cu renunţarea completă la orice formă de adevăr. Sunt şi acum de părerea că socialismul este descris cel mai bine prin faptul că se înţelege atât de prost cu adevărul.

— Dacă nu s-ar înţelege cu nici o formă de adevăr ar însemna că aici nici nu poţi să lucrezi ca poliţist, spuse Brendel.

Se opri brusc, făcu câţiva paşi în pădure, îşi lăsă geanta diplomat pe pământ, puse jacheta deasupra. Apoi îngenunche între ferigi. Cămaşa albastră i se întinse pe spatele lat. Un cuţitaş sclipi. Brendel se aplecă. Brendel tăie. Brendel se ridică din nou, îşi luă geanta, se întoarse, în mâna dreaptă avea o mânătarcă. O

pălărie maro uşor pătată, dedesubt buretele măsliniu şi un picior alb, ca o măciucă, de care mai atârnau încă pământ, ace de brad şi resturi de muşchi.

— Este posibil să lucrezi ca poliţist aici, spuse Wegener. Dacă poţi trăi în condiţiile astea.

— Ce vreţi să spuneţi?

— E viermănoasă mânătarca?

Brendel îşi privi prada cu ochi critic.

— Ar trebui să o tai ca să văd. Piciorul arată bine. Aş spune că nu e.

— Dar nu ştiţi sigur. Exact ca la oamenii din ţara asta. Viermănoşi sau neviermănoşi? Câte unul pare să fie incoruptibil, după care auzi spunându-se despre el că ar fi informator. Dar poate că nici nu este adevărat. Poate că cineva a lansat zvonuri pe seama lui. Pe de altă parte, zvonurile s-ar putea dovedi adevărate, chiar dacă le-a inventat cineva intenţionat. Şi aşa mai departe. Nu poţi fi sigur niciodată. Nu există indicii de încredere. Poţi doar să ghiceşti. Şi când te hotărăşti să ai încredere în cineva, este suficient un amănunt minuscul ca să începi să te îndoieşti din nou. O propoziţie pe care o spune fără să se gândească. O glumă. Un singur cuvânt. Uneori şi fără un cuvânt. Fără glumă. Devii o maşină de suspectat oameni.

— Ceea ce un investigator trebuie oricum să fie.

Wegener îi luă lui Brendel ciuperca din mână şi o cercetă. Carne tare. Buretele avea numai două găuri mici de la melci. Pălăria era neatinsă.

— Dar *voi* vă puteţi lăsa suspiciunea în camera de interogatoriu. Voi o puteţi uita când plecaţi acasă. Aici întreaga noastră viaţă e o investigaţie, douăzeci şi patru de ore pe zi. Aici îi suspectezi pe toţi. Tot timpul.

— Credeţi că RFG-ul este o ţară în care sunt numai oameni cinstiţi?

— Cred că RDG-ul este o ţară în care nu sunt oameni cinstiţi.

— Nici măcar unul singur? Nu puteţi să-mi spuneţi una ca asta. Cum sunteţi dumneavoastră?

Wegener zâmbi.

— Sunt bărbat. Bărbaţii nu sunt niciodată cinstiţi.

Brendel izbucni în râs.

— Nu am mai privit lucrurile din perspectiva asta. Dar probabil că este adevărat. Şi nu există nici femei cinstite?

— Ba da, una.

— Înseamnă că tocmai aţi minţit.

— Exact ce vă spuneam adineauri.

Brendel îşi luă ciuperca înapoi, şterse pământul şi muşchiul de pe ea şi o băgă în buzunarul jachetei.

Mergeau din nou alături peste perna din ace de brad. Pălăria ciupercii ieşea din buzunar ca o chiflă mare şi mătăsoasă. O pasăre invizibilă croncănea mereu acelaşi strigăt din vârfurile întunecate, de două ori scurt, odată lung: Ac-ac-aaaaac.

Drumul o coti brusc la stânga. Corect, îşi spuse Wegener, conductele sunt trecute pe hartă.

Brendel se opri.

La cincizeci de metri în faţa lor, se întindea prin pădure rotunjimea lungă a unei conducte. Degetul cel mai nordic al mâinii din Potsdam, nu chiar la fel de gros ca magistrala, cu toate astea impresionant. Trunchiurile deşirate şi golaşe ale trunchiurilor de pin păreau o plantaţie de scobitori printre care fusese însăilat un dragon şerpuit, urcat pe stâlpi de beton în formă de A, o instalaţie abstractă ruso-est-germană sub un difuzor însingurat: Ac-ac-aaaac.

— Înainte de a veni încoace, am cerut să văd fişa dumneavoastră personală, spuse Brendel şi continuă să meargă. Trebuia să decid cu cine voi lucra la faţa locului. V-aţi ocupat de la început de caz, ăsta era deja un lucru bun.

— Şi mai era şi drăguţa aceea de abatere disciplinară, spuse Wegener evitând o rădăcină mai mare. Scandalagiu calificat.

— Acest lucru nu vă pune sub semnul întrebării competenţa, spuse Brendel. S-a potrivit totul. Un funcţionar experimentat, primul la locul faptei, nu e unul dintre tovarăşi. Cu un tovarăş alături ar fi fost dificil.

— Se poate.

— Mai simţiţi urmările chestiei ăleia?

— La noi nu simţi urmările atunci când le simţi. Un timp a fost linişte. Alaltăieri a adus Steinkuhler vorba, ca să înţeleg de ce m-aţi ales.

Brendel încuviinţă din cap.

— Poate că sună patetic, dar admir ce aţi făcut.

— Aveţi dreptate, sună patetic.

— Nu este un lucru de la sine înţeles să te ridici împotriva autorităţilor într-o ţară ca RDG-ul.

Wegener ridică din umeri.

— Nu am urmărit să mă ridic împotriva autorităţilor. Au trecut

de mult vremurile în care oamenii de pe aici făceau pe eroii.

— Deci nu există nici eroi.

— Eroii trebuie să-i importăm. Doar vedeţi.

Braţul liber al lui Brendel făcu o mişcare nedefinită.

— Atunci ce aţi urmărit?

— Să spunem că am urmărit dreptatea. Wegener îl privi pe Brendel. Fruntea uşor transpirată, privire prietenoasă din doi ochi albaştri, expresia admirativă a unui om care încă mai credea în faptul că un stat rău trebuie să producă în mod obligatoriu oameni buni. În faţa lor, conducta traversa pe doi piloni drumul forestier, ca o poartă futuristă către o altă lume. Elemente de tablă mai noi străluceau argintiu pe tabla veche. Pe stâlpul din dreapta se căţăra o scară de metal, sus sârmă ghimpată şi gratii cu coroană de ţepi, în spate încuietori grele, asigurate prin gheare de oţel.

— Am căutat un prieten, spuse Wegener. A fost mentorul meu, cu mult înainte de Reînvigorare. Dacă ştiu ceva în ziua de azi, atunci o ştiu de la el.

Brendel nu lăsă să i se citească nimic pe faţă.

Poarta conductei de gaz era acum deasupra lor. Pe partea inferioară a conductei, un şir de şuruburi ruginite se întindea în mod uniform pe rotunjimea întunecată. Brendel intră în umbra lăsată de ţeavă.

— Prietenul e tot dispărut?

— Da.

— Cum îl cheamă?

— Josef Fruchtl, maior în rezervă.

Nu o să mă obişnuiesc niciodată cu acest „în rezervă”, spuse Fruchtl, sună de parcă ar fi sifilitic abject, senil absolut, sonat alungat.

— Ce credeţi că s-a întâmplat?

Wegener ezită un moment. Faţa lui Brendel se distingea cu greu în umbra conductei.

— După pensionare, Josef a lucrat ca detectiv particular. Cu mai mult de un an în urmă i s-a oferit un job. De cercetare. Ceva politic. Nu mi-a spus cine l-a însărcinat sau despre ce era vorba. Wegener ieşi primul din umbra conductei. Suna destul de exploziv. Dar Josef nu era genul care să se teamă de ceva sau de cineva.

Asta sună deja mai bine, spuse Fruchtl, superman atotştiutor.

Vorbesc deja despre el la timpul trecut, se gândi Wegener, de

parcă bătrânul ar zăcea undeva în pădurea asta, la doi metri sub pământ şi ar fi de negăsit.

— Şi a dispărut pur şi simplu?

— De pe o zi pe alta. Fără urmă. Nimeni nu ştia nimic, nimeni nu văzuse şi nu auzise nimic. Aşa că m-am dus sub un pretext pe Normannenstrasse şi am rămas în clădire după închidere.

Chipul lui Brendel se blocase undeva între groază şi admiraţie.

— V-aţi lăsat încuiat de bunăvoie la Stasi?

— Am petrecut noaptea în pivniţă şi am căutat în arhivă. Când am găsit-o, nu am putut intra. Aşa că am intrat în câteva birouri şi am răvăşit nişte dulapuri cu dosare. Ulterior a reieşit că erau documentele de la serviciul de circulaţie. Au ieşit nişte instantanee frumoase: cum se uită căpitanul Wegener temător în camera de supraveghere cu infraroşii. Mă identificaseră deja înainte de a ajunge la mine.

— Şi asta a fost tot.

— Măsuri disciplinare, mustrare, ameninţarea cu suspendarea pe termen nelimitat şi pierderea definitivă a dreptului la pensie, în caz de repetare faptei. Dar ar fi putut ieşi şi mai rău.

— Căutaţi adevărul, chiar asumându-vă un mare risc personal. Şi totuşi afirmaţi că în RDG adevărul nu există?

— Când spun că socialismul nu se împacă bine cu adevărul, atunci mă refer la adevărul oficial. Adevărul faptic există, bineînţeles.

Wegener călcă pe un con gros de brad şi îl simţi dureros prin talpa pantofului.

— Chestia este că şi dacă aş fi găsit ceva în timpul acţiunii mele prosteşti – aici la noi nu poţi fugi la SPIEGEL, să declanşezi un scandal. Nu poţi scrie o plângere către vreun departament intern, care să cureţe apoi şandramaua. Şandramaua asta nu e curăţată niciodată. Căcatul e până-n tavan. În socialism, adevărul este un adevăr pe care trebuie să-l ţii pentru tine.

— Un adevăr ineficient.

— La fel de ineficient ca şi socialismul.

Ac-ac-aaaac, ţipă pe sub brazi, apoi ceva se îndepărtă fâlfâind.

Păşeau muţi pe pământul care devenea tot mai nisipos. Conducta de gaze era acum un însoţitor permanent, rămase pe aproape, o coti scurt, se întoarse numaidecât înapoi lângă drum, un dragon-şarpe fidel, care după sute de kilometri de singurătate siberiană nu mai voia să fie singur. Wegener se întrebă dacă era cumva o coincidenţă prostească faptul că această cabană a lui

Hoffmann se afla în apropierea conductei de care în cele din urmă sfârşise atârnat. După spusele lui Frankenstein, cabana se afla de peste douăzeci de ani în proprietatea lui Hoffmann. Marele avânt în construcţia de conducte începuse deja de vreo cincisprezece ani. Prin urmare, poate că nu Hoffmann venise la conductă, ci conducta la Hoffmann.

Am venit cu o săptămână prea târziu, se gândi Wegener, vechea dilemă legată de spaţiu şi timp a criminaliştilor. Ai întotdeauna sute de întrebări de pus unor oameni care nu mai pot să-ţi răspundă. Trăieşti până atunci timp de treizeci, patruzeci, cincizeci de ani în aceeaşi ţară cu aceşti oameni, în acelaşi oraş, stai lângă ei în metrou sau la birtul din colţ, îi întâlneşti la coadă la bilete de cinema sau în gară la budă, fără să îi cunoşti, fără să bănuieşti că vei petrece cândva săptămâni şi luni de zile încercând să reconstruieşti viaţa băutorului de bere din faţa chioşcului, a cititoarei de ziare de pe banca din parc, a curvei de România de la marginea străzii, când înainte ai fi avut tot timpul din lume să le pui orice întrebare voiai, la chioşc sau pe bancă în parc, sau la marginea străzii, să le afli motivele pentru comiterea crimei sau pentru a-fi-fost-ucis, să le înregistrezi, să le scrii la maşină, să dai la semnat toată hârţogăria aia de către victime şi făptaşi şi să clasifici cazul cercetat în amănunţime într-un dosar cu inscripţia *infracţiuni din viitor rezolvate.*

Minskul era încă în căutarea reţelei. În cursul dimineţii, nici un apel de la Karolina. Oare Brendel o fi fost ieri totuşi la ea, se gândi Wegener. Criminalistica vest-germană primise dosarul MW-B-1101-IV/2010 (Pp) de la Stasi, prin urmare, Brendel cunoştea în detaliu viaţa colegului lui din Est, deci şi numele Karolinei, deci îi ştia şi adresa. Poate o verificaseră în prealabil. Ca angajată a ministerului, era sursa clasică pe care o puteai supune uşor presiunii. Brendel se poate să o fi interogat cu privire la trecutul, caracterul, obiceiurile, slăbiciunile fostului ei partener de viaţă. Cei doi se cunosc, înainte ca el însuşi să-l întâlnească pe Brendel pentru prima oară. Se simpatizează reciproc. Se consideră atractivi. Nu-i de mirare. Şi se întâlnesc fără vreo obligaţie. Cea mai bună asigurare împotriva complicaţiilor postcoitale este tot despărţitorul de amanţi din beton, lung de 170 de kilometri, care trece prin mijlocul oraşului. Nu riscă nimeni nimic. Deci se poate risca.

— Poate am ceva pentru dumneavoastră, spuse Wegener. Un

coleg are un M6 de vânzare.

— I-aş fi recunoscător colegului respectiv. Brendel pieptănă coasta dealului cu privirea. Cât costă?

— Douăzeci de kilograme de ciocolată Ritter Sport Olympia. În tablete nenumerotate. Sau o tonă de hârtie igienică.

Brendel rânji.

— Am să vă trimit.

Drumul urca acum uşor. Trunchiuri mai groase de brazi se aflau la distanţe mai mari unele de altele, printre ele creştea iarbă de un galben-maroniu. Nenumărate tufişuri de mure se străduiau să înăbuşe pădurea sub o ţesătură din vrejuri spinoase.

— Chiar aţi fugi dincolo, Martin? Privirea lui Brendel rămase aţintită în pământ. Dacă s-ar ivi ocazia?

— De gândit, toţi se gândesc la asta din când în când. Dar nu se iveşte nici o ocazie. Prin urmare, nu ştii.

— Şi prietena?

— Face carieră. Wegener băgă de seamă că ardea. Cafeaua începu din nou să îl ardă, i se urcă la cap, îi făcu fruntea să transpire. Şi nu mai este prietena mea de un an. Dacă prietenă a fost vreodată cuvântul potrivit.

— Am sărit peste informaţiile despre viaţa personală, spuse Brendel rapid. Ştiu doar că, la data măsurilor disciplinare luate împotriva dumneavoastră, aveaţi o relaţie.

Sunt gol, îşi spuse Wegener. Port o pereche de chiloţi, una de pantaloni raiaţi, o cămaşă, ciorapi, pantofi, dar sunt gol. Gol alerg prin pădure, alături de Brendel, şoferul de Benz. Gol stau în intrarea deprimantă şi privesc în sus spre cuibul de nebunii al Karolinei, care a fost odată cuibul nostru de nebunii. Gol trebuie să-mi salvez statul falit de la faliment. Gol le place celor îmbrăcaţi să mă vadă.

— Fosta dumneavoastră prietenă. Brendel ezită. Ea este femeia în care aveţi încredere?

— Cine mă citeşte atât de bine ar trebui să îmi spună *tu.*

— Atunci îmi pare rău pentru ce ai păţit, spuse Brendel.

— Şi mie îmi pare rău pentru ce am păţit.

Dacă mă mai bate acum şi prieteneşte pe umăr, se gândi Wegener, atunci îi umplu de lacrimi cămaşa asta de 350 de euro.

— Kayser nu îţi cunoaşte dosarul.

Wegener încuviinţă din cap.

— Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai spus asta.

La capătul urcuşului, drumul se bifurcă. Conducta rămase pe lângă drumul din stânga, cel din dreapta dispărea în iarba stufoasă, se curbă, deveni un mic luminiş pe care se afla o casă de lemn scundă şi prost îngrijită. Soarele îşi amintise brusc de datoria lui, apăruse de undeva şi transforma luminişul în imitaţia unei idile scandinave prost îngrijite. Se auzeau greierii. De pe pereţii de lemn ai casei se decojea vopseaua de un roşu-închis. Ţigle din muşchi uscat. Obloanele trase trebuie să fi fost cândva albe. Un buştean vechi de tăiat lemne putrezea lângă uşa de la intrare. Pe vremuri masă de sacrificiu, acum el însuşi victimă, se gândi Wegener. Mirosul de răşină care îl întâmpină era atât de puternic, de parcă cineva ar fi tăiat întreaga pădure.

— E frumos aici, zise Brendel. Şi pustiu.

— Poate că e tocmai ce-i trebuie unui om singuratic.

— Nu îmi dau seama care e treaba cu Hoffmann ăsta. Brendel scoase din buzunar punga de plastic cu cheile. Coliba asta nu se potriveşte cu locuinţa pe care o avea. Locuinţa nu se potriveşte cu slujba de grădinar. Slujba de grădinar nu se potriveşte cu scrierile lui politice. Scrierile politice nu se potrivesc cu o iubită în vârstă de douăzeci de ani. Şi nu se potriveşte nici faptul că iubita a dispărut.

— Şi conducta, spuse Wegener. Cu ce se potriveşte ea?

Brendel se întoarse spre conductă, o privi timp de câteva clipe, scutură din cap. Apoi scoase legătura de chei din pungă, evită câteva vrejuri de mure şi îşi croi drum peste luminiş spre uşa casei. Wegener rămase în urma lui.

O brigadă de păianjeni RDG-işti trebuie să-şi fi îndeplinit planul cincinal personal la cabana lui Hoffmann: pereţii pătaţi de lemn erau acoperiţi de plase strălucitoare. Brendel alese cheia cea mai veche şi cea mai lungă, orbecăi cu ea prin gaura cheii, o învârti. Mergea. O încuietoare trosni. Uşa se deschise cu un scârţâit uşor spre încăperea întunecată, de parcă cineva tocmai ar fi deschis-o pe dinăuntru. Aer stătut. Miros de plastic. Obloanele geamurilor pictau grilaje deformate pe podeaua cenuşie de LINOLEUM. Wegener recunoscu conturul unor fotolii, ale unei sobe de fier, schema unui dulap. Partea din spate a camerei era cufundată în întuneric. Nu era nimeni acasă.

Brendel îşi deschisese geanta, scoase din ea două costume de protecţie, mănuşi, pungi de plastic şi cameră de filmat. Eu sunt gol şi rămân gol, se gândi Wegener în timp ce îşi luau costumele

pe ei, iar Brendel e pe zi ce trece tot mai îmbrăcat, tot mai apărat, ăsta nu are doar o faţă impenetrabilă, are şi o rezervă nesfârşită de costume, costumul de comisar, costumul de camarad, costumul de competenţe, costumul de iubit al Karolinei.

— Era o poză de-a ei la dosar?

— Da.

Wegener simţi o împunsătură datorată faptului că Brendel înţelesese imediat despre ce era vorba.

— Bine făcută?

— Eu zic că da.

— Să plângi după o femeie poate fi iadul pe pământ, dar să plângi după o frumuseţe este camera medievală de tortură a iadului pe pământ.

— Să plângi după o femeie moartă e poate şi mai greu. Dar uneori e desigur şi mai uşor.

Wegener ridică privirea.

Brendel îşi închise fermoarul costumului de protecţie.

— Când sunăm după echipa criminalistică, să aducă şi un cleşte de tăiat fier. Ca să deschidem dulapul.

— Am să-i spun lui Frank.

— Martin, este important pentru mine să mă crezi.

Brendel îşi manevra încă fermoarul. Wegener îşi puse mănuşile.

— Nu am citit procesele-verbale de la interogatoriul tău. Şi nu vreau să crezi că le-aş fi citit.

Privirea lui Brendel rămase timp de o clipă aţintită asupra lui Wegener, apoi se întoarseră amândoi deodată spre drumul forestier.

Zgomotul făcut de motor se apropie, deveni tot mai puternic, un ţipăt de pasăre, un Phobos II alb cu dungi roşii ca la maşinile de raliu apăru din spatele trunchiurilor, hurducăi până la bifurcaţie şi frână brusc.

Wegener şi Brendel rămaseră nemişcaţi.

Maşina se holba la ei din două faruri duble, rotunde. Soarele se reflecta în parbrizul din faţă.

Apoi pocni transmisia. Marşarierul urlă. Roţile se învârtiră în gol. Un nor de praf crescu în doar câteva clipe de sub maşină şi se îndreptă spre trunchiurile copacilor ca o mică ciupercă atomică de culoare maro.

16

Ţărâna de Mecklenburg avea gust de pământ amar, îţi ardea ochii, devenea o pompă uscată de praf care îţi sorbea aerul din plămâni, se vâra peste tot, în urechi, în nas, în fiece por. Wegener văzu în faţa lui costumul alb de protecţie al lui Brendel alergând, un amestec bizar de astronaut şi sprinter olimpic, braţele îndoite se repezeau în ritmul alergării înainte şi înapoi, îşi văzu propriile picioare, doi cârnaţi de plastic care zburau în faţă, se pliau spre spate, loveau în pământul nisipos ca două ciocane lipsite de antrenament ale unei maşinării complet lipsite de sens, îi urla în cap marşarierul Phobos-ului care se refugia, urcând până la cele mai stridente sunete auzite vreodată. Costumul alb al lui Brendel se mişca în norul de praf ce creştea încontinuu, ca într-o băşică murdară: un alergător de fond pe o planetă deşertică, un şerif spaţial aflat în plină furtună de nisip, luptând disperat şi totuşi lipsit de şansa de a-şi atinge ţelul. Wegener simţi cum i se strângea stomacul, cum îi ardeau plămânii, cum cârnaţii de plastic alb de sub trunchiul lui amorţeau de la atâta efort, cum furtunurile astea bălăngănitoare îşi pierdeau ultimele puteri, cum începeau să paralizeze, refuzau să muncească, să facă picioarele capitaliste ore suplimentare, pulpele estice sigur nu, îşi îndepliniseră norma pe ziua în curs, erau în timpul lor liber, după ele potopul.

Brendel dispăru după cotitură, Wegener încetini. Se opri şi se aplecă în faţă. Îşi dădu seama că urmează că cadă. Umărul i se afundă în drumul nisipos ca într-un pat de pene, simţi înţepătura acelor de pin în obraz, mirosul de răşină reapăru brusc, gâfâitul asurzitor era propriul gâfâit asurzitor, nu mai inspira aer, ci ţărână, ţărâna era în el, în stomac, în artere, era astupat complet, un vierme de Mecklenburg care se lupta să ia aer, cu puţin timp înainte de colaps.

Apoi voma curse din el. Un val mare şi cald. Şi încă un val mare şi cald. Wegener simţi gust de cafea cu lapte, de acid din stomac, de con de brad, nisip, ciuperci şi pământ. Un al treilea val îşi făcu simţită prezenţa, îi ţâşni afară pe gură, de data asta mai slab, îl nimeri chiar pe el, i se prelinse pe bărbie puţind.

Stătea pe spate şi tuşea. Ochii îi lăcrimau. Poate chiar şi plângea. De la atâta efort. De la atâta lipsă de Karolina. Cunosc

asta, îşi spuse Wegener, că trebuie să fiu slab ca să devin şi mai slab. Că doar o mică tristeţe poate declanşa o tristeţe mai mare. Că trebuie să plâng pentru ceva, ca să pot plânge pentru Karolina. Că îmi doresc să mă vadă culcat aici, aşa slăbit, aşa pierdut, aşa prăpădit, să mă aleg măcar cu tandreţea anostă a milei, o privire compătimitoare măcar, care să semene puţin cu privirea plină de admiraţie şi de iubire de pe vremuri, pe care aş putea s-o confund pentru câteva clipe cu privirea de-atunci şi care ar fi de fapt doar verişoara degenerată, asocială a acestei priviri iubitoare de-atunci, dar mai bine verişorul degenerat şi asocial decât nimic.

Wegener înţelese brusc că nu avea să mai fie niciodată cu Karolina. Poate avusese nevoie de acest nor de praf, ca să poată vedea limpede. S-a terminat totul, s-a terminat de mult, n-o să mai fie niciodată nimic, spuse norul. Karolina n-o să se gândească niciodată la tine, dacă ar sta ea însăşi căzută, luptându-se pentru o gură de aer, spuse norul. Tu te-ai gândi mereu la ea, dar ea nu s-ar gândi la tine. Karolina s-ar gândi la altcineva. Şi dacă n-ar exista altcineva, nu s-ar gândi la nevoie la nimeni. Doar ca să nu trebuiască să se gândească la tine. Tu eşti mort, spuse norul, recunoaşte că pentru ea ai murit. Cunoşti adevărul. Tu eşti ăla care vrea mereu să cunoască adevărul şi adevărul ăsta îl cunoşti, dar nu-ţi place, deci îl ignori. Mă rog. Dar dacă ignori adevărul, atunci nici nu trebuie să-l cunoşti. Atunci poţi să te caci pe el de adevăr. Şi dacă te caci pe el, atunci poţi să-l laşi şi în pace. Sau ţii la adevăr, sau nu ţii la el. Dar atunci nu ai voie să faci diferenţe. Atunci nu se poate să nu ţii la adevărul tău personal, dar să ţii la cel de la lucru. Adevărul e adevăr. Adevărul e ceea ce nu poţi să schimbi. Adevărul se bazează pe fapte. Meseria ta e să descoperi faptele. Inclusiv faptele care te privesc pe tine. Închide dosarul Karolina Enders, cazul e rezolvat, vinovatul e căpitanul însuşi, martora este eliberată de orice răspundere pentru eşuarea relaţiei. Vinovatul nu primeşte totuşi nici o pedeapsă. E destulă pedeapsă faptul că e singur răspunzător de eşuarea relaţiei şi că stă acum întins pe pământ la Mecklenburg-Vorpommern şi vomită şi plânge.

La un moment dat se risipi praful. La un moment dat se opri şi tuşea. La un moment dat Brendel stătea aplecat deasupra lui, un om de nisip, care clătina doar din cap, fără să spună nimic. Wegener se simţea, de parcă acest om al nisipului tocmai l-ar fi învins.

*

— Alo?

— Domnul doctor Braun?

— Cine vorbeşte?

— Martin Wegener de la Comisariatul Poliţiei Populare Kopenick. Aveţi un minut pentru mine?

— Am şi două minute. Dar nu mai mult.

— Domnule doctor Braun, am fost alaltăieri la dumneavoastră…

— Vizitatorul doamnei Enders.

— Exact. Am auzit că vizita mea a produs agitaţie.

— Păi a fost o vizită cu legitimaţie de serviciu.

— Din pură obişnuinţă. A fost o vizită privată.

— Doamna Enders mi-a povestit. Am avut o scurtă discuţie.

— Sper că nu au fost neplăceri.

— Păi au fost nişte probleme. Suntem în toiul pregătirilor pentru Tratative. Câţiva colaboratori se pare că au reacţionat exagerat.

— Îmi pot imagina.

— Păi domnul Borgs a lămurit deja problema. Un coleg de-al dumneavoastră care a fost în dimineaţa asta la domnul doctor Moss.

— Da, în scopul unei investigaţii.

— Păi, atunci am lămurit problema. Domnule Wegener…

— Domnule doctor Braun, vă mulţumesc pentru timpul acordat.

— La revedere.

Wegener încheie convorbirea. Şeful Karolinei era un tâmpit, fără îndoială. Cu siguranţă un umflat cu bărbie dublă. Un birocrat de la energie, îndesat şi hipercorect. Poate informator. Poate nu. Poate ambii şefi ai Karolinei erau informatori. Doctorul Braun şi doctorul Moss. Iar primul doctor nu ştia nimic din ce făcea al doilea. Ambii doctori lucrau permanent pentru acelaşi lucru şi totuşi unul împotriva celuilalt. Doctoriceau prin lucrurile personale ale colegului. Se bănuiau cu schimbul. Acte ascunse, pe care celălalt trebuia să le caute. Făceau totul în dublu exemplar. Puneau la cale tertipuri şi piste false, erau permanent induşi în eroare şi induceau în eroare Stasi, cu tertipurile şi pistele false ale celuilalt, pentru că predau totul în mod nefiltrat, pentru că astfel un haos nesfârşit de invenţii şi adevăruri spuse pe jumătate ateriza pe mesele unor ofiţeri din conducere

suprasolicitaţi, care primeau o mie de informaţii contradictorii din o mie de surse, care la sfârşit aveau totul, faptele şi fiecare variantă imaginabilă şi fantastică a acestor fapte, care stăteau până la gât în fluxul de informaţii, ca nişte căutători neajutoraţi de comori şi trebuiau să fie atenţi să nu fie luaţi de val cu atâtea procese-verbale înregistrate şi copii şi notiţe şi poze şi evaluări. Câtă oboseală, se gândi Wegener. Ce stat obositor. În care nu există hârtie ca lumea de budă, dar există în schimb sute de arhivari bine plătiţi ai acestui haos inutil.

Bătăi la uşă.

Uşa de deschise, înainte ca Wegener să poată striga ceva. Înăuntru intră o cămaşă transpirată, Frankenstein privea chinuit de după gulerul ei. Freza lui betonată de Mefisto suferise în ultimele ore în mod serios.

— Nimic. Putem să ne luăm gândul.

Wegener îşi ridică picioarele pe birou şi îşi dădu seama prea târziu că devenea astfel un imitator al lui Borgs.

— Dacă aţi fi văzut măcar o parte din plăcuţa de înmatriculare. Frankenstein îşi şterse fruntea umedă cu mâneca. Dar dacă nu ştim decât că e vorba de un Phobos II alb, ce pot să fac?

— Un Phobos II alb cu dungi roşii ca la raliu.

— Din partea mea şi cu dungi roşii ca la raliu. Când aţi sunat voi, ăla era deja de mult dincolo de Rostock, cu tot cu dungile lui de raliu.

— Ţi-am spus că nu era reţea.

Frankenstein îşi trase un scaun spre masă şi se aşeză.

— Ne-am mai uitat o dată la hărţi, cu atenţie. Mai există un al doilea drum de acces spre cabană. De pe partea cealaltă, ca să zic aşa. Aparatul de navigaţie nu l-a indicat, pentru că nu este vorba despre o stradă, ci de un drum de câmp.

— Şi ogorul pe care am parcat noi nu era tot drum de câmp?

— Nu mă întreba. Strada asta, sau ce-o fi, face o curbă. Casa se află cam pe la mijlocul curbei. Din acel punct, bucla din stânga este, conform hărţii, un *drum de ţară.* Cea din dreapta se numeşte *drum privat. Drumul privat* este în navo, *drumul de ţară* nu este. Phobos-ul a venit deci pe drumul de ţară, iar acolo se pare că nu există barieră. Nu contează, las-o baltă. Lienecke m-a sunat adineauri, au terminat cu cocioaba. Nimic.

— M-aş fi mirat.

— Nu stăm prea bine.

— Aşa e.

— Am auzit că Brendel vrea să plece. Tocmai acum.

— Doar pentru o zi. Trebuie să raporteze la Bonn. L-au chemat la raport, n-are ce face.

Frankenstein părea sceptic.

— Hoffmann ar fi fost bun de Schily. Secretomanul perfect. Colegii lui de la Wandlitz nu m-au crezut nici acum că nu era grădinar şi că nu-l chema Emil.

— Poate că a fost într-adevăr un şef Stasi şi poate că l-a chemat şi Emil, spuse Wegener. În ţara asta orice e posibil. Asta e frumuseţea la noi: nu ne plictisim niciodată, lucrurile iau mereu o turnură neaşteptată.

— Apropo de turnură neaşteptată, ai fost deja să vezi gaura făcută de explozie? Trebuie să aibă conducte groase de gaz ăia din Prozzo.

— Tocmai voiam să trec pe acolo.

Frankenstein se duse la uşă.

— Aş vrea să te mai întreb ceva.

— Păi nici în rest nu mă întrebi dacă poţi să mă întrebi ceva.

Frankenstein încercă să îşi aranjeze cu o mână freza deteriorată.

— Tu ai încredere în ei?

— În Brendel şi Kayser?

— Exact.

Wegener lăsă să-i alunece picioarele de pe masă.

— Frank, eu m-am cam dezobişnuit să am încredere în cineva. Nici nu mai ştiu cum e asta. Pe cei doi îi ascult ce spun şi mi se pare rezonabil şi la obiect şi aşa mai departe, nu am motive să mă îndoiesc de ei. Dar dacă mi-ai mărturisi că tocmai sapi un tunel şi că într-o lună eşti dincolo, nu i-aş spune lucrul ăsta nici lui Brendel şi nici lui Kayser. Pur şi simplu pentru că nu poţi fi niciodată sigur sută la sută. Tu ştii asta, eu ştiu asta.

— Dar 99 la sută le acorzi.

— 89 la sută. Deci nota maximă. Tu nu?

Frankenstein îşi terminase de aranjat freza.

— Am observat doar că îl tutuieşti pe Brendel.

Wegener zâmbi.

— Şi crezi că tutuiala dovedeşte încredere?

— Tu nu?

— Nu. Eu cred că simplifică discuţia ulterioară pe tema încrederii trădate. *M-ai futut de la început până la sfârşit* nu sună la fel de aiurea ca *M-aţi futut de la început până la sfârşit.*

— Oricum, cinismul tău încă mai funcţionează, spuse Frankenstein ieşind, după care închise uşa cu multă atenţie.

Ţie ţi-aş spune, Karolina, se gândi Wegener, dacă Franky ar începe să îşi sape noaptea drum spre Berlinul de Vest, ţie ţi-aş spune, dacă l-aş fi legat pe Fischer-Hoffmann cu mâna mea de conducta de gaz, ţie ţi-aş spune tot, ţi-aş spune şi că încă te mai iubesc nebuneşte, că mă gândesc la tine când mă rad, când mi-o frec, când prăjesc ceva în tigaie, pentru că tot ce mă face pe mine sa fiu Martin Wegener a fost mai suportabil alături de tine decât alături de oricine altcineva. Împotriva voinţei mele, împotriva intenţiilor mele, împotriva tuturor principiilor te-aş încredinţa că poţi apela la mine întreaga ta viaţă, ca la o haină tricotată din anii ’80, pe care ai concediat-o pe termen nelimitat, care într-o zi nu a mai fost suficient de bună, care poate chiar te zgâria puţin şi care aşteaptă acum în dulap, răbdătoare, pentru că nu uita, îngerul meu energetic rece ca gheaţa, lucrurile de care te-ai despărţit devin tot mai frumoase pe cât se măreşte distanţa, înfloresc când se învechesc, devin atractive în timp ce aşteaptă, asta e şiretenia lor subtilă, brusc reapar şi sunt numaidecât irezistibile, pentru că îţi arată ceva familiar într-o lume care ţi se înfăţişează zilnic ca o nouă străinătate, sunt semnalul că eşti acasă, îţi oferă ocazia reîntoarcerii în toiul mersului neîncetat înainte, iar haina ta tricotată personală, căpoasă şi pentru toată viaţa sunt eu, Karolina şi îţi promit că voi fi totdeauna haina asta căpoasă a ta, încălzesc la nevoie şi rezist cât pot eu de bine, un singur lucru trebuie să îmi spui, ca să reuşesc: de ce m-ai minţit ieri, pentru prima dată de când ne ştim?

Wegener îşi luă minskul, deschise un MS, scrise *trebuie să te văd, încredere radicală în vremuri radicale* şi apăsă pe Trimite.

După care se uită ţintă la peretele din birou. Peretele avea două crăpături. O crăpătură mergea din dreapta de sus spre stânga jos. Cealaltă din stânga de sus până la mijlocul peretelui. Împreună, cele două crăpături făceau un ypsilon. Brusc, nu îşi mai putu lua privirea de la acest ypsilon. Pe acest ypsilon putea privirea lui să se sprijine, el însuşi putea să se odihnească uitându-se ţintă la acest ypsilon, putea să uite pentru o clipă de toată adunătura, de la Frankenstein până la Braun, de la Brendel până la Borgs, cu tot cu interminabilele întrebări pe care i le puneau alţii şi pe care şi le punea singur, goana asta continuă după răspunsuri, apoi după răspunsuri mai noi şi apoi după

răspunsuri şi mai noi şi aşa mai departe, în vecii vecilor.

Câteva minute mai târziu, când minskul vibră anunţând un MS, Wegener savură faptul că nu trebuia să se uite pe ecran şi că totuşi ştia răspunsul.

17

Wegener se concentră asupra propriei persoane. Verifică dacă simţea ceva. Poate satisfacţie. Sau dispreţ. Sau ceva atât de obscur ca mândria naţională. Dar nu găsi nimic. Nimic nu îl durea, nu îl îmboldea, nu îşi făcea simţită prezenţa. Se uita la uriaşa faţadă aurită, cu gaura din ea cât o casă, cu aceeaşi privire impasibilă cu care privise înainte crăpătura în formă de ypsilon din birou. Lumina reflectoarelor brigăzii tehnice punea accente orbitoare pe peretele auriu, bucăţi lungi de sticlă erau îndepărtate de pitici negri, reflectau în mod repetat şi orbitor luminile brigăzii, de parcă ar fi vrut să îmblânzească întregul Berlin cu semnale SOS întârziate. În basculante se suprapuneau bucăţi de beton, zdrenţe de ferestre cu gratii de sârmă, ţevi strâmbe. Resturi ale unui titan invalid. O macara îşi legăna braţul osos sus peste Palatul Republicii şi încrucişa coloanele strălucitoare ale domului de lumină, care creşteau spre cer, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Wegener se duse către zona izolată de poliţie, se cufundă în masa de privitori, care de treizeci şi şase de ore nu devenise mai mică, care se înnoia încontinuu, pe neobservate, care nu se micşora nici măcar noaptea, care încercuia magazinul de lumini cum şi-ar încercui o sectă şocată templul pângărit. În această mare de oameni domnea legea tăcerii. Aici totul fusese povestit deja de mult, fiecare frază auzită la ştiri fusese citată de prea multe ori, se golise de conţinut şi nu mai avea mare lucru de spus. Wegener se înghesui printre femei şi bărbaţi de toate vârstele, întregul popor apăruse în segmente reprezentative, dacă nu se făcuse o gaură în zid, atunci măcar una în Prozzo şi ce mai chestie, *Preţuieşte craterul în tăcere,* un joc pentru întreaga familie est-germană, recomandat de la 9 la 99 de ani. Bărbaţii în vârstă îşi purtau tot vechile ushanka, femeile bătrâne purtau baticuri şi căciuli tricotate, important era să aibă pe cap ceva care îi apără, în cazul în care mai cade o dată falimentul de

stat din cer. Tineretul se prezenta tot în imitaţii decolorate de blugi şi cu şepci de baseball contrafăcute, toţi punkerii arătau, cu frezele lor nefericite cu ţepi şi cu dorinţa lor îndârjită să pară neburghezi, la fel de ridicol ca în urmă cu treizeci de ani, nimeni şi nimic nu se schimbase, geci de piele cu ţinte, şosete de tenis în papuci şi sandale, haine din material sintetic şi geci din material plastic cu guler de blană. Wegener îşi dădu seama că era un membru cu drepturi depline al acestei adunări. Reprezentantul fracţiunii în pantaloni raiaţi. În acest loc şi în acest moment lucrul nu mai putea fi ignorat. Căzuse în propria cursă, făcând baia asta de mulţime. Acum nu îl mai salva nici cinismul şi nici poziţia de căpitan, nu îl salva gândul că ar fi absolut superior regimului ăstuia cu metodele lui de grădiniţă, cu contingentul de pâine cu zahăr şi comitetele de bice, nu îl salva propria imagine despre sine ca observator plin de batjocură, ca spirit critic şi invulnerabil imposibil de prins din cauza faptului că el însuşi decide ce îl atinge şi ce nu. Regimul te minte, îşi spuse Wegener, oamenii tăi te mint, tu însuţi te minţi. Eşti un minţit mincinos. Nu te poţi încrede nici măcar în Martin Wegener. Eşti ca bunica bondoacă din faţa ta, ca bătăuşul cu mustaţă de lângă tine, ca fetele pline de coşuri şi cu piept ascuţit din spatele tău, o rotiţă din angrenaj, un număr lipsit de nume, un dosar cu zece cifre, un deţinut oarecare în închisoarea… de mărimea unui stat şi nu există într-adevăr nici cel mai mic motiv să te consideri ceva mai bun sau mai independent.

Wegener înţelese deodată că toţi cei de faţă gândeau la fel. Că fiecare se vedea pe sine stând deoparte, se considera în sinea lui un spectator zâmbitor, un necetăţean care se refugiase în spirit peste râul Spree sau peste Marea Baltică şi care acum trăia în Vest, în oraşul Imaginar, judeţul Libertatea. Toţi cei care stăteau aici, întreaga republică, fiecare în parte reuşise de mult să facă trecerea, se despărţise de o veşnicie de ţară, de patrie, de visul despre societatea corectă, toţi cei din jurul său trecuseră deja de mult în exilul din minte, mergeau de ani de zile cu capetele golite pe străzile unsuroase, răpănoase, fărâmicioase, pline de gropi ale Berlinului, erau prezenţi doar cu trupul, tovarăşi golem, destinatari naivi de ordine, care nu mai făceau decât să scoată la plimbare pe capetele golite căciuli de blană, pălării de pâslă, baticuri. Ţara e goală, îşi spuse Wegener. Suntem un stat de strigoi.

Lângă el, un bărbat îşi scosese minskul din buzunarul

paltonului şi îl ţinea în dreptul burţii, un M7, constată Wegener, aşadar, individul era de la Securitate, de la guvern sau de la Robotron, sau nevasta lui era de la Securitate, de la guvern sau de la Robotron. Pe display se încărcă pagina, apăru capul imobil al crainicei Angelika Unterlauf, faţa îi zvâcni (tresări), deschise brusc gura şi rânji nemişcată spre cameră, apoi se încărcă transmisia în direct, sonorul era uşor decalat, *decis astăzi să simplifice în mod semnificativ şi să accelereze procedeul de acordare a cetăţeniei RDG pentru imigranţii din Republica Federală Germania* capul lui Unterlauf era din nou nemişcat şi totuşi vorbea mai departe, *în scopul de a face faţă numărului în creştere al cererilor de imigrare, a declarat un purtător de cuvânt al Biroului politic. Cetăţenii Republicii Federale, care doresc să îmbogăţească pe viitor societatea socialistă a RDG prin munca, solidaritatea şi ideile lor, vor fi ajutaţi în mod susţinut să realizeze schimbarea cetăţeniei în cadrul termenelor stabilite. Concomitent va fi înăsprită procedura de selecţie a cererilor de imigrare, iar suma de bani pentru întâmpinarea noilor cetăţeni din Germania de Vest va creşte din data de 1 ianuarie 2012 de la 850 la 1 000 de mărci.* Capul lui Unterlauf tresări, se clătină, se opri pe loc, *reglementarea este valabilă pentru toţi cetăţenii Republicii Federale Germania născuţi după anul 1970 şi care pot dovedi sau un angajament politic de stânga de lungă durată – ca în cazul actual al cunoscutului imigrant şi activist politic Horst Streicher – sau… lezarea demnităţii lor umane de către sistemul capitalist. Următoarele ştiri le puteţi urmări la ora 23.15, după reportajul realizat de Andrea Kiewel.*

Pe ecran flutura acum steagul Germaniei. Bărbatul îmbrăcat în palton nu opri transmisia. Se auziră primele acorduri ale imnului naţional. Wegener privi în sus. Brigada tehnică îşi mutase reflectoarele în direcţia palatului, se auzi corul, *ridicaţi dintre ruine,* din gaura neagră produsă de explozie brăzdau aerul fulgerele subţiri şi albăstrii ale aparatelor de sudură, se ridică fum, urmă un puternic scrâşnet metalic, stema ţării uriaşă şi înnegrită se lăsă în jos, rămase agăţată de cabluri groase de oţel sub braţul macaralei, bărbatul în palton puse imnul naţional la volum maxim, corul se umflă, *Ne-am înţeles să învingem vechile nevoi şi uniţi le vom învinge,* coroana neagră de spice cu ciocanul şi compasul plutea în faţa peretelui de aur scăldat în lumină, se legăna uşor de la stânga la dreapta, apoi urmă o smucitură şi stema urcă uşor către cer, urmărită de reflectoare,

Tineret german, aspiraţia cea mai înaltă a poporului nostru în tine se regăseşte, Wegener băgă de seamă că între timp cânta şi întreaga armată de golemi din jur, toţi, fără excepţie, întreaga piaţă Marx-Engels *cânta* textul lui Becher, acoperiseră de mult corul din minsk, arunca vers după vers în întuneric, le azvârlea pe urma ciocanului şi a compasului care urcau tot mai sus, bătrânii, punkerii, rătăciţii, învingătorii, fetele cu piept ascuţit, iscoadele, iscodiţii, toţi cântau din rărunchi privind ţintă spre cerul berlinez, pe care stema atârna acum între coloanele domului de lumini ca victima renăscută a unui incendiu, pentru a fi trasă apoi de macara metru cu metru înapoi, dispărând în noapte. Wegener simţi fiori pe şira spinării, simţi că nu crezuse niciodată povestea cu conducta de gaze, *Vei fi noua viaţă a Germaniei, iar soarele, frumos ca niciodată, va străluci peste Germania,* aici tocmai se răspândea următoarea minciună colosală şi se muşamaliza adevărul şi tot poporul îndobitocit stătea ca o turmă behăitoare direct în faţa căcatului aurit şi nu îşi dădea seama de nimic, continuau să meargă înainte şi să cânte, cum fac şi eu, îşi spuse Wegener, *iar soarele, frumos ca niciodată, va străluci peste Germania...*

— Trăieşti cam nesănătos.

— Serios? Karolina nu părea prea surprinsă. Cârnaţii de joi au fost opera ta.

— A fost un cârnat dublu, spuse Wegener.

— Din partea mea.

— Şi acum un wartburger mare cu şuncă şi doi brandenburgeri mici. Cu ăştia nu am de-a face.

— Bucură-te că nu am luat şi magdeburgerul cu preţ redus. Karolina se întoarse spre tejghea. Dacă ar veni măcar mai repede haleala, cad din picioare de la mirosul ăsta de varză. Şi să ştii că pe wartburger e brâncuţă proaspătă. Brâncuţa e sănătoasă.

— Brâncuţa e în maioneză, probabil nu mai mult de o frunză de wartburger, dacă nu şi mai puţin.

— Aiurea. Karolina arătă spre reclama luminoasă care înfăţişa o chiflă idealizată cu chifteaua în ea, aşezată într-un răzor de salată. Jumătatea de sus a chiflei avea desenaţi pe ea doi ochi veseli, două felii de brânză se curbau într-un zâmbet gălbui. Uite, scrie aici: Eu sunt şi cu brâncuţă proaspătă!

— Şi după propoziţia asta e o steluţă.

— Martin, steluţa mea. Karolina îşi arătă dinţii impecabili. Ţine-ţi gura, bine? Şi de fapt, ce s-a întâmplat?

Wegener trase aer în piept.

— Spune.

— Înainte de toate, trebuie să ştii că îmi pare rău.

— Spune mai departe.

— Am fost aseară la cimitir.

— Şi?

— Am vorbit cu tine la telefon şi nu erai acasă.

— Şi?

Wegener simţi că roşeşte.

Karolina îl privi.

— Nu vorbeşti serios, nu?

— Ce nu vorbesc serios?

— Ai văzut că era lumină la mine.

Wegener evită privirea Karolinei şi privi afişul reclamei. Wartburgerul îi zâmbea. Alături atârna un portret al lui S. Seifer, întemeietorul firmei BULETTO. Zâmbea şi mai unsuros decât mâncarea pe care o servea.

— Sunt dezamăgită.

— Îmi pare rău. Ţi-am spus deja.

— Martin! Am uitat dimineaţa să sting lumina din sufragerie! Când m-ai sunat, eram la minister, la masa de lucru! La ora unsprezece a venit taxiul, la douăsprezece fără zece am ajuns acasă şi am văzut că toată ziua arsese lumina, ştiu că nu este un exemplu demn de urmat, atunci când lucrezi la Ministerul Energiei. Mai ai şi alte întrebări?

Idiotule, spuse vocea lui Fruchtl.

E de două ori mai frumoasă când e furioasă, îşi spuse Wegener, iar eu sunt suspiciosul numărul 1, Josef, ce ai făcut din mine.

Bucură-te că eşti şi tu numărul 1 la ceva, spuse Fruchtl.

Karolina scutură din cap.

— Sigur, că şi am eu nevoie să îţi spun ţie poveşti! Pentru ce, de fapt?

— A fost o coincidenţă, Karo. Pur şi simplu trec pe strada ta când mă duc la S4 şi am văzut că arde lumina la tine.

Karolina privea ţintă la tava de plastic din faţa ei.

Wegener îi luă mâna.

— Te-ai ţinut de promisiune?

Karolina închise ochii. Arăta de parcă ar fi cunoscut răspunsul.

— Nu, spuse Wegener, nu m-am ţinut, pentru că greşesc tot ce se poate greşi, pentru că trebuie să fac o muncă a naibii de ingrată şi când mai intervine şi ghinionul sau politica, sau ceva, atunci lucrurile se întâmplă fără intervenţia mea.

Karolina strânse din buze.

— Karo.

— Martin. Stăm aici duminică seară într-o filială BULETTO, pentru că am uitat să sting lumina în propria sufragerie. Mă îngrijorezi. Pe mine nu mă mai priveşte, dar trebuie să îţi spun: te-ai schimbat de când a dispărut Fruchtl. Ai vedenii. Nu ştiu cum să mă exprim altcumva. Câteodată am impresia că devii paranoic.

— Câteodată am impresia că sunt de mult.

— Ironia ta nu îmbunătăţeşte situaţia.

— Asta a fost cinism.

— Un cetăţean al RDG care câştigă o excursie la televiziunea vest-germană, ăsta e cinism.

— Nu, asta e ironie.

— Nimic, spuse Karolina, nu e mai rău decât un atotştiutor incult.

— Nu ar trebui să fii atât de dură cu tine, Karo.

— Doi brandenburgeri, un wartburger cu brânză?

Tânărul mustăcios întrebă, de parcă nu le-ar fi auzit discuţia.

— Pentru mine, spuse Karolina. Wartburgerul este cu brâncuţă proaspătă?

— Brâncuţa este în maioneză.

— Numai în maioneză?

— Vedeţi că scrie peste tot.

— Ce vedeţi acolo, pe prostia aia de afiş?

Mustăciosul îşi luă inima în dinţi.

— Un wartburger cu brânză decorat cu salată. Dar este doar o propunere de mod de servire.

— Atunci vă rog să-mi serviţi chestia asta exact aşa.

— Îmi pare rău, dar nu se poate.

— Prin urmare, îmi propuneţi *mie* să îmi servesc *mie însămi* wartburgerul în acest mod?

— Pe afiş scrie că…

— Mă găseşti acum şi cu brâncuţă proaspătă, spuse Karolina. Asta scrie.

— Textul de după steluţă spune că…

— Ce spune textul de după steluţă? Din păcate nu mi-am luat

microscopul electronic cu mine.

— Că brânza este brânză surogat, spuse Wegener, carnea conţine doar în proporţie de 25% carne de vită, grăsimea vegetală poate conţine urme de şuncă, iar chiflele sunt făcute cu înlocuitori de zahăr produs în ţări socialiste, eu aş spune că în Cuba.

Mustăciosul dădu din cap nefericit.

— Ah, uitaţi ce-am spus. Karolina făcu din mână un semn a lehamite. Dar să nu îndrăzniţi să-mi uraţi poftă bună.

Mustăciosul se făcu mic.

— Se pare că totuşi nu sunt aşa paranoic, spuse Wegener.

— Pe jumătate paranoic e şi mai rău, expertule în texte cu steluţă. Ce o să faci mai departe? Karolina despachetă unul din brandenburgeri, îl privi sceptică şi muşcă din el. Vorbeşti cu mine despre asta?

— Cu cine altcineva?!

Karolina mestecă, înghiţi.

— Fireşte că a fost un şoc faza cu Josef. Este absolut normal să cauţi o explicaţie. Dar explicaţia nu constă în faptul că în spatele fiecărei lumini uitate aprinse se ascunde câte o conspiraţie.

— Este meseria mea, spuse Wegener, să văd în spatele fiecărei lumini aprinse câte o conspiraţie.

— Atunci schimbă macazul după ora 18.

— Sigur, am maneta montată în dos.

— Dispariţia lui Josef şi apoi despărţirea noastră. Toate în acelaşi timp. Karolina puse pe tavă burgerul început. N-ai depăşit încă lucrurile astea, Martin. Nu le depăşeşti nici acum.

Cât de dură a devenit, se gândi Wegener, cât de radicală, de nemiloasă.

Mie unuia mi-au plăcut mereu amazoanele astea reci ca gheaţa, spuse Fruchtl, ce poate fi mai excitant decât o femelă alfa triumfătoare, brutală şi frumoasă de pică, căreia să i te poţi arunca la picioare, Martin, care poate face cu tine ce vrea, să te snopească, să te iubească, să îţi arate ea ţie, stăpâna ta personală, plăcerea de a fi asuprit nu este recunoscută nici acum, câte generaţii nu au visat să fie subjugate odată şi-odată de o tânără dictatoare şi nu iar de un tiran din ăsta uscat…

Josef. *Te rog.*

— Mie mi-a fost mai uşor, pentru că eram atât de supărată pe tine, spuse Karolina.

— Ştim amândoi cine e vinovatul.

— Sindrom de stres posttraumatic. Ai auzit vreodată?

— Sigur. Mă trezesc în fiecare dimineaţă cu el.

— Tu ţi-ai pierdut încrederea în omenire. Karolina îi băgă mâna în păr cu atâta putere, încât îl duru. Mâna îi alunecă pe obraz, îl mângâie timp de zece secunde, căzu înapoi pe masă. Asta este problema ta.

Wegener simţi cum îl paralizează dezmierdarea brutal-tandră a Karolinei. Voia să răspundă ceva, dar nu ştia ce.

Karolina îl privi în ochi.

— Du-te la medic.

Wegener o privi ţintă.

— Vorbesc serios. Care e ultima halucinaţie care ţi-a trecut prin minte? După ce ai presupus că mă obosesc să te mint în mod categoric privitor la locul în care tocmai mă aflu?

— Nu am spus că mă minţi.

— Bineînţeles că ai făcut-o.

Wegener ridică din umeri. De la tejghea se auzeau voci. Mustăciosul discuta cu mai mulţi clienţi agitaţi, care arătau insistent spre monitoarele cu oferte.

— Încă unii care au crezut în trucul cu salata, spuse Wegener.

— Nu schimba vorba, spuse Karolina. Spune-mi. Ce-ţi mai trece prin capul ăla bolnav?

Mustăciosul apăsă acum pe butoanele telecomenzii, burgerii dispărură de pe ecrane, apărură ştirile serii, Michael Illner privi iritat în camera de filmat, apoi într-o parte, apoi din nou în cameră.

— Dacă îţi spun, mă trimiţi la nebuni.

— Martin. Karolina scutură capul. Luă restul de brandenburger şi îl băgă în gură. Tocmai ţi-am explicat…

Pe ecran apărură imagini din Piaţa Palatului, sonorul era deodată mult prea tare, mult prea isteric, *purtătorul de cuvânt al Şefului Poliţiei din Berlin a declarat oficial că explozia care a deteriorat ieri-dimineaţă în mod semnificativ Palatul Republicii şi Sala Adunării Naţionale nu s-a datorat unei conducte defecte de gaze, cum s-a presupus, ci unui act terorist.*

Karolina se înecă. Se întoarse tuşind spre tejghea.

În primele comentarii făcute, membrii Biroului Politic s-au declarat a fi consternaţi şi îngroziţi de faptul că terorismul, care bântuie în lumea imperialistă de ani de zile cu furie constantă, a lovit acum şi republica noastră.

Wegener se ridicase şi o bătu pe Karolina pe umăr, tuşea ei

deveni şi mai puternică, printre accese încercări disperate de a lua aer, inspiraţie lacomă, neajutorată, un preafrumos peşte roşu pe care un şnur invizibil de undiţă îl trăsese din apa caldă a Mărilor Sudului pe malul stâncos al realităţii.

Clienţii tarabei de BULETTO se înghesuiră muţi spre monitoare.

Până la această dată, atentatul nu a fost revendicat. Pentru a nu periclita cu nici un chip investigaţiile, Ministerul de Interne a instaurat de îndată blocajul informaţiei într-o primă conferinţă de presă, purtătorul de cuvânt al poliţiei a dat asigurări că instituţiile autorizate vor face totul pentru a clarifica substraturile acestui laş atentat. Poliţia a lăsat deocamdată deschisă întrebarea dacă aşa-numita brigadă Burger, o grupare ilegală care a atras atenţia asupra sa în trecut prin expedierea unor scrisori de ameninţare, s-ar putea afla în spatele atacului.

Tuşea Karolinei se mai calmă. Îl privi pe Wegener cu ochi umezi, apoi icni, se cabră şi vomită branderburgerul într-un şuvoi elegant pe podeaua alb-neagră de la BULETTO, carne în amestec mestecată, terci de chifle cu înlocuitori de zahăr, bucăţi de surogat de brânză, şuncă cu slănină, acid din stomac stropiră picioarele mesei, ale scaunelor şi ale lui Wegener. Wegener o ţinea pe Karolina de la spate, o mângâia pe cap, îi săruta casca parfumată a părului, în timp ce ea scuipa, se încorda, scuipa, un fir lung de salivă îi atârna din gură şi se balansa, fără să se desprindă, sub faţa care zvâcnea, nu ai dreptate, nor de praf nenorocit de la Mecklenburg, îşi spuse Wegener şi Karolina se gândeşte la mine, atunci când vomită, amândoi ne gândim unul la altul când vomităm, indiferent dacă o facem pe drumuri de ţară sau la fast-food, ţinem strâns rândurile, chiar dacă vremurile sunt grele, chiar dacă luminile din sufragerii ard, oameni ca Fruchtl dispar şi bombe marca Burger explodează, pe noi nu ne poate despărţi nici măcar o despărţire, pentru că suntem Martin şi Karolina, ediţia socialistă a perechii clasice de îndrăgostiţi, care *trebuie* să fie nefericită, pentru că doar sentimentele reprimate pot deveni cu adevărat mari, pentru că poveştile cu happy-end ne plictisesc, sunt lipsite de elementul tragic, pentru că în statul ăsta de căcat treapta cea mai înaltă a conştiinţei unei relaţii nu o constituie sexul senzaţional sau fidelitatea transparentă, sau căsnicia eternă, cunoaşterea a ceea ce te aşteaptă, evitarea oricărei alte surprize, siguranţa de a-ţi cunoaşte deja viitoarele dezamăgiri.

— Ultima halucinaţie care mi-a trecut prin mintea mea bolnavă, şopti Wegener la urechea drăguţă care se ivea chiar în dreptul gurii lui dintre firele roşii de păr, chiar voia să îmi spună că în cazul exploziei de la Prozzo este vorba de fapt de o bombă…

Icnetele Karolinei se transformaseră deja într-un geamăt.

Luni, 24 octombrie 2011

18

Silueta masivă a lui Bluhdorn se prăbuşi peste pupitrul vorbitorului, capul i se lăsă în pieptul lat, cercul strălucitor de piele al craniului pleşuv privea acum fix spre publicul din Auditorium Maximum precum Kosmos-Kali, extraterestrul fără ochi din reclama la apă Margon: o bilă de culoarea pielii lipsită de orice organ de percepţie, cu o coroană cenuşie, tunsă scurt, în jurul feţei inexistente. Vocea insinuantă de urs, care curgea ca o supă din difuzoarele din tavan şi care umplea sala ca un sirop acustic cleios, nu putea proveni cu nici un chip de la grăsanul ăsta teatral care tocmai uriaşe timp de o oră întreagă, spre sfârşit roşu ca racul, năduşit, gesticulând sălbatic în faţa unei studenţimi împietrite care se făcuse tot mai mică pe scaunele rabatabile de lemn şi *de aceea, tovarăşi şi tovarăşe, depinde de voi. A depins mereu de voi, în ultimii 60 de ani. Noi, cealaltă Germanie, cea de Vest, noi ne-am făcut vinovaţi, am ales o cale greşită atunci, într-un timp în care nu mai ştia nimeni ce este rău şi ce este bine. Condamnaţi-ne pentru asta. Dar condamnaţi-ne cu inima generoasă a fraţilor şi surorilor care ştiu cum să ierte. Condamnaţi-ne ca pe o familie din acelaşi popor, care în final rămâne unită, indiferent de lucrurile care s-au întâmplat pe parcurs. Pentru că nu există alternativă la familie. Pentru că nu există alternativă la popor. Pentru că pierderea poporului ar însemna ca toţi să piardă absolut totul Să nu pierdeţi niciodată din vedere faptul că o coincidenţă istorică ne-a împărţit în două tabere diferite. Noi am fi putut fi voi – şi voi aţi fi putut fi noi.*

Faptele nu pot fi schimbate. Omul nu poate influenţa trecutul, oricât şi-ar dori. Dar viitorul se află în fiecare secundă în mâinile noastre. În mâinile voastre! Dacă veţi întoarce spatele socialismului, atunci disperarea, credinţa şi durerea mamelor voastre, a taţilor şi a bunicilor voştri au fost în zadar, atunci decenii de luptă socialistă au fost în zadar şi credeţi-mă, chiar dacă am dus această luptă de cealaltă parte a graniţei, ştiu cât

de dură şi plină de lipsuri a fost lupta pentru voi şi pentru familiile voastre, ce lovituri v-a adus, câtă nedreptate şi câte şicane a trebuit să înduraţi înainte de Reînvigorare. Şi mai ştiu că în ultimii douăzeci de ani v-aţi fi dorit schimbări mai rapide, reforme mai radicale, ştiu că sunteţi nerăbdători şi vă întrebaţi cât mai trebuie să dureze până veţi duce în sfârşit o viaţă care să vă permită toate libertăţile pe care se spune că le-am gusta în Vest deja de mult.

Dar nu vă lăsaţi înşelaţi. Noi, vesticii, suntem adevăraţii sclavi ai ultimelor şase decade ai erei noastre, noi suntem cei neliberi, cei asupriţi. Avem voie să călătorim, da, avem voie să cumpărăm ce vrem, evident, BMW-ul numărul trei, ceasul numărul şapte, perechea numărul cincizeci de pantofi italieneşti, dar cu ce preţ? Să nu credeţi că majoritatea oamenilor pe care i-aţi invidiat mereu sunt fericiţi. Să nu credeţi că aceşti oameni duc o viaţă împlinită pe plajele din Mallorca, prin malluri şi în faţa televizoarelor lor gigantice care sunt la fel de plate ca tot ce arată, oglinzi de 55 de ţoii ale sufletelor lor pierdute, umplute până la margini cu paiaţe precum Mario Barth şi Tine Wittier şi Carmen Nebel, cu gunoaie americane, totul repede-repede şi meschin, televiziune fast food, în care ingurgitarea şi expulzarea devin un proces simultan, o searbădă abatere a atenţiei de la propria existenţă mizerabilă, un stadiu preliminar al matricei, căutat cu propriul deget pe telecomandă. Aceşti telespectatori zombi sunt slugile capitalului, aflaţi în continuă goană după mai mult şi apoi şi mai mult, dorindu-şi cuminţi ceea ce primesc gata dumicat în gură de la calupurile de reclame, plătind cu propria libertate, prizonieri într-o roată de hamsteri a simbolurilor statutului şi a plăcerilor surogat. Fac datorii mai mari decât pot să ducă, sunt incapabili să îşi strunească lăcomia, victime dependente ale superficialităţii şi poate toate aceste lucruri ar mai fi acceptabile, ar intra poate toate sub autarhia individului care are dreptul să se facă pe el însuşi nefericit, însă, tovarăşi şi tovarăşe: eu am trăit în această casă de nebuni, nu pentru că aş fi vrut-o, ci pentru că voiam să o schimb şi am văzut de mii de ori ce face capitalismul din oameni – îi tâmpeşte, le suge restul de creier cât bobul de mazăre şi pune bunurile materiale, mereu aceleaşi nimicuri, zeu necioplit al banilor în locul a ceea ce contează. Ucide compasiunea, conştiinţa dreptăţii, dorinţa de a cunoaşte adevăratele valori, ucide până şi buna-cuviinţă şi astfel ucide în final omul însuşi. Nu milionarul îşi ajută vecinul ajuns la

nevoie, vecinul aflat la nevoie îl ajută la nevoie pe milionar. În timp ce milionarii nu se ajută nici între ei... Pentru că sunt cu toţii nişte dogari, egomani orbiţi, care ar prefera să bată în cuie şliţul prin care bancomatul le scuipă banii. Pentru că pentru ei, pentru milionari, necazurile săracului au devenit de mult prea abstracte, prea depărtate pentru ca ei să le mai înţeleagă, grijile unei specii complet diferite, problemele unei planete străine. Banul transformă omul într-un android mărginit, care îi consideră pe ceilalţi androizi mărginiţi. Cuvinte goale: drepturile săracului, cuvinte goale: îndatoririle bogatului, a tradus Luckhardt. Solidaritatea există doar între cei asemenea. Ne putem dori ca lucrurile să stea altfel, dar nu stau altfel şi nu o vor face nicicând.

Şi de aceea avem nevoie de socialism. Nu pentru că urâm libertatea într-atât, încât nu i-am lăsa pe idioţi să-şi savureze idioţenia, să-şi irosească singura viaţă pe care o au, haideţi, le mai strigăm încă veseli şi plini de speranţă, fuga fuguţa, omorâţi-vă şi prăpădita de minte pe care o mai aveţi, omorâţi-vă stima de sine, omorâţi-vă viitorul, omorâţi-vă, egoişti inculţi ce sunteţi, animale cu capacitate de vorbire limitată, colecţii revoltătoare de organe, cu cât precariatul spiritului îşi toceşte celulele specializate, cu atât mai repede vine moartea care vă eliberează pe toţi în aceeaşi măsură, duceţi-vă, transformaţi-vă într-o masă biologică din care obţinem mai multă căldură decât aţi dat voi celorlalţi în întreaga viaţă. Nu din milă luptăm noi pentru sărmanele suflete, aşa cum o fac superstiţioşii şi mai sărmani, ci pentru că prostia proştilor ne priveşte şi pe noi! Pentru că prostia aceasta face o gaură în barca noastră germană şi ne trage pe toţi în jos, în abisul unei existenţe animalice, inutile, lipsite de demnitate. Pentru că face imposibilă societatea în care am vrea să trăim. Pentru că această societate există numai întreagă sau nu există deloc, ea există doar cu participarea fiecăruia – sau e sortită pieirii.

Şi de aceea ne amestecăm. De aceea ne permitem să judecăm viaţa concetăţenilor noştri, de aceea îi îndemnăm să îşi schimbe comportamentul, de aceea trebuie să suportăm consecinţele când cineva vrea să ne saboteze proiectul. În Cer mania de Vest, capitalismul a produs sute de mii, milioane de asemenea homunculi, preoţii lor se numesc Oliver Geissen şi Andy Borg sfinţii lor sunt Tommy Hilfnger şi Steve Jobs, viaţa lor nu cunoaşte lipsurile şi de aceea nu cunoaşte compasiunea faţă de semeni, nu mai luptă decât pentru ei înşişi şi pentru veniturile

lor de burghezi, nu au făcut niciodată nimic pentru alţii, nu au fost în toată viaţa lor nici măcar o singură secundă umaniști, vor să îşi trăiască viaţa şi vor divertisment, vor în gură o pulpă de pui şi la braţ o metresă care să le mângâie scrotul cu pene lung de păun, sunt animale sătule şi obosite, sule blegi din ţara promisiunilor, care ar permite oricând următoarea domnie fascistă pentru că, în degenerarea lor comodă, necazurile propriei lor istorii le-au devenit atât de străine, pe cât s-au înstrăinat de originea rasei lor.

Şi există care s-au trezit. Cei care s-au tras de propriul păr din noroiul dezumanizării şi al tâmpirii, care au îndrăznit să deschidă ochii şi să-i ajute şi pe alţii s-o facă. L-au lăsat pe bărbatul din Baden, cel din scaunul cu rotile, să îşi facă bagajele negre şi l-au trimis la azilul de bătrâni, au votat cu vechiul noul, venerabilul partid şi după sforţări de ani de zile au ales în sfârşit în persoana lui Oskar Lafontaine un cancelar care nu şi-a dorit această funcţie din pură sete de putere, precum ceilalţi, care nu este unul dintre fuduli, dintre cei îndrăgostiţi de propriul eu, care nu vrea să se audă pe sine însuşi vorbind la televizor şi pe scena partidului, nu este unul dintre cei care îşi expun afişele peste tot doar ca să se privească singuri în ochi când merg cu maşina prin ţară, pentru că îşi consideră ochii ca fiind cei mai frumoşi din întreaga republică, pentru că nu se mai satură de propriul portret. Oskar Lafontaine, doamnelor şi domnilor, a rămas om. Iar acest om i-a trezit pe germanii de Vest, scuturându-i.

Întâi a dat un semnal, redirecţionând SPD-ul: forţele instituite nu mai schimbă aici nimic!

Apoi a cooptat poporul în politica sa, a ocupat autostrăzile şi aeroporturile, a blocat infrastructura, a mobilizat masele, a înjumătăţit băncile, a electrizat proletariatul politic, a încolţit guvernul, l-a constrâns să regândească, să insufle democraţiei ofilite viaţă nouă – pentru că noi, muncitorii care gândim, la fel cei care gândesc precum muncitorii mai suntem încă – din fericire – majoritari şi în Vest.

L-am adus pe Lafontaine de la 2,6 de procente, câte avea în 2003, la 18,3 procente în 2007 şi la 33,1 procente în 2011. Am reuşit să facem primul pas în depăşirea capitalismului, dar, dragi tovarăşi şi tovarăşe: doar primul pas. Drumul până la ţel este nesfârşit de lung, la latitudinea noastră, pâslă este mai tare decât oţelul, reorientarea unui sistem economic înţepenit este de durată, cunoaşte regrese care ne solicită întreaga răbdare.

Lafontaine depinde încă de coaliţia cu paiaţa care este Claudia Roth şi băieţii ei verzi, care blochează toate hotărârile decisive, care se declară de partea dreptăţii, dar nu se ţin de cuvânt atunci când este vremea să treacă la fapte. Progresul nostru este fragil.

De aceea sunteţi voi aşa importanţi: Noi cei din Vest avem nevoie de o ţară spre care să putem privi cu admiraţie. Lafontaine trebuie să le ofere oamenilor săi un model demn de urmat. Pe drumul plin de obstacole care-l aşteaptă, trebuie să poată arăta spre perseverenţa voastră, trebuie să aibă şansa de a-i întreba pe oamenii de dincolo: vreţi să renunţaţi deja, iar fraţii şi surorile voastre din Est rezistă de 62 de ani? Dacă aruncaţi prosopul, atunci îl aruncaţi şi pentru noi. Atunci toată Germania aruncă la gunoi socialismul şi odată cu el lucrarea de-o viaţă a generaţii întregi de socialişti şi comunişti sinceri, atunci se va putea spune: ideea socialistă nu funcţionează, vedeţi doar că a dat greş, mai există RDG-ul sau nu mai există? Voi sunteţi asigurarea noastră de viaţă. Şi noi suntem a voastră prin plăţi în valută, prin acorduri de tranzit, prin sprijinirea economiei. Şi putem învăţa unii de la alţii. Haideţi să îmbunătăţim în continuare socialismul, haideţi să înlăturăm ultimele greşeli, haideţi să desăvârşim lucrarea istorică, care a început după al Doilea Război Mondial şi care mai sună şi astăzi aşa: nu mai vrem niciodată fascism, nu mai vrem niciodată război, vrem în schimb egalitate de şanse, dreptate socială, pace şi – în sfârşit, dragi tovarăşi şi tovarăşe – în sfârşit libertate adevărată!

Bluhdorn ridică apoi capul şi privi cu faţa lui cărnoasă şi roşie ţintă spre publicul care începu să aplaude ezitant, prinse apoi curaj, deveni tot mai gălăgios, până când aplaudă cu putere.

Wegener îşi privi minskul care aştepta pe micuţul pupitru rabatabil din faţa lui. Displayul lumină. Wegener apăsă pe tasta de deblocare. *Frank Stein v-a trimis un MS: Vă rog sunaţi-mă. Vorbit cu femeia de serviciu, fata din poză este fiica lui Hoffmann: Marie Schutz!* Studenţii aplaudau tot mai puternic. Se ridicară aplaudând în picioare. Se porni un ropot sălbatic care îl conduse pe Bluhdorn afară din Audimax şi nu se stinse nici după acesta dispăruse deja.

Wegener privi spre Kayser. Îl văzu atârnând cu gura pe jumătate deschisă pe scaunul lui rabatabil şi sforăind.

— A suferit? Bluhdorn îşi scosese cămaşa udă de transpiraţie

şi stătea acum la bustul gol pe un scaun fără spătar. Burta îi era o minge medicinală umflată, care ajungea până deasupra pulpelor. Părul închis la culoare al mingii forma spre mijlocul burţii un tiv negru şi se târa peste buric până la curea. În lumina rece a sălii de conferinţe, bărbatul arăta ca o gorilă de pe care picura apa, blana de pe spate îi creştea peste umeri ca o pajişte cu iarba netunsă, Wegener văzu smocuri de păr în nări, smocuri de păr în urechi, smocuri de păr pe degete, tufiş negru care îi făcea poftă să aprindă un aruncător de flăcări care să pârjolească tot. De pe fruntea lui Bluhdorn, sudoarea îi picura pe pantofii eleganţi şi pe podeaua cenuşie de linoleum.

— Presupunem că a murit imediat, spuse Wegener. Ca la o execuţie. La fel de brutal, dar la fel de repede.

Bluhdorn încuviinţă din cap.

Wegener îi lăsă câteva secunde.

— Aţi fost prieteni?

Bluhdorn dădu din cap în continuare.

— Am fost. Dar e mult de atunci.

— V-aţi certat? întrebă Kayser.

Bluhdorn ridică privirea.

— Nu, de ce? Albert a emigrat în RDG, iar eu l-am admirat mereu pentru asta. Am avut contact epistolar regulat şi după Reînvigorare. Până când Krenz a închis zidul la loc. Albert s-a retras de tot după aceea.

— V-a evitat şi pe dumneavoastră.

— Pe toţi, după câte ştiu eu.

— Când anume aţi auzit ultima oară de el?

Bluhdorn ridică din umerii lui păroşi.

— Probabil mi-a scris de Crăciun prin 1991 sau aşa. Nu găsiţi multă lume care să vă poată spune câte ceva despre Albert, aşa-i? M-am gândit eu.

— Cum l-aţi descrie?

Faţa de carne zâmbi.

— Inteligent. Hotărât. Vizionar. Calculat. Cult. Curajos. Socialistul cel mai convins din câţi am cunoscut eu. Şi cel mai convins luptător pentru libertate.

— Poate ar fi trebuit să-l luaţi de bărbat, spuse Kayser.

— Atunci am fi arătat ca Stan şi Bran, zise Bluhdorn zâmbind. Ce face de fapt un funcţionar din Vest, ca dumneavoastră, în spatele zidului?

— Şi ce face un doctor din Vest aici?

— Asta aţi şti, dacă aţi fi fost treaz în timpul discursului meu. Bluhdorn îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu cămaşa făcută ghem. Eu am ochi de vultur, domnul meu. Văd până şi în viitor.

— Vedeţi socialismul şi credeţi că e viitorul, spuse Kayser. Este o diferenţă.

Bluhdorn se ridică, luă o poziţie aproape de drepţi şi merse la masa pe care se afla geanta lui de voiaj.

— Albert era geniul la Heidelberg. Nu doar că putea analiza politica retroactiv, asta pot toţi, dar Albert numea deciziile incorecte, înainte ca acestea să fie luate. Limpede ca cristalul. Şi avea aproape de fiecare dată dreptate.

— Pentru că era mai isteţ decât alţii?

— Mai isteţ era oricum. Bluhdorn îşi îndesă cămaşa transpirată într-o pungă de plastic şi scoase una nouă din geantă. Dar în primul rând era două lucruri: un umanist colosal şi un strateg colosal. Înţelegeţi ce spun? Melanjul? El ştia ce vor oamenii, pentru că putea gândi ca ei. Şi ştia ce trebuia făcut pentru a îndeplini dorinţele oamenilor, deoarece calcula multidimensional şi nu trecea nimic cu vederea, doar pentru că la prima vedere poate că deranja. El şi-a adaptat teoria în funcţie de fapte şi nu faptele în funcţie de teorie. Până când s-a potrivit totul perfect. Puteţi să căutaţi mult timp până găsiţi printre cercetători încă unul care să fie atât de sincer cu sine însuşi.

— Domnule doctor Bluhdorn. Kayser se lăsă să cadă pe unul din scaunele uzate. Dacă Albert Hoffmann ar fi fost un oracol, atunci ar mai fi trăit.

— Credeţi? Eu mă aşteptam să fi murit deja de mult.

Wegener se aşeză pe scaunul care se eliberase.

Privirea lui Bluhdorn căută în zadar un alt scaun în camera goală.

— Oamenii care susţin idei politice noi trăiesc întotdeauna periculos în dictaturile de partid. Albert nu a venit aici pentru că nu ar fi dus o viaţă confortabilă dincolo, vă daţi seama. Ci pentru că voia să intervină, să participe în mod activ, să-şi demonstreze capacităţile. Nu mai voia să practice o ştiinţă ulterioară, o ştiinţă în care poţi să faci pe deşteptul din simplul motiv că lucrurile despre care vorbeşti s-au petrecut deja, ci voia practică, progres, fapte, voia să democratizeze socialismul. În anii dinaintea Reînvigorării a fost cel mai apropiat tovarăş de drum al lui Egon Krenz.

— A fost doar unul dintre numeroşii lui consilieri, spuse

Wegener.

Faţa cărnoasă a lui Bluhdorn deveni batjocoritoare.

— De la cine vă primiţi informaţiile, domnule căpitan? De la Securitatea Statului?

— Ar fi frumos, spuse Kayser.

Wegener îşi puse minskul pe dictare şi privi muntele de carne din faţa sa. Acesta îşi săltase partea dorsală considerabilă pe masă şi trona acolo ca un Buddha. Continua să ţină cămaşa nouă în mână. Acest Buddha nu blufa, se vedea pe el. Bănuia că este prima lor sursă adevărată.

— Mai vreţi să ştiţi ceva? întrebă sursa.

— Cum s-a transformat Hoffmann dintr-un profesor vest-german într-un strateg politic est-german?

— Publicaţiile sale pe tema posteritatismului au făcut vâlvă pe la sfârşitul anilor şaptezeci. Şi în RDG. Cineva de la Humboldt l-a recomandat unui Secretar de Stat din cadrul Biroului Politic, acesta l-a contactat, iar la începutul anilor optzeci, Krenz l-a adus încoace.

— Ca pe un fel de consilier special.

— Oficial ca profesor de marxism-leninism. Neoficial ca strateg personal, integrat în grupul consilierilor.

— Şi care era mai exact sarcina lui Hoffmann?

— Viitorul RDG-ului. Viitorul socialismului.

— Deci ce trăim noi azi, spuse Kayser.

Pe faţa lui Bluhdorn nu tresări nici un muşchi.

— Ceea ce trăim noi azi nici nu aţi recunoaşte, dacă Albert Hoffmann l-ar fi consiliat pe Egon Krenz şi după 1991.

— Şi atunci de ce a renunţat? întrebă Wegener.

— Krenz nu era omul potrivit pentru viziunile lui Hoffmann. La început a colaborat. Dar după aceea l-a părăsit curajul şi a ieşit la iveală politicianul din el. Veşnica frică de a nu pierde puterea. Nu-i de mirare, înaintea lui Albert, Egon a avut doar mentori puţin valoroşi.

— La ce viziuni vă referiţi?

Bluhdorn ridică din sprâncene.

— Ce viziuni? Toate viziunile lui! Credeţi că Egon Krenz are sau a avut vreo idee cum să urnească din loc căruţa RDG-istă chiar şi un singur milimetru, în mizeria pe care i-au lăsat-o Ulbricht şi Honecker şi toate băbătiile alea bătute în cap? Proiectul cel mai important al lui Albert a fost deschiderea zidului. Doar v-am spus, el gândea ca omul de rând. Şi ştia că

socialismul nu va putea funcţiona niciodată dacă închizi poporul ca să-l obligi să fie fericit. Cum vă educaţi copiii? Îi ameninţaţi că-i închideţi în casă, ca să-şi mănânce spanacul, sau le promiteţi o oră în plus la televizor? Cretinii ăştia de politicieni RDG-işti fac propaganda statului hipercorect, aducător de fericire şi îşi împuşcă propriii oameni în spate, dacă îndrăznesc să fie de altă părere, ce căcat istoric mai este şi ăsta? Cum au putut ăia să creadă, chiar şi pentru o clipă, că aşa ceva funcţionează pentru mai mult de o clipă istorică? Albert ştia deja din 1970 ce înseamnă imaginea. Ştia că un model statal nou are nevoie tocmai în timpul primelor boli ale copilăriei de un renume cât se poate de bun, care să îi mascheze slăbiciunile practicii. Dacă ne uităm numai la nume: Republica Democrată Germană! Ţările care se numesc democrate nu sunt niciodată democrate, aţi băgat de seamă? Din punct de vedere al marketingului, RDG-ul era cu ani lumină în spatele celui de-al Treilea Reich. Un stat nedrept, mincinos şi corupt, care nici măcar nu a avut atâta fantezie şi putere de previziune, încât să-şi camufleze propriile crime.

— Deci Hoffmann a avut ideea să se deschidă zidul în 1990? întrebă Wegener fără să-i vină să creadă.

— Bineînţeles! Bluhdorn se lăsă să alunece de pe birou şi începu să-şi îmbrace cămaşa mare cât un cort. Şi a ştiut de la început ce însemna asta: într-o primă instanţă, fuga în masă din ţară. De la 16,67 milioane la 14,3 milioane, după cele mai dure calcule la sub 14.

— Iar atunci Krenz a închis zidul la loc, pentru că ajunsese cu curul pe gheaţă, spuse Kayser.

Bluhdorn încuviinţă din cap, îşi închise nasturii de la cămaşă şi tăcu. Arăta de parcă ar fi îmbătrânit dintr-odată cu ani de zile. Stofa neagră îi atârna în jurul trupului masiv ca o pelerină de batman. Deodată, propovăduitorul socialismului nu mai era un pachet de muşchi, ci un sac trist şi păros plin de grăsime, cu burta ca o minge medicinală umflată de vise politice eşuate, pe care nu le putea digera. Ceea ce Wegener ar fi considerat imposibil în amfiteatru: grasul ăsta îi inspira cumva milă. Era în stare să scuipe foc când stătea la tribună, era în stare să facă pe luptătorul de clasă, să îi înflăcăreze pe alţii şi să-i atragă de partea lui, dar el însuşi era de mult golit pe dinăuntru şi slab din cauza atâtor nereuşite, plin de iluzii deşarte.

— Asta ar fi fost o şansă istorică, spuse Bluhdorn cu voce

surprinzător de fermă. Albert îi prezentase lui Krenz şi Biroului lui Politic viitorul în scris, un program de două sute de pagini. Aşa-numitul Plan D. Deschiderea graniţelor, reducerea succesivă a Securităţii statului, renunţarea la restricţiile politice şi la cenzură, introducerea unei vieţi parlamentare reale. Acesta este posteritatismul la care Albert a lucrat întreaga sa viaţă: dreptatea socială a comunismului împerecheată cu calitatea democrată a sistemelor de piaţă din Vest, care respectă libertăţile individului şi statul de drept. Sigur, se pune întrebarea cum poate funcţiona aşa ceva, cine să finanţeze totul şi aşa mai departe – dar exact în asta consta geniul lui Albert, profeţia împletită cu strategia, el ar fi reuşit să o facă, dacă i-ar fi dat o şansă istoria. Citiţi Planul D, dacă nu l-a aruncat deja guvernul: investiţii în tehnologii care respectă mediul înconjurător, cooptarea unor cercetători de marcă din ţările capitaliste, simpatizanţi ai ideii socialiste, transformarea într-un stat social ecologist pe parcursul următorilor patruzeci de ani, rol de frunte la nivel mondial în producţia de motoare electrice, motoare pe bază de hidrogen, roţi eoliene, celule solare. Dreptate socială obţinută prin dreptate faţă de mediul înconjurător, ecologie plus economie, viziunea aceasta nu au inventat-o ecologiştii, viziunea aceasta a inventat-o Hoffmann! Toate aceste lucruri ar putea însemna RDG-ul astăzi. Republica Socialist-Ecologică Germană.

— RSEG, spuse Kayser. Sună a pască suedeză.

Wegener îşi drese vocea:

— Aveţi vreo idee cine l-ar fi putut omorî pe Hoffmann?

Bluhdorn privi de la Kayser la Wegener şi apoi la vârfurile pantofilor săi. Apoi îşi scutură trist capul cărnos.

— Vă vine în minte vreun posibil motiv? Ar putea avea legătură crima cu activitatea lui Hoffmann pe lângă Krenz?

— După douăzeci de ani? Nu cred o vorbă din ce scrie SPIEGEL. Şi să ştiţi că în Germania de Vest nimeni nu crede.

— Stasi omoară din nou, spuse Kayser.

— Fiţi serios! Bluhdorn îşi îndesă cămaşa în pantaloni. Un film ieftin cu agenţi. Poate că în 1990 s-ar fi putut întâmpla una ca asta. Şi atunci m-ar fi mirat, dar nu atât de tare ca azi.

— Avea Hoffmann pe atunci acces la informaţii confidenţiale?

— Vreţi să spuneţi că ar fi aflat atunci ceva pentru care îl spânzură astăzi? După două decenii? Pentru asta, Albert ar fi trebuit să vadă poze cu Krenz în timp ce Ackermann îl fute în cur cu un good delivery.

— Deci nu aveţi nici o explicaţie pentru crimă, constată Kayser.

— Mă gândesc la acelaşi lucru la care probabil vă gândiţi şi dumneavoastră, spuse Bluhdorn. Că Albert a lucrat în ultimii ani la ceva, despre care nu a povestit nimănui. Şi poate că de data asta s-a înşelat pentru prima dată. Chestia s-a aflat. Totdeauna am fost de părere că păpuşarul nu are voie să-şi odihnească degetele.

— Cine?

— Păpuşarul. Bluhdorn scoase din geantă o cravată roşie. Asta era porecla lui la Heidelberg, după ce a venit încoace. Cel care face jocurile, înţelegeţi? Omul din spate, care ţine în mână frâiele, care hotărăşte ce e de făcut. Un libero care lasă în seama altora trasul la poartă.

— Tocmai aţi vorbit de planurile lui Hoffmann, menite să transforme RDG-ul într-un exemplu demn de urmat în problema energiei regenerabile, spuse Kayser. Fostul rector al Universităţii din Heidelberg, profesor doctor Granz, este de peste zece ani preşedintele consiliului de administraţie de la Greentec. Hoffmann a fost spânzurat de o conductă de gaz. Cu câteva săptămâni înainte de Tratativele hotărâtoare pentru asigurarea alimentării cu energie a Germaniei de Vest. Ce vă spune acest lucru?

— Că nu ştiţi ce să faceţi în continuare. Bluhdorn îşi pusese cravata în jurul gulerului, mâinile grăsune începură să facă un nod Windsor rutinat. Altfel nu mi-aţi mai pune întrebări din astea. Bineînţeles că Albert şi Granz se cunoşteau. Însă când s-a născut Planul D, Granz era încă departe de a avea un job legat de economia energetică. Se poate chiar ca cei doi să fi intrat în contact în ultimele două decenii. Dar Albert nu mai avea nici un cuvânt de spus în RDG. Dacă Granz i-ar fi cerut ajutorul, ce ar fi putut face Albert? Era deja pensionar.

— Poate ar fi putut să saboteze conducte, spuse Kayser. Greentec va avea de suferit de pe urma noilor contracte de tranzit. Iar Hoffmann se pare că ar fi preferat să vadă RDG-ul ca parc eolian şi nu ca ţară de tranzit pentru gazul ieftin rusesc. De aici s-ar putea naşte o alianţă.

— Mergeţi cu chestia asta la SPIEGEL, or să o publice sigur. Bluhdorn îşi strânse cravata şi întinse mâna după geanta de voiaj. Avionul meu pleacă la ora 14, înainte de asta trebuie să trec prin patru scannere, ca să le arăt fetelor din Est coaiele mele

păroase. Ar trebui să vă grăbiţi cu întrebările.

— Mai am una singură. Wegener opri minskul şi îl băgă în buzunarul pantalonilor. În afară de Krenz, cine ne-ar mai putea da informaţii despre Hoffmann şi activitatea lui de consilier?

— Securitatea statului.

— Mulţumesc frumos, spuse Kayser, dar departamentul general VIII tocmai a plecat în formulă completă să se îmbete în Cuba. Altcineva?

— Nimeni pe care să îl cunosc eu. Faceţi-vă o programare la Egon, pentru un vechi prieten spânzurat de curând îşi va sacrifica probabil o jumătate de oră.

— Ce e cu fiica lui Hoffmann? întrebă Wegener.

Bluhdorn înţepeni.

— Cu fiica lui?

— Nu ştiaţi că are o fiică?

— Ce fiică? Bluhdorn arăta deodată străveziu. Cu cine să aibă Hoffmann o fiică?

— Nici asta nu ştim.

Bluhdorn scutură din cap.

— Prostii. Eu nu cred.

— Wegener, arătaţi-i MS-ul, spuse Kayser.

— Şi ce să îmi demonstreze un MS? Bluhdorn era acum enervat. Puteţi să vă lăsaţi telefonul mobil unde este. Aş şti, dacă Albert ar avea vreo fiică.

— Să schimbăm subiectul, spuse Kayser. A avut Hoffmann în RFG tovarăşi politici, pe care îi cunoaşteţi? Prieteni? Rude?

Bluhdorn se holbă la Kayser.

— Omule, faceţi rost de dosarul lui! Stasi l-a supravegheat în vremea aceea cu siguranţă, trebuie să fi notat fiecare cizmar pe care l-a sunat Albert din ’83 până în ’91!

— Mulţumesc pentru ideea originală.

Minskul lui Wegener sună. Număr privat.

Kayser scoase un carneţel din buzunarul jachetei.

— Atunci am vrea să ne daţi adresa dumneavoastră de la Heidelberg şi numerele de telefon la care vă putem găsi, domnule doctor.

— Vă dau cartea de vizită.

Bluhdorn părea epuizat.

Minskul continua să sune. Wegener acceptă convorbirea:

— Alo?

— Pankow, într-o oră.

— Unde anume?
— Cunoaşteţi ospiciul de la Berlin-Buch?
— Îl cunosc.
— Mergeţi pe U85 spre Blankenfelde, lăsaţi ospiciul pe dreapta, după doi kilometri urmează fabricile VEB pentru handicapaţi Horst Sindermann, o construcţie scundă, maro.
— OK.
— Chiar în spatele ei se face o străduţă spre dreapta, este un indicator cu *Universul revalorificării maşinilor vechi.*
— Bine.
— Urmaţi strada, intraţi pe teren, tot mereu înainte, cândva veţi ajunge în mod automat la presa de fier vechi. Acolo am să vă aştept.
Bluhdorn îi pusese lui Kayser cartea de vizită în mână şi îşi săltase geanta pe umăr.
— Nu vin singur, spuse Wegener. Mă însoţeşte un funcţionar din Germania de Vest.
— Vorbiţi serios?
— Absolut.
Kayser băgă cartea de vizită în carnetul lui de notiţe.
— Foarte bine. Vine la fix.
— Deci într-o oră, spuse Wegener şi închise.
Bluhdorn ridică o labă păroasă în semn de salut, apoi părăsi încăperea, adus de spate.
— Uite-l cum pleacă, spuse Kayser, se întoarce la roata lui de hamster cu simbol de statut, să mai dea din picioare câteva ture.

19

Voss conducea tăcut Volvo-ul prin haosul circulaţiei de după-amiază de pe Friedrichstrasse. Phobos-uri şi Wartburg-uri mergeau la pas, miros de prăjeală din sute de motoare pârâitoare tremura prin prăpastia astupată dintre case, un smog uleios, care transforma Berlinul de Est în cea mai mare şi mai dărăpănată tarabă de cartofi prăjiţi din Uniunea Socialistă. În spatele parbrizelor, feţe dure de fiecare zi, capetele golite, o armată de morţi-vii ai circulaţiei care băgau în viteză, accelerau şi frânau. Pe bancheta din spate a Volvo-ului, făcută din piele, Wegener se simţea ca un membru al Biroului Politic, la stânga lui

membrul Biroului Politic Kayser, în spatele volanului şoferul membrilor Biroului Politic Voss, mai lipseau doar escorta de motociclişti şi două steaguri cu ciocanul şi compasul pe aripi. Prin sticla fumurie, faţadele pline de crăpături din epoca wilhelmină, cu rănile lor de tencuială deschise, arătau şi mai sumbre. Deci aşa priveşte conducerea partidului ţara, se gândi Wegener, prin sticlă fumurie, care face totul şi mai rău decât este deja. Roz bombon ar trebui să fie geamurile maşinilor ştabilor, cu un drăguţ efect de distorsionare, care să ridice în mod semnificativ colţurile buzelor trecătorilor.

— Nu ajută la nimic să îţi faci reproşuri, spuse Kayser. Copilul a căzut în fântână şi s-a înecat. Nici unul dintre noi nu putea bănui că păpuşa este fiica lui, se pare că nici Bluhdorn nu ştia nimic. Iar cei doi erau cică prieteni buni în momentul naşterii ei.

— Aş spune că respectivul copil a căzut în fântână şi s-a făcut dispărut, spuse Wegener.

— Hai să privim lucrurile astfel, dacă curva de Wischinsky ne-ar fi dat dosarul lui Hoffmann, nu s-ar fi întâmplat asta. Aia poate să apese pe un buton şi să vă spună câte dioptrii are vărul de gradul şapte al lui Hoffmann, dacă vrea ea. Dar nu o face.

Wegener ridică din umeri.

— Parcă îl aud deja pe Kallweit cum urlă. Prima dată nu aflăm nimic, apoi ne trebuie zile întregi ca să lămurim măcar relaţiile familiale de bază ale victimei. Cu cât avem nici nu îndrăzneşte să meargă la CC, stă treaz nopţile, face ulcer sau un semi-atac de inimă şi noi suntem de vină.

— Dacă avem noroc, face unul întreg. Şi ce ne aşteaptă acum la Pankow?

— În orice caz un individ care îşi dă importanţă. Poate un individ care îşi dă importanţă şi care ştie ceva.

— Pentru mine ar fi sărbătoare mare, dacă ar şti în sfârşit cineva ceva. Dar tot nu înţeleg de ce trebuie să mergem până la capătul pământului pentru asta.

— Păi unde îşi întâlneşte Serviciul Federal de Informaţii informatorii? În mijlocul pieţei centrale?

Kayser apăsă mai multe butoane de la telefonul său şi îşi băgă casca în ureche.

— Aici Christian. Da. Aştept.

Voss trecu claxonând pe lângă şirul horcăitor de maşini, care se întindea de la staţia de alimentare Rosneft până la strada Vânătorilor. Pe marginea străzii un afiş vietnamez,

SUPERPRODUCŢIA ESTULUI A SOSIT: *Sahra Wagenknecht şi Peter Sodann în filmul* RED K EVENGE – *din 28.10 doar în cinematografe!* Cineva claxonă înapoi. La pompa din faţă se certau două burţi de bere, una din ele cu o canistră în mână, cealaltă în sandale, ulei de rapiţă 32 pfenigi litrul, Voss se scărpină între picioare. Măcar astăzi nu mirosea. Wegener îşi închise ochii, nu mai putea privi toate astea.

— Da, Cristina. Jens trebuie să îmi facă rost de o listă întreagă pentru contact, telefon mobil, telefon fix, al doilea telefon mobil, legătura de serviciu, tot ce există, dar fără căcaturi cu judecătoria, dacă este nevoie, recuperăm. Dacă ăia ne fac probleme, tu le vii cu Cancelaria. Ce? Nu, încă azi.

Wegener îşi simţi minskul vibrându-i în buzunar. Îl trase afară atât cât să poată vedea displayul, sonorul era oprit, *Karolina Birou apelează,* apoi îl împinse la loc cât putu de adânc şi închise ochii. Alarma pentru vibraţii îl gâdilă pe partea interioară a pulpei stângi.

— Ştiu şi eu asta. Nu, îmi e totuna. Acolo e un individ care trebuie doar să introducă nişte numere, apoi primeşte un fişier, îl printează şi ţi-l trimite prin fax şi gata.

Karolina, îmi faci ouăle să danseze, îşi spuse Wegener, pe vremuri erau suficiente mâinile tale, mâinile tale mici, frumoase şi pricepute cu unghiile elegante numai bune pentru zgâriat, astăzi ai nevoie doar de un minsk, de o combinaţie de taste şi câţiva stâlpi de reţea, dar reuşeşti şi acum să o faci.

— E o chestie de cinci minute. Şi vreau ca individul ăla să se apuce de ea după pauza de prânz.

Tu nu ştii, dar tocmai avem sex la telefon, îşi spuse Wegener, de fapt ar trebui deja de mult să vorbeşti cu doctorul Păi despre vreun căcat de plan de urgenţă pentru vreun căcat de contract de tranzit, gândurile tale plutesc în mijlocul unui zăcământ de gaze naturale din Uzbekistan, se învârt în jurul lor însele, sunt peste tot doar la mine nu, dar apelul tău vibrează la numai trei centimetri de scula mea, ţii urechea direct lângă coaiele mele, în timp ce eu mă plimb prin Berlin aşezat pe piele suedeză şi dacă aş apăsa tasta verde, ai putea să le auzi cum ciocănesc, cum le îmbărbătezi, cum le trezeşti prin sărutul tău, cât de mult le-ai lipsit tu şi cât de mult le-a lipsit gura ta, furnicăturile astea încăpăţânate de Karolina în prohabul meu, ne lipsiţi atât de mult, încât nici nu pot spune.

— Da. Werner Bluhdorn. Doctor. Gruner Weg 55, Heidelberg.

Nu ştiu. Ultimele douăsprezece luni. Şi vă rog să vă uitaţi şi la convorbirile intergermane cu RDG-ul. Da, mie. Vă sun deseară în legătură cu Greentec.

Wegener îşi strânse pardesiul, Kayser nu trebuia să-i vadă erecţia. Vibraţiile se opriseră. Afară, motoare de Phobos îşi trimiteau pârâind gazele cu miros de cartofi prăjiţi în aerisirea Volvo-ului. Voss avea acum drum liber şi conduse mai repede, maşina se unduia în curbe, nu vorbea nimeni.

Micuţo, pe vremuri parcă era o idee mai personal, îşi spuse Wegener.

— Incredibil, râse Kayser.

— Ce anume?

— Există şi soare în statul acesta.

Wegener privi pe geam. Peisaj plat de câmpie cu mărăciniş, tufe şi garduri. Izolat livezi cu pomi fructiferi, siluete neclintite de cai. În fundal un tractor de jucărie, care se târa peste un câmp pieptănat riguros. Pe lângă toate astea un cer lipsit de nori şi albastru ca gheaţa, o lumină translucidă care permitea existenţa culorilor – verde, maro, galben-deschis. Fără cenuşiu, se gândi Wegener, asta se întâmplă rar.

— Ar trebui să purtaţi culori mai proaspete, spuse Kayser vesel. Nu tot raiaţii ăştia închişi la culoare.

— Da, scumpule, spuse Wegener, poate îmi trimiţi ceva elegant de dincolo.

— Daţi-mi mărimile şi vă trimit.

— 33 la brâu, la pantofi 45. Uşor de reţinut, sunt numere foarte nemţeşti.

Kayser mârâi a încuviinţare.

Strada se curbă uşor spre stânga, traversă câteva sute de metri de pădure rară de conifere plină de ferigi şi de bucăţi de stânci acoperite de muşchi. Acum razele soarelui cuprinseră Volvo-ul, se răsfrânseră prin parbriz, făcură pielea roşie şi uzată să strălucească şi îl bine-dispuseră pe Wegener în mod nesperat, atmosferă de excursie, cheful prostesc de a cânta cu voce tare.

Pătura de asfalt se sfârşi, în locul ei apăru un teren neconsolidat şi plin de gropi, maşina încetini, se îndreptă drept înainte spre o poartă de fier care stătea deschisă şi de care se rezemau, pe ambele părţi, pereţi ruginiţi din tablă ondulată.

— Uau, spuse Kayser şi se aplecă în faţă.

În spatele barierei din tablă, cerul binedispus era întunecat de

leşuri suprapuse de Trabant, o citadelă grosolană din fenoplast, care nu se termina nicăieri, care se ridica şi se cobora în valuri colţuroase, care părea să se întindă până la orizont şi se holba la vizitatorii ei din inii de faruri oarbe. RDG-ul mobil al primei mele jumătăţi de viaţă, îşi spuse Wegener, depusă aici, uitată pe veci, pe undeva este poate şi mult-iubitul nostru Hannibal, probabil chiar la mijloc.

Voss intră pe poartă şi se afla acum pe bulevardul oraşului de fiare vechi. Pe ambele părţi se deschideau, la fiecare cincizeci de metri, străzi secundare cotite, complicate de blocuri de fier vechi de înălţimea unor case, şerpuiau în adânc şi formau bloc după bloc colonia erodată Sachsenring, făurită din producţia de automobile de pe perioada unor decade, sub mizerie şi rugină resturi decolorate de vopsele pastel care impuseseră timp de o jumătate de secol imaginea estului: bleu, vernil, gălbui, ocru.

— Ştiaţi locul ăsta?

Kayser se minuna, privind alternativ pe cele două geamuri.

— N-am văzut, n-am auzit, spuse Wegener.

Kayser se întoarse spre spate şi privi cum poarta din grilaj devenea tot mai mică, se întoarse la loc, privi spre strada ca trasă cu rigla din faţa lor şi scutură capul nevenindu-i să creadă.

— Aici sunt. Dar chiar toate.

— Domnule căpitan, spuse Voss neimpresionat, chestia asta e fără sfârşit.

— Are sfârşit, spuse Wegener, toate au cândva un sfârşit, Voss, pun pariu pe hainele noi ale împăratului, pe care le voi primi curând de la Bread & Butter.

— Să trăiţi, domnule căpitan.

Kayser încă mai era uluit.

După un kilometru începu să se presimtă că Wegener avusese dreptate, după alţi 500 de metri bulevardul se termină într-o piaţă enormă, îngrădită de pereţi strâmbi făcuţi din maşini ruginite. În mijloc stăteau două prese monstruoase de fier vechi, care pesemne se stricaseră încă din prima lor zi: înjur zăceau cuburi de Trabant, de parcă cineva ar fi încercat să lucreze la prese şi ar fi renunţat imediat. Sau poate că nu ştia nimeni cum funcţionează cu adevărat chestiile alea, se gândi Wegener, fuseseră cumpărate de la ruşi şi scoase imediat după aceea la pensie. Mesteceni tineri creşteau acum printre cuburi şi transformau rondelul într-un mausoleu ciudat pentru copilării uitate de mult, pe banchete din spate uitate de mult.

Indecis, Voss opri maşina în mijlocul pieţei. Coborâră toţi trei, priviră în jur, lăsară decorul bizar să îşi facă efectul asupra lor. Kayser făcu poze cu telefonul mobil. Opt, nouă metri au zidurile astea de caroserii în mod sigur, îşi spuse Wegener, dacă nu şi mai mult. Îşi scoase minskul din buzunar, intră în reţea, selectă funcţia de localizare şi privi cum fotografia transmisă prin satelit se compunea bucată cu bucată: apărură dreptunghiuri întunecate, despărţite prin linii deschise la culoare, în mijloc un mic cerc care marca punctul în care se aflau ei trei. De jur împrejur împletitura haotică a nenumăratelor drumuri, răscruci, străzi înfundate. Roma făcută din fiare vechi, văzută de sus de tot şi totuşi fără să ofere o structură cât de cât clară.

Ar trebui să o aduc pe Karolina aici, îşi spuse Wegener, să îi arăt monumentul ăsta închinat trecerii timpului şi să audă de la Trabanturile astea moarte cât de puţin timp ne rămâne, cât de repede astăzi devine ieri, în timp ce noi ne aflăm deja de mult în cădere liberă, pământul se vede deja, iar noi închidem ochii să nu ne vedem prăbuşirea.

Un sunet ascuţit sparse tăcerea.

Voss tresări şi se mişcă aidoma unui robot panicat, care primeşte concomitent mai multe comenzi contradictorii.

Kayser se opri, îşi feri ochii de soare ridicând ambele mâini şi privi înjur.

Fluieratul unui microfon, îşi spuse Wegener şi se întoarse cercetător în jurul propriei axe, acelaşi sunet ca în Sala Internaţională, doar că mult mai puternic.

Fluieratul dureros încetă la fel de brusc pe cum începuse.

— Domnule Wegener, spuse o voce metalică prin difuzor, vă mulţumesc că aţi venit. Acelaşi lucru este valabil şi pentru cei care vă însoţesc.

Wegener îl privi pe Kayser. Acesta făcu un semn cu capul în direcţia presei de fier vechi aflată în dreapta.

— Unde sunteţi? strigă Wegener.

— Deocamdată sunt invizibil, spuse vocea din difuzor. Aş fi vrut să vă vorbesc personal, dar pe moment nu am intenţia să mă arăt. De aceea situaţia aceasta e mai neobişnuită. Vă rog să mă iertaţi pentru asta. Dar am motive lesne de înţeles.

— De ce vă ascundeţi?

— Nu trebuie să strigaţi, am instalat un microfon direcţionabil.

— Deci, de ce vă ascundeţi?

— Ne garantează independenţa reciprocă. Îmi voi permite să

pun câteva condiţii. Dacă le îndepliniţi, voi coopera cu dumneavoastră, dacă nu le îndepliniţi, am să plec.

— Cum vă numiţi?

Din difuzor răsună un râs sincer.

— Pe moment, acest lucru este cel mai puţin important.

— Aţi lucrat pe vremuri aici, nu-i aşa?

— Foarte bine, domnule căpitan, este corect. Din cauza asta mă puteţi căuta pe terenul acesta zile întregi, fără să mă găsiţi.

— N-am nici un chef să vă caut, strigă Wegener, care vă este oferta şi cum sună condiţiile?

Se auzi un pocnet. Un reglaj fusese modificat, pentru că vocea din difuzor suna acum dintr-o direcţie diferită peste piaţă şi părea şi mai spartă:

— În schimbul declaraţiei mele în crima Albert Hoffmann, cer un program personal de protecţie. Vreau să am drum liber spre Vest. Este un schimb simplu şi corect, cred eu. Cu atât mai bine că este aici şi domnul din RFG.

Kayser se puse în mişcare şi se apropie de Wegener.

— Tipul ăsta sau e bolnav, spuse Kayser încet, sau câştigul cel mare se află într-un cadavru din ăsta de Trabant.

— Nu pot promite nimănui că va fi preluat în protecţia martorilor, spuse Wegener la fel de încet, iar că va ajunge în Germania de Vest, nici atât.

— Tipul nu pare un prostănac. Fiţi sincer cu el şi să vedem la ce s-a gândit.

Wegener privi în direcţia din care venise vocea ultima oară. Trabanturile stăteau unul peste celălalt, toate având aceeaşi faţă tristă de radiator.

— E dificil, strigă el, o cerere de călătorie în Vest poate fi aprobată doar de către Comitetul Central, în urma verificării de către Securitatea statului şi este rezultatul unui proces complicat. Pentru asta ar trebui să vă cunoaştem întâi declaraţia. Cum v-aţi gândit să facem?

— Foarte simplu, spuse vocea din difuzor, rugaţi-l pe domnul din Vest să dea un telefon. Dacă sunt corect informat, atunci munca dumneavoastră actuală are o anumită importanţă pentru viitorul ambelor ţări. Sunt convins că în cazul acesta vor face o excepţie.

— Dar lucrurile astea nu se pot face dintr-o clipă în alta!

— Ba da, se pot face. Procuratura îmi trimite prin poşta virtuală un DVJ prin care mi se acordă imunitate şi preluarea în

programul de protecţie a martorilor, în schimbul declaraţiei mele în cazul Hoffmann. Pe aceeaşi cale obţin documentele necesare pentru emigrare. Şi nici o grijă, nu ajutaţi să scape un criminal, eu nu am omorât pe nimeni.

— Dacă vreţi să demarăm o acţiune atât de amplă, trebuie să ştim măcar aproximativ ce ne puteţi oferi.

Pocnet. Din nou primul difuzor:

— Nu vă pot spune cu exactitate cine l-a omorât pe Hoffmann. Ştiu, în schimb, ce grup de interese se află în spatele afacerii. Şi vă dau numele unui alt martor important.

— Pe care vom fi nevoiţi să-l căutăm mai întâi.

— Îl găsiţi repede, e deja la răcoare.

Wegener ezită.

— Aţi fost de faţă la uciderea lui Hoffmann?

— Nu. Dar, după cum v-am spus, cunosc cercul în care se învârt făptaşii.

— Puţin cam vag pentru un bilet spre paradis sau?

Vocea din difuzor păru amuzată:

— Nu ştiam că Vestul poate fi numit paradis.

— Oricum e mai aproape de paradis decât locul acesta.

— Fără informaţiile mele, o să vă mai învârtiţi şi peste zece ani tot în cerc. Cu ajutorul informaţiilor mele, veţi putea rezolva cazul într-un timp relativ scurt. Dumneavoastră decideţi dacă merită.

— Pe ce adresă ar trebui să vină DVJ-ul?

— Este uşor de reţinut, am făcut-o special pentru asta: ultimasperanţă@socialism.rdg. Şi ca să evaluaţi corect situaţia: sunteţi filmaţi de o cameră video care transmite discuţia noastră pe un server protejat, pe care îl supraveghează un prieten. DVJ-ul va fi transmis în mod automat la acelaşi prieten. Dacă vă decideţi să îmi acceptaţi condiţiile, atunci să vorbiţi serios, altfel vă transform pe toţi în următorul scandal din transreţea.

Umbră. Soarele dispăruse după un nor.

— Tehnica dracului, spuse Kayser.

Wegener îl privi.

— Sunaţi-l pe Brendel, să se ocupe el ca Bonn-ul să facă presiuni la cel mai înalt nivel în problema asta. Merge mai repede decât dacă încerc eu să pun în mişcare birocraţia, prin Borgs.

— Ce este un DVJ?

— Un document virtual obligatoriu din punct de vedere juridic. Un act electronic.

Kayser încuviinţă din cap, formă numărul şi o luă agale spre bulevard, ţinând telefonul la ureche.

— Văd că încercaţi, spuse vocea din difuzor. Frumos.

— Toate astea le-am fi putut discuta şi la telefon, spuse Wegener. Pentru ce tot deranjul acesta?

— Mă cam grăbesc, domnule Wegener. Acest scenariu vă ajută să înţelegeţi că timpul este bunul cel mai de preţ al omului. În plus, un cimitir de maşini nu este ascultat de alţii, ca telefoanele. Doar dacă acest altul sunt eu.

Un pocnet puternic. Difuzorul fusese oprit.

Kayser stătea pe bulevard, vorbea la telefon şi între timp scruta împrejurimile. Se duse până la cel mai apropiat bloc de maşini, ciocăni ca în treacăt într-o capotă de motor făcută din fenoplast, ascultă la telefon, vorbi iar.

Voss stătea sprijinit de Volvo, fără să se clintească.

Un vânticel adia prin oraşul fantomatic şi făcea să danseze prin mizerie bancuri întregi de bucăţi de burete de culoarea muştarului, resturi eterne de tapiţerie, care duceau acum o viaţă proprie şi palpitantă. Reapăruse soarele. Peste tot, prin culisele făcute din Trabanturi, străluceau mici cioburi de sticlă, de parcă cineva ar fi presărat zahăr peste opera aceasta gigantică. Wegener se aşeză pe unul din cuburile de fier vechi şi îşi plimbă ochii peste turnurile făcute din maşini suprapuse. Nu se vedea nici cea mai slabă mişcare.

După cinci minute Kayser reveni şi se aşeză lângă el.

— Avem noroc, Brendel tocmai este cu ei. Cancelaria a informat biroul lui Krenz, care contactează acum Ministerul de Interne. Dar Brendel are nevoie de un nume, dacă se va aproba o cerere de emigrare în regim de urgenţă.

Se auzi din nou pocnetul.

— Emiteţi DVJ-ul pe numele Ronny Gruber, spuse megafonul. Ronny cu y.

— Pare să fie un microfon direcţional bun.

Kayser îşi scutură capul şi scrise un SMS pe telefonul lui.

— Afacerea se încheie, spuse Wegener cu voce tare. Cred că puteţi ieşi.

— De îndată ce ajunge DVJ-ul.

— Câte Trabanturi sunt aici?

— Bună întrebare. Aş spune că vreo jumătate de milion.

— Şi intră sub presă?

— Nu rentează. Consideraţi acest loc un simbol al ţării noastre,

domnule Wegener şi atunci veţi putea să vă răspundeţi singur la toate celelalte întrebări.

— Atunci aş spune că ţara noastră va mai exista şi peste 100 de ani.

— Bună glumă, spuse difuzorul sec. Aveţi dreptate, fenoplastul nu rugineşte, doar părţile susţinătoare. Dar cred că sunteţi de acord cu mine, când spun că locul nu devine neapărat mai frumos.

— Doar dacă îţi plac lucrurile morbide.

— Mie îmi plac mai mult cele vii.

— Faceţi parte din brigada Burger, spuse Wegener.

Vocea din difuzor râse.

— Durează ceva timp, până vă pică fisa. Dar verbul la prezent este incorect, altfel n-am sta acum aici.

— Bine. La perfect. *Aţi făcut* parte. Şi de ce aţi ieşit?

— Nu vă daţi seama de ce iese cineva din rândurile lor, în zilele astea?

— Deci din cauza bombei.

— Nu îmi plac bombele. În urma lor rămân de regulă găuri mari de comunicaţie. Tocmai vine DVJ-ul. Îl verific şi mă întorc.

Se auzi un fluierat scurt, apoi difuzorul amuţi.

Voss stătea în Volvo şi asculta radio cu uşa deschisă, vântul duce muzica şlagărului peste piaţă, *Fără îndoială, timpul urăşte iubirea... astăzi mai jurăm fericire, dar mâine ne aşteaptă durerea, dar mâine ne aşteaptă durerea, dar mâine ne aşteaptă durerea...*

Căcatul ăsta de şlagăr mă urmăreşte, se gândi Wegener, dacă aş fi proaspăt îndrăgostit nici măcar nu l-aş auzi, chiar dacă mi-aş cumpăra compact-discul şi l-aş băga în CD-player, n-ar ieşi nici un sunet din difuzoare, nici măcar o silabă, pentru că celui fericit îi lipseşte organul pentru kitschul văicăros, nu îl receptează, nu îl conştientizează, chestia asta trece pe lângă el, se pierde neauzită, dar de îndată ce suferi din cauza unei femei, din cauza încrederii pierdute, din cauza Karolinei care nu suferă după tine, din cauza felului respingător şi de neschimbat în care este ea mulţumită cu felul în care au evoluat lucrurile şi cum vor rămâne mereu, de îndată ce poţi fi considerat un membru al fracţiunii celor cu adevărat nefericiţi zi de zi, din acel moment sunt activate în urechea ta internă un milion de glande care atrag sentimentalismele, care depistează în orice moment cântecele patetice de inimă rea, le amplifică şi îţi imprimă pe

creier cele mai banale fraze, *Fără îndoială, timpul urăşte iubirea... fără îndoială, iubito, de aceea urăsc şi eu timpul şi* brusc frazele astea devin nişte adevăruri imuabile, un fel de filosofie de dans. Întreaga lume, propria durere exorbitantă, totul se contopeşte într-o singură rimă stupidă, se explică printr-o formulă logică infantilă, de la care îţi dau lacrimile, cu cât e mai tâmpit textul, cu atât plângi mai dihai, astă*zi mai furăm fericire, dar mâine ne aşteaptă durerea, chi*ar aşa este, brusc banalitatea devine cunoaştere, fireşte că timpul urăşte iubirea, că nu lasă nimic din ea, o toceşte din răsputeri, o istoveşte, îi implantează mutaţii minuscule de emoţii care începând din acea clipă se divid, se împart, cresc cu repeziciune şi schimbă iubirea, o fac dură, o gonesc şi o îngheaţă, fac din ea cu totul altceva decât ce era la început, poate un mod de a-l suporta pe celălalt, poate o amorţeală a sentimentelor, poate indiferenţă. Şi brusc nu a mai rămas nimic din Martin şi Karolina, care cu şaisprezece luni în urmă mai înotau încă goi în *Wannsee* şi mâncau după aceea căpşune răscoapte pe o pătură cadrilată, stăteau strâns îmbrăţişaţi în iarbă, miroseau vara, se miroseau unul pe celălalt, se pipăiau, se admirau, îl considerau şi pe celălalt la fel de nemuritor, la fel ca momentul acela delicat, ca mirosul de iarbă încinsă şi ca perlele de apă din *Wannsee* care se uscau încet pe pielea ei, brusc oamenii ăştia doi, care îşi aparţineau unul altuia cum nimeni altcineva nu mai aparţinuse nimănui, brusc s-au transformat într-o vedere alb-negru, într-o posibilitate vagă ca lucrurile să fi stat astfel atunci, în acea zi, în acea oră şi chiar dacă a fost astfel, în orice caz nu se va repeta şi din cauza asta timpul urăşte iubirea, se gândi Wegener şi din cauza asta urăsc eu timpul şi din cauza asta fredonez eu şlagărul ăsta şi din cauza asta se uită Kayser la mine de parcă aş fi nimerit pentru scurt timp, dar în mod serios, cu capul drept în presa de fier vechi.

Un scrâşnet uşor.

Se întoarseră amândoi în acelaşi timp.

Un ochelarist tânăr şi sprinten îmbrăcat în negru se apropia de ei, venind dinspre bulevard. Wegener trebui să admită că l-ar fi aşteptat tocmai din direcţia opusă. Sprintenul ducea un Nanotchev sub braţ şi îi salută dând prietenos din cap.

— Vă mulţumesc pentru eforturile depuse şi vă urez bun venit în acest moment istoric. Cererea de emigrare cea mai rapid aprobată din toată istoria RDG, realizată datorită cooperării eficiente, în spiritul înţelegerii reciproce, dintre Est şi Vest. Puteţi

fi mândri de dumneavoastră, domnilor!

— Plăcerea a fost de partea noastră.

— Ronny Gruber, spuse sprintenul.

— Kayser, spuse Kayser.

— Wegener, spuse Wegener.

Nimeni nu întinse mâna.

— Documentele chiar au venit. Gruber îşi aprinse o ţigară. În jurul gâtului îi atârna un set de căşti. Păr tuns scurt aproape negru, trăsături aspre. Ochi rapizi în spatele ochelarilor pătrăţoşi. Şi mai sunt şi autentice, spuse apoi.

Gruber inspiră adânc şi suflă fumul în sus. Apoi se aşeză pe unul dintre cuburi, se aplecă în faţă, sprijini nişte braţe subţiri pe nişte pulpe subţiri şi respiră, de parcă tocmai ar fi participat la Maraton.

— Deci? întrebă Kayser.

Gruber închise ochii.

— Vreţi să îmi auziţi acum declaraţia?

— Într-o jumătate de oră, unitatea specială C5 are să vă ia exact din locul acesta şi are vă treacă graniţa încă la noapte. Că doar nu trebuie să afle o ţară întreagă cât de uşor se iese de aici. Prin urmare, ne grăbim.

— Brigada Burger l-a omorât pe Hoffmann.

O cioară apăru pe cer, se apropie peste munţi de fier vechi, dădu ocol de trei ori, indecisă şi se aşeză în cele din urmă pe o capotă turtită. De acolo începu să-l privească pe Voss ca pe o pradă record.

Karo, îşi spuse Wegener, cât mi-ar plăcea să ţi-o trag acum pe malul lacului, cu erecţia falnică de adineauri, să fac cu tine un copil pe care să-l creştem cu stricteţe în spiritul lui Fruchtl, să facem din el un minicetăţean, departe de minciunile de dreapta şi de stânga şi de toată tâmpenia asta cu brigada Stasi. Wegener se frecă la ochi. Se forţă să se concentreze.

— De ce? întrebă Kayser.

— Din două motive. Hoffmann era în posesia unor documente fulminante. Secrete de stat. De pe vremea când era consilier. Chestiile alea trebuie să fi fost incredibil de importante pentru Burger. Din vreun motiv.

— Făptaşii au pus mâna pe aceste hârtii?

— Asta mă depăşeşte. Nu am fost de faţă la *Muggelsee.*

— Şi martorul despre care vorbeaţi?

— Vă trimit un MVJ când ajung în Vest. O mică prevedere de

siguranţă.

Kayser oftă.

— Povestea cu şireturile?

— Dinadins. Ca să dea vina pe Securitate.

— Deci se urmărea împiedicarea Tratativelor.

— Desigur. Gruber trase din ţigară cu ochii închişi. V-aţi fi putut da seama şi singuri, aşa-i?

Cioara decise că Voss era totuşi cu un număr prea mare şi plecă.

— Îi vom aştepta acum împreună cu dumneavoastră pe cei de la C5, spuse Kayser şi vom avea grijă să fiţi întâmpinat prieteneşte. Ca să nu ne plictisim în timp ce vă facem acest mic serviciu, mai povestiţi-i colegului Wegener câteva detalii despre atentatul asupra Palatului Republicii. Ne-am înţeles?

Gruber încuviinţă din cap.

Wegener privi zdrenţele de burete care zburătăceau pe la picioarele sale. De câte ori îşi făcea o idee în ce direcţie urmau să se îndrepte, vântul făcea tocmai pe dos. Cu ojă albastră îşi dăduse Karolina în ziua aceea la Wannsee pe degetele ei mici şi drăguţe de la picioare. Vocea lui Gruber veni de la mare îndepărtare.

20

Resort EastSide – Vestul din Est. Alexanderplatz 1, Berlin (E). Wegener puse cartea de vizită la loc pe biroul din lemn de nuc şlefuit şi întinse mâna după lista de la minibar. *Vodca Putin 2 el doar 9,20 euro/ 27,60 mărci, şampanie Scufiţa roşie demisec, 0,21 doar 12,50 euro/37,59 mărci, Radeberger, 0,33 l doar 7,40 euro/22,20 mărci,* puse apoi lista deoparte şi îngenunche pe covorul albastru electric, care la fiecare cincizeci de centimetri avea ţesută câte o imitaţie galben-aurie de blazon princiar, moale şi tuns scurt precum gazonul de pe terenul de golf de la *Wandlitz.*

Wegener se lăsă să cadă pe burtă. Îşi băgă ambele mâini în suprafaţa pufoasă. Îşi lipi obrazul de pământ. Îşi frecă faţa de lână mătăsoasă. Deci aşa se simţeau fetele est-germane când erau luate pe la spate de ruşii cu gazul şi de vesticii plini de bani, în suitele apartamentelor de lux. Umilite şi apărate şi futute.

Între lemn de nuc şi alamă. Împinse peste puful regal de un Ivan ghiftuit de cocaină, de un suab mort de beat. Pericol nul ca acest covor să ia foc, mulţumită mărfii de calitate. Wegener se rostogoli pe spate. Era aproape mai comod decât propriul pat. Tavanul era cel mai crem cer. Cu stuc alb şi cu steluţe din becuri. Luminile creau o atmosferă de lux. Tapet de culoarea şofranului. Nuanţa tahometrului din Mercedes: Egiptul la apus de soare. O voce de bărbat pe hol. Vocea se apropia. Niciodată nu am fost atât de aproape de Egipt, îşi spuse Wegener şi se ridică.

Încuietoarea uşii făcu un zgomot slab, Kayser intră ţinând telefonul mobil între ureche şi umăr.

— Se poate. Şi ce i-aţi spus? Păi da. Nevastă-mea ar spune: drumul de mijloc este drumul spre moarte. Flutură o foaie subţire de fax şi i-o întinse lui Wegener cu o strâmbătură de triumf pe chip. La mine în apartament, am legătură bună aici sus. Auzi, Richard a zburat în dimineaţa asta spre Bonn. Nu face nimic. Dar pot să mă uit dacă găsesc ceva la el. Kayser se împinse în uşa grea care dădea spre camera de alături şi o lăsă să cadă în urma lui cu un zgomot puternic. Pe mânerul de alamă se legăna o foaie de plastic: *Vă rog nu deranjaţi, visez la globalizare.*

Wegener îşi aruncă privirea pe fax:

PS: Bluhdorn, Werner; strada Gruner Weg 55, 69117 Heidelberg (RFG) T.S.: 24.10.10-24.10.11.

Convorbiri internaţionale (selectat: RDG) din reţeaua fixă; Dt. Telekom; (numărul 06221-5667890; posesorul numărului: Universitatea Ruprecht Karis Heidelberg; strada Seminarului 2, 69117 Heidelberg): numărul de apeluri 0 Convorbiri internaţionale (selectat: RDG) din reţeaua de telefonie mobilă; 0 Germania; (numărul 01761322487; posesorul numărului: Bluhdorn, Werner, strada Gruner Weg 55, 69117 Heidelberg): numărul de apeluri 0 Convorbiri internaţionale (selectat: RDG) din reţeaua fixă; Dt. Telekom; (numărul 02171-3342300; posesorul numărului: Bluhdorn, Werner; strada Hoenigsweg 1, Leverkusen-Opladen): numărul de apeluri 4 Lista detaliată a convorbirilor:

0037/0182356624/24.10.11 /13:02 (24,73 euro)

0037/0182356624/24.08.09 / 3:52 (2,87euro)

0037/5905600/23.08.09 /14:08 (12,54 euro)

0037/0182356624/23.08.11 /1:24 (1,09 euro)

0037/0182356624/22.08.11 /2:56 (2,23 euro) posesorii numerelor apelate de pe lista detaliată a convorbirilor:

Numărul apelat 0037/5905600 (TF) – Universitatea Humboldt din Berlinul de Est; Unter den Linden 6, 1012 Berlin (Est); (Posesor: Secretariatul Rectoratului Universităţii Humboldt din Berlinul de Est).

Numărul apelat 0037/0182356624 (M) – Schutz, Marie; Strada Ludwig Renn 32, 1046 Berlin (Est).

Dragă Marie Schutz, se gândi Wegener, dacă unchiul Bluhdorn te-a sunat astăzi la 13.02, la cinci minute după ce a vrut să ne facă să credem că nu ştie nimic despre vreo fiică a lui Albert Hoffmann, atunci tu eşti cu o probabilitate de 99% copilul păpuşarului.

Formă numărul pe minsk. Melodie seacă. Pârâit puternic. O voce de computer: *Abonatul cu numărul 0-1-8-2-3-5-6-6-6-2-4 nu este disponibil pe moment, Puteţi,* Wegener închise. Îşi copie numărul în căsuţa pentru MS şi scrise:

Stimată doamnă Schutz, aş dori să dau de dumneavoastră înaintea Securităţii. Cu stimă, căpitan Martin Wegener, Poliţia Populară Berlin, Comisariatul de Criminalistică Kopenick.

Apăsă pe *Trimite.* Plicul format din pixeli mari flutură pe display, se învârti în jurul propriei axe, de parcă ar fi fost prins de o pală de vânt digitală, dispăru în partea de jos. Apăru textul: *Mesajul dumneavoastră a fost trimis cu succes la numărul „01823566624”! Salutări din partea echipei dvs. VEB Telemedia.*

Wegener se ridică, îşi târî picioarele până la minibar, scoase şampania Scufiţa Roşie din frigider, îi rupse pălăria subţire din folie de aluminiu şi deschise capacul. Apoi îşi luă un pahar de pe raftul strălucitor din lemn de cireş, de lângă biroul strălucitor din lemn de cireş, turnă şampania spumegândă, pescui punga de alune prăjite din vasul de sticlă, închise uşa minibarului cu piciorul, îşi târî picioarele cale de zece metri până la peretele din perdele de culoarea nisipului şi trase materialul lucios cu două mişcări puternice la o parte: un perete de sticlă din podea până în tavan, ferestre duble izolate acustic şi dedesubt Berlinul, Alexanderplatz, un ocean infinit de civilizaţie în amurgul gri-albăstrui, o prăpastie-oceanică-de-metropolă cu recifuri din prefabricate şi stânci de beton, plină de bancuri de Phobos care ţâşnesc înainte şi se opresc apoi iar, după care iar ţâşnesc, uitându-se cu ochi cvadrupli strălucitori, prin întuneric, după cel din faţa lor, după un drum asfaltat, idioţi ce sunteţi, se gândi Wegener, orbecăiţi cu luminile voastre şi credeţi că vă puteţi mişca liberi, dar dacă o singură dată o cotiţi greşit, vă loviţi de

peretele acvariului.

Apoi bău. Şampania rece ca gheaţa, plină de bule, îi zgâria gâtul, îl înviora, îl trezea, se evapora ca un abur plin de parfum. Wegener îşi rezemă fruntea de sticla rece a geamului, privi ţintă în jos. Aşa se simţeau deci ei, oamenii de afaceri din Vest, străinii din EastSide, pentru care toate astea nu erau decât o vizită la grădina zoologică, dictaturism cu fiorul romantic al unei aventuri sigure, primejdia cumpărată, o noapte petrecută la închisoare, scumpa mea, urează-mi noroc. Casa la Frankfurt, barca cu pânze la Hamburg, Porsche la Munchen, bucătăria deschisă la Dusseldorf, toate astea erau şi mai atrăgătoare dacă le priveai din Berlinul de Est, distanţa era ca o lupă, făcea averile şi mai vizibile, doar prin această detaşare propria bogăţie câştiga o dimensiune cu adevărat impresionantă, întoarcerea la această avere devenea cu începere imediată lucrul cel mai de preţ, puteai să-ţi savurezi iar cuceririle, pentru că le simţiseşi lipsa o vreme, distanţa ţi le apropiase, acum ştiai că în Germania de Est nu avea nimeni o asemenea casă, o asemenea barcă cu pânze, un asemenea Porsche, o asemenea bucătărie deschisă, că astfel deţineai mai multe decât un popor întreg, decât o naţiune întreagă, că puteai fi la Dusseldorf regele bucătăriilor deschise al RDG, că abia socialismul îţi redăruise bucuria de a fi capitalist.

Wegener deschise şi a doua sticlă de Piccolo, îşi îndesă în gură alunele sărate marca Ultje, zâmbi de sus pe seama acvariului din Alexanderplatz, se simţi preţ de câteva minute un vestic plin de valută, om de afaceri, industriaş, comerciant cu oţel sau producător de ciocolată, se bucură gândindu-se la întoarcerea în RFG şi savură astfel Republica Democrată Germană, putu deodată să-i admire capitala exotică, ştiu să aprecieze mărimea meschină, gigantismul lipsit de bun-gust, se trezi impresionat de anonimitatea şi desfigurarea ei, de cicatricele acoperite de cruste, de patina de rugină, muşchi, mizerie şi grăsime care acoperea tot, îi respiră farmecul ponosit prin ferestrele duble ale faţadei de la EastSide, ascultă bătaia morbidă de inimă din scârţâitul metroului, uruitul motoarelor şi tăcerea surdă a scufundărilor la adâncimi cât înălţimea unui turn de televiziune, scufundări făcute în hăurile întunecate ale unei metropole aflate în descompunere, simţi printre firimiturile de alune gazele unsuroase scoase de Phobos-uri, mirosi până şi şarmul de citrice-praf-ceară de lustruit parchetul de la intrările Stasi, iarba proaspăt cosită din cartierul Marzahn, deodorantul *Action* al

Karolinei, cu iz artificial de flori, Wegener îşi mirosi ţara întreagă, îmbâcseala mucegăită a clădirilor vechi şi năduşite, neajutorarea şi înapoierea tinerilor, autodevorarea opozanţilor, producţiile poroase şi doar pe jumătate făcute de la VEB (Volkseigener Betrief – întreprindere proprietatea statului), fanfaronada înscenării de stat, frustrarea amară a foştilor luptători, frişca acrită, oferită la suprapreţ de intershop, suspiciunea de fier a celui supravegheat, jachetele unsuroase de plastic şi gulerele de blană ale bătrânilor, mirosul stins al săpunului *Nautik,* fenoplastul răşinos şi întărit cu bumbac al Phobos-urilor, loţiunea *Yvette* cu iz de nucă, pentru igiena intimă, mirosi Kasseler, Broiler, Soljanka, cuburi de sos Bino, carne condimentată, găluşti de Turingia, amestec de Leipzig, ghiveci, picioare umede de femeie în ciorapi Esda, din supraelastic maro, ciuperca dintre degetele de la picioarele lor, umezeala subsuorilor şi păsăricilor păroase, mirosi crăpăturile palide din curul Biroului Politic, atotputernicia stearpă şi istovită a iscoadelor, siguranţa înşelătoare a muncitorilor şi ţăranilor, cocleala tuturor ştabilor leninişti putreziţi, găinaţul alb-negru de pe Palatul Republicii, mirosi sfârşitul inevitabil, care se apropia încet, dar care era încă atât de departe.

Wegener duse sticla de Piccolo la gură, o goli, o lăsă să cadă pe covorul moale şi îşi imagină pentru o clipă cum ar fi să sară de la înălţimea asta în piaţa Alex, plin de stil şi cu capul în jos de la trambulina EastSide de 60 de metri, pe lângă mega-posterul de plasmă,

TRECEREA DE LA ECONOMIA CENTRALIZATĂ LA CEA DE PIAŢĂ ESTE CA TRANSFORMAREA UNEI OMLETE LA LOC ÎN OUĂ CRUDE.
Margaret Thatcher

pe lângă reclama luminoasă la GOLDKRONE, oricum, ultima reclamă a vieţii ăsteia o reclamă la băutură, apoi zbor consecvent în jos, fostul om, în momentul impactului deja o grămadă de carne şi oase, plecat dintre cei vii în vecii vecilor, unul care nu mai voia şi care se arunca în abisul oraşului, avându-l drept spectator pe Wilfried cârnăţarul acum îngrozit, sânge şi creier nu mai erau acum doar în mâncarea servită de el, ci şi pe şorţul în carouri, pe sârmele încinse ale sobei lui sfârâitoare, pe rulota lui de bistro, de culoare albastru-deschis şi anume de sus până jos.

— Oamenii mei îl cred pe Gruber.

Wegener se întoarse. Văzu cum privirea lui Kayser alunecă în jos de pe faţa lui, pe firimiturile de alune de pe bărbie, pe paharul gol de şampanie din mână, pe sticla de Piccolo Scufiţa Roşie de pe jos.

— Eu nu mai ştiu ce să cred, spuse Wegener.

— Nici eu, spuse Kayser. Mai las să îl mai cerceteze o dată cei de la Centrala de criminalistică, acolo au toate datele serviciilor de criminalistică locale.

Apăsă pe telecomandă, ecranul plat de pe perete se lumină, omuleţul de nisip din desenele animate zbură cu nava lui spaţială de păpuşi peste o conductă de gaz, urmări ţeava printr-un peisaj nesfârşit de pădure, zâmbi îngheţat din spatele cupolei rotunde de sticlă. Nori pufoşi de vată pe cerul albastru din studio.

— Sunt curios cum o să-i placă în Vest, spuse Wegener.

— Şi dacă ajunge acolo dintr-una, spuse Kayser, sau mai degrabă pe bucăţi.

— Ceva nou despre Greentec?

— Fleacuri. Kayser flutură un bileţel. Se pare că voiau să facă presiuni asupra Cancelariei, înainte de Tratative. Cea mai mare captură este probabil numărul de telefon al Mariei Hoffmann. Bunul doctor Bluhdorn se pare că ne-a minţit, grăsanul ăla nesimţit. Nu doar că o cunoaşte pe fiică, dar mai şi vorbeşte cu ea la telefon.

— Marie Schutz, spuse Wegener. Nu Hoffmann. Poate e numele de fată al mamei. Sau s-a căsătorit.

— Aţi încercat deja?

— Căsuţa vocală. I-am scris un MS.

Kayser se aşeză pe pat.

— Când vine Richard, trebuie să mai merg cu el la Steinkuhler, la Stasi. Ştiţi, nu?

— Acum ştiu. Despre ce este vorba?

— Cred că despre accesul la dosare. Nu ni s-a spus nimic concret.

— După aceea puteţi să-i informaţi pe cei din serviciul vostru unde ne-am ascuns rezervele de aur ale statului.

— Asta ştim deja. Vă mai întâlniţi cu Borgs?

Wegener încuviinţă.

— Richard şi-a pierdut soţia?

— Da. Dar mai multe nu ştiu nici eu. Trebuie să se fi întâmplat de mult.

— Aveţi soţie?

Kayser nu păru surprins.

— Am avut.

— Şi?

— N-a funcţionat.

— Am schimbat-o cu o pizdă electrică de pus pe perete, cu funcţie de autocurăţare şi păr veritabil.

— Sunteţi oameni fericiţi voi acolo în Vest.

Omuleţul de desen animat aterizase pe un pod din Marea Baltică, se căţărase afară din cupola de sticlă şi acum sărea în apă. Pentru o clipă dispăru, înecat, nu mai avea aer în plămânii de lemn, apoi ieşi la suprafaţă pe marea lui de celofan şi făcu vesel cu mâna spre cameră.

21

— Merry Christmas, spuse grăsanul păianjen de poliţie Borgs care se înghesuise într-un mic scaun tapiţat, evident în colţul foaierului, cu ceafa spre fereastră, ca să îşi aibă întreaga pânză sub ochi. La un moment dat, un criminalist nu mai poate sta altcumva, se gândi Wegener, de la un moment dat în colo stai mereu cu spatele la peretele de sticlă, simţi nevoia să fii tu cel care vede tot şi nu este văzut, întreaga viaţă la post, iar în faţa ta, pe măsuţa instabilă, o farfurie cu…

— Varză!

Borgs îşi vârî o lingură plină în gură şi plescăi, mestecă, înghiţi.

Wegener privi în jur. Întregul cinematograf Internaţional era decorat cu crengi de brad şi cu ghirlande de becuri, între uşile dinspre sala mare era pus un brad de Crăciun înalt de patru metri cu vârf auriu în formă de ciocan şi compas, de crengi atârnau cartuşe supradimensionate. În faţa pomului zăpadă albă din pâslă, o sanie antică, înconjurată de saci grosolani din material textil, din care se revărsau cadouri colorate. Studenţi plictisiţi îmbrăcaţi în haine de camuflaj cu pete albe şi roşii încercau să fixeze abţibilduri cu urme de găuri de gloanţe pe stinghiile înclinate ale lambriurilor.

— *Red revenge,* spuse Borgs. Pe 28 este premiera. Preţurile de producţie: 30 de milioane de mărci estice. Suntem din nou cineva, Martin.

— Întrebarea e doar, cine.

Wegener trase un al doilea scăunel lângă geam şi se aşeză.

— Intri?

Mâinile grase ale lui Borgs îi frecară burta rotundă.

— Cred că nu trebuie să pierdem momentul în care o politiciană ratată îl fugăreşte pe Moş Crăciun. În special dacă pe Moş îl cheamă Peter Sodann şi la sfârşit este decapitat cu o seceră ruginită din colecţia particulară a lui Stalin. Ce-i drept, în *Noua Germanie* scrie că… Vrăjitorul Borgs prezentă un ziar până atunci invizibil, care stătuse ascuns între şoldul lui şi rezemătoarea pentru braţ, îl frunzări, ridică degetul arătător… *că Sahra Wagenknecht-Ruprecht duce la paroxism simbolul roşu de Coca-Cola al capitalismului printr-un concert orgiastic de Kalaşnikov, cu toate că ar fi reuşit acelaşi lucru şi fără să folosească forţa armelor, doar cu ajutorul talentului ei nemilos de mim, care se poate lua la întrecere, în ceea ce priveşte înţepeneala, cu o sanie trasă de reni.* Şi noi ne gândeam că politicienii sunt actori!

— Păi sunt, dar actori proşti.

Wegener deschisese meniul cu ofertele speciale: cozonaci, pulpe de gâscă, cârnăciori, salată de cartofi, stele cu scorţişoară, cârnaţi albi silezieni cu sos de turtă dulce.

— Două de vin fiert! o anunţă Borgs pe chelneriţa tânără, cu faţă de şoarece, care tocmai se strecura pe la spatele lui. Fata se întoarse, dădu din cap agitată, o zbughi spre tejghea. Pe undeva îmi e milă de el, de Moş Crăciun. Totdeauna dau în graşi. Eu sunt un fel de alter-ego civil.

— Dar tu nu împărţi daruri.

— Baţi şaua să priceapă iapa, constată Borgs. Ai grijă, dragul meu. Sigur fac cadouri din când în când. Doar că cei cadorisiţi nu-şi dau seama.

— Îmi este clar că în timpul măsurilor disciplinare împotriva mea…

Borgs reteză fraza cu o mişcare rapidă din braţ.

— Cei din Vest îl cred pe Gruber. Poate pentru că vor să îl creadă.

— Păi ar fi chiar drăguţ, spuse Wegener. Stasi scapă de bănuială, făptaşii sunt ca şi găsiţi, Tratativele pot să înceapă. Kayser e sceptic. Cu Brendel încă nu am vorbit.

— Şi ce crezi tu?

— Cred că oricum trebuie să cercetăm povestea. Şi câtă

vreme cazul este încă deschis, putem continua ca până acum.

Borgs se întinse satisfăcut în scăunel.

— Dacă ar trebui să pui pariu cum s-a desfăşurat chestia asta cu Hoffmann, te-ai putea decide în vreun fel?

Wegener se gândi preţ de câteva secunde.

— Nu. Se poate ca Gruber să spună adevărul. Doar că – ce fel de documente voiau tipii ăia din brigadă de la Hoffmann? Gruber spune că nu ştie nimic despre asta. Un motiv destul de subţire pentru o crimă, zic eu.

— Dar atunci şireturile au sens.

— Sau poate chiar dimpotrivă. Dacă vreau să abat atenţia de la mine, am grijă ca urmele să arate spre mine ca nişte săgeţi în culori neon.

— Martin, Martin. Borgs privi ţintă spre restul de varză din faţa lui. Ţie pur şi simplu nu-ţi place Securitatea.

— Dacă Securitatea nu are nimic de-a face cu asta, atunci nu înţeleg de ce trebuie să ascundă dosarul de noi.

— Gysi l-a sunat astăzi pe Kallweit. Borgs continua să-şi mângâie burta. Şi ieri la fel. Între timp au aflat şi ăia că Hoffmann reuşise să se strecoare în Cartierul General al Guvernului. Şi apoi atentatul. Deodată se întâmplă aici lucruri care până acum ar fi fost de neconceput. Domniilor lor începe să li se facă frică. Iar frica domniilor lor este genul de frică pentru care plătesc ceilalţi. Nu trebuie să îţi spun asta ţie, dar totuşi o fac.

Faţa de şoarece trânti pe masă două căni de vin fiert şi întinse mâna. Borgs numără monedele. Chelneriţa nu se clinti. Sub nasul ascuţit îi creştea puf blond. Un fir dus îi rodea din ciorapul gri. Borgs termină de numărat, banii zornăiră într-o pungă de piele.

Wegener aşteptă până când fata se îndepărtă cu două mese de ei.

— Atunci domniile lor poate că ar trebui să îşi roage Serviciul Secret de Informaţii Interne să pună dosarul Albert Hoffmann la dispoziţia investigatorilor care se ocupă de caz.

— Şi chiar aici e problema. Borgs pescui o cană de vin. Domniilor cu pricina le place să obţină totul. Să fie cea mai tare petrecere a burlacilor din întregul an, dar porţelanul să rămână întreg.

— Aşadar, putem uita definitiv de dosar.

Borgs luă o gură de vin şi se strâmbă.

— Cum poţi să lucrezi, când ţi se ascund informaţii relevante, spuse Wegener, îşi luă vinul fiert şi bău o înghiţitură. Alcool

dulce, călduţ, în care căzuse din greşeală o cuişoară. Până acum, noi nu am făcut greşeli. Prin urmare, nu aş şti de ce…

— Ce e cu fiica lui Hoffmann?

Ochii holbaţi ai lui Borgs pluteau peste marginea cănii.

— Nu exista nici un indiciu care să ne arate că are o fiică. Pe Greifenhagerstrasse este trecut doar el, pe strada Ludwig Renn e trecut doar Fischer. Până la Bluhdorn nu am avut nici măcar un singur martor care să-l cunoască pe Hoffmann în mod personal, nu au fost găsite nici acte. Această Marie nici nu se numeşte Hoffmann, ci Schutz.

— Fotografia cu fata de la malul mării, spuse Borgs, ciorapi de damă şi tampoane şi aşa mai departe în ambele locuinţe.

— Şi vibratoare şi cătuşe. Totul spunea: o iubită. Nimic nu spunea: fiică.

— Mai tânără decât el cu peste cincizeci de ani, frumoasă de pică. Pe undeva prin muntele lui de acte sigur are un testament în care apare numele ei. Are pe undeva un caiet cu arborele genealogic, acte vechi de coasigurare, numărul ei de minsk, un album de fotografii, copia certificatului de naştere, un desen de copil făcut pentru tati. În ultimii ani i-a virat cândva bani în cont sau a plătit o factură pentru ea.

Wegener tăcu.

Borgs bău o gură mare de vin fiert şi făcu o mutră, de parcă ar fi vrut să o scuipe înapoi în cană.

— Ce voiam să spun, Martin – dacă Securitatea ar şti asta, atunci domniile de la Wandlitz ar găsi la tine greşeli şi omisiuni, mobilizare deficientă, inteligenţă criminalistică deficientă, convingeri socialiste deficiente. Indiferent cât de mare ar fi muntele de material prin care trebuie să îşi facă drum Frank Stein şi trei indivizi suprasolicitaţi, indiferent dacă există o singură dovadă leşinată care trimite la fata asta, ascunsă între paginile cărţii cu numărul nouă mii din biblioteca lui Hoffmann, domniile lor te-ar face pe tine răspunzător de toate, dacă lucrurile acestea ar deveni brusc importante.

— Şi acum?

— Să ţinem lucrurile pentru noi, tu nu le consemnezi nicăieri şi lucrezi în continuare în direcţia asta. Dacă iese ceva, o întoarcem după aceea cum vrem.

— OK.

Borgs puse cana pe masă şi scoase un pachet de trabucuri din buzunarul interior al jachetei.

În spatele lui, peretele de sticlă se întunecase. Aleea Karl Marx abia dacă era circulată. Mingea argintie a turnului televiziunii atârna ca o sferă antică de disco deasupra hăului, alături turnul EastSide, Wegener încercă să estimeze unde se aflase el în urmă cu jumătate de oră, în care dintre cabinele belşugului scăldate în lumină fusese el preţ de două sticle de Piccolo oaspetele de la gard, ronţăind, dând pe gât băutura, visând. Undeva acolo sus Kayser stătea în acest moment în pat în chiloţi, îşi comanda în cameră friptură, Warsteiner şi tort Sacher, era în plin Vest în mijlocul Estului, zapa de la un canal porno gratuit la altul, *Combinatul anal, Curvele Stasi gem încet, Interogată şi futută, Manifestaţia comunistă.*

— Kallweit a fost adineauri în piaţa Werder, spuse Borgs. Conducerea partidului îl crede fireşte pe Gruber, dar vrea să aibă dovezi beton. Să nu se mai facă de râs în Vest încă o dată. Deci trebuie să găsim dovezi care să confirme afirmaţiile lui Gruber.

— Sau care să le infirme.

— Da, în cel mai rău caz.

— Deci trebuie să găsim adevărul, spuse Wegener.

— Tot timpul a trebuit să găsim adevărul, spuse Borgs şi nu să găsim musai dovezi împotriva Securităţii. De aceea ni s-a şi permis accesul la martorul despre care Gruber le-a spus celor de la C5.

— Ce a făcut?

— Le-a spus celor de la C5 despre martorul pe care vi l-a promis.

— De ce?

— Şi nouă ne-a spus că ne trimite un MS când ajunge dincolo.

— Pesemne s-a răzgândit.

Wegener simţi un junghi în burtă. Nu era sigur dacă venea de la vinul fiert.

— E totul în ordine?

— Despre ce martor e vorba? întrebă vorbind greu.

— Se pare că Gruber a acţionat în cadrul brigăzii ca ajutor într-un anumit cuib, aşa îşi numesc ei subgrupurile. Câte trei oameni, din care nici unul nu cunoaşte planul în ansamblu, ca să nu-l poată divulga nimănui, dacă se îngroaşă gluma. Plus câţiva care nu ştiu nimic.

— Oameni care primesc ordine, spuse Wegener, mi se pare cunoscut modelul.

— Se pare că cuibul lui Gruber era răspunzător atât pentru

Hoffmann, cât şi pentru Palat. Dintre cei trei atentatori care au fost părtaşi la executarea atentatului, unul a fost omorât de explozie, altul a fost arestat, altul a reuşit să scape.

— Asta ne-a povestit la cimitirul de maşini.

— Înseamnă că eşti la curent.

— Deci martorul nostru este atentatorul care a fost arestat?

— Exact, detectiv Pinky.

— Şi el a fost de faţă la Muggelsee.

— Gruber nu ştie. Dar tipul arestat făcea parte din grupul central.

— Bine. Atunci să vorbim cu el.

Borgs îşi clătină capul rotund de dog.

— Aici e punctul sensibil. Martorul ăsta nu e doar arestat. Va fi acuzat de înaltă trădare şi în plus le e teamă că oamenii lui l-ar putea scoate de acolo.

— Unde e? La închisoarea din Bautzen?

— Nici măcar.

— Nu pricep nici un cuvânt din ce zici.

— Ţara asta dispune şi de chestii de alt calibru. Prin comparaţie, Bautzen e la fel de plăcut la EastSide.

— Ce vrei să-mi spui, Walter?

Borgs împinse într-o parte farfuria pe jumătate plină cu varză şi îşi săltă picioarele scurte pe măsuţa care se clătină.

— Când ai încălcat prevederile de serviciu, acum un an, voiai să dai de urma lui Josef Fruchtl. Dar mai voiai ceva, Martin. Voiai să descoperi ceva despre ţara ta. Ce se întâmplă în spatele scenei. Cum lucrează statul ăsta, ca să supravieţuiască.

Wegener îşi puse cana lângă scaun.

— Se poate să fi vrut asta.

Borgs încuviinţă din cap.

— Încă mai vrei?

— Şi dacă da?

— Atunci trebuie să suporţi ceea ce vei vedea.

Wegener tăcu.

— Şi încă mai mult de atât, Martin. Înseamnă şi să te cunoşti pe tine însuţi. Nu doar ţara. Şi inima proprie şi ciudată, de care poţi mereu să fii sigur, câtă vreme capul ţi-e ascuns frumos în nisip. Dar ce face inima asta atunci când află ceva? Cum se descurcă cu dilemele pe care sistemul în care ne-am născut ni le lasă în fiecare dimineaţă în faţa uşii? Ce facem cu şoarecii ăştia pe jumătate morţi, care încă mai mişcă?

Wegener continua să se holbeze la Borgs.

Ochii de buldog îi erau închişi. Doar gura i se mişca.

— Calci pe ei? Trânteşti uşa? Cineva te obligă să te confrunţi cu un lucru care te chinuie. Nu tu ai prins şoarecele şi i-ai scos maţele. Pisica a făcut asta. Dar ea a plecat. Şi pe scara ta pute acum porcăria, mulţumesc frumos. Cineva te procopseşte cu durerea asta şi cu îndoielile astea şi te lasă să te descurci. Totdeauna te trezeşti singur în ţara asta a solidarităţii nemărginite, aşa-i? Singur cu tine şi cu tumoarea pe care unii o numesc conştiinţă. Orice ai face acum, ceva tot va rămâne. Metastaze ale acestei tumori nenorocite pe nume conştiinţă, pe care corpul tău le absoarbe şi nu le mai poate elimina, pe care trebuie să le poarte cu sine până când declanşează la rândul lor cancerul, un cancer iritant al gândurilor, care te mănâncă pe dinăuntru. Nu mai eşti spectator, nu mai poţi să-i ocărăşti pe actori din loja ta capitonată, Martin, acum trebuie să iei tu deciziile şi ştii că vei fi învinuit pentru orice decizie vei lua. De către alţii, dar în primul rând de către tine însuţi. Dacă îl calci, eşti vinovat pentru moartea lui. Dacă îl laşi să moară încet e şi mai rău. Indiferent ce ai face, durerea şoarecelui se transformă în durerea ta personală. Din momentul în care deschizi uşa. Borgs deschise ochii. Vrei să deschizi uşa, Martin?

Wegener încercă să prindă privirea de buldog a lui Borgs, dar privirea asta era prea provocatoare, prea amuzată, prea ştiutoare. Wegener privi ţintă în pământ. Parchet uzat, maroniu-roşcat. Sub caloriferele ruginite se umfla lemnul, era deja plin de crăpături, se rupea bucată după bucată. La asta se referea Fruchtl când spunea că nu am înţeles nimic, se gândi el.

— Şi dacă nu deschid uşa?

Borgs îşi încrucişă mâinile grase ca pentru rugăciune.

— Atunci suferi chiar din acest moment de tulburări de vedere, de vorbire, de auz, ai ameţeli şi te doare capul, într-o oră eşti la urgenţe la Charite, suspectat de atac cerebral, eşti ţinut patru-cinci zile sub observaţie, iar mâine-dimineaţă la ora şapte fix eu te scot definitiv din investigaţia specială. Şi pe viitor nu te mai bag în nici o investigaţie de genul ăsta.

Puncte colorate de lumină se plimbau peste faţa neclintită a lui Borgs. Wegener privi în tavan. Lustre uriaşe cu lanţuri din perle de sticlă, printre ele globuri de discotecă, turnuri ale televiziunii în miniatură sclipind argintii, care începuseră să se învârtă şi să împrăştie prin încăpere pete albastre, verzi,

galbene. Chelneriţa cu faţă de şoarece ocoli masa, pluti pe picioarele ei uscate băgate-n ciorapi printre scaunele luminate de punctele colorate, balansă o tavă cu pahare goale de bere, privirea lui Wegener se lipi de ea, pluti împreună cu ea, văzu deodată gol corpul ăsta uscat ca un fus, văzu coastele ascuţite pe sub pielea prea albă, punctele colorate călătoare pe sânii plaţi, sfârcurile cărnoase şi roşii ca sângele, deasa blană pubiană dintre picioare, care i se urca stufoasă aproape până sus la buric. Acum şoarecele se holba la el cu doi ochi închişi la culoare, nemijlocit şi direct, îngheţă în toiul întoarcerii, îl radiografie timp de două, trei, patru secunde, îi fotografie măduva spinării şi creierul, maxilarul, inima, ficatul plin de grăsime, avea totul negru pe alb, îşi trecu o limbă decolorată peste două buze subţiri.

Borgs întoarse capul, faţa de şoarece se feri, aproape că se lovi de o masă, două pahare îi alunecară de pe tavă şi se sparseră pe podeaua maro-roşcată în cioburi mici, care străluciră în lumina de discotecă în mii de culori.

Wegener se ridică.

Slăbănoaga îşi aruncase tava pe unul din scaune şi fugea acum pe tocuri păcănitoare prin sală, trecu pe lângă pomul de Crăciun, pe lângă urmele de gloanţe lipite, clienţii localului şi studenţii se holbau după ea, ajunse apoi la scara dinspre foaier, zbură după colţ, cât pe ce să alunece, vâsli în aer, se redresă, dispăru.

Borgs pufai din trabuc.

— Ai văzut cabluri?

— Nu. Poate un microfon direcţional.

— Sau doar o fată depresivă în vârstă de nouăsprezece ani, care plânge după fostul ei iubit şi se pierde cu firea când cineva se holbează la ţâţele ei inexistente.

— Nu crezi nici tu ce spui.

Wegener se aşeză din nou.

Borgs trase din trabuc şi îşi lăsă capul pe spate.

— Să crezi, Martin… De crezut, poţi să crezi ce vrei. Multe pot fi chiar adevărate. Dar din păcate, în meseria noastră nu ajunge să crezi.

— Prin urmare, am de ales între atac cerebral şi un glonţ în cap.

Borgs zâmbi.

— Un RDG-ist are mereu de ales doar între atac cerebral şi un

glonţ în cap. Tot restul e scris pe lista ta de dorinţe, pe care nu ţi-o îndeplineşte nimeni, niciodată. Moş Crăciun a murit, după câte ştiu eu, doamna Wagenknecht îl târăşte de picioare, în minutul al o sută douăzecilea, în urma săniei ei.

— Nu simt că aş avea dificultăţi de vedere, spuse Wegener. Dimpotrivă. În ultimele zile am avut senzaţia că văd tot mai clar.

Borgs îşi stinse trabucul în varza rămasă. Se auzi un sfârâit scurt.

— Atunci mâine la opt jumătate să fii în faţa casei tale.

— Unde mergem?

— Nu ştiu. Şi nu vei afla nici tu niciodată.

— Kayser şi Brendel?

— Brendel vine cu noi, dacă se încumetă să semneze hârtiile necesare.

Borgs se ridică şi îşi îmbrăcă paltonul. Scoase de undeva o batistă mare, maro şi îşi suflă nasul.

— Ca să pricepi despre ce vorbesc, Martin. Fosta ta prietenă, Karolina Enders. Lui Kallweit i s-a dat de înţeles că ea îl cunoştea. Borgs împături tacticos batista şi o băgă la loc. De acum înainte, orice este posibil.

Wegener avu senzaţia că stă pe pervazul apartamentului lui Kayser de la EastSide, sub vârfurile pantofilor se deschide gâtlejul de beton al lui Alex, stomacul e sacul de nisip de la revenirea lui Henry Maske, iar Henry era azi în formă, lovea cu dreapta şi cu stânga de săreau fulgii, vâj, zbeng, poc, Wegener se văzu pe sine însuşi stând acolo sus, etajul 27, morţii locuiesc întotdeauna sus, văzu cum se îndoaie, cum cade, de acum înainte orice este posibil, degetele îi scârţâiră pe fereastra luminată de la EastSide în jos, metru cu metru, tot mai iute, lăsau în urma lor zece dungi unsuroase pe suprafaţa unsuroasă a faţadei, cădere liberă, unghiile albastre ale Karolinei în iarba de la Wannsee, slipul strâmt prin care i se intuia sexul, materialul chilotului pe jumătate mâncat de copita cămilei, în ţara asta peste tot se poate deschide brusc o crăpătură şi deja ai căzut înăuntru, spune toltoaşa sexului lui Voss, mare cât o minge de tenis, eşti blocat în cea mai nemernică gaură a minciunii, totul se învârtea, ameţeală nenorocită, în care Borgs face o faţă care pare compătimitoare, pentru prima dată în toţi anii ăştia, ce chestie, să îi reuşească lui Borgs o faţă compătimitoare pe care s-o iei de bună, apoi îl bătu pe Wegener pe umăr şi se întoarse cu spatele, cu tot cu faţa lui cea compătimitoare, merse prin sală

cu pas apăsat ca un luptător cu alură de mops, nimeri în fundal în braţele unor artişti de cinema, în mijlocul lor Sahra Wagenkecht în costumul ei de luptătoare, un fel de bikini roşii, Borgs, care fireşte că reuşi să scoată de undeva, ca prin farmec, hârtie şi pix, primi un autograf, imagini filmate cu încetinitorul, o fotografie făcută cu minskul, Wagenknecht şi Moş Nicolae Borgs, în civil la discotecă, Borgs cu două capete mai mic, cu trei bărbii mai mare, toţi râseră, Wegener se ţinu de suporturile de braţe ale scăunelului său şi avea senzaţia că urma să vomite din nou, se pregătea o continuare a senzaţiei de vomă, voia să iasă tot, să facă loc unei dureri marţiale, abia adormite şi acum brusc trezite la viaţă, de data asta şi mai puternică, mai sălbatică şi mai puţin dispusă să se lase îmblânzită de ceva.

Femeile, spuse Fruchtl, sunt ca geamurile murdare de sticlă mată, într-o cameră întunecată cu pereţii zidiţi, Martin – nu poţi privi prin ele.

Minskul piui. Ronny, se gândi Wegener. Un MS se perindă pe display:

Poimâine, ora 12, Boltenhagen, podul peste lac. Fără microfoane, fără Stasi. Aduceţi o pereche de cătuşe. Asta este o ofertă care nu se va repeta. Marie Schutz.

Wegener apăsă în mod automat pe taste, pentru depistarea apelului ar fi trebuit să scoale pe careva din pat, până atunci ea şi-ar fi închis telefonul de mult, *cu numărul 0-1-8-2-3-5-6-6-6-2-4 nu este disponibil pe moment, după semnal puteţi lăsa un mesaj. Aveţi deja în posesia dumneavoastră noul nostru minsk M6 cu funcţie de reţea naţională, cameră de 5,0 megapixeli şi recunoaştere automată a vocii? Nu aveţi? Atunci mergeţi de îndată la filiala dumneavoastră de VEB Telemedia! La achiziţionarea unui nou minsk M6 şi încheierea unui contract pe trei ani, obţineţi senzaţionalul număr de 150 de puncte de încredere, pe toată durata ofertei! VEB – Telemedia – acum aveţi libertatea cuvântului!*

Marţi, 25 octombrie 2011

22

Berlinul fusese cuprins peste noapte de iarnă, un măturător de stradă sinucigaş, care le rupea pomilor suferinzi ultimele frunze, păşea în faţa ferestrelor hodorogite ale clădirilor vechi, mâna gunoaie peste trotuarele fărâmicioase, se holba sub fustele de plastic ale bătrânelor şi încerca să sufle din capul lui Wegener durerea surdă provocată de vinul fiert, de sticla de *Goldkrone* şi de o noapte lipsită de somn. Pungi HO, pagini mototolite din *De Straja Poporului,* frunze uscate, cutii goale de Club-Cola, hârtii de la guma de mestecat, totul zbura pe lângă el, trecea valvârtej peste asfaltul găurit spre un monstru de gunoi lipsit de voinţă, care se învârtea nehotărât în jurul propriei axe, era călcat de maşini, se ridica din nou, era suflat de acolo, tot mai departe în josul străzii spre vest, până la zid, unde se oprea toată mizeria RDG-istă şi creştea formând un munte foşnitor, căruia cu siguranţă i se refuza ieşirea din ţară.

Wegener îşi ridică gulerul de la palton şi făcu un pas înapoi, spre intrarea în casă. Se gândi la mormântul părinţilor săi, la iedera verde care în acest moment era răvăşită de vânt cu paisprezece kilometri mai la nord, la piatra îndărătnică de mormânt, care exact acum, când se gândea el la ea, stătea sub un cer lipsit de culoare, rece şi neschimbător, cu numele dăltuit al unor oameni care îşi consumaseră contingentul de zile şi ore şi care acum făceau pe vecie parte din trecut, pe care nu-i mai putea descrie nimeni în afară de el, care nu mai trăiau decât preţ de cele câteva secunde în care el îşi aducea aminte de ei şi pentru o clipă Wegener ar fi preferat să urce la loc în locuinţa tăcută, în care gunoiul nu dansa, ci stătea mort prin colţuri şi n-ar fi făcut toată ziua nimic altceva decât să îşi amintească, indiferent cât de obosit era, ar fi scos toate fotografiile şi-ar fi reamintit fiecare Crăciun, fiecare ceartă, fiecare drum făcut cu Hannibal la *Boltenhagen,* doar ca să-şi trezească părinţii la viaţă, să le ofere douăzeci şi patru de ore neîntrerupte, ultima şansă de

a exista, sub forma unor impulsuri minimale de curent electric prin creierul fiului lor, un amestec de chimie, fizică şi iluzie şi poate că l-ar fi inclus în orgia de amintiri şi pe Fruchtl, pe furiş, pe tăcute şi fără a dori să spună ceva anume făcând acest lucru. Wegener se întrebă dacă s-ar fi dus la părinţi din cauza senzaţiei tot mai puternice de a fi părăsit, a singurătăţii care îl apăsa tot mai tare, dacă cei doi nu ar fi locuit pe patru metri pătraţi la *Weiflensee,* ci ar fi continuat să trăiască, precum un duo perfect armonizat, în cavoul lor din clădirea veche şi dătătoare de cancer, dacă s-ar fi dus să se plângă la mama şi tata de viaţa asta a lui de culise, de satul ăsta de Potemkin care era Berlinul de Est, care nu te scutea de nimic şi pe care se pare că nu puteai să-l scuteşti de nimic, dacă voiai să te poţi strecura, sau oare l-ar fi dezamăgit şi părinţii, poate s-ar fi găsit dovezi care să-i incrimineze şi pe ei de minciuni, de iscodire a semenilor, de crimă.

Îi dai Karolinei scrisoarea? întrebă vocea lui Fruchtl.

Nu ştiu.

Hai să vorbim despre asta.

Despre orice altceva.

Wegener se sprijini de poarta cu gratii. Şi Borgs era unul dintre cei ce ştiau, unul dintre cei care făceau jocurile, era doar un altfel de Hoffmann, o altă specie de strateg, mai prudent, lipsit de ideologie, un om care îşi ascundea până şi apartenenţa, despre care nu se ştia cui îi era fidel şi pentru cine se prostitua. Dar într-o privinţă avea dreptate Borgs, începând din acest moment nu mai putea să dea înapoi, acum era vremea să fugă, să o ia la goană drept înainte, spre Vest, cât de repede putea el, să găsească luminiţa de la capătul tunelului şi apoi gata, afară de aici, dacă ştiai destule poate că reuşeai să-i obligi să te lase să părăseşti ţara, să te dea afară, o bucată de căcat incomod, aruncată în Vest prin vreun cur de om. Ca Ronny Gruber.

Înscrie-te la olimpiada de reprimat gânduri, poate câştigi câteva medalii drăguţe.

Dacă nu termini, te reprim eu pe tine.

Glumeţule, strigă Fruchtl, am dreptul de a locui pe veci în capul tău, fac parte din inventar, nu pot fi dat afară, propria voce, purtătoarea adevărului incomod, e totuna dacă vin sub formă de nor de praf sau de poliţist dispărut, eu sunt simţul tău pricăjit pentru ceea ce e corect, pentru ceea ce-ţi face bine şi ştii asta exact, dacă vrei să scapi de mine trebuie să te deconectezi

întâi pe tine, eu stau aici sus în capul tău, ultimul stinge lumina, Karo îl dă afară pe Martin, unul calcă totdeauna pe şoarece, vreau să văd cum o să mă reprimi pe mine, pe tine, propriul eu!

Iar ai băut.

De supărare că dai tot peste femeia care nu-i pentru tine, peste prietenii care nu-s pentru tine, pentru că-mi fac griji ce va face din tine atâta prefăcătorie, Martin, oare pe viitor o vei lua pe drumuri greşite, cu rânjetul tău strâmb pe faţă şi deodată vei trage concluzii greşite, tu ştii câte lucruri necurate a trebuit să învârt până am reuşit să văd clar, să stau drept, să merg drept, să ştiu pe cine, cât timp, cât de des, cât de rău…

Wegener căscă.

Uite-le că veneau din nou sfaturile din fotoliul din colţul întunecat, cădeau peste el răpăind, pe ton de cazarmă şi mirosind a *Goldkrone,* de la omul care fusese nazist şi apoi comunist, care făcuse întâi fiecare greşeală a ultimului secol şi căruia nu-i rămăsese apoi decât se bage în el dimineaţa, la prânz şi la cină variaţii de înţelepciune aleasă, o gâscă nemţească îndopată, convertită timp de cincizeci de ani la înţelepciunea adâncă a vieţii, cu ajutorul războaielor şi a înfrângerilor şi care făcea de atunci ouă mari ale cunoaşterii, al cărei foie gras, doldora de grăsime, adăpostea în el răspunsurile la întrebările politice ale universului. Ordinele date de Fruchtl îi zburau acum în jurul urechilor ca gunoaiele din Berlin, rămâi tare, nu deveni rău, nu te coborî la nivelul lor, eu ştiu lucrurile astea pe de rost, Jupp, se gândi Wegener, ţine-ţi pliscul, probabil eşti de mult în lada de osânză şi nu mai ştii cum este să stai printre scaune cu picioarele retezate, sub care cineva a montat explozibil, pentru morala ta a trebuit să faci economii timp de dictaturi întregi, morala ta eu nu mi-o pot permite, îţi spun sincer, nu povesti mai departe, dar din punct de vedere etic sunt lefter.

Fireşte că aceste cuvinte îl înfuriară şi mai tare pe băşinosul din fotoliu, nu pentru asta acceptase el durerile livrate pe numele lui, denazificarea, scuipatul de pe obraz, gloanţele îndreptate împotriva lui, întârzierile perpetue, nu pentru asta fusese el timp de decenii întregi preşul pe care caracterele handicapate ale germanilor jefuitori îşi şterseseră picioarele, măcar cvasi-fiul lui să profite, te pomeneşti că la urmă se mai transforma într-un fiu Quasimodo, cocoşat, nereuşit, insuportabil, dacă făcea acum şi el aceleaşi greşeli, dacă nu învăţa din prostiile profesorului său, atunci fusese totul în zadar, atunci

totul va continua, un fir explozibil detonat, care nu mai putea fi oprit, aşa că fostul nazist, fostul comunist, fostul om viu făcea semne disperate din mâinile zdrăngănitoare de oase, croncănea furios cum că într-un final tot nu ajută să fii incorect, să fii împotriva cetăţeanului, să serveşti nişte regimuri care *trebuiau* să fie trecătoare, indiferent cât de mult rezistau, toate erau doar nişte instantanee, cândva se vor sfârşi toate, pentru că extremele putrezesc totdeauna, pentru că în ele lucrurile dospesc, se descompun, prind mucegai, o concentraţie prea mare de sucuri otrăvitoare, fără compensarea cu baze şi alcaline, numai acid care atacă şi macină pe dinăuntru, care descompune succesiv funcţiile vitale, până când întregul organism stricat se prăbuşeşte, de desface, se sparge, fiind nevoit să lase locul urmaşului său, în care de mult e sădită o moarte identică. Pe moment ar fi de ajutor, poate ca unică soluţie posibilă, să te adaptezi la sistem, să-l copiezi, dar cine imită sistemul, aceluia nu-i mai rămâne la sfârşit altceva de făcut decât să imite şi sfârşitul sistemului, acela va dispărea odată cu el, iar pe Wegener îl pufni acum râsul, Josef Fruchtl, apostol chinuit ce eşti, povesteşte-le asta prietenilor tăi viermi din sicrie, să copiezi sistemul, când aud din astea, să depăşeşti sistemul, majorule Mort, este singura şansă, cine merge în rând cu el se trezeşte deja şchiopătând în urma lui, cine vrea să câştige trebuie să fie cu un pas înainte, deci să aibă o informaţie în plus, dar o informaţie decisivă, pentru că informaţia este totul, putere, bani, sex, supravieţuire, în statul ăsta chiar mai mult decât în oricare altul, în oraşul acesta chiar mai mult decât în oricare altul, astăzi îţi laşi coiful de oţel la garderobă şi puşca în sertarul pentru ciorapi, te uiţi ca prostul de la tine din groapă, m-am gândit eu, astăzi asculţi, interoghezi, îţi notezi şi îţi faci jocul, nu-i laşi pe ceilalţi să-ţi privească în cărţi şi ai mereu un as în mânecă şi dacă pierzi, aşa ca Hoffmann, atunci gâtul ţi se face din lung şi mai lung, dar dacă câştigi, atunci poate că la şaptezeci de ani stai în faţa casei tale de vacanţă şi laşi soarele să te pripească pe spatele păros.

Ga un vagabond, zise Fruchtl. Un vagabond al vieţii.

Ga un vagabond al supravieţuirii, spuse Wegener. Asta e diferenţa, mortule.

Tu eşti mort, zise Fruchtl. Curând.

Curând, spuse Wegener, nu înseamnă acum.

Cum calculaţi timpul voi, ăştia viii.

Nu ştiu să-l calculez altfel.

Sigur nu ştii?

Sigur.

Un camion gri marca Barkas se apropie încet, mai merse cinci metri şi se opri iar. Motorul rămase pornit. Pe o latură, litere albe: *Pescăria Badenhoop – furnizor oficial al pieţelor HO cu produse proaspete, strada Hesse 69.*

Se deschise portiera din dreapta şoferului, coborî un bărbat în geacă de blugi, vântul îi sufla părul făcându-l să semene cu un moţ blond ca paiul. Bărbatul în geacă de blugi se îndreptă spre Wegener şi se opri la o distanţă suficientă pentru a nu fi nevoit să-şi scoată mâna din buzunar.

— A venit taxiul.

— Dacă pescăria asta nu e cu cântec.

Blondul făcu o faţă de parcă s-ar fi transformat în cenuşă la cel mai mic zâmbet, se întoarse fără o vorbă, vântul îi suflă moţul în direcţia cealaltă, se duse agale până la Barkas, deschie uşile din spate şi aşteptă.

Wegener era acum un câine tânăr şi prost, care trebuia să înţeleagă în sfârşit ce înseamnă când se deschid uşile din spate.

Blondul privea pe lângă el. Un alt exemplar fără chip printre cele zece mii de târâtoare ale diviziei statale de Mimikry, vă rugăm nu ne priviţi, nu ne recunoaşteţi, pur şi simplu urcaţi şi tacă-vă fleanca.

N-o face, spuse vocea lui Fruchtl.

Wegener scoase din buzunar scrisoarea adresată Karolinei şi o rupse în două, rupse apoi jumătăţile, apoi sferturile, până când bucăţelele se făcură atât de mici, încât le împrăştie vântul, le amestecă cu gunoaiele dansatoare, le suflă sub maşini, în şanţurile de scurgere, pe acoperişurile dărăpănate ale caselor, toate cuvintele despărţite pentru totdeauna, nici o frază a acelui scheunat mândru şi furios nu mai era întreg, un puzzle polemic pentru toate punctele cardinale, pe care nici măcar Securitatea nu îl mai putea compune la loc, indiferent câţi agenţi ar fi însărcinat cu treaba asta.

Bărbatul în geacă de blugi se holbă după zăpada de hârtiuţe, de parcă tocmai a fi fost distrusă, sub ochii lui, formula întregii lumi. Wegener trecu pe lângă el şi încercă să pară vesel.

În partea din spate a maşinii, lipsită de geamuri, bănci înguste în stânga şi în dreapta. Din întunericul de bomboane, vocea lui Brendel:

— Acum ştiu, în sfârşit, care e senzaţia.
— Firma Badehoop a prins un peşte mare.
— Şi pe mine e şi interzis să mă prinzi. Marfa din Vest.
Wegener se căţără în maşină.
— Sincer să spun, cred că indivizii ăştia pescuiesc ilegal. Ăştia nu triază prada.
Uşile se trântiră în urma lui. Pe dinăuntru nu erau mânere. Pe tavanul maşinii se aprinse o lumină palidă.
Brendel zâmbi fantomatic.
— Cum îţi merge?
Barkas-ul porni.
— Mi-a mers şi mai bine. Am ceva pentru tine.
— Ora de poveşti triste a lui Ronny Gruber?
— Şi aia. Dar nu numai. În plus, mai e şi un telefon. Wegener scoase minskul M6 din buzunarul paltonului şi i-l puse lui Brendel în mână. Cu cartelă, mai sunt 7 mărci pe ea.
— Am rămas fără grai.
— Ar fi rău, chiar acum când ai telefon nou.
Brendel se arătă bucuros.
— Cât primeşti pe el?
— Îţi trimit o comandă de ciocolată când te întorci în patrie, să te pregăteşti.
Wegener se rezemă de peretele de tablă.
— Şi eu ţi-am adus ceva. Brendel băgă mâna în geanta diplomat, scoase noul număr din SPIEGEL, i-l înmână cu ambele mâini şi cu o seriozitate ironică pe chipul frumos.
Wegener privi coperta. Ciocanul şi compasul mânjite cu sânge, exact ca pe faxul din Sala Internaţională şi Titlul şi subtitlul rămaseră neschimbate: *STASI UCIDE DIN NOU. Cum riscă un Serviciu Secret incorigibil viitorul energetic al Europei.* Căută articolul şi numără paisprezece pagini, fotografii înfăţişând *Muggelsee*-ul ziua, noaptea, în fundal Hoffmann atârnând, poze vechi cu Hoffmann şi Krenz, un interviu cu Jurgen Falter despre posteritatism, o poză pixelată a informatorului pe drumul forestier, fotografii cu Steinkuhler, Brendel, Kallweit, o poză mare cu Lafontaine, peste al cărui cap stelele Uniunii Europene străluceau ca o aureolă de sfânt, alături o reclamă de la Sony pentru Jan *Send* Hermann cu noul lui single de mare succes *Fără îndoială, timpul urăşte iubirea.* Jan Hermann privea încântat în cameră, dinţii îi erau albi ca guma de mestecat pentru îngrijirea danturii.

— Te-a pus Kayser la curent? întrebă Brendel.

— Ieri de la unşpe jumătate până pe la patru fără ceva.

Wegener observă că maşina încetineşte. Coti spre stânga.

Strada Anemonelor.

— Am primit un MS de la fiica lui Hoffmann, spuse Wegener. Vrea să ne întâlnim mâine la prânz la Boltenhagen, la ora 12 pe pod. Să nu avem nici un fel de tehnică la noi, în schimb o pereche de cătuşe.

— Cătuşe?

— Cătuşe.

— Şi vrei să dai curs tâmpeniei ăsteia?

— Sigur, când mai dai peste una de douăzeci de ani care cere cătuşe? Aseară am vorbit şi cu Borgs, la Barul Internaţional. Chelneriţa a cam ciulit urechile şi când ne-am uitat un pic la ea, a luat-o la sănătoasa.

Maşina coti spre dreapta. Strada Salvador Allende.

Faţa lui Brendel rămase impasibilă în întuneric.

— Securitatea?

— Probabil.

— Te-ai luat după ea?

Wegener scutură din cap.

— N-ar fi adus doar câteva săptămâni agitate, iar la sfârşit ar fi fost vorba, fireşte, doar despre o greşeală de observaţie.

— Deci ai codiţă.

— Ai fost ieri la Steinkuhler. A zis ceva?

— A fost vorba doar despre semnăturile necesare pentru excursia asta. Phobos-ul alb de la cabana lui Hoffmann?

— Pare să fi fost tot Stasi.

— Şi nu vrem să mergem la Boltenhagen cu escortă după noi.

— Eu aşa aş zice. Altfel ne mai deranjează fraţii la jocurile cu cătuşe.

În faţă se auzea blondul râzând. Sau şoferul. Râsul se transformă în tuse. Apoi o hurducătură. Bakas-ul începuse lupta cu gropile de pe strada Bellevue. Râsul se întrerupse. Sub maşină, pietrişul exploda în ritm de câteva lovituri pe secundă, podeaua gemea ca un robot Robotron la azilul de bătrâni, toate arcurile gemeau ca în iadul arcurilor, lumina palidă din tavan tresări. Faţa lui Brendel se aprindea şi se stingea în ritmul luminii, trăsăturile puternice erau acum şi mai pregnante, un machiaj din lumină şi umbră, un craniu în stil Che Guevara, compus din puţine pete luminoase de piele.

— Şi la Cancelarie? Wegener se străduia să sune de parcă ar fi întrebat doar în treacăt. I-ai povestit lui Lafontaine că socialismul e ca o divă de cinema? Mult mai frumoasă de la distanţă decât din apropiere?

Gropile se împuţinară la număr. O frână puternică. La stânga pe strada Seelenbinder.

Brendel zâmbi în negru şi galben.

— Lafontaine este pe drum spre întâlnirea la nivel înalt cu G8. Dar Ypsilanti era.

— Arată bine când o vezi de aproape?

— La fel de bine ca o divă bătrână de cinema.

— Atunci nu e bine să te apropii de ea.

— Probabil că nu. În plus, de cum deschide gura, ai senzaţia că te minte.

— Măcar deschide gura.

— Crede-mă că nu-ţi doreşti.

— Reacţia la Gruber?

— Se bucură toţi. Brendel se aşeză picior peste picior, însă pesemne că poziţia i se păru incomodă şi se îndreptă la loc. Pe ei nu-i interesează cazul special al lui Hoffmann sau al vreunei brigăzi din subteran. Ei vor să ştie un singur lucru: au loc Tratativele din 19 şi 20 noiembrie sau nu? Dacă nu se semnează noile contracte pentru tranzitul gazului, pentru Lafontaine va fi un dezastru de dimensiuni istorice. Subiectul energiei sociale i-a adus puncte decisive la alegeri, trebuie să furnizeze ceva. Are în ceafă economia şi oricum şi pe cei din nivelul de jos. Toţi speră că Securitatea nu are de-a face cu afacerea Hoffmann şi că va scoate din pălărie un făptaş, astfel încât nimic să nu mai împiedice Tratativele.

La dreapta. Strada Gării.

— Iar acum sunt scoşi făptaşii din pălărie, spuse Wegener. Stasi nu are într-adevăr nimic de-a face cu asta.

— Cel puţin acum pare totul clar.

— Puţin cam prea clar, dacă mă întrebi pe mine.

Brendel încuviinţă din cap.

— Nici pe noi nu ne-au trimis aici ca să repurtăm cine ştie ce succese în investigaţie. Suntem doar nişte epitete de înfrumuseţare pentru partenerul european. Şi pentru opinia publică, dacă se îngroaşă gluma. O pastilă pentru calmare. Cancelariei îi este totuna cum se termină povestea, important e să se termine repede. Aşa că Gruber se potriveşte ca o mănuşă.

Mai târziu o să declare că oamenii noştri au fost de la început de faţă, au supravegheat respectarea statului de drept şi aşa mai departe.

Maşina se opri. Zgomot de şine. Staţia de metrou Kopenick.

— Asta înseamnă că, dacă CC se hotărăşte să facă publică declaraţia lui Gruber, Bonn-ul e fericit.

— Cu condiţia ca povestea să reziste. Brendel se aşeză totuşi picior peste picior. UE urmăreşte cu mare atenţie treaba asta, presa internaţională de asemenea. Nu are voie să cadă nimic pe seama Germaniei, adică a nici uneia din Germanii. Pe viitor trebuie să vină o grămadă de energie din Rusia în Europa, cea mai mare parte traversând teritoriul RDG-ului. Dacă respectarea statului de drept va fi un permanent subiect de discuţie, asta ar însemna întârzieri nesfârşite, scumpiri, solicitări de despăgubire, dispute politice şi aşa mai departe. Versiunea lui Gruber trebuie făcută credibilă. Dovezi concludente, nici urmă de îndoială, nici măcar o pată pe vesta albă, care să nu iasă la spălat. Asta e treaba noastră acum, atât ne-a explicat Ypsilanti.

— Presupunând că este adevărat ce ne spune.

— Cred că în cazul ăsta a spus adevărul pentru prima oară.

Maşina porni din nou şi hurducăi prin gropi. Băncile de lemn vibrau.

Wegener se ţinea de o bară de sus.

— Să presupunem că Gruber minte. Că totuşi Stasi l-a omorât pe Hoffmann. Nu avem nici un suspect, nu avem nici măcar vreo bănuială concretă, nu primim acces la dosare, timpul se scurge. Dar Tratativele nu pot fi amânate cu nici un chip. Când anume este termenul limită?

Brendel calculă.

— Pe 10 noiembrie. Deci încă două săptămâni. Dacă până atunci nu ajungem la vreun rezultat, se anulează totul.

— Înseamnă că Stasi nici nu are de ales, trebuie să ne livreze ce căutăm cu atâta disperare. Făptaş, motiv, declaraţie. Pachetul complet.

Brendel îşi frământă faţa cu amândouă mâinile.

— Vrei să spui că ni l-au trimis pe Gruber, ca să acuze brigada din ordinul Stasi?

— Ţi se pare aşa nerealist? Ce pot să facă altceva? S-au trezit cu doi poliţai din Vest, cărora nu poţi să le dictezi pur şi simplu rezultatul anchetei. Prin urmare, trebuie construit un adevăr pe care la sfârşit să îl creadă toţi, cu conştiinţa curată.

Brendel privi fix spre podeaua care gemea.

— Nu te miră ce se întâmplă în momentul acesta? Ne îndreptăm spre un căcat de închisoare, ce crezi, de ce ne dau drumul înăuntru? Pentru că ştiu exact ce informaţii vom primi şi pentru că ei chiar vor să primim informaţiile astea. Wegener căută privirea lui Brendel şi nu o găsi. Totul ar putea avea pentru Securitate încă un efect secundar bine-venit: brigada nu mai este doar un grup de protest cu material explozibil, ci dintr-odată devine un grup de ucigaşi. Asta e o diferenţă chiar şi la noi.

— Bine, în principiu trebuie să ne gândim şi la aşa ceva, spuse Brendel. Dar rămâne întrebarea, de ce vrea Stasi să îl omoare pe Hoffmann. De ce cu atât de puţin timp înainte de Tratative? De ce în modul acesta, care arată în mod clar chiar spre Stasi?

— Richard, modul acesta arată atât de evident spre Securitate, încât la urma urmei nu o poate bănui nimeni în mod serios! Dacă ajungi la locul faptei şi găseşti acolo cartea de vizită a lui Manfred Ucigaşul din strada Linşării, cine te gândeşti că nu a fost în mod sigur?

— Dar care este motivul, Martin? Acum ridică Brendel privirea şi îl fixă pe Wegener. De ce să omoare Securitatea un bătrân care a lucrat pentru Krenz acum peste douăzeci de ani? Şi asta chiar înainte de cele mai importante negocieri economice pe care le face ţara ta în decurs de un deceniu?

— Nu este ţara mea, le aparţine tuturor est-germanilor laolaltă. Grozav, nu?

— Spune-mi tu.

— Dacă mă întrebi pe mine: sarcina noastră de acum este să aflăm acest lucru.

— Dacă e ceva de aflat.

— Ştiu că nici tu nu ai încredere în chestia asta cu Gruber!

Brendel făcu o faţă nefericită.

— Ştii că te sprijin din toate punctele de vedere, pe asta te poţi baza. Dar nu avem voie să ne pierdem. *Tu* nu ai voie să te pierzi, Martin. Dacă Stasi l-a omorât pe Hoffmann şi dacă putem dovedi acest lucru, atunci facem vâlvă în Vest, îţi promit. Dar să nu dăm dovadă de fanatism. Nu vreau să spun mai mult de atât. Să nu căutăm după făptaşi în rândurile Securităţii, ci hai să căutăm făptaşii. Ga de obicei.

Wegener încuviinţă din cap.

Maşina o coti la stânga, opri, plecă din nou de pe loc, o coti strâns spre dreapta, probabil drumul Wongrowitz şi apoi

Guldenau. Sau poate deja o stradă mai departe. În orice caz, cumva în direcţia grădinii Wolfsgarten. Wegener încercă să nu se gândească iar la Karolina, să aterizeze iar în moara Karolinei, ci să-şi imagineze harta oraşului, să numere bifurcaţiile, drumul Wongrowitz era primul spre stânga dinspre Mahisdorfstrasse, apoi urma strada Kleinschewskystrasse, dar mai era una între ele, una pe care niciodată nu reuşea să şi-o amintească, apoi brusc se învârti totul, cauciucuri care scârţâiau, Brendel zbură de pe banca de lemn şi se agăţă cu ambele mâini de bară, apoi toată camioneta căzu spre faţă stânga într-o groapă de dimensiunile unui şanţ, merse ca pe lângă un zid, trecu apoi prin acel zid, în spate totul păru să se ridice de la pământ, Brendel se izbi cu capul de învelişul de tablă, construcţia de fenoplast scrâşni şi se clătină, revista SPIEGEL zbură prin aer, un accident, se gândi Wegener, dacă şoferii ăştia falşi intră cu toată viteza într-o cisternă Yukos, atunci o să arzi în colivia asta de plastic, într-o închisoare mobilă a C5 pe drumul spre nicăieri, laşi în urma ta o criză nerezolvată de stat, o crimă nerezolvată, o fostă prietenă nerezolvată, o impostoare înşelată şi mori în propriul crematoriu împreună cu Richard cel cu faţa neagră-gălbuie şi poate că acesta e rostul exerciţiului, capcana pentru prins peşte, poate că suntem prea aproape de a rezolva cazul, mai aproape decât vor cei de sus, importanţa lui Hoffmann pentru Krenz, lămurită datorită lui Bluhdorn, cine poate şti ce va povesti Marie Schutz despre vremurile în care tatăl ei mai trăgea sforile, după cum zicea Gruber, ar trebui să fi avut documente incendiare, unde sunt documentele astea acum, dacă pui cap la cap toate astea, cu mintea limpede şi odihnit, poate că se leagă ceva, poate mai mult decât le convine domnilor Steinkuhler & co, aşadar vă rugăm o momeală, un interogatoriu în închisoarea secretă, doi cascadori de la C5 conduc camioneta cu mult talent într-un stejar bătrân de o sută de ani şi sar la timp din maşină, investigatorii din Est şi din Vest se prăjesc ca lumea la două sute de grade, tragică poveste…

Şoferul băgă viteză. Drum drept, fără gropi.

— Ce fac idioţii ăştia?

Lui Brendel îi atârna freza pe faţă.

Wegener se ridică de unde căzuse.

— Conduc aşa, ca să nu putem reconstrui drumul.

Brendel suflă pe nas.

— Lucrul ăsta are şi o parte bună.

— Şi anume?
— Demonstrează că la sfârşit ne lasă să plecăm.

23

În timpul celor două ore de mers blondul devenise mai înalt, mai lat în umeri, îşi schimbase geaca de blugi cu un parker închis la culoare şi îşi pusese o căciulă neagră de asalt, din care priveau cu totul alţi ochi, blondul nici măcar nu mai era blondul, blondul nu fusese niciodată aici şi nu va veni aici niciodată, blondul nu ştie nici măcar unde suntem, pentru că câinii ăştia schimbă pe drum şoferul fulgerător, la vreun semafor, se gândi Wegener şi trebui să-şi ferească ochii cu mâinile, după atâta întuneric hurducăitor: un cer mult prea luminos, lipsit de nori, de jur împrejur tencuiala de culoare Stasi din Normannenstrasse, dar clădirile nu la fel de înalte, trei etaje, o curte lipsită de oameni cu o baltă de iarbă uscată în mijloc. În spatele lui, Brendel sări din Barkas, tălpile lui din piele de calitate pocniră pe podeaua de beton măturată, era de fapt singurul zgomot, pereţii aruncau sunetul imediat înapoi, se pare că nu voiau să înghită zgomotul făcut de tălpi de piele din Vest. În găurile întunecate ale ferestrelor nu se clintea nimic.

Mascatul mergea în faţa lor, traversă curtea din câţiva paşi şi intră într-o încăpere largă ca un garaj fără poartă, în dreapta două trepte care duceau spre un grilaj lat, în spate o uşă de lemn cu geamuri întunecate. Un deget negru de mănuşă apăsă pe o sonerie tăcută.

Wegener şi Brendel se întoarseră, Barkas-ul porni parcă de la sine, coti urnind spre dreapta. Inscripţia cu pescăria dispăruse de pe peretele lateral.

O tăcere în care nimeni nu voia să spună nimic învăluia întreaga scenă în vată, izola fonic momentul, îţi închidea gura cu golul umflat, îţi înfigea în cap legea nespusă, conform căreia în locul ăsta toată lumea tăcea, trebuia cântărită fiecare silabă, limba fusese dintotdeauna o invitaţie să contrazici, de aceea limba nici măcar nu era permisă aici şi dacă totuşi pătrundea cumva, se stingea în cel mai scurt timp, se pierdea, era izgonită, sugrumată, Wegener îşi imagină un panou uriaş pe care erau tipărite toate cuvintele limbii germane şi dedesubt indicaţia: *Din*

păcate, noi trebuie să rămânem afară.

Uşa de lemn se deschise cu un zumzet uşor, alt mascat, care descuie grilajul pe dinăuntru, împinse în afară o parte a lui, făcu un semn din cap în direcţia lui Wegener, Brendel şi a colegului de mască neagră îndemnându-i să între, încuie în urma lor, o luă înainte: un gang pe jumătate luminat, lung de kilometri întregi, podeaua acoperită cu linoleum într-un model înflorat din anii şaptezeci, pe pereţi folie de furnir, în spatele foliei zid netencuit, în dreapta o scară scăldată în lumină, geamuri de protecţie, un alt şir de gratii, care se continua după colţ şi le tăia calea. Al doilea mascat le deschise, primul rămase în spatele lor, aveau spatele acoperit de un personaj sumbru, balamale unse bine, nici urmă de scârţâit, zăbrelele mişcătoare, deformate, care se profilau pe podeaua palidă sub formă de umbre, se îngustară, îi lăsară pe toţi patru să treacă, se lăţiră la loc şi se închiseră zăngănind. La stânga şi la dreapta se lăfăiau acum uşi grele de celule, vopsite în gri, făcute de marinari vânjoşi din scânduri groase de bordaj, zăvoare grele de metal sus şi jos, închizătorile în formă de picături de apă ale vizoarelor, lacrimi de fier, deschizăturile înguste, cu mâner, prin care se bagă mâncare, suntem la grădina zoologică, îşi spuse Wegener, în zona cu animale sălbatice, la bestiile muşcătoare ale RDG-ului, oricine ar fi bestiile astea, pe oricine or fi atacat, pe orice cale ar fi ajuns aici, în maşini cu gratii sau în Barkas-ul de peşte, acum stau în lanţuri, sunt prinşi, stau în temniţe masive, în spatele scândurilor groase cât trunchiul unei bărci, păziţi de o turmă de jefuitori de bănci surdomuţi. Modul sistemului de a te strânge sub braţ.

Wegener îl privi pe Brendel. Privirile lui Brendel zburau peste tot, ca ochiul unei camere vest-germane în concediu în Evul Mediu de ispăşire a pedepsei, undeva între curiozitate şi consternare, între incredulitate şi confirmare. Brendel se furişa. Pasul lui sigur pe sine nu îi mai reuşea aici, mirosul lui puternic de parfum de bomboane trecuse de mult de la simbolul dulceag al statutului său la cinism olfactiv, demonstra o cădere de neocolit, era o dovadă imposibil de falsificat a provenienţei şi a statutului, o rază frumos mirositoare de Perşii, care făcea posibilă întoarcerea, în timp ce în spatele uşilor gri ca de trezorerie vegetau leşuri vii, fiecare zi era ca oricare alta, lunile erau identice între ele, nici un sfârşit la orizont, nici un gram de speranţă, în schimb bănuiala cu iz de bomboană că libertatea se transformă în putoare atunci când devine de neatins.

Wegener simţi cum se trezeşte la viaţă, cum pulsează pe undeva prin creierul său durerea de cap provocată de Goldkrone, cum se hrăneşte cu oboseală urmând ca de acum înainte să crească încontinuu, pentru a rămâne pentru tot restul zilei alături de el.

Brendel îl privi. Wegener privi timp de una, două secunde în ochii albaştri ai lui Brendel. Erau la mâna mascaţilor care îi duceau tot mai adânc în vizuina asta întunecată, prin nenumărate uşi prevăzute cu gratii, pe lângă şi mai mulţi paznici mascaţi care se sprijineau ca morţi în cadrul uşilor, pândeau după colţuri, apăreau brusc şi dispăreau iar, o cursă a groazei cu mereu aceleaşi efecte de şoc, cursă care se tot bifurca în mod labirintic şi prin care puteai rătăci până în ziua de apoi. Wegener încercă să reţină drumul şi eşuă, la fel cum eşuase şi în Barkas, din cauza labirintului înscenat, din cauza veşnicelor cotiri la stânga şi la dreapta, din cauza urcării şi a coborârii scărilor, a coridoarelor goale, mereu repetate, a cablurilor de alarmă care şerpuiau pe pereţi, legate prin ştechere roşii şi verzi într-o pânză electronică de păianjen, legate la lămpile sferice, de culoarea cireşelor, care atârnau de tavan ca nişte furuncule luminoase.

Şi-au construit o peşteră, se gândi Wegener, un sistem de peşteri în care încape un popor întreg, în care nu se pot orienta decât iniţiaţii care sunt acasă la ei, anonimi şi tăcuţi, nici unul nu îl cunoaşte pe celălalt, fiecare are o sarcină şi un superior, comenzile sunt date în scris, şedinţe se ţin doar în caz de forţă majoră, în schimb rutină verificată, administrarea la rece a subiecţilor care duşmănesc constituţia, zidiţi înăuntrul coconilor, asistarea la moarte timp de decenii întregi, în acest palat nenorocit al tăcerii.

Sau poate că întregul sistem de peşteri nu era decât o şaradă, fiind în realitate mult mai mic, mult mai puţin înfricoşător, poate că merseseră deja de şapte ori pe acelaşi culoar, trecuseră pe lângă aceleaşi uşi de celulă, urmând doar un traseu de intimidare exact stabilit, care să le insufle vizitatorilor respect faţă de atotputernicia Securităţii, poate că nu erau mai mult de trei figuranţi cu mască pe faţă, care apăreau tot mereu jucând propriile dubluri, străvechiul truc al auto-prezentării est-europene, alba-neagra, manevre înşelătoare, pereţi falşi, un şoarece costumat în elefant, care sărbătoreşte carnavalul comunist în forma sa cea mai artistică. Wegener încercă să reţină amănunte, dar uşile celulelor nu aveau numere, nu aveau

tăbliţe cu nume, etajele nu aveau litere, prin geamul striat de lângă scări nu se vedea decât o lumină chioară, peste tot aceeaşi podea, peste tot acelaşi cenuşiu îngălbenit pe pereţii scorojiţi, aceleaşi tuburi de neon, ştecherele de sârme, deschizăturile pe unde se bagă mâncarea, clanţele, gratiile, măştile de asalt, aceeaşi uniformă neagră a paznicilor, nici o diferenţă, nici un detaliu, nimic de care să te poţi agăţa. Wegener băgă de seamă că avea gura uscată, că durerea de cap se înteţea aducând cu ea setea, cele două gemene parşive pe care le concepea orice beţie făcută într-o noapte sălbatică cu bărbaţi de peste patruzeci de ani şi prin această durere înţelese deodată în ce nimerise aici, în ce mlaştină politică era băgat deja până la brâu, scufundându-se tot mai mult cu fiecare mişcare, fără să se întrevadă vreo scăpare. De parcă ultimele zile ar fi trecut ca prin vis, de la atâta stres şi atâtea eşecuri şi s-ar fi trezit abia în pustietatea ca de muzeu a acestei închisori nesfârşite, acum cunoaşterea se prăvălea peste el, câtă putere avea ţara asta de fapt, ce îi spusese Borgs ieri, Bautzen este EastSide-ul închisorilor RDG-iste, pentru că la Bautzen erau închişi condamnaţii şi cei condamnaţi poate pe nedrept, dar oricum condamnaţi, despre care se ştia unde sunt, pe care puteai să-i vizitezi sau să nu-i vizitezi, care rămâneau să îşi ispăşească pedeapsa, existând astfel în acte şi în celule, dar aici, pe planeta Stasi, în turnul din prefabricate de nicăieri, departe de tot ce trăia, aici nu mai erai existent, aici dispăreai pe vecie, digerat de cel mai periculos dintre toate organele statului, erai o grămadă de compost pulsândă fără nume, fără număr, într-o găleată de piatră, pe care familia, prietenii, iubitele au declarat-o moartă, au uitat-o, au şters-o, i se putea întâmpla oricui una ca asta, fiecăruia în parte, indiferent dacă era terorist sau căpitan sau maior, Fruchtl, se gândi Wegener, poate că Fruchtl stă întins pe jos în spatele unei uşi din astea groase cât un trunchi de copac, numai piele şi os, cu obraji supţi, torturat, gol, cu ochi sfârşiţi în craniul palid de mort, poate era la numai doi-trei metri de el şi cu toate astea de neatins, poate că şi numărul lui de serviciu MW-B-1101-IV/2010 (PP) era de mult trecut pe vreo listă, poate că unul din sicriele de beton era prevăzut pentru căpitanul Martin Alfons Wegener, bineînţeles că blondul trebuise să facă totuşi ocolul şi curbele, ca să nu se neliniştească încărcătura, să se simtă linguşită, o vizită exclusivă în cea mai secretă închisoare secretă a Serviciilor Secrete, statut de investigaţie specială, în ziua de azi nu mai

băgai pe nimeni cu maşina în pom, nici măcar nu te mai împuşcau puii ăştia de curve, pentru ce, din moment ce puteai la fel de bine să-i transformi în compost, să-i dematerializezi, să-i dizolvi pe cei periculoşi, fără acid clorhidric, fără să afle opinia publică, fără să pună careva întrebări, doar un caz de dispariţie nerezolvat, Fruchtl, îşi spuse Wegener, maiorul cel suspicios, te-a adus oare aici ultima ta cercetare, ai avut aprobare specială pentru interogarea unui deţinut, le-ai căzut într-un final totuşi în plasă, ai călcat în capcana pentru şoareci de care vorbea Borgs, ai nimerit în cârligul pentru peştii de la Badenhoop. Brusc, Wegener văzu limpede, adevărul era ca un obiect bine luminat şi expus pe masă, puteai pur şi simplu să-l priveşti, dacă te arătai dispus să deschizi ochii, bineînţeles că Hoffmann devenise un susţinător al brigăzii, din dorinţă de răzbunare, înşelat de Krenz în privinţa muncii de-o viaţă, regimul care îl dezamăgise trebuia să plătească, pregătiri îndelungi, o răsplată istorică, infiltrarea la Wandlitz, pentru ca Hoffmann să le poată da oamenilor lui Burger indicii importante de la Emil Fischer, când, unde, cum ajungeai cel mai uşor în zona rezidenţială ca să iei tot CE-ul ostatic sau să-l pui la zid sau să-l tai în felii subţiri cu un cuţit japonez sau să-l vindeci cu o mâncare de cianură de iluzionita lui cronică, bineînţeles că Stasi l-a spânzurat pe trădătorul Hoffmann, trăgând astfel un semnal clar şi abătând totuşi atenţia în altă parte, apoi însă pana neprevăzută: unul din criminali se lăcomeşte, se întoarce la locul faptei, face pozele, le vinde revistei SPIEGEL şi îşi salvează pensia şi uite acum, Hoffmann e mort, dar Stasi a călcat în căcat, o supraproblemă de PR pe talpa pantofului, care pute îngrozitor şi se usucă încet, prin urmare, l-au inventat pe Gruber, l-au pus să facă declaraţia şi să recunoască, prin asta căcatul era iar în regulă, vina era în ograda brigăzii, Tratativele ca şi salvate, doar un investigator mai era enervant, nu dădea pace, mirosea căcatul de pe pantof împotriva direcţiei vântului, păi doar fusese elevul lui Fruchtl, aşadar, încă o dată trucul cu interogarea atentatorului şi uite-l pe acest Martin Alfons Wegener cum o ia pe urma duhorii, se urcă de bunăvoie în Barkas, se lasă condus de bărbaţi necunoscuţi în locuri necunoscute, nu spune nimănui unde este, pentru că nu ştie nici el, păşeşte personal în bârlogul leului, Steinkuhler & Co nici nu-şi puteau dori mai mult, de jur împrejur erau toţi la curent, toţi în afară de Wegener, toţi erau băgaţi sub aceeaşi plapumă uriaşă şi aspră, pe care cineva scrisese cu mult drag *Purceluşi Stasi,* Borgs

era la curent, Borgs ştia ce înseamnă când vine Barkas-ul, Borgs era unul dintre ei, Borgs îl avertizase, o mică mângâiere pentru conştiinţa lui Borgs, pentru că îi spusese că prietena lui Karolina îl cunoscuse pe Hoffmann, un semnal de avertizare, pe care el nu voise cu nici un chip să-l priceapă, pentru că urma de căcat puţea atât de ademenitor şi Karolina era una dintre ei, colaboratoarea neoficială Juda, femeia cu care se culcase cu mult prea multă vreme în urmă, care probabil că îl iscodise deja de pe atunci, de ia care ei aflaseră deja pe atunci în ce pivniţă din Normannenstrasse era el de găsit noaptea, dar ceva nu se potrivea şi ăsta era Brendel, pe el era imposibil să-l bage la zdup, Brendel era intangibil şi presa din Vest ar face un scandal de ar vui lumea, Brendel ar... şi acum în creierul lui Wegener bubui pulsând a Goldkrone cum ar exploda o grenadă a Armatei Poporului într-un bazin de înot plin de budincă Woltrow-Waldmeister, Brendel nu ar face nimic, pentru că ei fuseseră prevăzători, păpuşarii Securităţii, pentru că fuseseră destul de deştepţi să-şi pregătească în Vest propriul om, care acum putea să-i apere, care făcea ca planul să fie perfect, care cobora în momentul acesta alături de el scara cu numărul o sută, mirosind a bomboane, care de mult merita un Oscar pentru rolul investigatorului consternat din Berlinul de Vest, care ezita vizibil să urmeze ceafa asta mascată de bivol pe coridorul pivniţei, care făcea o faţă absolut credibilă în îngrijorarea ei, care înainta cu prudenţă prin întunericul cu aer stătut, trecând pe lângă mereu alte uşi de celulă, până când începu să se lumineze încet, până când coridorul se lăţi şi dădu într-o încăpere fără ferestre, capitonată în alb, o celulă orbitoare cu scaune albe şi mese albe, absenţa absolută a oricărei culori, în care paznicii arătau ca nişte găuri negre pe două picioare, la care se mai adăugau acum alţi doi mascaţi, aducând între ei un om slăbănog, slăbănogul purta haine portocalii de deţinut, iar pe cap o glugă neagră pe care tocmai i-o dădeau jos şi faţa care ieşi la iveală îi era atât de cunoscută lui Wegener, încât trebui să se aşeze pe unul din scaunele albe, imediat, în timp ce faţa îl privea de parcă Wegener ar fi fost Karl Liebknecht însuşi în uniformă hideristă, într-un jacuzzi prin cu sânge bolborositor de comunist, în timp ce faţa îşi revenea cu greu şi spunea:

— Domnule căpitan. Asta chiar că e o surpriză.

24

Toralf, se gândi Wegener, tocmai Toralf şi iar arată de parcă ar veni direct dintr-un videoclip din Vest, un gurist care a dansat până adineauri în secvenţe super-homo şi care apoi a fost smuls din clipul lui în culori pastelate de doi mascaţi. Până şi salopeta portocalie de deţinut arăta pe el ca un costum de scenă, cascada de păr blond a lui Toralf curgea în valuri strălucitoare pe umerii înguşti, faţa prelungă şi arogantă pe trupul firav, ca de cauciuc, mai povestea încă despre descendenţii slabi şi uscaţi ai străvechilor familii de nobili care se dedaseră puţin cam des la plăceri în cadrul propriei familii.

— Vă cunoaşteţi, constată Brendel.

Mascaţii ieşiră, lăsară uşa groasă, capitonată în alb, să cadă după ei. Nu se auzi zgomot de cheie.

— Toralf Kleyer, spuse Wegener şi se strădui să facă un gest prin care să îi prezinte unul altuia. Richard Brendel, un coleg.

Kleyer şi Brendel îşi dădură mâna fără tragere de inimă.

— Toralf, bătrâne vrej de fasole, trebuie să-mi spui odată cum faci, spuse Wegener vesel. Te-au prins, îi şopti la ureche Fruchtl, dar nu lăsa să se vadă pe tine, nu le da satisfacţia asta, arată-ţi faţa de pocherist, măcar o dată în viaţa asta nenorocită a ta. Toralf, eşti atât de suplu! Şi eu port după mine un colac de grăsime.

— Probabil pentru că mai mâncaţi încă în fiecare zi friptură cu şeful, spuse Kleyer şi rânji cam debil. Plus lipide, plus carbohidraţi.

Frumos ar fi, spuse Fruchtl şi află că se cheamă pommes cu maioneză, biolog homosexual ce eşti.

— Au trecut timpurile alea, spuse Wegener.

— Bătrânul a ieşit la pensie?

— Se poate spune şi aşa. Ce primeşti de haleală aici?

— Doar pâine semi. Coaptă încă înainte de Reînvigorare, dacă vrei să ştii părerea mea.

— Pârnaia e dură în toate privinţele.

— Şi eu care credeam că la Bautzen e lux pur.

— Nu eşti la Bautzen, Toralf.

Toralf ridică din umeri.

— Aici nu vorbeşte nimeni cu mine. Ultima dată s-a întâmplat acum două zile.

— Pentru asta suntem noi aici, spuse Wegener. Colegul

Brendel a venit special din Berlinul de Vest.

Ochii adormiţi ai lui Kleyer se făcură mari.

— Berlinul de Vest?

— Da.

— Actele dumneavoastră, vă rog.

Brendel îi puse lui Kleyer o cartelă verzuie de plastic în mână. Acesta o privi sceptic, o învârti, o dădu înapoi.

Wegener îşi drese vocea:

— Toralf, cred că nu avem mult timp. Domnii care conduc această instituţie sunt probabil puţin cam nervoşi când au musafiri în casă.

— Presupun că eu nu sunt unul dintre musafiri.

— Din păcate, nu.

Kleyer se aşeză pe unul din scaunele albe. Faţa strâmbă îi era concentrată. În spatele frunţii înalte se lucra.

— Ce mai face Juliane? întrebă Wegener.

— Julia.

— Sau Julia.

— Nu ştiu.

— Pentru că?

— A plecat dincolo. Anul trecut. Viză rusească.

— Şi tu ai rămas aici. Mai bine ne bombardezi ţara, decât să cumperi cu Julia plăcintă cu trufe la KaDeWe[3].

— Cineva trebuie să o facă, domnule căpitan.

— Fireşte. Wegener încuviinţă dând din cap. Totul trebuie făcut de cineva. Dar de ce de tine?

Gura lui Kleyer se îngustă.

— În primul rând ştiţi de ce şi în al doilea rând cred că nici nu vedeţi lucrurile foarte diferit. Sau când mergeţi data viitoare în Caraibe?

Wegener îşi dezbrăcă paltonul, îl puse peste speteaza scaunului şi se aşeză.

— Toralf, tu n-ai fost şi nu eşti socialist şi din partea mea poţi să nu devii niciodată. Dar una e să faci publicaţii ilegale, să ocupi case, să împărţi manifeste, să îţi baţi joc de poliţişti şi alta e să pui bombe.

Kleyer îşi pieptănă cu o mână cascada de păr de pe frunte.

— Şi ce mi-au adus manifestele şi celelalte căcaturi de samizdat? Ţara noastră este pe moarte de şaizeci de ani şi

[3] KaDeWe – Kaufhaus des Westens – magazin universal cunoscut din Berlinul de Vest. (n. red.).

Reînvigorarea nu a fost altceva decât o măsură de a-i prelungi viaţa, în loc să scoată în sfârşit aparatul din priză, o spune deja idiotul de nume! Înseamnă că pacientul e pe ducă de mult, dacă trebuie reînvigorat, sau?

— Vrei să fumezi?

— Da. Mulţumesc.

Brendel scoase o cutie de carton din buzunarul paltonului şi i-o întinse. Kleyer îşi luă trei trabucuri.

— Dacă n-ar fi fost Reînvigorarea, lupta s-ar fi terminat de mult, spuse Toralf şi noi am sta acum la Munchen, la fabrica de bere, cu treisprezece beri în faţă şi am muri de râs vorbind de toată mizeria asta. Când o ţară este pe moarte, ar trebui lăsată să moară în pace.

— Astea sunt lozincile lui Alexander Burger?

Kleyer îl lăsă pe Brendel să-i ofere un foc şi trase din trabuc ca un sugar flămând din ţâţa mamei. În jurul capului îi înflori un nor de fum. Mirosea a vanilie.

— Astea sunt lozincile oricărui om din ţara asta, care gândeşte, domnule căpitan, iar Alex a transformat vorbele în fapte. Asta-i tot.

— Ştii tu, Toralf, întrebarea care se pune este: ce poţi să ne oferi?

— Asta e întrebarea?

— Da. Eşti închis şi cred că nicăieri în ţara asta nu eşti mai închis decât aici. Mă tem chiar că în toată Uniunea Sovietică nu e cineva mai închis ca aici. Şi nu pot face nimic pentru tine, dacă taci. Nu ştiu nici măcar unde suntem. Ne aduc aici în maşini închise, Toralf, pe drumuri ocolite, cu toate că noi suntem poliţişti. Încăperea asta, scaunul ăsta pe care stai, pâinea ta semi, toate astea nici măcar nu există în RDG. Numai aer. Nu cred nici că avem voie să mai venim o dată, mai degrabă deschide Bodo Ramelow o aşezare Goldman Sachs în oraşul Karl Marx. Deci întrebarea chiar este, ce poţi tu să ne oferi.

Keyser privea în pământ.

— Ce vreţi? Pe douăzeci şi doi octombrie am fost interogat pentru a douăzeci şi doua oară şi pentru a douăzeci şi doua oară mi-am ţinut gura. Nu sunt un trădător.

— Nu ne interesează atentatul.

— Atunci de ce sunteţi aici?

Brendel scoase poza lui Hoffmann. Kleyer o privi fără să înţeleagă.

— Cine e ăsta?
— Haide, Toralf.
— Nu l-am văzut niciodată, domnule căpitan. Cine este?
— Victima unei crime brutale. Se numeşte Albert Hoffmann.
Spânzurat acum şase zile la Muggelsee, după cum se poate vedea, cu şireturile înnodate între ele. Şi ia ghiceşte cine ne-a zis că ne-ai putea da câteva informaţii care să ne ajute.
— Moş Crăciun?
— Aproape. Bunul tău coleg de brigadă Ronny Gruber.
— Ce?!
— Ai înţeles ce am spus.
Kleyer arăta împietrit.
— Cum l-aţi găsit pe Ronny?
— Ce ştii, Toralf?
— Nimic! Poate Ronny crede că am avut ceva de-a face cu asta, dar nu e adevărat!
— Ronny era destul de sigur că ne poţi ajuta.
Faţa de incest nu ştia încotro să o apuce, cute adânci brăzdară pielea palidă a lui Kleyer şi se neteziră din nou, gura îi oscila între furie şi frică, degetele lungi i se îngropară din nou în părul blond, preţ de câteva clipe păreau că vor smulge întreaga podoabă din cap, deznădejde reală, se gândi Wegener, dar nu este un ucigaş, nu are stofa de asta, a nimerit în ceva şi acum zace aici şi începe să înţeleagă că brigada lucrează altfel decât credea el, că a făcut o greşeală care îl poate costa viaţa. În cel mai rău caz, fără să-i aducă şi moartea.
Kleyer îl privi pe Wegener.
— Unde credeţi că mă aflu acum?
— La Securitate. Mai mult nu ştiu.
— Dar la Securitate arăta altcumva.
— Pentru că până acum ai fost în partea vizibilă a Securităţii. Asta e partea invizibilă.
Mâinile lui Kleyer răvăşeau cascada de păr.
— Puteţi să mă scoateţi de aici?
— Nu pot dacă nu ne ajuţi.
— Asta-i şantaj.
— E o ofertă.
— Şi dacă vă ajut?
— Atunci există o opţiune.
— Cum se numeşte opţiunea asta?
— Bautzen.

— Fantastic.
— Mai bine la Bautzen decât aici, nu?
— Oriunde e mai bine decât aici.
— Astea sunt condiţiile, spuse Wegener. Deci?
Kleyer îşi lăsă capul pe spate şi privi tavanul capitonat, cerul orb al noii sale patrii, îşi spuse Wegener, o gaură neagră care acum era casa lui, în care puteai auzi cum se apropie nebunia, cu tălpi scârţâitoare, cum se furişează din oră în oră pe coridor fără să deschidă uşa celulei, fără să spună vreun cuvânt împotriva căruia ai fi putut să ţipi, fără să pună întrebări sau să ceară ceva, fără să ameninţe cu pedeapsa, fără să adopte vreo formă, doar izolare surdă şi mută, doar propria voce, care va începe cândva să vorbească cu tine ca şi cu un străin, monologul sub formă de interogatoriu, ego-ul celor mai brutale oase de interogatoriu, timp de douăzeci şi patru de ore pe zi, dar eu contra propriei mele persoane şi nimic altceva, doar tăcere crudă şi gri.
— Condiţiile, spuse Kleyer cu vocea unui om care ştie că îşi poate scoate capul din laţ doar dacă îl taie cu un briceag bont de producţie ieftină chinezească, pot să mă pupe undeva.
— Imaginează-ţi că mă întâlnesc zilele astea cu cineva din familia victimei, zise Wegener. Ce să le spun? Că Hoffmann a trebuit să moară pentru că un grup de tineri a hotărât să înfiinţeze un club cu bombe pentru autojustiţia cetăţenească?
— Brigada nu omoară pe nimeni.
— Îmi imaginez că Hoffmann vede lucrurile altfel.
— Eu nu umblu cu criminali, domnule căpitan, voiam să fac ceva împotriva ţării ăsteia de căcat, împotriva onaniştilor ălora de la CE, dar nu trebuia să fie rănit nimeni! Asta e prioritatea numărul unu!
— Poate în ceea ce priveşte atentatul, Toralf. Dar se pare că oamenii tăi au mai pus la cale o acţiune. Una cu alt fel de reguli.
— Nu ştiu ce s-a întâmplat acolo. Kleyer continua să fixeze tavanul. A fost o acţiune, este adevărat, dar numai Sascha şi nexorul nostru au avut de-a face cu ea. Eu nu am avut nici un amestec.
— Sascha este omul vostru care a murit la atentat?
Kleyer încuviinţă fără o vorbă.
— Şi ce vrea să fie un nexor?
— Nexorul este şeful unui cluster. El este singurul care are legături cu nivelul imediat următor, dar ştiţi asta.

— Nu ştim. Cum îl cheamă pe şeful ăsta?
— Gabriel.
— Gabriel şi mai cum?
— Opitz. Gabriel Opitz.
— Şi de ce nu ai avut nimic de-a face cu acţiunea asta secretă? Mie mi s-a spus că un cluster lucrează totdeauna în echipă.
— De data asta a fost altfel.
— De ce?
— Ordinul a venit de sus.
— De la Alexander Burger.
— Probabil.
Wegener oftă.
— Fii atent, Toralf, eu te cred. Dar şi Ronny a fost destul de credibil când a spus că tu ne poţi ajuta. Dacă nu ştii nimic şi dacă nu ai fost de faţă, atunci spune-ne unde îl găsim pe acest Gabriel. Pentru că dacă treaba în care nu ai fost implicat a fost uciderea lui Hoffmann, atunci tipul ăsta ciudat trebuie să stea la închisoare, pentru că este un criminal. Deci, Toralf, ajută-ne. Unde se ascunde acest Gabriel Opitz?
Lui Kleyer îi căzu capul în piept, o perdea blondă îi acoperea faţa prelungă, ochii din spatele ei erau ca două brichete aprinse.
Wegener tăcu.
Brendel îşi drese vocea.
Kleyer râse brusc, apoi râsul i se ofili într-o linie dură.
— Îmi pare rău, dar nu vă pot spune unde este Gabriel. Clusterele sunt organizate astfel, încât în caz de eşec fiecare să fie lăsat să se descurce singur, fiecare are un plan de urgenţă personal. Nimeni altcineva nu cunoaşte acest plan. Brigada nu te ajută. Asta face ca lucrurile să fie foarte dificile pentru un individ, dar foarte uşoare pentru brigadă. Aşa merge. Este singura şansă.
— Singura şansă pentru cine?
— Pentru patria noastră.
— Nu prea îţi place RDG-ul.
— După cum merg lucrurile aici, ar fi putut să rămână în viaţă cel de-Al Treilea Reich. Kleyer trase din trabuc, îşi deschise braţele, se întinse. Un mântuitor uscăţiv, fumător, fără cruce în spate. Doar Burger şi cercul lui cel mai apropiat cunosc acţiunile, toate celelalte informaţii sunt trunchiate şi ierarhizate. Nexorul află esenţialul, ceilalţi nu află nimic.
— Are sens, spuse Wegener. Dar nu ne ajută pe noi mai

departe. Ai idee ce legătură ar putea avea crima asta cu voi?

— Nu. Nu ştiam nici măcar că a murit cineva. Nu îl cunosc pe acest Hoffmann, nu l-am văzut niciodată, jur.

— Şi ce l-ar putea determina pe Burger să facă o excepţie de la regulă? Din ce punct valorează lupta voastră o viaţă de om?

— Nu ştiu. Kleyer privi în gol. Poate ar trebui să căutaţi un bărbat împuşcat.

— Ce bărbat împuşcat?

— Unul împuşcat de la spate. Executat.

— Albert Hoffmann nu a fost împuşcat.

— Nici nu vorbesc despre el.

Wegener privi fix spre Kleyer.

Kleyer privi fix spre Wegener.

Ochii ca două brichete străluceau în peşterile lor întunecate, totul sălăşluia în privirea asta, disperare, nebunie, încredere, amuzament, ăştia sunt ochii unui parior, îşi spuse Wegener, ochii unui parior care trebuie să joace totul pe-o carte, pentru că este ultima lui carte şi ultimul joc, pentru că totul s-a sfârşit şi el ştie că nu mai are cum câştiga, dacă nu scoate acum ceva din mânecă.

— Tocmai mi-a venit în minte locul în care ne-am întâlnit noi, domnule căpitan, spuse Kleyer încet. Colţul drept al gurii îi tremura. La „Elţîn”.

— Fac o friptură bună acolo, spus Wegener. Josef spune că e pe locul doi. După „Băiatul cizmarului”.

Dacă ar renunţa la chimion, ar fi mai bine, se lamentă Fruchtl.

— Vă mai amintiţi prima noastră discuţie, domnule căpitan? Povestea aia cu Heiko Notter? A fost acum doisprezece ani. Pe 27 octombrie. Ora 19.00.

Vocea lui Kleyer suna acum aproape duioasă. Pentru un moment, păru că va începe să plângă.

Wegener avu senzaţia că aude obiectivele camerelor învârtindu-se, că le aude cum se apropie, cum se concentrează pe faţa scăpată de sub control a lui Kleyer, care trecea acum prin emoţii succesive, disperare, batjocură, nesiguranţă, bucurie, satisfacţie, sentimentalism, scârbă, toate grimasele perindându-se atât de rapid, încât mascaţii din camera de control stăteau în mod sigur descumpăniţi în faţa monitoarelor lor, suspectând vreo greşeală tehnică, vreun cablu ars în sistem, vreo siguranţă stricată în închisoarea de maximă siguranţă, un scurtcircuit în cutia craniană a lui Kleyer.

Încearcă să-ţi dea un indiciu, spuse Fruchtl.

Nu-l înţeleg, Josef, pur şi simplu nu-l înţeleg!

Lasă-i timp. Răspunde-i şi tu. Spune ceva.

— Mai ţii minte lucrurile astea, Toralf? După atâta timp?

— O nebunie, aşa-i? chicoti Kleyer. N-am uitat niciodată, e ziua de naşterii a soră-mii, 27 octombrie.

— Îmi amintesc de ea, spuse Wegener. Drăguţă fată.

— Foarte drăguţă!

Foarte bine, spuse Fruchtl, continuă.

— E mult de-atunci, spuse Wegener.

— Dacă mi-aţi fi zis atunci că vom sta azi aici, domnule căpitan…

— Atunci?

— … Atunci poate că aş fi fugit. Poate că atunci aş fi avut curajul. Azi am curaj, dar nu mai pot să fug.

Continuă, spuse Fruchtl.

— Unde ai fugi, Toralf? Dacă ai putea?

— În Vest, domnule căpitan. Ca toată lumea. În Vest.

— Şi apoi?

Kleyer zâmbi şi ridică din umeri.

Tăcere.

Tăcerea de aici nu este tăcere, îşi spuse Wegener, este o linişte artificială prevestitoare de moarte. Imposibilitatea oricărui zgomot. Aşa trebuie să se fi simţit Andreas Jahn, fiul marelui Sigmund, când i s-a rupt cablul de siguranţă şi a început să plutească în infinit, cu rătăcirea necondiţionată în faţa ochilor săi încă din prima secundă, internat în propria piele, împachetat în vacuum, valabil până la data cedării naturale a organelor.

Kleyer ridică mâna dreaptă.

— Domnule Brendel, mult noroc. Şi călătorie plăcută spre casă.

Brendel păru că vrea să zică ceva, dar rămase mut.

Kleyer râse uscat, un râs care foşnea ca nişte frunze uscate, îşi spuse Wegener, un râs de Odradek.

Brendel se ridică.

Râsul lui Kleyer mai foşnea încă în liniştea care se lăsase.

Wegener se ridică la rândul lui şi îşi îmbrăcă paltonul. Se apropie de Kleyer, îl ridică pe jumătate de pe scaun, Kleyer se clătină, rămase agăţat de Wegener ca o păpuşă de cârpe, al cărei păpuşar tocmai fusese împuşcat, braţele subţiri se bălăngăneau peste umerii lui Wegener.

— Condiţiile, murmură Kleyer, le-am îndeplinit, domnule căpitan, sincer, le-am îndeplinit, scoateţi-mă de aici, duceţi-mă la Bautzen, vă rog…

— Te-am minţit, murmură Wegener, nu pot face nimic pentru tine, Toralf. Absolut nimic. Îmi pare rău.

Kleyer gâfâi, tuşi, gâlgâi, suna de parcă ar urma să vomite, Wegener îl strânse timp de douăzeci, treizeci de secunde la piept, nici unul din ei nu se clinti.

Brendel stătea stingher lângă ei şi privea în pământ.

Wegener simţi cum Kleyer i se agaţă de haină, cum se ţine de el cât poate de tare, suntem o statuie chinuită a victimelor Securităţii, fiecare în felul său, se gândi el şi inspiră parfumul cascadei de păr, se pare că îi lăsaseră şamponul, apoi pe Kleyer nu-l mai ţinură picioarele-scobitori, strânsoarea slăbi, Kleyer se lăsă moale, Wegener îl lăsă să alunece uşor pe podea, făcu un pas înapoi, se întoarse cu spatele, se duse la uşă.

Brendel îl urmă greoi.

Kleyer stătea făcut covrig pe podeaua albă de linoleum, un bobtail blond, a cărui faţă nu se mai vedea sub coama de păr, un înveliş gemând, care acum începea să renunţe, care trebuia să-şi îngroape ultimele speranţe, dar nu voia să o facă defel, care va crede mereu că mai putea reuşi, care se va ridica tot mereu ca să lupte, care se va tot prăbuşi, se va sili să se ridice, se va pierde, fiecare zi o îngropăciune, până când, cândva, nu se mai clinti nimic.

Uşa se deschise înainte ca Wegener să apuce să bată. Doi mascaţi îi aşteptau, încuiară camera albă pe dinafară, îi escortară la fel de muţi ca mai înainte, drumul înapoi prin clădire era acelaşi precum cel de la venire sau poate cu totul altul, Wegener se gândi la Wolfgang Lippert, *punem pariu că nu mă rătăcesc în cea mai mare închisoare secretă a lumii,* pariu pe propria viaţă, cine pierde rămâne aici.

— Poate ar trebui să o informezi pe sora lui, spuse Brendel după o jumătate de oră de stat în Barkas, muţi ca peştii din Badenhoop, privind în gol, pe drum spre Berlin, înapoi spre un cenuşiu care devenea colorat atunci când cunoşteai ţara asta subpământeană a Securităţii. Măcar să nu creadă că fratele ei se mai întoarce.

Wegener scutură capul.

— Asta ar fi dificil.

— De ce ar fi dificil?

— Pentru că Toralf este singur la părinţi.

25

Wegener se uită la ceasul de mână. Trecuseră aproape două ore. Ceruseră ca Barkas-ul să-i ducă direct pe Greifenhagenstrasse, rupseseră sigiliul poliţiei de pe uşa locuinţei lui Hoffmann, îl sunaseră pe Frank Stein şi mai căutaseră încă o dată peste tot, nu după urme de ADN, ci după ceva de băut, până când Brendel descoperi două sticle de Claque Pepin Calvados din anul 1980, luă trei pahare din bucătărie şi îi invită să bea pe canapelele moi ca de vată.

Wegener, Brendel şi Stein goliseră prima sticlă muţi şi căzuţi pe gânduri, pahar după pahar, cu privirea aţintită asupra cerului berlinez la asfinţit, asupra domului stoic de lumini al Palatului. Albastrul palid devenise roz gălbui şi apoi albastru-închis, Brendel decapitase a doua sticlă, aprinsese lumânări, îşi pusese picioarele pe măsuţă. Liniştea asta de la Stasi îţi ia vocea timp de ore întregi, se gândi Wegener, rămâne lipită de tine ca unsoarea de pe faţade, naşte nevoia să stai şi să taci, pentru că vorbitul oricum nu ajută pe nimeni, este inutil înăuntru şi inutil afară, situaţia este bătută în cuie, este ireversibilă, nu poate fi cuprinsă nici în cuvinte şi nici cu mintea, nimeni nici nu încearcă măcar, toţi amuţesc.

— Nu ne prindem, spuse cândva Brendel, cu vocea înmuiată de Calvados.

Ia te uită, se gândi Wegener, super-investigatorul resemnat, până şi pe el l-a dezumflat definitiv iadul de la Stasi, fireşte că nu se prinde nicicare, de două ore nu ne ocupăm cu nimic altceva şi încercăm totodată să nu ne gândim prea tare la Toralf, îngropatul de viu, doar ghicitoarea contează, tema asta blestemată de casă pentru rezolvarea căreia ne rămân mai puţin de patruzeci şi opt de ore.

— Poate că te-a minţit, spuse Brendel.

— Nu m-a minţit. Wegener sorbi din pahar. Nu avea de ce. Nu doar că nu există nici o soră, dar nu există nici o primă discuţie din data de 27 octombrie la ora 19 la „Elţîn”. După cum v-am spus, ne-am întâlnit prima dată în aprilie 2000, într-o zi oarecare de primăvară, înainte de prânz, în piaţa Jandarmilor.

— Deci încă o dată, avem data, spuse Stein. Poimâine este 27 octombrie. Ce se întâmplă poimâine la ora 19?

— Poate un al doilea atentat. La „Elţîn”. Brendel întinse mâna după Calvados, îşi umplu paharul, îl duse la gură. Silueta întunecată a unui băutor pe fundalul luminat al orizontului berlinez. Dar după propriile spuse, nu are de unde să cunoască data următorului atentat. Doar dacă ar acţiona propriul cluster.

— Iar clusterul lui nu mai există, spuse Wegener, Gabriel e fugar, Sascha în cer, Ronny în paradis. Nici nu văd vreun motiv pentru care ne-ar divulga data vreunui alt atentat, chiar dacă ar cunoaşte-o. Ţi-a urat călătorie plăcută spre casă, Richard. *Mult noroc şi călătorie plăcută spre casă.*

— Pentru că ar fi vrut să vină cu mine în Vest. Prietena lui trăieşte dincolo. Doar e prietena lui această Julia.

— Cel puţin era. În vremuri mai bune.

— Nu a plecat atunci şi acum regretă. Julia întâlneşte în Vest alţi bărbaţi şi pe el îl consideră mort.

— Şi nici nu se înşală prea tare.

Wegener îl privi pe Brendel, care se afundase pe jumătate în canapeaua de vată a lui Hoffmann. O figură beată de desene animate, tocmai făcută terci de inevitabilul tăvălug, devenită un abţibild bidimensional, care curgea lipsit de voinţă urmând contururile canapelei.

Figura de desen animat căscă.

— Crezi că ăia au observat ceva?

— Asta e întrebarea de baraj, spuse Wegener. O să asculte înregistrările tot mereu, de la un capăt la altul. Dacă li se pare ceva suspect, eu o să fiu primul care o să afle, de asta sunt sigur.

Brendel amuşină paharul.

— Stasi îl prinde pe Toralf, îl verifică şi descoperă că acest Toralf este un fost informator al poliţiei. Persoana lui de contact ai fost tu. Deci te cheamă pentru interogatoriu, în speranţa că are încredere în tine şi îţi spune ce nu le-a spus lor. Barbiturice nu îi pot administra. Imaginează-ţi că se ajunge la proces în problema Hoffmann, iar procesul este supravegheat de către Vest. Iar înainte au fost puşi sub droguri martorii. Atunci noapte bună. Prin urmare, au sperat să obţină ceva de pe urma acestui interogatoriu. Dar ce?

— Probabil acelaşi lucru pe care vreţi să-l aflaţi şi voi, spuse Stein şi anume: unde este acest Gabriel Opitz?

— Doar că asta nu poate spune. Pentru că nu ştie. Acesta este

scopul sistemului, să nu poată divulga nimic.

— Aşa se pare, spuse Brendel. Dar transmite un mesaj cifrat, ceva cu o soră, ziua de poimâine, „Elţîn” şi drumul spre casă. Ce vrea să ne spună cu asta? Nu mai pot să gândesc.

Wegener se ridică şi traversă podeaua scârţâitoare şi strălucitoare până la ferestrele boltite, de mărimea unui dulap. De aici îşi privise Hoffmann terenul de joc, un căpitan de oşti intrigant şi parşiv, având în cap cunoştinţele teoretice ale secolului trecut şi în faţa ochilor un plan pentru secolul ăsta, cu scopul de a schimba oraşul în care venise odinioară ca profesor din Vest, care îi dăduse putere şi apoi i-o luase, care se dovedea încăpăţânat, care nu fusese niciodată uşor de cucerit şi care se împotrivea şi acum. Care, se gândi Wegener, poate că cere moartea cuceritorului ca preţ pentru cucerire şi poate că păpuşarul chiar luase în calcul acest lucru, propria dispariţie drept chezăşie pentru reuşita unei partide de nepătruns, poate că în final era totul altfel, poate că Hoffmann şi Burger erau identici, unul şi acelaşi strateg care îşi punea postum în aplicare planul de nimicire totală a unei RDG care nu voise să îi urmeze sfatul, eşuarea Tratativelor cu gazul, însoţită de atentate cu bombă, falimentul politic şi terorismul ca flagel pentru o ţară care nu ascultase de el.

Wegener îşi goli paharul de Calvados dintr-o înghiţitură. Băgă de seamă că îşi pierduse instinctul, că suspiciunea câştigase supremaţia în mod definitiv, o suspiciune faţă de toţi şi de toate, o suspiciune care nu îi mai permitea să vadă clar, care îl transforma în suspiciosul numărul unu cu steluţă, boala socialistă, acum îl infectase complet, dintr-odată şi-i putea imagina pe toţi şi pe fiecare cu mască neagră de asalt pe faţă, pe Borgs, pe Brendel, pe Kayser, pe Lienecke, pe agentul dublu şi triplu Hoffmann, mortul în rol de făptaş, totul era posibil în această ţară cu imposibilităţi nelimitate.

Wegener trecu scârţâind în încăperea vecină, scoase minskul din buzunarul pantalonilor şi o sună pe Karolina.

Sunetul telefonului se transformă în capul lui într-o sirenă de vas, urlă de şase-şapte-opt ori şi Wegener se bucură că nu răspundea nimeni, pentru că în fond nu avea nici o idee ce poţi să-i spui unei femei pe care o iubeşti şi o urăşti, profesional şi particular, pe care o admiri şi o deteşti, o deteşti ruşinat, pentru că îţi este teamă de faptul că o deteşti pentru că învăţase să renunţe la Martin Wegener, pentru că nu îi mai aparţineai, pentru

că deveniseşi pentru ea un străin pe care îl putea trăda cu inimă uşoară, care se transformase deja de mult într-un obiect care se învechea rapid, neiubit, măcinat de invidie şi de gelozie şi de propria neputinţă de căcat, care îţi stătea în ceafa ca un pitic nespălat cu ace lungi şi înroşite în foc şi care te înţepa de câte şaizeci de ori pe oră şi…

— Alo?

— Karolina?

— Martin! Am încercat să te sun.

— Ştiu. Am avut mult de lucru.

— Tot la cazul acela de crimă?

Vocea Karolinei era nesigură.

— Da, tot crima. Profesorul acesta. Alfred Hoffmann.

— Albert Hoffmann.

— Of, Karolina. Wegener simţi că ceva îl muşcă de măruntaie, o tenie periculoasă care tocmai îi perfora maţele, i se vâra în stomac şi umplea totul cu o secreţie corozivă, care pătrundea de îndată în părţile moi, Wegener simţi cum îi ard intestinele, în timp ce un ciocan din burete îl lovea o dată la fiecare secundă în cap, producându-i o ameţeală care îl amorţea, în timpul acesta o auzea pe Karolina respirând chiar lângă urechea lui, nefiresc de zgomotos şi de mecanic, de parcă ar fi fost conectată la o maşină pentru inimă şi minciuni, iar Wegener ştia că ea îşi închisese acum ochii căprui de căprioară, că de furie se muşca de buza de jos, dată cu ruj, că drăgălaşul ei cap se înroşea şi avea să mai fie roşu şi peste o oră, mâinile doi pumni mici, care vor începe curând să bată în masă.

— Îmi pare aşa de rău, Martin. Karolina scoase un sunet, de parcă ar fi ieşit tot aerul din ea. Când putem să vorbim?

Wegener închise. Rămase singur în întuneric. În aerul prăfuit de pergament, pereţii negri de cărţi, tot felul de gânduri legate ale unor autori morţi, un depozit gigantic pentru viziuni nerealizate, orânduiri sociale repudiate, filosofii date uitării, în care Hoffmann se integra perfect cu posteritatismul său, încă unul care a eşuat, din care în final nu a rămas nimic în afară de documentarea eşecului său sub formă de carte, câteva gânduri plăcute despre cât ar fi putut fi de frumos, despre ce ar fi fost posibil, lectură pentru regii la conjunctiv. O asemenea bibliotecă, îşi spuse Wegener, este de fapt doar un alt fel de purgatoriu. Eu am purgatoriul meu, Albert, tu îl ai pe al tău, fiecăruia ce i se cuvine, fiecăruia iadul său individual, chin făcut la comandă, în

privinţa asta creatorul absent era creativ în cel mai înalt grad.

Wegener căută în memoria telefonului numărul de la MSS şi apăsă tasta.

— Storck.

— Wegener, de la Criminalistică. Aş dori să vorbesc cu domnul Decker.

— Un moment, vă rog.

Păcănit.

— Decker. Cu cine vorbesc?

— Martin Wegener.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Wegener?

— General-maiorul Wischinsky trebuia să mă autorizeze pentru a da dispoziţii de supraveghere.

— Este corect, sunteţi autorizat.

— Pot da o dispoziţie prin telefon?

— Bineînţeles. Chiar acum pe loc, dacă doriţi.

— Bine, este vorba despre o adresă şi despre un număr de telefon.

— Notez.

— Adresa este strada Colombet, se scrie cu e, b, e, t, numărul 34. Etajul al treilea. Mai aveţi nevoie de alte precizări?

— Câte persoane?

— O femeie. Locatara.

— Este suficient. Supravegherea noastră cuprinde un raport foto, un raport privind programul zilnic şi o listă cu persoanele contactate.

— OK. Numărul de telefon este 113 20 23 34 53 190.

— Repet: 113 20 23 34 53 190.

— Da, este corect.

— În timpul supravegherii telefonice sunt consemnate toate convorbirile şi vă facem şi o listă a contactelor.

— Mulţumesc. Cât de repede voi avea rezultatele?

— Asta depinde de indicaţiile dumneavoastră, domnule Wegener. Ne oferim să vă informăm fără întârziere despre fiecare mişcare a ţintei dumneavoastră. Dacă este nevoie, puteţi veni de îndată în Normannenstrasse şi să vedeţi materialul la faţa locului.

— Nu puteţi să-mi trimiteţi toate chestiile astea?

— Din păcate nu. Materialul nu are voie să părăsească sediul nostru.

— Bine. La revedere.

— Pa-pa.

Wegener închise, îşi rezemă capul de un rând de cotoare de cărţi reci, de piele, îşi spuse, acum eu sunt Toralf Kleyer, singur în întuneric, părăsit de toate duhurile bune.

Ce ai face dacă te-ar înkleyera pe tine, întrebă vocea lui Fruchtl. Ce ai face, Martin, ce?

Nu ştiu, Josef. Astăzi eu sunt beatul din noi doi.

Dar să suni la Stasi ai mai putut.

Asta e ca desertul, poţi oricând.

Ia gândeşte-te: să presupunem că ai fi pierdut. Şi o ştii.

Sunt pierdut şi o ştiu.

Nu vorbi aiurea. Deci: ce ai face?

Aş salva-o pe Karolina, curva aia frumoasă şi lipsită de caracter.

Vezi, dragul meu, vezi, vezi, ăsta e lucrul cu adevărat confuz la om, dragostea puternică îl face slab.

Un sfert de oră mai târziu, în timp ce îşi târa picioarele pe podeaua scârţâitoare, îndreptându-se spre salon, Wegener ştiu care îi era tema de casă, ce sens trebuia să aibă ghicitoarea unui om care îşi dădea seama că sfârşitul îi e aproape şi care totuşi voia să trăiască cumva mai departe, ce as mai avea în mânecă, chiar dacă stătea încătuşat într-un beci. Acest om îşi căuta salvarea în salvarea altuia. Era triumful său final, cel de pe urmă. Omul ăsta voia să aibă ultimul cuvânt, să salveze o persoană iubită, una care era mult mai importantă pentru adversarii lui decât era el însuşi. Dacă reuşea să facă asta, atunci nu îl vor fi învins.

În salon era întuneric. Brendel şi Stein atârnau ca două umbre sfârşite pe fotoliile lor, din lumânări nu mai rămăseseră decât două capete care pâlpâiau, în sticla verde şi zveltă doar un rest nefericit de Calvados.

— Richard.

Brendel se mişcă.

— Unde ai fost?

— Toralf ne-a dat un indiciu referitor la Martin Opitz.

— Ce?

— Vrea să îl protejăm pe Opitz de Stasi.

Brusc, Brendel era treaz-bec.

— De unde ştii?

— Toralf este inteligent, ştie că nu o să mai iasă de acolo. Aşa că se gândeşte la singurul om din clusterul lui, care mai e liber.

Este singura şansă a lui Kleyer de a continua să trăiască. Prin libertatea celuilalt. Probabil că erau destul de apropiaţi.

— Sincer să fiu, mie îmi sună a prostii ezoterice, spuse Stein. Credeam că acest Toralf v-a spus că nu ştie unde este Gabriel.

Wegener scutură capul.

— Citez: *Nu vă pot spune unde este Gabriel.*

Brendel se luptă să se ridice de pe canapea.

— Nu putea spune, fiindcă ştia că suntem ascultaţi! Asta a vrut să zică! Dar a putut să ne dea un indiciu.

— Trebuie să fi stabilit un loc de întâlnire, pentru cazul în care treaba ieşea prost, spuse Wegener. Contra tuturor regulilor. Treaba cu bomba a fost pur şi simplu mai mare decât chestiile pe care le făceau ei de obicei. Şi de fapt a şi ieşit prost.

— Să presupunem că ai dreptate. Brendel scoase un trabuc din cutie. Cei doi stabilesc un punct de întâlnire.

Stein se strâmbă.

— Dar nu poimâine la şapte la „Elţîn”! Acolo se adună seara jumătate din Normannenstrasse, mănâncă Soljanka şi spune bancuri la care alţii trag cu urechea!

— Ce a spus exact?

Se auzi soneria.

Stein se ridică şi părăsi încăperea.

Brendel trase din trabuc.

— A pomenit în mod clar localul „Elţîn”. Şi pe sora pe care se pare că n-a avut-o niciodată.

— Sora inventată a fost doar un pretext spontan, ca să poată numi data. 27 octombrie. Ora 19. Poimâine.

— Trebuie să căutăm şi un al doilea mort, spuse Brendel. Şi asta a pomenit. Unul care a fost executat printr-o împuşcătură în spate. Asta ce mai înseamnă?

— N-am idee, spuse Wegener.

Brendel se lăsă să cadă la loc pe canapea. Nimeni nu a fost împuşcat pe la spate. Cel puţin nu în cazul ăsta.

— Voi vă îmbătaţi şi eu trebuie să muncesc. Kayser năvăli înăuntru şi se lăsă să cadă în fotoliul lui Stein.

Stein se aşeză lângă Brendel, care îi umplu paharul şi îl împinse spre Kayser.

— Franţuzesc.

Kayser îşi dezbrăcă geaca, luă paharul şi gustă.

— Un Calvados de primă clasă. V-aţi aranjat bine aici. Să vedem pentru câtă vreme.

— Dă-i drumul. Ce se întâmplă?

— Ronny Gruber. Kayser puse paharul pe masă. De nouă ani e colaborator inoficial al Securităţii. CI Hermes.

Lui Brendel îi căzu capul în piept.

— Cine spune asta?

— O spune Pullach şi o poate dovedi din mai multe surse credibile.

Linişte.

— O farsă, spuse Frankenstein consternat, toată chestia asta cu brigada şi cu Gruber e doar o farsă uriaşă?

Kayser încuviinţă din cap şi îl privi pe Wegener.

— Domnule căpitan, vă felicit. Aveţi nas bun pentru a mirosi căcatul Serviciului Secret.

Wegener băgă de seamă că începuse să râdă, tare şi necontrolat, atât de necontrolat, încât se scutura tot şi se opri abia când nu mai putu să respire.

Miercuri, 26 octombrie 2011

26

Capota de motor S Class ieşi pe poarta Sediului Poliţiei ca un bot de rechin negru. Restul limuzinei se ivi plutind din peştera ei colţuroasă, se opri scurt, apoi rechinul alunecă pe stradă.

Wegener stătea în spatele volanului din Wartburgul vechi al Christei Gerdes şi privea în oglinda retrovizoare cum Mercedesul se insinuează în circulaţie. Se înghesui în scaunul îngust al Wartburgului şi coborî apărătoarea de soare. Odorizantul în formă de pom, marca *Mărul de Mecklenburg,* se balansa sub cerul de plastic al capotei.

Pe trotuar se opriră obişnuiţii gură-cască, un bărbat tânăr făcu poze cu minskul, automobilul S Class veni mai aproape, trecu vâjâind pe lângă el, în spatele geamurilor întunecate conturul şoferului şi al pasagerului din dreapta, spatele lat cu cocoaşa masivă a portbagajului se micşoră, semnalizare la stânga, după care Mercedesul o coti spre centru.

Din rândul maşinilor parcate se desprinse un Phobos I albastru-deschis, imediat după el porni un Phobos Universal roşu şi vechi.

Wegener se aplecă pe jumătate peste locul din dreapta, rămase ascuns, numără zece, cincisprezece, douăzeci de secunde, apăru din nou.

Strada era goală.

Porni motorul. Pocnete. *Mărul de Mecklenburg* pierdu în faţa mirosului de prăjeală, care pătrunse prompt prin toate crăpăturile ruginite şi izolaţiile poroase.

Aici înăuntru îţi foloseşte un căcat parfumul tău de bomboane, se gândi Wegener şi băgă viteză, la Boltenhagen puţim amândoi la fel, Richard Brendel. Vestul şi esticul: două sardine în ulei, care călătoresc în propria cutie.

Intrarea pentru maşini spre EastSide era flancată pe ambele laturi de ghivece de teracotă supradimensionate, în care

creşteau merişori turceşti sferici, un spalier de capete verzi retezate, se gândi Wegener şi trecu pe banda sângerie cu cele cinci stele de alamă încorporate. Un covor roşu asfaltat, menit probabil să le dea ştabilor din Vest senzaţia că se află acasă. La capătul curbei cu merişori două bariere tăiau calea.

Wegener opri.

O uniformă de paj bine umplută, cu şiruri duble de nasturi aurii, apăru din neant şi ciocăni în geamul unsuros al maşinii, fără să-şi ascundă repulsia.

Wegener lăsă geamul jos.

— Vă pot ajuta cu ceva? zise pajul pe nas, oscilând între plictis şi enervare. Pe gâtul plin de coşuri de la ras locuia un pepene mustăcios, în mână ţinea o cutie de Club-Cola light cu gust de vişine. Ecusonul de pe pieptul uniformei vorbea englezeşte: *You are talking to Sascha Gunzow.*

— Am venit să iau un coleg.

Sascha Gunzow îl privi plin de milă.

— Dar sigur nu din EastSide, domnul.

— Ba sigur că da. Deci bariera, vă rog.

— Nu locuiţi la hotel, am înţeles corect? Pajul îşi termină sticla de Cola dintr-o înghiţitură prelungă şi aruncă cutia nimerind din prima un coş de gunoi.

— Nu locuiesc la hotel şi nu am de gând să locuiesc vreodată. Am însă de gând să-mi iau colegul care locuieşte la hotel şi anume acum.

Pe faţa de pepene a lui Gunzow se ivi zâmbetul satisfăcut al celui care deţine puterea cu normă redusă.

— Din păcate, acesta este un *car-walk* pentru VIP-uri rezervat pentru *premium guests.* Trebuie să vă rog să daţi cu grijă în spate.

Wegener îşi deschise printr-o mişcare legitimaţia de serviciu.

— Sascha, deschide-ţi urechile alea de porc, în zece minute l-am informat pe şeful tău că îi spionezi pe *premium guests* pentru Securitate.

Wegener ridică geamul.

Pepenele se făcuse livid. În creierul lui apos de fruct se duelau acum eternele alternative ale neamţului, cocoaşa sau urletul, cocoaşa sau urletul, cocoaşa sau urletul. Cocoaşa triumfa. Braţele barierei se ridicară fără să facă vreun zgomot. Gunzow stătea alături cu pumnii lui ca de bebeluş strânşi, din ochi îi ţâşneau câte o sută de fulgere pe secundă, care ricoşau toate pe

scutul uleios al Wartburgului.

Wegener trecu păcănind prin palierul de teracotă, ajunse în faţa treptelor albe şi opri motorul. Deasupra cortului de oţel al marchizei, scula valutei se înălţa în aer, ca un cârnat de sticlă ce se subţia spre vârf. Posterul uriaş de plasmă lumina azi galben cu litere negre:

LUCRUL CEL MAI GREU NU ESTE SĂ GĂSEŞTI IDEI NOI,
CI SĂ SCAPI DE IDEILE VECHI.
John Maynard Keynes

Brendel apăru sub marchiză, îşi puse ochelarii negri de soare, privi înjur, descoperi maşina şi coborî scările relaxat, cu amândouă mâinile în buzunare, cu pardesiul lui deschis la culoare fluturând în vânt, un manechin musculos al economiei de piaţă pe treptele succesului, doar că jos nu îl aştepta un Mercedes lustruit, ci colecţia de fier vechi pe patru roţi a Christei Gerdes, unsuroasă, zdrăngănitoare şi împuţită. Clasa rablă.

Ce mai coborâre, îşi spuse Wegener.

Brendel deschise uşiţa subţire, se strecură pe locul din dreapta, îşi dădu jos ochelarii de soare.

— Bună dimineaţa. Ei bine?

— Bună. Un Phobos şi un Universal.

— Ce crezi?

Wegener porni motorul.

— Securitatea. Cine altcineva. Postul nostru de control este puţin înainte de Pankow, dacă rămân până atunci pe urmele noastre, vom şti.

— OK. Altceva?

— Măcar am ajuns singur pe *car-walk*-ul pentru VIP-uri.

— *Car-walk*-ul pentru VIP-uri. Brendel zâmbi. Martin, se poate ca eu să o fi văzut în dimineaţa asta la micul dejun pe fosta ta prietenă?

Wegener lăsă maşina să coboare panta din faţa hotelului şi o coti pe banda din dreapta, spre aleea Honecker.

— Posibil. Ministerul Energiei e dincolo, în Casa Berlina.

Brendel încuviinţă din cap.

— Fotografiile din dosarul tău, nu de alta.

Fotografiile, nu de alta, se gândi Wegener, o fi ciudat, dar eu aud fotografii nud, o văd cum îşi desface picioarele epilate pentru armăsarii de la Gazprom cu camere digitale Zorki, curva

asta dependentă de succes, Mata Hari – Curva Berlinului, pe care acum şase ani n-ar fi lăsat-o să între la EastSide nici măcar pe la intrarea de serviciu şi care azi umblă ţanţoşă pe aici, îmbrăcată la costumaş şi face pe dama din Vest, este invitată să îşi petreacă aici noaptea, micul dejun inclus, negociază contracte, îl întâlneşte pe Hoffmann, neagă că l-ar fi întâlnit, sărbătoreşte încheierea contractelor la chefuri cu şampanie şi scoate pe la spate pentru patrie ce le-a permis ălora să-i bage prin faţă, la urma urmei calificările ei sunt recunoscute oficial, ochi de căprioară, pistrui, păr roşu ca focul şi un râs care în câteva secunde îi dezgheaţă oricărui rus de la gaze ouăle Faberge îngheţate, un chicotit de arzător pe gaz, care înfierbântă sperma mafiotă a acestor tauri de prăsilă de sindicat, totul pentru o marjă şi un câştig puţin mai mari, eşti o saltea de ruble oportunistă, avidă de bani, fără conştiinţă, se gândi Wegener şi trebui să se abţină să nu bată cu pumnii în volanul şubred al Wartburgului.

Brendel încercă să îşi dezbrace paltonul, pe scaunul strâmt.

— Deci nu te miri.

— La un moment dat nu te mai miri de nimic. Wegener opri la un semafor. Semaforul se făcu numaidecât verde. Apăsă pe acceleraţie, de scârţâiră roţile uzate ale Christei Gerdes.

— Cine a pus capăt relaţiei?

— Ea a pus capăt relaţiei.

— De ce?

Un interogatoriu, se gândi Wegener şi tu idiot ce eşti intri în joc. Pentru că e atât de bine să te plângi, preot, doctor sau poliţist, important e ca cineva să te asculte.

— De ce mint bărbaţii, Richard?

— În socialism?

— Oriunde.

— Din cauza unei alte femei, constată Brendel.

— Din cauza unei alte femei, confirmă Wegener, băgă în viteza a patra şi se trezi că merge cu 80. Apartamentele monstruoase, lungi şi înguste, de pe aleea Honecker, se înălţau pe dreapta şi pe stânga, gratii în faţa intrărilor, la fiecare cincizeci de metri indicatoare portocalii – *Pericol de prăbuşire!* — scânduri de lemn la ferestre, o grămadă de simboluri pentru relaţia mea cu Karolina, se gândi Wegener, ruine în descompunere care nu mai pot fi salvate, dar care nu vor nici să se prăbuşească.

— Măcar a fost o femeie frumoasă? întrebă Brendel.

— Mult mai mult decât o femeie frumoasă: o rusoaică frumoasă.

— Poliţistă?

— Chelneriţă. La „Molotow”.

Monumentul închinat lui Honecker se apropia, Erich cel de fier stătea cu mâna ridicată în nefericitul său salut hitlerist în direcţia centrului, pe ochelarii cu ramă de corn stăteau porumbei rotunzi ca o minge, în spatele lui statuia lui Jahn, Sigmund trăgea de frânghia abruptă de bronz, un marinar panicat care nu mai putea face nimic, Andreas pleca, braţele şi picioarele îi erau întinse, un x zburător, care nu va mai simţi pământul sub picioare nicicând. Honecker întorcea spatele acestei drame a tatălui şi a fiului, lângă el erau dărâmate primele blocuri de apartamente, buldozere mâncaseră faţadele dintr-o parte şi se săturaseră brusc, mai rămânea doar priveliştea jumătăţilor de sufragerii şi de dormitoare, căsuţe de păpuşi morbide în care mai aşteptau încă fotolii, scaune, dulapuri şi mese, pe pereţi atârnau tablouri. Într-o baie tăiată pe jumătate se balansa pe marginea muchiei o toaletă roz cu capacul ridicat.

— Şi s-a aflat?

— Totul se află odată şi-odată.

— Posibil.

— Nu doar posibil, ci garantat. Îl vezi doar pe Ronny Gruber. Până şi ăştia se dau de gol. Şi ei chiar că au exerciţiu.

— Bine, să presupunem că totul se află. Brendel îşi aruncă pardesiul pe bancheta din spate. Mai rămâne întrebarea, ce înseamnă asta. Faptul că se află schimbă ceva? Sau lucrurile rămân la fel? Se trag consecinţe sau este suficient că se cunoaşte adevărul? Pentru că se bănuieşte că aceste consecinţe ar face lucrurile şi mai rele?

— Karolina nu a putut lăsa lucrurile aşa, să cunoască doar adevărul.

Brendel încuviinţă.

— Aşa şi arată.

Idiotule, îşi spuse Wegener şi luă piciorul de pe acceleraţie, tâmpitule de Martin Wegener, şobolanul ăsta de Richard te minte în faţă cu Karolina şi tu, cămilă de colhoz, îl mai şi crezi, auzi, cică a văzut-o la micul dejun! La micul dejun şi mai înainte o noapte întreagă în camera lui! Şi acum vorbeşte de o întâlnire întâmplătoare, data viitoare intră în vorbă, de ce nu, aşa fac

cunoştinţă în mod oficial, aşa se pregăteşte dezvăluirea adevărului, Enders-Brendel, e drept că sună ca porcul, dar cine arată atât de bine poate suporta şi cel mai tâmpit nume. Aşadar, cei doi chiar şi-o trag.

Acum o iei razna, spuse vocea lui Fruchtl.

Se giugiulesc şi şi-o trag.

Se giugiulesc şi şi-o trag, îl maimuţări Fruchtl.

Doi porumbei discreţi, care nu se formalizează. Iar tu eşti Martin jumulitul. Cel cu măruntaiele scoase. Ca de obicei.

Dumnezeule, Martin jumulitul, spuse Fruchtl, revino-ţi! Nu crezi nici măcar tu ce spui!

— Şi care ar fi decizia ta? Ochii albaştri ai lui Brendel îl fixau din nou. Dacă tu ai fi cel care te prinzi?

— Decizia mea în legătură cu ce?

— Pro sau contra consecinţelor. Trebuie să acţionezi în funcţie de lucrurile pe care le afli sau poţi să le iei pur şi simplu aşa cum sunt?

Wegener schimbă în viteza a treia şi încercă să vorbească cu voce normală:

— Nu acţionez în funcţie de lucrurile pe care le aflu şi nu le iau aşa cum sunt. Le ţin minte. Dacă consideri că şi asta este o consecinţă.

Brendel încuviinţă din cap. Îşi scoase minskul nou din buzunarul pantalonilor şi alese un număr.

— Christian, tot eu sunt. Cine a fost adineauri?

Wegener privi în oglinda retrovizoare: Maşini Phobos şi Lada care înotau în şuvoi, luau curbe, schimbau benzile, respectau limita de viteză. Nici o maşină care să i se pară cunoscută. În capul lui, Karolina. Karolina goală, peste şi sub alţi bărbaţi. Andreas, se gândi Wegener, Andreas Jahn, sărman zburător spaţial, sărmană categorie uşoară, frate întru spirit, eu unul nu am fost niciodată acolo sus, în schimb sunt aici jos de tot, ştiu exact cât te-ai simţit de pierdut, cât de părăsit te-ai simţit pe drumul tău spre Saturn, maestru al spaţiului cosmic al singurătăţii. Şi acum Sigmund, primul cosmonaut zburător al Republicii Democrate Germane, stă singur la Strausberg şi îl plânge pe unicul său fiu, aşa cum plâng eu după maiorul Fripturică, aşa radical dispar oamenii la noi, Andreas pluteşte în costum etanş prin spaţiul fără sfârşit, pe Josef l-a înghiţit pământul, la final e acelaşi efect: uneori te gândeşti că nu au existat niciodată.

Brendel ascultă în receptor.

— OK. Dar fii prudent. Te sun când ne întoarcem. Aşa o să fac. Salut.

— Kayser?

— Da. Brendel împinse minskul în buzunar. Acum cincisprezece minute l-a sunat cineva care se pare că a lucrat multă vreme la Greentec. Chiar acum vrea să vorbească cu el, se pare că are material incriminant.

— Şi?

— Păi e foarte ciudat.

— De ce?

— L-au sunat pe telefonul de la hotel. Din afară, nu de la recepţie. Doar că numărul ăla nu-l are nimeni.

Wegener o coti spre autostrada Marea Baltică.

— Tu ce zici?

Brendel îl privi, devenit dintr-odată serios.

— Că ne apropiem.

27

— Alo.

— Doamna Schutz?

— Da.

— Am ajuns.

— Unde sunteţi exact?

— Suntem la cincizeci de metri înainte de pod.

— Cum adică suntem? Am crezut că veniţi singur!

— Mă însoţeşte un coleg de la Criminalistica Republicii Federale.

— Poliţia din Germania de Vest? Asta e o tâmpenie.

— Cooperăm în această problemă. În mod excepţional. La dorinţa Cancelarului Federal.

Tăcere.

— Doamnă Schutz?

Tăcere.

— Doamnă Schutz, colegul se poate legitima.

— Doar voi doi.

— În afară de noi nu mai e nimeni.

— Securitatea nu este informată.

— Nimeni nu e informat. Şi nici nu ne-a urmărit nimeni.
— Minskul nu vă e urmărit?
— Nu ştiu. De aceea vă sun de la un telefon cu fise.
— De la cabina de lângă rondoul de la pod?
— Exact.
— Aşteptaţi o secundă.
— OK.
Pauză.
— Purtaţi un palton maro, celălalt unul de culoare deschisă?
— Aşa este.
— Vă văd.
— Şi acum?
— Dacă vreţi să mă trageţi pe sfoară, plecaţi.
— Spun adevărul, doamnă Schutz.
— În ţara asta nu a spus încă nimeni adevărul.
— Atunci tocmai s-a întâmplat pentru prima dată.
— Decât să mă mir atât, prefer să nu vă cred.
— Unde să venim?
Tăcere.
— Doamnă Schutz, dacă aş fi informat Securitatea, v-ar fi localizat deja de mult telefonul.
— Mergeţi la intrarea din stânga. Purtaţi-vă de parcă aţi vrea să faceţi o baie şi v-aţi fi uitat prosoapele.
— Şi anume?
— Luaţi-vă bilete şi mergeţi până la şezlongul alb cu umbrelă galbenă în faţă, este la aproximativ o sută cincizeci de metri la stânga faţă de locul în care vă aflaţi. Îl vedeţi?
— Da, dar este o plajă de nudişti.
— Bună observaţie. Este decizia dumneavoastră, în cinci minute eu am plecat.
— De ce nu ne întâlnim pe pod?
— V-ar plăcea. Nici să nu vă gândiţi, ştiu jocul de-a indienii. Aveţi cătuşele?
— Da.
— Vă dezbrăcaţi şi veniţi încoace. Hainele rămân la ghişeul de bilete, vă aduceţi doar legitimaţiile de serviciu şi cătuşele, nimic altceva. Asta presupunând că vreţi să vorbiţi cu mine.
Fu rândul lui Wegener să tacă.
— Da sau nu, domnule Wegener, dacă aşa vă numiţi?
— Mă numesc Wegener.
— Ce frumos pentru dumneavoastră! Deci?

— Venim.

Se auzi clicul.

Wegener agăţă receptorul în furcă şi ieşi din cabină. Aerul mirosea a mare, un vânt surprinzător de cald îl întâmpină, suflă pardesiul lui Brendel formând o cocoaşă, avea gust de sare şi ducea pescăruşii gălăgioşi în direcţia podului, spre o plajă aproape pustie. Ţipetele ascuţite adiau peste capetele lor, strigăte pătrunzătoare de avertizare, mereu aceleaşi, situate undeva între plăcere şi durere. Seniori cu păr argintiu, pantaloni albi şi svetere tricotate se furişau de-a lungul promenadei măturate cu grijă, aplecaţi în faţă, de parcă ar fi căutat pe plăcile cenuşii de beton un sens pentru viaţa lor aproape sfârşită, pentru biografiile lor pline de dictaturi, pentru faptul de fi obligaţi acum să absolve zilnic plimbările prin curte, îmbrăcaţi în uniformele lor de oaspeţi ai staţiunii de cură. Utopia patologică a mamei şi tatei, se gândi Wegener, o existenţă la băi, în stofe albe, în faţa ochilor orizontul de un albastru profund văzut de pe veranda de lemn proaspăt văruită, visând la tot ce te putea aştepta dincolo de graniţa mării. Dacă tot trăiai în RDG, atunci măcar să trăieşti cât mai la margine, pe latura cea mai din nord, un loc în lojă, să priveşti pentru restul zilelor tale libertatea.

Brendel îl privi întrebător.

— Vrea să mergem pe plajă.

— Unde?

— Aici.

— La plaja de nudişti?

— Asta a plănuit de la bun început.

— De ce nu ne întâlnim pe pod? De acolo poate supraveghea mai bine împrejurimile.

— Hai, înainte să dispară din nou. Wegener îşi dezbrăcase paltonul şi o porni de-a curmezişul pieţei rotunde din faţa podului spre ghişeul unde se vindeau bilete. Nu îşi face probleme în ceea ce priveşte împrejurimile, îşi face probleme în ceea ce ne priveşte pe noi, îi e teamă că suntem blindaţi cu microfoane până în gât sau că vrem să o anesteziem cu cloroform, ce ştiu eu. Din cauza asta suntem la Boltenhagen, din cauza asta suntem pe plajă.

Brendel mergea în urma lui.

— Vrea să o chestionăm dezbrăcaţi?

— Exact asta vrea. Wegener se opri în faţa uşii deschise a căsuţei de lemn. Înăuntru, o foaie dublă din *De straja patriei*

flutura peste un pântec umflat de femeie.

— Poliţia criminalistică, spuse Wegener şi ţinu legitimaţia în faţa sa ca un scut în miniatură. Sunteţi aşa de drăguţă să aveţi grijă de lucrurile noastre pentru o jumătate de oră?

Brendel se aşeză clătinând din cap pe o bancă de lemn şi începu să-şi descalţe pantofii.

De straja patriei coborî cu viteza unui geam electric de la maşină, din spate apăru o faţă bronzată de bunicuţă cu ochi vii, care studiară preţ de câteva secunde cartela de plastic.

— Dacă sunteţi în interes de servici, puteţi rămâne îmbrăcat, domnule căpitan.

— Din păcate nu şi astăzi, spuse Wegener, puse legitimaţia pe pervaz şi începu să-şi desfacă naturii de la cămaşă.

— Cum credeţi. Nu vă ia nimenea nimic dacă să uită. Dar aţi avut noroc cu soarele ăsta, s-a mai făcut azi cald.

— Aproape cald.

Faţa de bunicuţă dispăru la loc în spatele revistei.

— Hainele le lăsaţi aci pe scaun şi mergeţi aşa. Io azi nu văd nimic. Şi poimâine oricum e gata sezonu’.

Brendel îşi împăturise hainele şi stătea nehotărât în picioare, îmbrăcat într-un fel de tanga de culoare neagră.

Deci aşa ceva se poartă dincolo, se gândi Wegener, îşi scoase cureaua, se forţă să privească în altă parte, privi din nou spre el, Brendel se întoarse şi îşi dădu jos chestia aia neagră şi strâmtă, două buci albe de cur râseră la el, ce faci, se gândi Wegener, nu te uita la dosul omului, mai bine dă-ţi jos minunăţia de raiaţi cu tot cu chiloţi, ca să nu vadă că ţara ta mai este încă în epoca de piatră a slipilor.

— Distracţie plăcută la domnii, spuse ziarul în momentul în care cei doi stăteau goi în faţa căsuţei, cu ochelarii de soare pe ochi, legitimaţiile în mână, doi actori principali morocănoşi într-o comedie de mâna a doua.

Brendel era acru.

Wegener luă cătuşele.

Merseră apoi unul alături de altul pe drumul pavat cu scânduri care ducea spre apă, cu privirea aţintită înainte, acum eşti la fel de gol cum te-ai simţit totdeauna, îşi spuse Wegener, dar nu eşti singur, nici celălalt nu mai are nimic pe el, celălalt este pentru prima dată fără apărare, dezbrăcat până la legitimaţia de serviciu, e drept că e mai sportiv şi mai musculos, asta e clar, nu are nici un pic de burtă, dar pantalonii tot a trebuit să şi-i dea jos.

Wegener zâmbi.

Mirosul de alge şi soarele de octombrie trezeau în el o ciudată senzaţie de fericire. Goliciunea asta era o libertate pe care o uitase complet şi care îl copleşea acum pe nepregătite, care îi fusese impusă şi pe care putea acum să o savureze, o goliciune de copil, de care îşi aminti brusc, scăparea firească de tot ce acoperă şi ascunde. Pe atunci lepădase alături de părinţii săi îmbâcseala Trabantului şi praful de cărbune negru, umezeala locuinţei vechi şi plictiseala de la Tineretul Liber German, azi lepăda gazele unsuroase de eşapament ale Phobos-ului, dorul de Karolina, nesiguranţa măcinătoare, frica de a o sfârşi într-o bună zi precum Toralf Kleyer, declarat dispărut, scos din joc pentru totdeauna, cu gura astupată de viu. Toate astea deveniră neimportante preţ de câteva minute eliberatoare, în care aerul rece al mării adia peste tot, învăluind corpul întreg, iar Marea Baltică mirosea aşa cum mirosise dintotdeauna, nu a RDG, ci a mare a lumii. În acest moment pare totul posibil, se gândi Wegener, chiar dacă ştii că momentul ăsta se termină în următorul moment şi atunci iar nu va mai fi posibil nimic, dar timp de câteva clipe îţi poţi imagina şi cele mai nerealiste lucruri, Reînvigorarea personală, visul fantastic, un kitsch idilic cu tata, mama, Karolina şi copii cu părul roşcat în faţa unui şezlong de pe plajă, eterna nesingurătate, singurul loc al încrederii absolute, statul corect, tot ce nu se putea întâmpla niciodată, pentru că dragostea şi trădarea îşi schimbau în ţara asta mereu rolurile: trădarea venea, dragostea se ducea.

— Stop!

O voce prietenoasă, dar hotărâtă.

Wegener şi Brendel se opriră la unison, se întoarseră la unison, de mirară la unison.

— Legaţi-vă cu cătuşele unul de altul, aruncaţi-mi întâi cheia şi apoi legitimaţiile de serviciu. Tânăra nu purta nimic în afara unei genţi dintr-un fel de neopren, ochii i se întorceau în toate părţile, un radar Stasi cu ochi verzi şi buzele groase, părul blond deschis îi atârnau în şuviţe umede peste sâni, o mână îi era vârâtă în geanta de pe umăr, poate ţinea o armă sau poate nu. Nu vă apropiaţi nici măcar cu un pas.

Wegener îşi puse încheietura mâinii drepte în cătuşă, Brendel încheietura stângă. Sunet de metal.

— Cheia şi legitimaţiile.

Wegener aruncă totul pe rând, folosind mâna stângă, cheia fu

prinsă din aer, cu o mişcare rapidă, legitimaţiile aterizară amândouă pe nisip. Tânăra se ghemui, luă dreptunghiurile de plastic, le verifică cu atenţie, îşi ridica la fiecare secundă privirea spre ei, cercetă în cele din urmă fără urmă de jenă şoldurile lui Brendel şi se ridică. Un zâmbet batjocoritor apăru pe faţa frumoasă:

— Vă cred şi fără legitimaţie că aţi venit cu un poliţai din Vest, domnule Martin Alfons Wegener.

Ochii lui Wegener ignorară mârâitul de avertizare al creierului, îşi îndreptară privirea în jos, privirea se opri. Brendel era complet ras. Nici un fir de păr pe penisul maroniu, care se curba în jos ca o banană circumcisă şi se termina cu un gland gros, de un roz palid, nici un fir de păr pe ouăle maronii, care se balansau în direcţia plajei ca doi saci umpluţi în mod inegal, lungiţi de propria greutate, nici măcar peri scurţi, în timp ce la Marie Schutz creştea un triunghi stufos şi negru, care se termina pe margini în franjuri subţiri din care picura apa. Asta a înotat până aici, îşi spuse Wegener şi văzu până şi prin ochelarii de soare cum capul atractiv al lui Brendel se înroşeşte căpătând o nuanţă comunistă, are în geantă tot ce îi trebuie, sigur e o chestie din aia impermeabilă pentru scufundări şi va pleca în curând pe aceeaşi cale, în timp ce noi rămânem aici ca o reunificare forţată şi goală, Estul şi Vestul încătuşaţi unul de altul cu oţel inoxidabil, unul cu păr, celălalt chel, unul înzestrat ca un cal tratat cu hormoni, celălalt doar de duzină.

— Doamnă Schutz, faceţi aici un circ întreg. Brendel nu trebuia să se prefacă nervos. Se poate să consideraţi moartea tatălui dumneavoastră amuzantă, noi însă nu.

— Puteţi să îmi spuneţi Marie, zise ea cu aceeaşi expresie batjocoritoare pe faţă. Aveţi douăzeci de minute.

— Am putea să ne aşezăm într-un şezlong? Wegener ridică mâna legată cu cătuşe, mâna lui Brendel se ridică şi ea. Ar fi puţin mai discret.

— Şezlongurile sunt închise. Sau aţi închiriat vreunul?

Wegener încercă să sune relaxat.

— Atunci faceţi-ne o propunere, spuse şi îşi dădu jos ochelarii de soare.

— Să intrăm în apă. Marie îi zâmbi şi se duse spre apă cu paşi laterali, merse ca racul, privirea îi rămase pironită pe faţa lui şi Wegener se trezi că se poate pierde în ochii ăştia verzi, două lacuri perfect rotunde, îndepărtate, pline de lintiţă în mijlocul

unei păduri dese de gene. Hoffmann, bătrânul încuiat, adusese pe lume o frumuseţe delicată şi pisicoasă, cum şi cu cine o fi reuşit să o facă.

— Puţin cam rece, dar te obişnuieşti.

Primul val spălă nisipul de pe degetele de la picioare ale tinerei. Unghii lăcuite în negru.

— De ce vă ascundeţi, doamnă Schutz?

— Din multe motive. De la moartea tatălui meu şi de frică. După cum probabil că vă puteţi imagina.

Wegener trase uşor de cătuşe şi Brendel se puse în mişcare. Se duseră spre apă ca o pereche căruntă de sado-masochişti, intrară imediat în ea, fără o strâmbătură. Doi bărbaţi umiliţi, care nu voiau să se arate şi mai vulnerabili.

— Cum aţi aflat de moartea tatălui dumneavoastră?

Brendel îşi regăsise tonul politicos.

— De la un bun prieten.

— De la un bun prieten pe nume Werner Bluhdorn.

Wegener trebuia să se stăpânească să nu îi clănţăne dinţii, picioarele îl ardeau de la frig, nu vor mai fi după aceea decât doi bolovani albăstrii, care urmau să îi cadă şi să se spargă în mii de bucăţi pe plăcile de beton ale promenadei.

— Aveţi dreptate, Werner mi-a spus. De unde ştiţi?

— Activitate poliţienească est-vest-germană, spuse Brendel cu o voce în care nu se ghicea tremuratul de frig.

Wegener nu putu să-şi ia ochii de la modul în care goliciunea fetei era înghiţită centimetru cu centimetru de Marea Baltică care începuse să-i lângă deja pulpele subţiri, care nimerea acum, cu un val nu prea înalt, în tufişul creţ de păr pubian, lovea pe jumătate transparent pielea albă şi sugera o protuberanţă cu despicătură.

— Cine credeţi că l-a omorât pe tatăl dumneavoastră, doamnă Schutz?

— În Vest se spune că Securitatea. Werner mi-a trimis ultimul număr din SPIEGEL, l-am primit azi-dimineaţă. Mi se pare destul de plauzibil ce scrie acolo. Marie băgă cheia de la cătuşe şi legitimaţiile în geanta ei de neopren şi închise fermoarul. Părul ei pubian, protuberanţa, despicătură, dispărură definitiv în cerneala albastră şi îngheţată a mării. V-aţi dat seama deja ce s-a întâmplat? întrebă Marie.

— Nu, spuse Wegener. Încă nu. De aceea vrem să vorbim cu dumneavoastră. De ieri avem motive să credem că tatăl

dumneavoastră a fost într-adevăr omorât de Securitate.

Marie stătea cu ochii aţintiţi asupra apei.

— Însă ne mai punem şi o întrebare evidentă, spuse Brendel. Dacă a făcut-o Securitatea, atunci de ce i-au legat şireturile între ele?

— O manevră ieftină de abatere a atenţiei. Vreţi să spuneţi că muşcaţi momeala?

— Dar în cazul acesta ar fi o manevră de abatere a atenţiei nereuşită. Din cauza acestor şireturi înnodate a ajuns cazul la SPIEGEL şi Tratativele sunt puse în pericol. Asta nu prea e în interesul Securităţii.

Marie îi privi încăpăţânată.

— De unde să ştiu eu cum gândesc nebunii ăia sau de ce a ajuns povestea în presă!

Wegener îşi drese vocea:

— Doamnă Schutz, trebuie să vă întreb ceva: tatăl dumneavoastră a lucrat pentru Stasi?

Încăpăţânarea dispăru, Marie râse cu poftă un râs aspru.

— Tatăl meu nu a fost niciodată la Stasi, absolut sigur. Chiar credeţi una ca asta?

— Nu. Dar cazul de faţă e plin de cele mai ciudate surprize, mai bine întrebi prea mult decât prea puţin. Ochii lui Wegener cercetară corpul tinerei în căutarea unor ridicături cât de mici şi găsiră în schimb două sfârcuri cât două boabe de zmeură, care ieşeau cărnoase şi disproporţionat de mari dintre şuviţele ude de păr. Două sfârcuri roşii şi demne, prin care Dumnezeu înlocuise sânii uitaţi.

Marie zâmbi obosită.

— O ştiţi pe Martina Thai?

— Fostă ministru, spuse Wegener tremurând, marea de gheaţă îl muşca între timp de cur, de şolduri, de spate. Cred, cel puţin. În perioada Reînvigorării.

— Însărcinata specială a Comitetului Central pentru înnoirea Internă şi Restructurarea Securităţii din ’89 până în ’92.

— Sau aşa.

— Trebuia să restructureze Serviciul Secret pentru Krenz, să îl micşoreze în mod radical, să îl adapteze la criteriile şi standardele vestice şi aşa mai departe. În timp ce vorbea, Marie înainta tot mai mult în mare, Wegener o urma, trăgându-l pe Brendel după el, îngheţul îi ajunsese acum până la piept, picioarele îi erau doi ţurţuri furnicători de gheaţă, penisul cât un

deget de bebeluş, sfârcurile Mariei se scufundară devenind şi mai mari în capul lui Wegener, crescură sub apă devenind doi struguri tari ca piatra, care nu se vor mai micşora niciodată şi care pe viitor vor trebui consemnaţi în buletinul eliberat de Poliţia Populară, *semne particulare: cei mai tari muguri ai Uniunii Socialiste.* Dar toate astea au fost doar un program oficial, pentru a pune mâna pe valutele democratice, să stoarcă bani din fondurile de urgenţă şi să primească pachete de ajutoare de la UE. În spatele culiselor, totul trebuia să rămână neschimbat, sigur că la dimensiuni puţin mai reduse, dar la urma urmei tot vechea Stasi, aceiaşi oameni, doar că aveau acum bugete uriaşe pentru departamentele lor de dezvoltare, pentru înalta tehnologie a Serviciilor Secrete. Bani din Vest, care au curs în mod oficial în fondurile de Reînvigorare.

— Şi pe atunci s-a îndrăgostit Martina Thai de Albert Hoffmann, spuse Brendel, doi luptători pentru un posteritatism socialist-democrat, pe care în afară de ei nu-l mai voia nimeni.

Marie încuviinţă din cap.

— Povestiţi-ne ce s-a întâmplat.

— Numele de fată al mamei mele era Schutz, pe primul ei soţ îl chema Gerhard Thai, un germanist din Leipzig. Marie îl privi pe Brendel. L-a cunoscut pe tatăl meu în 1989 la Consiliul Permanent. Nu trebuia să afle nimeni de relaţia lor, Securitatea Statului şi Organul Naţional de Control Strategic aveau poziţii contrare, sarcina lor era să se ţină în şah reciproc şi nu să facă amor.

— Şi nu trebuia să se afle nici despre existenţa dumneavoastră.

Marie îşi şterse părul ud de pe frunte.

— Totul a fost ţinut secret. Eu am fost ţinută secret. Mama m-a înregistrat sub numele ei de fată. Ultimele luni de sarcină le-a mascat cu certificate medicale. Oficial, eu eram fiica din flori a unei prietene a Martinei Thai, pe care a ajutat-o să o crească, dovedind o solidaritate exemplară. Când aveam şapte ani, nu a mai rezistat. S-a aruncat în faţa trenului.

Wegener îl privi pe Brendel. Acesta stătea atât de ţeapăn în Marea Baltică, cu faţa lui dură cu ochelari de soare, de parcă l-ar fi scufundat Cosa Nostra, cu un bloc de beton la picioare, doar că marea nu era suficient de adâncă în acest loc, omul avea să supravieţuiască.

— Şi tatăl dumneavoastră?

Mâinile Mariei se jucau în apă, se făceau căuş, scoteau apă din mare şi o lăsau să curgă înapoi.

— A devenit un prieten pe care l-am cunoscut pe ascuns. Un confident care putea vorbi deschis doar cu mine, pentru că nu avea pe nimeni altcineva. Marie zâmbi. Dacă ne-ar fi prins împreună eu aş fi fost mica lui curvă.

— Pentru asta erau prezervativele, constată Wegener, vibratoarele, biciul, pilulele de potenţă.

— Am lăsat multe urme care ne-ar fi apărat. Marie privi ţintă în apă. Sunteţi bine informat.

— Nu suficient de bine. Brendel îşi dădu jos ochelarii de soare. De ce ar trebui să fie Securitatea interesată de dumneavoastră? Părinţii sunt morţi. Toate astea s-au terminat de mult. Şi cu moartea tatălui dumneavoastră nu aţi avut de-a face.

— Se vede că veniţi din Vest. Batjocura drăgălaşă a Mariei revenise. Tatăl meu a vorbit sute de ore cu mine. A vorbit deschis. Pentru că am avut încredere unul în altul. Ştiu lucruri despre ţara asta, pe care nu le-aţi crede niciodată. Şi mai ştiu cum lucrează Securitatea. Mama mea a trebuit să vadă lucrurile astea din interior, timp de doi ani, fără să le poată schimba. Mizeria asta a costat-o viaţa. Cunosc şi efectul thiopentalului şi al celorlalte chestii.

— Serurile adevărului.

— Da, serurile adevărului, domnule Brendel. Modul est-german de a ajunge repede la ţel. Dacă Stasi bănuieşte că eu exist, mă caută până mă găseşte. Gândiţi-vă şi singur, fiica ascunsă a doi foşti membri ai Consiliului Permanent al Preşedintelui Consiliului de Stat, ambii timp de ani întregi autorizaţi să cunoască secrete de stat de nivel I, ambii îşi abandonează funcţiile protestând, structuri relaţionale conflictuale relevante în cel mai înalt grad, plus grave crize emoţionale şi ideologice, foarte posibilă şi deconspirarea unor informaţii extrem de sensibile, aşa se numeşte asta în jargonul fasciştilor socialişti. Aia trebuie să se asigure că eu nu ştiu nimic. Asta le e slujba. Or să îmi dea barbiturice până când află tot ce mi-a povestit tatăl meu şi atunci rămân închisă acolo, vă garantez.

— Dar de ce…

— Trebuia să vorbească cu cineva. Marie îl privi pe Brendel, de parcă acesta tocmai ar fi inventat Securitatea. Atât de simplu este. Trebuia să vorbească cu cineva în care avea încredere.

— Apropo de încredere. Wegener îşi reprimă tremuratul. Cine avea un motiv să-l omoare? Ajutaţi-ne. Şi eu vă promit că nu va afla nimeni că Albert Hoffmann şi Martina Thai au un copil.

— Şi dacă nu vă spun nimic?

— Nu află nimeni nimic. Vă promit.

— Promisiunea unui poliţist.

— Promisiunea unui poliţist care ar fi dat deja de dracu', dacă Otto Schily ar şti cu cine fac eu baie acum.

Pe faţa lui Marie tresări ceva.

— Tata nu mi-a povestit niciodată ce plănuieşte sau la ce lucrează în prezent. Ideile lui erau sfinte, nu voia ca cineva să i se uite în cărţi. Nici măcar eu. Iar eu nu l-am întrebat.

— Credeam să aţi vorbit sute de ore!

— Mi-a vorbit doar despre ce s-a întâmplat deja. Despre lucruri pe care nu le mai putea schimba. Asta îl chinuia. Vorbea mereu despre asta.

— Ştiaţi că tatăl dumneavoastră a pătruns sub nume fals în cartierul rezidenţial de la Wandlitz şi că a lucrat acolo? Vocea lui Brendel suna nerăbdătoare. Timp de aproape doisprezece ani. Ca grădinar!

Marie râse.

— Poftim?

— Este adevărat.

— Nu, nu ştiam asta.

— V-a ascuns timp de doisprezece ani acest lucru, doamnă Schutz?

Râsul Mariei se transformă într-un zâmbet suav.

— Ne întâlneam o dată sau de două ori pe lună, deci probabil că mi-a ascuns mai multe lucruri. Marie privi spre plajă, de parcă ar fi auzit ceva. Unchiul lui din Heidelberg a fost grădinar, tata a lucrat la el pe când era student. Iubea trandafirii.

— Iubea trandafirii. Brendel îşi umflă obrajii. Se poate, că doar nu trandafirii l-au spânzurat.

Wegener o privi pe Marie în ochi.

— Presupunând că tatăl dumneavoastră nu a lucrat pentru Stasi şi că totuşi ei l-au ucis – de ce? Pentru ce secret ar ucide Stasi cu atât de puţin timp înainte de Tratative?

Marie îi înfruntă privirea, privi scurt spre Brendel, privi înapoi. Genele îi fluturau.

— Am încredere în tine. În schimb, nimeni nu află nimic despre existenţa mea. Nimeni, indiferent de circumstanţe. Nici la

dumneavoastră la secţie, nici altundeva.

Wegener nu putu să răspundă, înota acum în doi ochi trişti plini de lintiţă, care îl atrăgeau cu puterea unui curent marin, pedala neajutorat în verdele saturat al Mariei, simţea cum sângele curgea înapoi în penis, cum penisul se lungea, se mărea, devenea cald ca la Karolina, de atâta admiraţie pentru faţa asta udă şi sinceră.

— Aţi auzit vreodată de planul D?

— Am auzit. Un fel de concept despre alimentarea cu energie.

Marie păru amuzată.

— Planul D era mult mai mult decât un concept despre alimentarea cu energie. Era o strategie cuprinzătoare pentru democratizarea şi stabilizarea RDG-ului.

— Ce înseamnă asta în mod concret?

Marie îl privi pe Wegener în ochi.

— Honecker nu a ieşit de bunăvoie la pensie, în 1989.

— Ce vrea să însemne asta?

— A fost ideea tatălui meu. Au gonit purceaua din curte. Aşa s-a exprimat.

— Krenz a făcut un puci?

Vocea lui Brendel se frânse.

— Tatăl meu a făcut puciul, spuse Marie rece. Fără el, Reînvigorarea nu ar fi existat niciodată.

Pescăruşi ţipau departe deasupra lor, erau invizibili şi deodată erau totuşi aici, navigau înspre pod, se lăsau duşi de vânt preţ de câţiva metri şi mai apucau să se aşeze pe parapetul alb, se aliniau unul alături de altul.

Privirea Mariei urmărise pescăruşii şi se întoarse apoi înapoi.

— De la începutul anilor optzeci a lucrat la planurile lui de răsturnare a guvernului. A adunat informaţii, a căutat puncte slabe. A aşteptat până a avut în mână tot Biroul Politic. Când a venit momentul, a acţionat. Era împotriva constituţiei, dar era un lucru drept. Era vorba despre ultima încercare de a democratiza ţara asta. Tatăl meu voia ca socialismul să trăiască şi să nu se ducă pe apa sâmbetei. Krenz a fost marioneta lui. O marionetă de căcat, dacă mă întrebaţi pe mine.

Faţa lui Brendel îşi pierduse pentru o clipă întreaga sa suveranitate.

— Egon Krenz nu a fost ales Preşedinte al Consiliului de Stat de către Camera Poporului?

— Nu. Krenz este la putere de peste două decenii, în mod

nelegitim. Mâinile Mariei se jucau iar în apă. Şantaj, ameninţări, presiuni, aşa s-a procedat, totul în culise. Credeţi că l-ar fi ales cineva pe fraierul ăla rânjit? Bănuiam eu deja mai de mult că tata voia să facă publice lucrurile astea. În presa din Vest.

— De ce abia în 2011? După douăzeci şi unu de ani?

— Este evident. A aşteptat momentul prielnic, iar acest moment e acum. Krenz cu probleme, RDG-ul sub o enormă presiune, Tratativele aici la uşă. Presa internaţională nu a fost niciodată mai atentă la noi. Dacă Atenţie se împiedică acum, atunci Lafontaine exercită presiuni, până îl izgonesc pe Atenţie. Lafontaine nu depinde de Krenz, lui îi trebuie doar gaz ieftin.

— Şi atunci de ce a lucrat tatăl dumneavoastră la Wandlitz, mă rog? Atâta amar de vreme?

— Cred că mergeţi într-o direcţie greşită. Pur şi simplu i-a plăcut să grădinărească. Dintotdeauna. Şi probabil că l-a distrat ideea să o facă în mijlocul Wandlitz-ului. Lângă oamenii care îi refuzau calităţile de politician şi strateg. De calităţile lui grădinăreşti tot nu au scăpat ştabii. Lucrul ăsta e tipic pentru tatăl meu.

— V-a spus în mod direct că vrea să contacteze presa din Vest? întrebă Wegener.

— A spus că petrecerea se va termina curând pentru şeful ştabilor.

— Când a spus asta?

— O spunea tot mereu. Ultima dată acum două săptămâni. Voila, acum aveţi şi motivul. Marie scurtă cureaua care îi ţinea geanta de neopren pe umăr. Cel mai mare secret dintre toate secretele murdare din ţara asta. Nu o ştiţi de la mine. Faceţi rost de o sursă credibilă. Sau nu spuneţi nimănui.

— Mulţumesc, spuse Wegener.

— Un semn al încrederii mele. Marie îl privi în ochi. Faza cu pantofii sper că aţi observat-o, nu?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că tatăl meu nu a murit în pantofii lui.

— Ce vrea să însemne asta, întrebă Brendel ca anesteziat, că nu a murit în pantofii lui?

— Exact ce am spus. Aveţi noul număr din SPIEGEL?

— Da, bineînţeles.

— Fotografia. Care arată de aproape pantofii cu şireturile legate. Tatăl meu nu ar fi purtat niciodată pantofi cu şireturi. Şi în nici un caz chestiile alea scâlciate. Purta exclusiv slipperi din

piele de cal. Werner Bluhdorn îi făcea rost de ei. Să nu-mi spuneţi că faceţi autopsia unui cadavru şi uitaţi de pantofi.

Brendel închise ochii.

Marie îi făcu lui Wegener un semn din cap.

— Asta e RDG-ul: Până şi poliţaii din Vest orbesc ca o cârtiţă, când vin aici. Cheia de la cătuşe şi legitimaţiile le găsiţi la dana din spatele podului. Apoi se întoarse şi se aruncă în apă, dispăru de parcă nu ar fi vrut să mai iasă niciodată la suprafaţă, ieşi totuşi, trecu într-un craul elegant şi după câteva secunde nu mai era decât o mişcare de valuri, din care o dată la câteva secunde ieşeau două coate din mare şi se îngropau la loc, ieşeau şi se îngropau iar, ritmic, pline de forţă, hotărât să reuşească.

Brendel privi în urma ei. În ochi avea un amestec reuşit de stupoare şi poftă.

Dacă am s-o caut vreodată, se gândi Wegener, încep la cluburile Pinguin şi continui cu cluburile de înot, întreb unde o găsesc pe cea mai frumoasă înotătoare craul, o femeie cu lintiţă în ochi şi sfârcuri de zmeură pe un piept plat, moale, alb, absent în mod grandios. A existat o vreme, se gândi Wegener, în care puteai să o cunoşti pe fata asta, în care puteai să o câştigi pentru tine şi puteai să fii alături de ea, pe când tatăl ei mai trăia, pe când mai puteai deveni o parte a familiei ei incredibil de tragice, un luptător solidar, răsplătit cu afecţiunea acestei fiice de profesor minunat de frumoase, batjocoritoare, cu ochi verzi, pieptul plat, cu mult păr pubian, cu despicătură. Wegener simţi că îl furnică penisul în apa rece, că în creier i se înşurubează o tristeţe amorţitoare din cauza faptului că aceste lucruri nu i se întâmplaseră şi nu aveau să i se întâmple niciodată, că puterea lui de a iubi pierduse şansa unei încercări istorice, unui test al fidelităţii în existenţial în loc de profan, dar Marie nu mai era decât un vârf înspumat pe un val, de mult devenită de neatins în timpul care înainta şi trecea mult prea repede. Cu femeia asta s-ar duce la fund tristeţea provocată de pierderea Karolinei, îşi spuse Wegener, cu femeia asta precum cu nici o alta.

Ar fi preferat să rămână în apă decât să păşească mărunt pe plajă îndreptându-se spre pod alături de un investigator-şef gol, să îşi adune cheia şi legitimaţiile de lângă dană şi să între ud în hainele reci. Ar fi preferat să înoate după Marie, ar fi luat-o în braţe şi i-ar fi spus că o înţelege perfect, în loc să se întoarcă la Berlin cu Wartburgul unsuros şi păcănitor al Christei Gerdes, lângă el cu Brendel căruia îi suna telefonul mobil, a cărui faţă se

transforma într-o mască de ceară fără expresie, în timp ce un colaborator de rang înalt, fără nume, al Serviciului Federal de Informaţii îi aducea la cunoştinţă prin cuvinte seci că dr. Christian Kayser fusese găsit în după-amiaza aceea mort în apartamentul său de la EastSide, pe pat, pe jumătate dezbrăcat, cu o gaură în cap, cu creierul împrăştiat pe opt metri pătraţi de tapet de mătase de culoarea şofranului.

Joi, 27 octombrie 2011

28

Wegener deschide ochii, îi închide, îi deschide din nou. Ventilatorul fals stă lipit de tavan deasupra lui, ca o insectă rotundă. Picioarele insectei se învârt. Zboară în cerc, se transformă într-un disc aproape transparent şi trimit adieri răcoroase prin cameră, alinare suflată profesionist pentru tot ce te doare. Mulţumesc, spune fruntea fierbinte cu vocea sfârşită a lui Fruchtl, te rog, nu te opri, mă îndrept arzând către final.

Wegener priveşte fix ventilatorul. Paletele care zumzăie uşor sunt un titirez hipnotizant care mixează visele, lucrurile trăite, dorinţele, temerile, trecutul şi prezentul într-un întreg inseparabil, care amestecă toate senzaţiile într-o maioneză cremoasă de situaţii, în care mai apoi nu mai trebuie regăsit nimic, nici un adevăr, nici un semi-adevăr, nici o minciună. Totul se mărunţeşte obţinând un terci omogen care trebuie mâncat, pentru că el mai rămâne, chiar dacă nimeni nu a comandat chestia asta, chiar dacă nimănui nu-i este gustul pe plac, prea sărat, prea nesărat, exagerat de iute, cine vrea să facă mofturi rămâne nemâncat, a la carte a fost ieri, în Republica Democrată Culinară mănânci ce se pune pe masă.

Băiete, vorbi Fruchtl din adâncurile saltelei, vin curând, nu, textul greşit, of, anii mei de la Hamburg, Martin, omul este un animal rău, vorbitor, asta voiam să spun, ai ştiut asta totdeauna, asta şoptesc eu în fiecare zi, pe lumea de dincolo, chiar aici, eu am habar, abia îţi tragi sufletul, ce vrei să întrebi?

Wegener se întoarse pe burtă.

E în ordine, spune Fruchtl şi tuşeşte scurt, termin imediat cu prostiile mele, dar ia stai tu zi de zi ca ateu pe ogorul Domnului şi petrece-ţi eternitatea fără televiziunea din Vest, serios, nu-ţi face nici o plăcere, hai, nu aştepta răspunsuri de la un mort, dacă morţii ar fi avut răspunsuri atunci n-ar fi murit, asta sper că pricepi, poate că îţi trebuie o pauză, uneori este totul foarte uşor, du-te la doctorul Quellmann şi lasă-l să-ţi confirme o paranoia

paranoică, urmăritorul care suferă de obsesia de a fi urmărit, sună mai ciudat decât este de fapt, cine aleargă mereu după cineva trebuie să se mai şi întoarcă din când în când şi aşa se închide cercul, ia gândeşte-te, tocmai pentru că îţi doresc numai binele. Te-am avertizat dintotdeauna în ceea ce priveşte profesia asta, detectiv şi RDG, este un amestec de pe urma căruia unul din cei doi se duce de râpă şi pentru că RDG-ul deja s-a dus, de data asta e detectivul la rând, eu ştiu, a trebuit s-o simt pe propria piele. Bine, nu te ajută acum, dar poţi să ghiceşti şi singur ce îţi lipseşte, acolo în străfundul sufletului tău o şi bănuieşti, este foarte uşor, ţie nu-ţi lipseşte adevărul, nu-ţi lipseşte dreptatea, pentru numele lui Dumnezeu, dreptatea, uită-te la *mine* sau mai bine nu te uita, bazinul îmi este mai ascuţit decât l-am simţit în timp ce eram viu, ce-ţi lipseşte ţie, Martin, dar acum o tai, aiurea publicitatea asta capitalistă pentru lucruri pe care în primul rând nu poţi să le cumperi şi în al doilea rând te urmăresc până în mormânt, Martin, ce îţi lipseşte ţie este o femeie, una care nu te minte, care nu-ţi face rău, care nu te înşală şi nu se îndepărtează de tine înot, o femeie de încredere căreia îi poţi încredinţa tot, de la sculă până la slăbiciunile tale, pur şi simplu tot, intră frumos în femeia cu zonele ei problematice, dacă este cea bună, rămâi în ea. Aşadar, am creat un grup de lucru, viermii şi gândacii sunt toţi de părerea mea, numai o cârtiţă oarbă s-a arătat surdă faţă de iubirea umană şi s-a abţinut, recomandarea noastră este univocă, cazul a intrat oricum pe mâini străine, ia-ţi concediul anual şi îndepărtează-te de conspiraţii, tratează-ţi sufletul, du-te pe *su.singurătateaîndoi.rdg,* cartelă avantaj pentru membri de la 12 mărci pe lună, fă-ţi un profil, portret în alb-negru, fii serios, laudă-te din plin cu meseria ta, întâlneşte fete tinere care să-ţi aducă un dram de fericire, dar repejor, hai, ne-am bucura, trebuie să ne crezi că ţi-ar face bine.

Ce mi-ar face mie bine, spuse Wegener, sunt nişte răspunsuri.

Of, eternele răspunsuri, strigă Fruchtl, la finalul zilei stau deja de mult pe masă, se oferă singure, nu mai vor decât să fie înregistrate, femeiuşti fudule care îşi dezvelesc genitalele în faţa ta, fără să le-o ceri.

Pantofii, Josef, ce e căcatul ăsta cu pantofii?

Trei bărbaţi au intrat în pădure şi doi dintre ei l-au ucis pe al treilea.

Spune-mi cum a fost, că nu mai pot.

Ei bine, băiete, e o bagatelă, deci din partea mea îţi arăt cum cei doi l-au înşfăcat pe bătrân şi l-au ucis în codrul străbun. Au plănuit totul cu grijă şi-au pus la contribuţie capetele de conspiratori şi au calculat în detaliu cum să treacă la fapte, un Hoffmann, conductă de gaze, o capotă, două şireturi, opt învârtiri, o crimă Stasi, nici o urmă pe cărare, deci hai, doi, trei, patru şi!

Zi mai departe.

Hoffmann le scapă întâi, ca să fie mai palpitant, aleargă şi gâfâie prin codrul de stat, se împiedică, se ridică din nou, îi aude pe ucigaşi cum înjură, cum îl caută, pe sub stejari, pe sub fagi, se gândeşte la fiica lui, frumoasa cu păr pubian, pe care n-o s-o revadă, pentru că o rază nemernică de lanternă l-a şi depistat pe grădinarul ascuns în tufiş. Prin urmare, îl prind din nou şi hopa, sus pe capotă, acum înnoadă repejor funia, de opt ori de jur împrejur, laţul încolăceşte gâtul, veveriţele se lasă cuprinse de somn, coroanele copacilor se lasă legănate de vânt, Hoffmann îşi lasă capul pe spate, vede stele, se ţine viteaz, nu face mutre, nu se roagă, nu îi roagă, un profet cu adevărat respectabil care tocmai va trece Iordanul, uite-l cât stă de drept şi de mândru, chiar şi atunci când unul din răufăcători urcă în Prius, pe onoarea mea că sună aiurea, Martin, ştii doar că patetismul e suportabil doar dacă-l serveşti cu o doză identică de ironie, totuna, deci ăia pleacă cu maşina de-acolo şi-l lasă pe Hoffmann să atârne, ţac, spune trucul Securităţii şi pac spune gâtul, mai lipsesc acum doar pantofii.

Şi?

Acum ucigaşii de la *Muggelsee* trăiesc o experienţă care îi va ajuta în viaţă: nu ştii niciodată de dinainte cum se sfârşeşte o treabă, ştii doar că în mod sigur nu se termină aşa cum te-ai gândit tu, soarta e o prezicătoare grăsană de la târgul din Cottbus, o matroană ezoterică neavând putere nici măcar asupra propriei digestii, prezicerea este fratele ei cel pitic, un netot mongoloid care potriveşte horoscoape după ce a luat mescalină, strategia şi planul sunt ca două cârje putrede în care cariile au sărbătorit deja Reînvigorarea, iar Dumnezeu este o maşină de măcinat carne, care de la inventarea fricii este hrănită cu visele şi speranţele celor slabi, aşadar, prieteni, preamăriţi-o pe regina coincidenţă, stăpâna imprevizibilă, monarhul cel mai capricios, mai arbitrar şi, prin urmare, cel mai drept dintre toţi, în cutia sa craniană, un zar nemuritor organizează petreceri fastuoase, iar

limba coincidenţei mai învârte acestui cub, de siguranţă, fiecare vorbă în gură. Viaţa este singurul joc legal în RDG, în care fiecare participant mai poartă şi un pistol pentru ruletă rusească, aşadar, ţineţi-vă aşteptările în frâu, doar cine nu se aşteaptă la nimic poate să şi câştige.

Pantofii, spuse Wegener. Hoffmann nu purta niciodată pantofi cu şireturi. Purta numai slipperi.

Prost, dacă vrei să-i legi victimei şireturile între ele, ca să facă un nod în creierul căpitanului de poliţie.

Aia trebuiau să planteze urma care să ducă la Stasi, deci le trebuiau pantofi cărora să le lege şireturile, spuse Wegener, pentru că trucul funcţiona doar cu şireturi legate, planul cel minunat nu putea să se ducă de râpă, şireturile sunt cele mai importante, poanta criminală, spune Fruchti, miroase a necazuri, cum de nu s-a întrebat nimeni ce fel de pantofi va purta Hoffmann în ziua morţii lui? De ce nu s-a gândit nimeni că ar putea să poarte slippers? Cum au pregătit ăştia execuţia, ce handicapat îşi imaginează că o să-l ducă de nas pe căpitan, toată strategia asta isteaţă cu ţapul ispăşitor riscă să eşueze din cauza unei neglijenţe!

De unde să faci rost de pantofi cu şireturi, în mijlocul pădurii, spune Wegener, asta înseamnă să improvizezi, spune Fruchtl, doar aşa mai putea ieşi un pantof din asta, altfel nu ar fi mers, deci, spune Wegener, singura cale, unul dintre ucigaşi îşi schimbă încălţările cu Hoffmann, unul dintre făptaşi îşi cedează încălţările, spune Fruchtl şi se căpătuieşte în schimb cu piele veritabilă de cal în picioare, pentru prima dată în viaţa lui de călău are două chestii cu adevărat nobile, organizate de Bluhdorn la Heidelberg, pentru sume ameţitoare şi acum pot să-i lege lui Hoffmann şireturile, spune Wegener, pentru a pune crima pe seama altcuiva, a fost cât pe ce, spune Fruchtl, dar ce nu face omul pentru o minciună bună.

Mulţumesc, Josef.

Cu plăcere. Şi ce faci acum cu concediul?

— Martin. Bună dimineaţa.

— Vocea ta sună aşa cum mă simt eu.

Wegener se lăsă să cadă pe scaunul de bucătărie cu spătarul crăpat. Speteaza trosni.

Frankenstein căscă în receptor.

— Ora?

— Aproape trei.
— Ce oră a fost?
Frankenstein mai căscă încă o dată.
— Aproape şase.
— Dumnezeule! Cum am ajuns acasă?
— Taxi. Acum căsca şi Wegener. Mai avem patru ore.
— Deci?
— La ora 17 la „Elţîn”, spuse Wegener. Ora ideală pentru o friptură.
— Ce e cu Brendel?
— Îl sun.
— Bine. Ne vedem.
Wegener se ridică, se târî până la chiuvetă, dădu pe gât două pahare de apă, apoi mai bău jumătate cu înghiţituri mici. Simţi în gât obişnuita senzaţie de greaţă, capul îi era mina de piatră de la Bautzen, în care deţinuţii politici încercau să stabilească cu ciocanele lor recordul anului.
Sex, se gândi Wegener în lumina slabă de faianţă verzuie de la duş, ţi-ar prinde bine să mai faci nişte sex şi să vezi cum reacţionezi, dacă mai ştii cum se face, cine aterizează sub tine dacă te străduieşti. Oricine va fi, în nici un caz nu este cea la care te gândeşti tu acum şi pe care ţi-o doreşti. Este în orice caz una pe care nu o cunoşti încă sau pe care nu ţi-o imaginezi. Deci, pe care ţi-o poţi imagina cel mai puţin dintre toate? Christa Gerdes. Wegener se scutură, se săpuni, preţ de o clipă avu chef să alunece pe faianţă în jos, să stea ghemuit în vana pătrată şi să lase apa fierbinte să curgă timp de ore întregi peste el, dar ăsta era privilegiul femeilor violate din filme. Bărbaţii trebuiau să se sprijine cu ambele mâini de perete, să-şi încordeze muşchii şi să arate ca un animal disperat în încercarea lipsită de sorţi de izbândă de a dărâma zidurile cu mâinile goale, cu faţa împietrită plină de apă, privind încruntat rosturile dintre bucăţile de faianţă.
Zumzăi soneria.
Timp de zece secunde, doar zgomotul apei.
Soneria bâzâi din nou, de data asta mai lung.
De ce se cheamă chestia asta sonerie, dacă zumzăie, se gândi Wegener, opri şuvoiul fierbinte, ieşi de sub duş şi îşi înnodă în jurul taliei o fustă mini şi sexy făcută din prosop, se legănă înjurând pe hol, fu gata să alunece, deschise uşa de la apartament, toată durerea de cap dispăru instantaneu, pulsul îi erodă, în faţa lui stătea într-un pardesiu bej cu fustă neagră,

cizme negre până deasupra genunchiului, mănuşi negre de piele, un guler pe gât închis la culoare şi ochi trişti de căprioară pe faţa pistruiată Karo, iubirea vieţii mele Karo, se gândi Wegener, durerea mea încântătoare.

— Intră, spuse el şi se dădu un pas la o parte.

Karolina întră.

Wegener închise uşa.

În fundal picura duşul.

Wegener era acum ca un elev care îşi dirijează colegii prin saună, îi arătă Karolinei care e drumul spre bucătărie, deşi acesta nu se schimbase în ultimele câteva luni, luă cele două sticle goale de Goldkrone de pe masă şi la băgă cu pricepere în instalaţia de sticlă veche care zăcea lângă frigider, în cutia pentru sticle vechi.

— Vrei să te îmbraci?

Vocea Karolinei era ezitantă.

Nu vreau, se gândi Wegener şi se aşeză pe scaunul cu spătarul crăpat. Spătarul trosni.

— Nu trebuie să mergi azi la minister?

— Am anunţat că sunt bolnavă.

Privirea Karolinei se căţără peste pungi de gunoi, farfurii pline de murdărie, pahare lipicioase pe margini.

— Stai jos, spuse Wegener.

Karolina se aşeză.

— Eşti în concediu?

Wegener scutură capul.

— Ieri am fost interogat timp de opt ore şi apoi am fost suspendat.

— Te-au interogat cu privire la investigaţie?

— Da.

Karolina privea atât de fix în podeaua bucătăriei, încât nu mai era mult până o găurea.

— De ce?

— Poate că tu ştii asta de mult.

— Nu, nu ştiu. Karolina îl privi. Ochii căprui străluceau sticlos în spatele unei pelicule de lacrimi, care i se transforma spre colţuri în stropi mari. L-am întâlnit pe Hoffmann o singură dată, acum trei luni. Trebuia să-l întreb dacă vrea să lucreze pentru noi. A spus că eventual mai târziu. Asta a fost tot. Mai multe nu ştiu, Martin, pe cuvânt. Stropii lăsaseră două urme lucioase în drum spre bărbie. De ce te-au suspendat?

— Ieri a fost împuşcat un om de la Serviciul Federal de Informaţii. În EastSide.

Karolina se uita la el cu gura întredeschisă.

— Christian Kayser, a lucrat cu mine la caz. Acum a venit o delegaţie de la SFI care mai cercetează o dată totul, împreună cu C5. Un câmp de bătaie minat, bilateral, pentru Serviciile Secrete şi pentru diplomaţi. Iar eu îţi povestesc ţie toate astea. Pentru asta aş putea să stau toată viaţa la Pankow şi să dau amenzi, Karo, dar îţi povestesc.

Karolina ridică ambele mâini şi le lăsă să cadă la loc.

— Acţiunea cu Hoffmann era clasificată la strict secret! Asta înseamnă că rişti repercusiuni dacă vorbeşti despre asta cu cineva care nu este autorizat! Ce puteam face?

— Să ai încredere.

Karolina gemu atât de slab, încât Wegener trebui să înghită în gol.

— Te rog, spuse Karolina.

Picurară şi mai multe lacrimi.

— Şi mă trimiteai pe mine la doctor, Karo, spuneai că sunt paranoic! Ce e în capul tău?

— Când am spus asta, m-am referit la Josef, la dispariţia lui!

Wegener se întinse după un sul de hârtie şi îl puse pe masă.

Karolina rupse două bucăţi cu mâini tremurânde şi îşi şterse zgomotos nasul.

— Informaţiile au fost autorizate între timp?

— Nu ştiu.

— Despre ce era vorba? Wegener băgă de seamă că i se desfăcea nodul şi trase cu ambele mâini de prosop.

— Mai contează acum?

Wegener o privi pe Karolina.

— Era vorba despre un document strategic, spus Karolina fără putere, în mare măsură un concept de alimentare cu energie, pe care îl concepuse deja cu multă vreme înainte de Reînvigorare. Aşa-numitul plan D.

— Am auzit de el.

— Am dat peste el acum vreun an, în timpul unor cercetări pe care le-am făcut pentru Tratative. Planul este incredibil de vizionar, aproape toate prognozele importante s-au împlinit într-o măsură mai mică sau mai mare. Hoffmann a fost cu un sfert de secol înaintea vremii sale, doar că din păcate nu şi-a dat nimeni seama de asta.

— Sau n-a vrut nimeni să-şi dea seama, constată Wegener. Şi tu ai fost curioasă dacă mai este şi acum cu un sfert de secol înaintea vremii sale.

Karolina încuviinţă.

— Da, fireşte, imaginează-ţi că ar fi avut acum un concept la fel de potrivit ca atunci. Sigur, e greu de imaginat.

Wegener se ridică, se duse la chiuvetă, ţinu paharul sub robinet.

— Şi? Cum a fost?

— A fost prietenos. Karolina arăta de parcă s-ar fi mirat singură de cuvintele pe care le spunea. Extrem de inteligent. Am vorbit pe îndelete. Un strateg strălucit.

— Am auzit şi asta. Şi?

— Noul concept era încă în lucru. Nu era gata de tot.

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că mai avea nevoie de câteva luni înainte de a fi dispus să-l discute cu cineva.

Wegener se holbă la Karolina.

— A spus el asta? Că lucrează la un nou concept pentru viitorul energetic al RDG?

— Nu strict la un concept energetic – mai degrabă la o viziune strategică, în care politica energetică joacă un rol important. Un plan D actualizat. Tot timpul acesta am crezut că din cauza asta l-au omorât.

Wegener se ţinu de chiuvetă, să nu cadă.

— Cunoşteai un posibil motiv pentru crima pe care o investighez şi nu mi-ai spus? Cu toate că te-am întrebat în mod explicit?

Privirea Karolinei căzu pe podea.

Aş putea să o bat acum, se gândi Wegener, cu polonicul murdar de răsrăsrăsalaltăieri şi nu s-ar feri, pentru că ştie că a făcut singurul lucru pe care nu avea voie să-l facă niciodată şi pentru că îl ştie, nu pot să-i trag una cu polonicul.

— A fost o greşeală uriaşă, Martin.

— Pentru cine ar fi fost acest plan D actualizat un motiv de crimă, după părerea ta?

Mâinile Karolinei se crispară una în cealaltă.

— Spune-mi părerea ta, Karo. Nu trebuie să trădezi nici un secret, spune-mi părerea ta personală, modestă, de şefa de departament.

— Cu excepţia motorului pe ulei, suntem rămaşi în urmă la

capitolul energie regenerativă, asta ştie oricine. Dacă am fi ascultat pe vremuri de Albert Hoffmann…

— Dar nu am făcut-o. Zi mai departe.

— Este adevărat că rezervele de petrol din Rusia trec drept interminabile, însă este greu de prezis cum vor evolua preţurile în viitor. De contractul US cu UE privind renunţarea la energia atomică depind 50 până la 60 de procente din fondurile de promovare. Cărbunele negru rămâne murdar. De aceea ministerul negociază deja de aproape doi ani cu un consorţiu vest-german, care vrea să ne pună la dispoziţie mijloace tehnice suficiente pentru obţinerea de energie regenerativă.

Wegener se aşeză la loc pe scaunul de bucătărie.

— Ce înseamnă: să pună la dispoziţie?

Karolina începu să învârtă între degete unul dintre nasturii lucioşi, supradimensionaţi, ai pardesiului ei.

— În acest caz, să ne pună la dispoziţie înseamnă să ne dea în arendă. Ei ar urma să construiască în RDG uzine pentru căldura obţinută din sol, parcuri eoliene, mari instalaţii solare, pentru care noi să plătim chirie.

— Ca să nu mai fim dependenţi doar de Rusia, ci şi de Vest.

— Putem privi lucrurile şi aşa. Karolina luă paharul lui Wegener şi bău o înghiţitură. Sau le privim invers: dependenţa de doi este mai puţin rea decât dependenţa de unul singur, nu avem bani să cumpărăm mijloacele tehnice în stil mare, deci ne rămâne doar posibilitatea să le închiriem, se ivesc locuri de muncă, câştigăm rapid *know-how* tehnic şi ne îmbunătăţim imaginea internaţională de porci CO2.

Se auzi zdrăngănind. Un sunet puternic, venind chiar din spatele lui.

Wegener tresări. O sticlă goală de *Goldkrone* se rostogoli la picioarele Karolinei.

Karolina luă sticla şi o puse pe masă fără vreun comentariu.

— Varianta este să băgăm banii în cercetare, în loc de chirie, atunci am fi în mod evident mai lenţi şi mai slabi, dar ne-am păstra şansa teoretică de a fi independenţi din punct de vedere energetic. La un moment dat.

— Şi Hoffmann?

— Cei de la minister sunt împărţiţi în două tabere, la fel şi cei de la Biroul Politic, de un an de zile procesul stagnează. În mai a fost luată o decizie preliminară, care spune să facem contractul cu investitorul din RFG. Atunci am dat eu întâmplător peste

planul D. Şi am vorbit cu Hoffmann. Fiecare a fost nevoit să recunoască faptul că omul acesta a descris în 1975 viitorul şi anume până în detaliu.

Wegener îşi strânse în jurul trupului fusta mini făcută din prosop.

— Şi acum aţi crezut cu toţii că mai reuşeşte să o facă încă o dată.

— Nu. Karolina îşi scutură capul. Nimeni nu s-a aşteptat ca Hoffmann să scoată o hârtie din pălărie, care să ne facă fruntaşi ai energiei regenerative. A fost însă vorba de nişte impulsuri decisive. De schimbarea strategică a macazului. Iar Hoffmann ne-a dat, ca să spun aşa, curaj. Că putem reuşi prin forţe proprii. Siguranţă de sine, poate a fost şi asta. Siguranţa de sine este marfă rară pe aici. Ca atâtea altele. În orice caz a fost vorba despre o modificare de atmosferă.

— Ia te uită, spuse Wegener, iar Greentec avea brusc motive foarte întemeiate să nu-l placă prea tare pe Albert Hoffmann. Pentru că dintr-odată s-ar duce dracului tot planul de închiriere a parcului eolian, dacă s-ar decide în favoarea viziunilor lui Hoffmann.

Karolina se holbă la Wegener.

— De unde ştii că este vorba despre Greentec?

— Şi pentru asta ai fost promovată, spuse Wegener, pentru că ai găsit planul D în pivniţa ministerului.

O roşeaţă aprinsă se târî din gulerul pe gât al Karolinei şi îi cuprinse faţa. Două pete strălucitoare pe obraji.

Acum eşti iar cea de pe vremuri, se gândi Wegene, cea mai sensibilă, cea mai feminină, cea mai delicată, pentru că înainte ai fost cea mai brutală, cea mai rece şi cea mai dură.

După care stătură tăcuţi unul în faţa celuilalt.

Se priviră.

Citiră în ochii celuilalt timp de minute întregi poveşti amuzante despre dorinţe laşe, temeri de dezgolire crezute depăşite de mult şi raţiune ruginită, greu de pus în mişcare, dar partea aia a trupului face ce vrea, asta îi este sarcina, se gândi Wegener şi simţi cum fusta mini făcută din prosop îi alunecă de pe şolduri pe podeaua bucătăriei, cum privirea Karolinei îi pipăia erecţia, de sus până jos, curioasă, amintindu-şi, drăgăstoasă, auzi cum se apropie dereglările de ritm cardiac, văzu cum o fustă era împinsă în sus, cum Karolina îşi depărtează picioarele cu mult simţ artistic, o gimnastă bielorusă pe drumul sigur spre aurul olimpic,

o gimnastă care nu-şi permite să îşi cumpere lenjerie intimă, care prezenta o prună mică, roz, ca de copil, între timp fără barba din sârmă de cupru rasă cu severitate, doar despicătura, nimic altceva, asta e ziua mea îşi spuse Wegener, în sfârşit, după toate nopţile alea lungi cât un secol, este în sfârşit din nou ziua mea.

Soneria bâzâi.

Karolina îşi ridică puloverul cu tot cu sutien, voia acum să îşi arate neapărat sânii grei, care atârnau uşor, dreptul încă era mai mare decât stângul, Wegener observă că i-a fi plăcut să reacţioneze cumva, dar nu mai avea nimic ce-ar fi putut să dezbrace, nu mai putea oferi nimic nou, nu putea să pluseze, trebuia să stea locului şi să rămână tare şi să privească, ăsta era rolul lui, ăsta urma să fie mereu rolul lui.

Soneria bâzâi din nou timp de cinci, şase, şapte, opt secunde, dar Karolina ignoră pur şi simplu sunetul idiot, deveni acum o şefa de departament la combinatul pornografic, degetul mijlociu al mâinii stângi i se repezi de sus ca un Tupolev cu dublă defecţiune la propulsoare, drept în jos, dar acolo unde orice pilot ar fi fost neputincios, Karolina reuşi să ia curba, făcu degetul să aterizeze lin pe muntele lui Venus, mai alunecă puţin în jos, depărtă cutele gri-deschis ale labiilor, arătă o deschizătură roşiatică care strălucea de umedă ce era, găsi ţumburuşul clitorisului, nici unul nu este mai mare, se gândi Wegener, nici unul nu este mai ţumburuş, nici unul nu este mai greu de obţinut şi apoi mai greu de oprit.

Karolina începu treaba.

Telefonul de pe hol sună.

Soneria bâzâi.

Capul lui Wegener se învârtea roată prin bucătărie, pulsul îl lovea în meninge, durerea de cap reveni, ascuţită şi rea, exact acolo unde durea mai tare, robotul telefonic răspunse, iar Wegener se auzi pe sine însuşi recitând pe hol un text prin care îşi cere scuze, Karolina îşi scoase degetul din vagin ca dintr-un pahar de lapte şi îi întinse degetul picurând, privirea ei îl îndemna să se ghemuiască pe loc pe podeaua lipicioasă a bucătăriei şi să-i ia în gură degetul plin de lapte, *Domnule Wegener,* strigă o voce nepotrivit de metalică din robotul telefonic, *Securitatea Statului, deschideţi uşa, ştim că sunteţi acasă!*

Karolina se holbă la el atât de îngrozită, încât picioarele îi

rămaseră depărtate, gura udă a labiilor continua să formeze un O speriat, o reflectare a gurii speriate de sus, geamănul mic, lipsit de ochi, complet ras dintre picioare, din care acum curgea ceva alb în direcţia bucilor, dorinţa superconcentrată, lăptoasă a Karolinei, nedeclanşată de vreun contact, de vreo atingere, ci doar de aşteptarea căpitanului împietrit, un strop de bucurie nediluat, gâdilător, datorat bucuriei de a face sex cu fostul, imaginea asta n-am s-o uit nicicând, nicicând, nicicând, se gândi Wegener şi îşi adună de pe jos fusta mini, ajunse cu greu până la uşă, o întredeschise, deschizătură, se gândi Wegener, deschizătură, deschizătură şi încă o dată deschizătură, văzu două pardesiuri gri cu pălării întunecate şi feţe invizibile ţinute în umbră, din una din ele fornăi comanda.

— Legitimaţi-vă, vă rog.

Wegener şchiopătă până la cuier, îşi găsi portmoneul, legitimaţia de serviciu, se întoarse la uşă şi îl întinse celor două pălării.

— Doamna maior-general Wischinsky vă transmite salutări, spuse cel din dreapta, care deodată ţinea în mână un plic, îl băgă înăuntru şi atât, nici un salut, nici un alt cuvânt, cele două cuiere de haine coborâră vechea scară de lemn în acelaşi ritm. Fiecare treaptă răsuna.

Wegener rupse plicul. O viză pentru vizitatori, plus un bilet care îi asigura accesul pe Normannenstrasse. Valabilitate de patru zile. La *motivul vizitei* un scris feminin: *cercetarea la faţa locului a unor documente confidenţiale i.A. Subiectul observat str. Colombet, LA. Căpitan Wegener, aprobat de maior general Renate Wischinsky.*

Wegener se întoarse.

Karolina stătea pe hol şi îl privea, ochi şocaţi, uriaşi, care trebuie să fi văzut lucruri îngrozitoare şi care acum regretau amarnic.

Mâna se întinse să apuce clanţa.

— Pleci?

— Nu pot s-o fac.

— Rămâi. Te rog.

— Nu se mai poate. Karolina era deja afară, alerga pe urmele celor doi securişti, cizmele îi clămpăneau pe lemn în jos, etajul doi, etajul unu, parter.

Uşa de la intrare se închise trântită.

Wegener îl auzi pe Fruchtl chicotind tâmp, undeva în fundul

propriului cap, îmi pare rău, gâfâi Fruchtl, că îmi vine să râd, chiar îmi pare rău, Martin, nu te supăra, te rog să mă ierţi, dar este atât de tragicomic, e atât de aiurea, Martin pune să fie filată Karolina, în timpul ăsta Martin o acuză pe Karolina că i-a înşelat încrederea şi tipii care o urmăresc îi rasolesc lui Martin sexul cu Karolina cu rapoartele lor despre Karolina, haide, trebuie să recunoşti că mai mult nu se mai poate, una ca asta puteai păţi numai tu, eroul extrem de tragic, chestia asta e atât de incredibil de dură, mai dură e doar erecţia ta, hahaha, nu mai pot, dar nu ai vrut să asculţi ce îţi spun, a trebuit să te amesteci în jocuri ale căror reguli nu le cunoşti, trebuia să devii tu păpuşar, cu toate că ştii ce îi aşteaptă pe păpuşari şi nu-i vorba despre nimic bun, dragul meu.

Wegener se luă de cap cu ambele mâini. Prosopul alunecă. Erecţia stupidă îl privi mustrătoare şi spuse: Dar a lui Brendel e de două ori pe atât.

29

Soarele aflat la asfinţit găsise o portiţă printre palatele-retortă care fuseseră odată punctul culminant al clasicismului socialist, acum îşi trimitea razele de-a curmezişul străzii în vitrinele fără fund ale restaurantului „Elţîn”, făcea panelurile vechi din lemn de cireş să strălucească în culoarea părului Karolinei, lucea pe braţele ca de caracatiţă ale candelabrelor de alamă, descoperea concomitent toate zgârieturile din parchet, scufunda întreaga încăpere într-o căldură consolatoare, pe care lui Wegener i se părea că o comandase cineva special pentru el, ştiind probabil că el era acum un bolnav, bolnav de inimă, bolnav la cap, bolnav cu stomacul, a cărui viaţă era în pericol, dacă mai vedea peste tot numai gri, care trebuia să evite neapărat orice lipsă de culoare, dacă nu voia ca în scurt timp să fie dat jos cu şpaclul de pe *car-walkul* pentru VIP-uri de la EastSide, care nu se putea însănătoşi decât în atmosfera adormitoare şi protectoare a suprafeţelor de lemn maro roşcat şi luminate de soare din cafenele, presupunând că însănătoşirea mai era încă un lucru posibil.

Brendel îşi aprinse al treilea trabuc la rând şi eliberă mici meduze de fum, care păreau să plutească în sus într-un bazin inundat de lumină, sus, tot mai sus, risipindu-se. Faţa lui

frumoasă era suptă de evenimentele ultimelor douăzeci şi patru de ore, ca un castron de polistiren plin de carne tocată de vită, lins de un labrador flămând.

Frankenstein vegeta într-un fotoliu de piele uzat, ochii închişi, mâinile împreunate ca pentru rugăciune. Poate dormea. Poate se ruga.

Împuşcături în cap, se gândi Wegener, aş putea să împart acum în stânga şi-n dreapta cum împarte prinţul carnavalului sărutări, aş putea să trag acum pur şi simplu în tot ce mişcă, să intru în rolul de joaca de-a revolverul Robotron al lui Justin Justice din *Chinul fascist III,* întâi m-aş duce pe strada Colombet, aş aştepta până mincinoasa iese din casă, cu două gloanţe i-aş perfora rotulele, pentru a profita de imobilitatea ei sângerândă pentru o ultimă discuţie, *lovire radicală în vremuri radicale,* fierul la tâmplă, apoi m-aş uita degeaba în capul spart, să găsesc vreo explicaţie meschină pentru atâta trădare şi atâta nemernicie, la sfârşit un sărut final de Iuda pe labiile reci, *dasvidania,* Karolina, doar curvele de gaz moarte sunt curve de gaz bune şi atunci ar veni restul la rând, pentru toată lumea sfârşitul, doar Kayser se retrăsese la timp, fiind deja împuşcat, dar pentru restul urma să înceapă primăvara morţii, un martie însorit al sfârşitului, Wegener o văzu pe Christa Gerdes cum alunecă moale de pe scaunul ei de birou, văzu cum Jocicz fuge şi se împiedică după trei împuşcături în spate, cum cade şi rămâne pe jos nemişcat, îi văzu pe Borgs, Lienecke şi pe Bluhdorn căzând seceraţi, pe Steinkuhler prăbuşindu-se în piaţa Werder, îi văzu sângele scurgându-se pe dalele cenuşii de piatră şi cuvintele *las moştenire grădinii zoologice din Berlin colecţia mea de microfoane ascunse* ieşindu-i din gură, picioarele goale ale Mariei, cu unghiile vopsite în negru, cum calcă în sângele lui Steinkuhler şi lasă urme roşii de amazoană, care se usucă încet în timp ce Wegener pleacă spre asfinţit, la braţ cu cea mai încântătoare frumuseţe pisicoasă din lume…

Privi pe ecranul minskului. Nici un plic care să anunţe primirea unui MS, nici un mail necitit, nici un apel nepreluat.

La ce te gândeşti tu oare acum, se gândi Wegener şi mai bău o gură de cafea. Dacă aş şti la ce te gândeşti tu acum, aş şti tot. Tot ce trebuie să ştiu. Atunci nu aş mai face greşeli. Să nu mai răspundă la nici o întrebare, să nu mai reacţioneze la nimic ce venea de la Karolina, să o lase să fiarbă în sucul propriei vinovăţii al sensibilităţii ei false, asta îşi jurase Wegener, însă Karolina cea

sortită morţii nu îi trimitea nici un MS pe care să-l poată ignora el, nu făcea nimic ce putea fi ignorat, nici o scuză, nici un reproş, nici o ofertă de pace. Asta este dovada finală a superiorităţii ei, se gândi Wegener, să nu-i dai celuilalt nici măcar şansa să fie pasiv, să laşi să treacă neobservate încercările lui de a fi tare, până când devine iar slab, să-i furi atacului anulat în secret până şi elementul surpriză, aşa ceva nu putea fi întrecut, aici capitula orice căpitan de oşti din istoria lumii, asta nu reuşise să facă nimeni, de la Napoleon până la Hitler. Asta putea numai Karolina.

Soarele înserării încerca să aducă puţină culoare pe faţa lui Brendel, poţi s-o uiţi, se gândi Wegener, astea sunt trăsăturile celui înfrânt, marcate de cel mai mare eşec acceptabil, de interogatoriul continuu din noaptea trecută, de mereu acelaşi reproşuri şi întrebări. Cei de la Serviciul Federal de Informaţii erau câini duri, mai buni decât colegii lor porci de la C5. În loc să se asmuţă unii împotriva altora, se completau perfect reciproc, lucrători de precizie, rotiţe de angrenaj şcolite la nivel internaţional, care se îmbinau de îndată formând o maşinărie bine unsă de adus acuze, care sfărâma orice colegialitate sub lanţuri gigantice de roţi, cine era interogat era părtaş la vinovăţie, indiferent dacă era poliţist din Vest sau din Est, toţi o apă şi-un pământ, de când sunt sortaţi fraierii în funcţie de punctele cardinale? Poate că niciodată nu vom mai fi atât de egali ca în noaptea asta, se gândi Wegener şi îl privi pe Brendel, o echipă mincinoasă care nu a pomenit-o pe fiica lui Hoffmann prin nici un cuvânt, care nu i-a servit duetului C5-SFI decât o slăbuţă teorie a conspiraţiilor, l-a descoperit pe Ronny Gruber cu rolul secundar de agent dublu în brigadă şi rolul principal de colaborator neoficial Hermes, a făcut o trimitere fugară la Greentec şi asta era tot, fără rezultate concrete, fără suspecţi, fără să aibă habar în ce crâşmă din Berlinul de Est tocmai îşi comanda o halbă de bere ucigaşul lui Hoffmann. Wegener simţi mai clar decât până acum nepăsarea faţă de acest eşec. Karolina şi Hoffmann, Stasi şi brigada nu mai lăsaseră în urma lor nimic, nici o dorinţă, nici un interes, doar ură neputincioasă, care se va decolora în curând, devenind doar un gol neputincios. Golul ăsta putea fi începutul sfârşitului voinţei. Începutul sfârşitului lipsei.

— Mai este exact o oră. Frankenstein îşi dăduse jos ceasul de la mână şi îl pusese pe masă, de parcă acolo ar fi arătat o oră mai convenabilă. Peste o oră este 19.

Brendel întinse mâna după meniu, îl deschise şi se uită prin el.

— Ora 19, mai spuse Frankenstein încă o dată încet.

Soarele devenise acum o portocală orbitoare, care nu mai avea să dureze multă vreme, care curând îşi va pierde brusc culoarea caldă şi va apune, la un moment dat se termină totul, Gabriel, vechi prieten terorist, se gândi Wegener şi mai bău o gură de cafea, nu fugi, cruţă-ţi forţele, te vor prinde oricum.

— Când l-ai întâlnit pe Toralf pentru prima dată? Brendel se trezise brusc. În 2000?

— Da, în 2000. Primăvara. Dar cum am mai spus, la *Gendarmenmarkt,* nu aici.

— Şi atunci de ce spune că v-aţi întâlnit aici?

— Asta ne-am întrebat şi ieri fără succes, Richard.

Brendel ridică meniul deschis la una din pagini.

— „Elţîn” se numeşte abia din 2004 aşa.

— Şi înainte de asta?

— Nu scrie aici. Vă amintiţi voi ceva?

— Habar n-am, spuse Wegener.

Frankenstein scutură din cap.

Timp de un minut nu spuse nimeni nimic, toţi se gândeau, cugetau muţi pe deasupra cănilor lor, până când Frankenstein se ridică fără o vorbă de la masă şi se îndreptă cu pas greu spre tejghea.

Wegener scormoni după minskul din buzunar, chiar dacă o voce interioară schelălăia în el şi urla la el, deschise un mesaj scris către Karolina, vocea i se gâtui, dar voia să o audă de la *ea şi* nu pe la spate, trebuia să i-o spună cu gura ei, acest lucru trebuia să fie permis, acest lucru accelera uitarea, cu toate astea în el ţipa mai departe, era un sistem de alarmă fără buton de oprire, pentru evenimente grave şi fatale, în zadar, degetele lui scriseseră deja şi trimiseseră mesajul: *Spune-mi, te rog adevărul, există un altul?* Străvechea, penibila, umilitoarea întrebare care nu putea fi formulată mai frumos, prin care fiecare fost iubit se reducea retroactiv la un băieţel slăbănog, indiferent cât de mare şi lat şi puternic fusese odată.

Plicul flutură, asta e ultima dată, se gândi Wegener, nu o să mai fluturi niciodată sau te împuşc.

Frankenstein făcea semne în fundal, căra împreună cu micul vietnamez de la *Elţîn* o scară de lemn din bucătărie, o cărau de-a curmezişul încăperii pline de fum, deveneau timp de câteva secunde doi pompieri inegali, neclari în fumul atotstăpânitor, privirile băutorilor de cafea, bere, votcă îi urmăreau, apoi ieşiră

pe uşă.

Wegener se ridică, urmat de Brendel, afară vietnamezul sprijinise scara de faţadă şi o ţinea bine cu ambele mâini, Frankenstein era deja sus, îşi făcea de lucru cu inscripţia învechită de deasupra barului, gemu, apucă un capăt al foliei autocolante şi o dezlipi bucată cu bucată de pe caseta luminoasă.

Brendel prinse de capătul de folie care atârna şi dezlipi în continuare, atent să nu o rupă.

Frankenstein se dădu jos de pe scară.

Brendel lăsă coada dezlipită de folie să atârne în aer şi se dădu câţiva paşi înapoi.

Stăteau toţi trei unul lângă altul. Se holbau la casetă. Inscripţia iniţială era decolorată, pătată, găurită, dar totuşi uşor de citit:

CAFE-BARUL LA THALMANN

Vietnamezul privi de la unul la altul.

Pe Aleea Karl Marx vuia zgomotul circulaţiei, tubul de neon din dreapta pâlpâi scurt, literele MANN se aprinseră, apoi totul lumină într-un roşu-deschis palid.

— Acum îl avem, spuse Wegener.

— Pe cine? întrebă vietnamezul cu un perfect accent saxon.

— Pe bărbatul care a fost împuşcat pe la spate.

30

Mercedesul frână la marginea străzii, farurile de avarii se aprinseră, butoanele de blocare a uşilor ţâşniră în sus.

Frankenstein urcă în faţă, Wegener în spate.

Ora 18.34.

Brendel apăsă pe acceleraţie.

Deasupra Berlinului se lăsase înserarea, o pânză semitransparentă, gri-albăstruie fără cusături, sub pânza asta luptăm noi, se gândi Wegener, toţi împreună, cartoforii şi foştii îndrăgostiţi, dintre care fiecare spune *ce este mai bine pentru ţara mea,* atunci când la sfârşitul tuturor dezbaterilor trebuie să-şi numească motivul, *ce este mai bine pentru ţara mea* era cel mai mic şi cel mai mare numitor comun, o biblie din şapte cuvinte, care suna totdeauna corect şi totdeauna plin de

importanţă, prin care puteai justifica orice cruciadă. O frază care se potrivea pe toate steagurile.

Wegener văzu trecând pe lângă el trenurile întunecate, munţii înalţi de piatră ai arhitecturii de intimidare, candelabrele naziste strălucitoare, văzu steaua lucioasă de pe capota Mercedesului, se năpustea prin capitala celui de-Al Treilea Reich drept spre sala cea mare a „capitalei lumii Germania”, înţelegea în această secundă mai clar decât oricând că trăise şi trăia într-o dictatură şi că tot în ea va muri. Cât de aproape trecuse statul ăsta pe lângă cotiturile istorice? Cum ar fi arătat acum, dacă ar fi decurs altfel măcar câteva amănunte? Cine ar fi el însuşi, dacă undeva în trecut lumea ar fi luat-o la dreapta sau la stânga, în loc să se împleticească mereu doar înainte, fără să aibă vreun scop?

— Suntem urmăriţi, spuse Brendel.

De către inconsecvenţi, egoişti, oportunişti şi poate că sunt şi eu unul dintre ei, sunt propriul vânător, se gândi Wegener şi se întoarse, douăzeci, treizeci de perechi de faruri duble se holbau la el.

— Un Phobos roşu, un Universal alb.

Brendel o coti pe Greifswalderstrasse. Se aprinseră mai multe faruri de semnalizare, trei, patru maşini rămaseră pe urmele lor. Nu se puteau distinge culorile.

— Ce facem acum? întrebă Frankenstein.

— În primul rând îl facem să dispară, spuse Wegener. Dacă punem mâna pe el. Un punct de întâlnire, pentru cazul în care ne despărţim?

— Propune tu ceva.

— Dacă nu punem mâna pe el, ne vedem la „Molotow”. Frankenstein îşi trecu limba peste buze. Ştiţi unde este asta, domnule Brendel?

Brendel clătină din cap.

— Cel mai bun lucru pe care îl poate oferi Berlinul de Est. În orice privinţă.

Brendel nu reacţionă, privea concentrat strada, gura îi era o linie strânsă.

Se prelingeau tăcuţi prin circulaţia pârâitoare a orei de vârf, în care nu puteai scăpa de urmăritori, la fiecare cinci secunde ochii lui Brendel în oglinda retrovizoare, la fiecare treizeci de secunde o privire aruncată pe ceas.

La un moment dat, vocea prietenoasă de femeie susură *Peste două sute de metri ajungeţi la destinaţie,* făcu o scurtă pauză,

apoi anunţă fericită: *Destinaţia dumneavoastră este pe partea dreaptă!*

Ceasul digital de lângă ecranul tahometrului sări la 18.55.

Frankenstein îşi turti freza cu ambele mâini.

— Ce facem, dacă cei din spatele nostru sunt de la Securitate?

— Nu ştiu nici eu.

Wegener privi masa neagră a coroanelor de copaci care treceau pe lângă ei, din care se înălţau blocuri luminate din prefabricate, arcadele înalte ale felinarelor, care revărsau la fiecare o sută de metri bălţi galbene de lumină pe asfalt, printre ele tufişuri de nepătruns, în care s-ar fi putut ascunde echipe întregi de fotbal, trotuare rămase orfane, circulaţie indiferentă.

Brendel încetini.

Wegener privi prin parbrizul din spate. Nu se vedeau urmăritori.

Pe partea dreaptă începea semicercul larg, semibetonat, în mijlocul căruia trona stânca de bronz înaltă de câţiva metri: Thalmann[4], privind hotărât spre cerul nocturn, în care comuniştii bănuiau că se află el însuşi de mai mult de jumătate de secol. Din umărul drept îi creştea pumnul strâns de luptător aprig, în spatele său flutura pânza grea a steagului, ca nişte aripi. De jur împrejurul statuii nu se vedea nimic.

— Au oprit undeva în spatele nostru. Brendel opri motorul şi luminile, Mercedesul mai parcurse câţiva metri printre felinare, se opri. 18.57.

Wegener simţi că îi vibrează minskul, cotrobăi după el prin buzunarul pantalonilor, *Aţi primit un MS de la Karolina Enders şi* iată-l din nou, micul şi bine dozatul fior de adrenalină, pe care nu-l puteai opri, curată risipă de energie pentru un căcat de text lipsit de iubire, miniaturi de dezamăgire garantată, al căror singur efect de surpriză consta în întrebarea, ce combinaţie de cuvinte îi va trage acum una în ouă.

În momentul de faţă nu am pe nimeni.

Ba ai, sigur că ai, se gândi Wegener, dar l-ai exilat din sentimentele tale, ca să nu mai trebuiască să îl iubeşti, pentru că nu suportai gândul că îl vei iubi mereu, de aceea nu ai simţit, ci ai *hotărât* că nu-l mai iubeşti, la fel de rece cum hotărăşti să îţi trimiţi practicantul siberian incapabil de la Gazprom cu o lună mai devreme înapoi în frigiderul din care a venit: rece ca gheaţa,

---

[4] Ernst Thalmann – din 1925 până în 1933 preşedinte al KPD, Partidul Comunist German, arestat şi executat la ordinul lui Adolf Hitler, (n.red.).

ireversibil.

18.59.

Parbrizul de S Class se aburi. În colţuri se formară amibe de condens, care creşteau încet în înălţime.

Frankenstein îşi reţinu un strănut şi se căută prin buzunarele foşnitoare, până când găsi un pachet de şerveţele.

Brendel bătea în tactul secundarului cu degetul mijlociu pe capul schimbătorului de viteze, îşi lăsa capul pe spate, apoi în piept.

Frankenstein îşi suflă nasul pe cât de discret putu.

Ce ai fi decis, Ernst, dacă ai fi ştiut toate astea, dacă ai fi supravieţuit, se gândi Wegener şi privi faţa împietrită a lui Thalmann care dintr-odată nu mai arăta dură şi plină de eroism, ci tristă, nesigură, obosită. Glonţul pe care l-ai primit în cap te-a scutit să vezi adevărul, te-a conservat în statutul tău de legendă, o conservă comunistă fără dată de expirare, aşa că bucură-te că ai fost scutit de dezamăgirile ulterioare, că n-ai mai fost obligat să alegi între putere şi lucrurile care pot fi realizate, toţi ceilalţi s-au împiedicat de asta, tu n-ai mai avut ocazia, Teddy. Mulţumeşte-le celor care te-au omorât şi felicitări, până astăzi ai rămas, dintre toţi cei falşi, cel mai corect.

Din întunericul capului de bronz se desprinse o umbră.

Se ghemui.

Îşi luă avânt şi sări.

Timp de câteva secunde, lui Wegener i se păru că Thalmann iese, în mărime naturală, din propriul cap, coboară de pe soclu, istovit de glorificarea continuă a unei poziţii care de mult nu mai era a lui, care îi devenea tot mai străină, cu fiecare an de privit în gol înspre cer. Câteva decenii de stat pe gânduri puteau să îţi facă bine, aveai ocazia să observi câte ceva, era de altfel şi greu să nu vezi, când artistul în bronz Kerbel ţi-a deschis ochii într-un mod aşa de penetrant.

Umbra stătea acum nemişcată în mijlocul spaţiului gol, un gnom în faţa unui uriaş decapitat. În rest, nimeni.

Frankenstein fu cu o secundă mai rapid, mâna îi deschidea deja uşa din dreapta şoferului, pe când Wegener se mai mira încă de unde răsărise acel Phobos Datscha negru. Ca apărut din neant, se năpusti dinspre dreapta pe betonul pustiu, scuipă doi bărbaţi care ţâşniră pe urmele umbrei şchiopătânde care fugea în direcţia parcului şi dispăru într-un întuneric care se transformase deja în altceva: o altă faţă cu şase ochi se aprinse,

făcu să danseze în ceaţa albă a reflectoarelor siluete neclare, o horă împleticită între bărbaţi, care trăgea în toate părţile, care se redresă şi dispăru în cele din urmă tresărind, încordată, aplecată, în cele două maşini.

Brendel înjură, porni motorul, Frankenstein închise uşa de pe partea lui, Thalmann stătea tot cu privirea îndreptată în noapte, ignora scârţâitul roţilor, nu văzu cum zburau cele două jeepuri negre peste terenul gol din faţa lui, cum se urcară prin două sărituri mici pe bordura înaltă, cum se prăbuşiră zgomotos pe strada Greifswald şi accelerară derapând, cum clasa S demară, cum farurile ei Xenon apucară albăstrui-ţipător părţile dorsale lăcuite ale celor două Datscha, cum Brendel acceleră, afundându-i pe toţi în scaunele lor, în jurul lor claxoane, cutii de fenoplast clătinându-se, acul tahometrului arăta deja 80 şi continua să urce, Brendel trecu peste banda din mijloc de parcă ar fi stat într-un tanc, strângea volanul cu ambele mâini, mâna dreaptă îi alunecă în jos, băgă într-a patra, se duse la loc pe volan, ochii lui Brendel în oglinda retrovizoare, luminaţi din spate, surprinşi timp de o jumătate de secundă de o lumină în care albastrul lor străluci decis, atent, calculat, de parcă ar fi prevăzut tot ce se întâmpla aici.

— Urmăritorii de adineauri. Au reapărut.

Wegener se întoarse, două maşini se înghesuiau prin circulaţia dezlânată, un Phobos roşu, un Universal alb, schimbară benzile, trecură pe lângă maşini care frânau, Wegener se întoarse din nou în direcţia de mers, cele două Datscha erau acum mai mari, Brendel le ajungea din urmă, jeepurile nu aveau plăcuţe de înmatriculare, geamuri fumurii, două ţevi de eşapament, modele supraechipate, care cufundau Mercedesul într-un nor împuţit din amestec de diesel, Frankenstein meşteri la comenzile de pe consola din mijloc, până când reuşi să închidă aerisirea.

— De scăpat, nu pot să scape, spuse Brendel printre dinţi.

Frankenstein îl privi.

— AMG.

— AM ce?

— Avem 450 de cai putere sub capotă. Brendel trase de o manetă şi cele două Datscha pendulau dintr-odată în conurile de lumină ale fazei lungi, erau doi fugari pe străzile din New York City, vânaţi într-o urmărire cu elicoptere fără elicoptere, trecură de la dreapta la stânga, evitară un Wartburg, o Barkas, o Lada, mergeau în zigzag, de parcă ar fi trebuit să facă manevre printr-o

ploaie de gloanţe, traseră brusc amândouă pe banda din dreapta şi cotiră strâns în direcţia Pankow. Brendel se înghesui pe lângă Barkas, întoarse volanul spre dreapta şi o luă pe urma lor în curbă, Wegener se lipi de geamul rece din lateral, se întoarse, cele două Phobos-uri veneau în spatele lor, treceau acum şi ele de-a curmezişul Greifswaldstrasse luând-o pe Wedding, Brendel acceleră şi mai mult, de ambele părţi ale parbrizului din spate fugeau felinare mereu noi, formând lanţuri nesfârşite de lumină, care desenau pe ambele părţi strada la ora prânzului, marcaje trase cu liniarul ale unei curse politice, aici nimeni nu scapă niciodată de nimeni, se gândi Wegener, cele două Datscha nu scapă de noi şi noi nu scăpăm de cele două Phobos, putem să gonim prin Berlin, ca o coloană crudă, până când unul din noi rămâne fără benzină şi iese din cursa astă absurdă pentru viitorul pierdut al unei ţări pierdute, totul e oricum în zadar, impulsurile nervoase electrice dintre creierul lui Brendel şi retina lui Brendel, puseurile de adrenalină ale şoferilor celor două Datscha, pistoanele ciocăninde ale Phobos-urilor, sudoarea de la subsorile lui Frankenstein, benzina injectată direct în motorul uruitor de clasa S, uleiul, sângele care curgea prin vene, lichidul de frână care pulsa în furtun, ultimii ţânţari, gândaci, ultimele viespi, insecte măcelărite pe cinci grilaje de răcitor într-un terci de chitină gălbui-vâscos şi care se usca în câteva fracţiuni de secundă în vânt, formând pete lipicioase, toate astea se întâmplau şi ar fi putut la fel de bine să nu se întâmple, totul continua doar pentru că nimeni nu voia să apese pe tasta stop, pentru că nimeni nu avea forţa necesară să se resemneze, pentru că totul trebuia să continue, până când sfârşitul îşi pierdea răbdarea şi zicea basta.

Wegener văzu cum se aprind farurile de frână ale celor două Datscha, cum cotesc una după alta pe un teren industrial, *întreprindere de stat Abatorul Renzinghain,* Brendel frână şi o coti pe urmele lor, cele două Phobos-uri în spate, Jeepurile mergeau acum alături şi ridicau un nor dublu de praf şi alte mizerii, în care timp de câteva momente îţi pierdeai simţul orientării, în care te puteai aştepta să te loveşti brusc de garduri ruginite de sârmă, de containere şi maşini în paragină, apoi apărură în lumina farurilor complexe de hale, macarale, coşuri de fabrică, ziduri de cărămidă care se întindeau pe ambele părţi, în locul suprafeţei prăfuite a străzii erau deodată cuburi de beton, unul din jeepuri prinse viteză mai mare şi trecu în frunte,

Wegener simţi că ambele mâini i se cramponaseră de pielea scaunului, pereţii halelor alergau unul spre altul, se apropiau de Mercedes dinspre ambele părţi, ei se năpusteau cu 130 pe oră într-un V de piatră, capul lui Frankenstein zbură spre dreapta, spre stânga, o porţiune de clădiri noi, construite şi mai în faţă, acum e acum, se gândi Wegener şi simţi că alunecă pe bancheta din spate, îl văzu pe Brendel întinzând braţele, de parcă ar fi putut să amortizeze forţa de împingere a frânării bruşte, lângă volan se aprinse un buton triunghiular, Mercedesul nu scăpă de sub control, nu se dădu peste cap, ci alunecă pur şi simplu mai departe spre următoarea aripă a halelor, două ziduri care nu mai lăsau între ele decât un drum pentru pietoni, pe care cele două Datscha intrau acum pe pipăite, se loveau pe la colţuri, se poticneau, băgau viteză, îşi rupeau oglinzile laterale, pierdeau bucăţi de vopsea, se frecau de pereţi cu laturile urlânde, în timp ce S Glass-ul se opri, o sufragerie mobilă mult prea lată, care nici cu cei 450 de cai putere ai săi nu putea trece peste un complex de depozite înalt de câţiva metri, acoperit cu ţigle.

Brendel şi Frankenstein ieşiseră deja din maşină, îşi scoseseră armele şi dispărură acum în gangul de cărămidă, alergau după cele două Datscha care se chinuiau frecându-se, troncănind şi icnind să treacă prin crăpătura lor din zid, un drum de scăpare redus la minimum, dar care va fi totuşi suficient, care era pe cale să-l transforme pe maratonistul Richard Brendel din nou în cel care pierdea o urmărire.

Wegener coborî din maşină.

Cele două maşini Phobos se apropiară de el, încetiniră, Universalul opri, celălalt ocoli Mercedesul şi se înfipse între pereţi, porni zgâriind pe urmele lui Brendel, lui Frankenstein şi a celor două Datscha.

Lumina celor patru faruri îşi reduse intensitatea. Se deschiseră portierele. Doi bărbaţi şi o tânără. Fără arme vizibile.

Şoarecele, îşi spuse Wegener, şoarecele de la Bar Internaţional, chelneriţa care a fugit, dar cu altă freză. Păr tuns scurt periuţă, în locul perucii cu păr lung şi negru.

— Vinul fiert a fost ca porcul, spuse Wegener ştiind ce urma, drumul spre Normannenstrasse, o încăpere goală, doi bărbaţi şi cu el, cele mai puternice urlete de securişti pe care le auzise vreodată, împiedicarea unei operaţiuni sub acoperire, măsuri disciplinare, nu doar pierderea cazului ca până acum, ci şi suspendarea, în sfârşit suspendarea!

Nu ştii niciodată dinainte cum se termină, spusese Fruchtl şi avusese dreptate până şi aici, în colţul cel mai ascuns şi mai întunecat al întreprinderii de stat – Abatorul Renzinghain. Ai ştiut dintotdeauna că toată cariera asta a ta nu e decât un drum înfundat, îşi spuse Wegener şi ai fi putut bănui că acest drum înfundat este format din pereţi de abator, unde altundeva pot fi date pedepsele cu moartea mai repede, mai curat, mai pe bandă rulantă?

— Vă rog să veniţi cu noi, spuse o voce bărbătească.

Wegener nu ştiu care din cei doi bărbaţi vorbise şi îi era totuna.

— Unde să vin?

— Într-un loc unde putem vorbi fără să fim deranjaţi.

Camera albă, se gândi Wegener, blestemata aia de cameră albă cu tavan căptuşit, acum te înhaţă, acum te părăsesc şi ţes în jurul tău liniştea aia a lor şi ne-ai mai stricat şi despărţirea, Karolina, am fi putut s-o facem în gunoi, printre sticle goale de Goldkrone şi resturi mucegăite, ţi-aş fi lins păsărică udă ca o cascadă până ai fi ajuns la orgasm, ţi-aş fi supt labiile cenuşii, frunzele alea de varză cărnoase şi pline de riduri, pe care din fericire nu ai fost să ţi le micşorezi niciodată, ţi-aş fi mângâiat cu limba ţumburuşul clitorisului până când ţi-ar fi picurat sucul pe jos şi apoi aş fi lins balta de pe podea, ţi-aş fi supt picioarele, curul, am fi făcut tot ce se poate, tot ce ar fi încăput, ca pe vremuri, spontan şi nerezonabil, fără speranţă şi fără inhibiţii, dar capul tău de carieristă, teama ta, minciunile tale ne-au făcut să o terminăm ca nişte rataţi mediocri într-ale dragostei, uscaţi, însinguraţi, muţi, seci, fără însemnătate, neînţeleşi.

Din spatele halei de fabrică se auziră focuri de armă.

— Şi cine doreşte să vorbească cu mine fără să fim deranjaţi? Wegener îşi puse în voce ultimele puteri. Sunt căpitan de poliţie la criminalistică, am un birou mic şi drăguţ la secţia de poliţie Kopenick. Haideţi să stabilim o întâlnire.

— Ştim cine sunteţi şi unde vă este biroul. Unul din cei doi bărbaţi deschise uşa din dreapta şoferului de la Phobos. Pe maşină nu erau plăcuţe de înmatriculare. Dar Alexander Burger are ceva împotriva secţiilor de poliţie.

31

Mama stătea în faţa căsuţelor imbricate dintr-un orăşel fără nume din Thuringen, îmbrăcată în rochia ei liliachie, puţin cam strâmtă, în mâna dreaptă ţinea un cârnat crud, în stânga o plasă croşetată, din care îşi iţeau capul două sticle de Spreequell, sandale albe, cordeluţă lila în păr, pe faţă nu cu bucuria obişnuitelor fotografiilor instant, ci cu un zâmbet timid, un moment sincer, reţinut întâmplător şi devenit de îndată etern. El personal se uita inexpresiv spre aparatul de fotografiat, aproape plictisit, un băiat de cincisprezece ani care vrea să-i facă o bucurie mamei lui cu vizita în parcul de distracţii Planterwald, mama fericită, fiul binevoind a fi răbdător. Roluri inversate, trista dovadă fotografică care arăta că orice copilărie se termină brusc, că lucrurile ei sfinte se transformă de pe o zi pe alta în temple pângărite, piei lepădate, care nu vrei să ţi se mai potrivească vreodată. O viaţă care ţi-a rămas mică.

În 1970 eram o familie, se gândi Wegener, în 1970 eram parte a unei familii; să nu mai fiu parte a unei familii, să nu mai fiu niciodată parte a unei familii era de neimaginat în 1970, ar fi fost precum extincţia populaţiei lumii, de parcă ai fi rămas singur pe pământ, singurătatea lui Andreas Jahn în spaţiu. În 1970 mama şi tata păreau fiinţe veşnice, părinţi eterni, fără de care propria existenţă s-ar fi dezumflat precum învelişul unui balon cu aer cald, din care ieşise şi ultimul rest de aer. Wegener ştia unde era lipită poza care îi amintea de acele vremuri, unde mai putea găsi azi expresia de veselie timidă, cordeluţa din păr, cârnatul crud, plasa croşetată, dulapul din mijloc din sufragerie, sertarul cel mai de jos, albumul din piele artificială verde, penultima pagină în dreapta sus şi dedesubt scrisul fin al mamei:

Ultima dată.

Acolo unde zâmbise ea pe vremuri liliachiu creşteau acum buruieni până la şolduri, orăşelul model din Thuringen se transformase de mult în orăşelul real din Thuringen, pereţi mâzgăliţi, lemnul caselor începuse să putrezească, tencuiala ieftină se sfărâma. Wegener îşi dădu seama că se holba la idila asta scăpătată de parcă una din acele case dărăpănate ar fi fost casa sa părintească, de parcă ar fi crescut în parcul acela şi nu în locuinţa cancerigenă de la Prenzlauer Berg. Încercă să îşi imagineze ce ar fi gândit şi ce ar fi simţit mama lui, dacă i s-ar fi prezis atunci că fiul ei va reveni odată în zona de distracţii

îngrădită a socialismului german, nu împreună cu copiii săi, într-o duminică de vară, ci într-o atmosferă de Armageddon pe înserate, însoţit de adversari ai constituţiei, parcul nu mai era decât o ruină de distracţii, o lume artificială şi bizară, cu colibe arse până la temelie şi vagoane minuscule de tren, putrezite, în gări fantomatice pe jumătate prăbuşite. Nimic nu este mai înfricoşător decât un clovn răutăcios, se gândi Wegener, iar locul ăsta e patria tuturor clovnilor răutăcioşi din Uniunea Socialistă, aici trăiesc clovni în tarabele de trageri şi loteriile mucegăite, strangulează în fiecare noapte optsprezece vagabonzi de caruselul cu lanţuri, fac baie în bazinul lung de kilometri întregi şi unduit ca un furtun, prin care pe vremuri treceau agale bărcile, iar atunci când ies la suprafaţă poartă pe cap coafuri alunecoase din alge, râd din guri lipsite de dinţi şi cântă *Nu vreau să-l necăjesc pe domnul căpitan* de Manfred Krug.

Paznicii stăteau muţi în spatele lui, un terţet tăcut care nu-l grăbea, trei tineri politicoşi care învăţaseră să aştepte, ale căror priviri îi urmăreau privirea: de la imitaţia putredă a parcului din Thuringen la mestecenii înalţi din mijlocul pieţei şi până la roata uriaşă care încă se mai înălţa în mijlocul parcului, decedatul rege al copiilor din Republica Democrată Germană, un schelet rotund şi gigantic, simbolul vizibil de la distanţă pentru moartea parcului cultural.

Wegener se întoarse, cei trei care îl urmau continuară să meargă încet, îi urmă făcând curba spre dreapta pe pajiştea mezozoică şi acum se putea vedea pe sine însuşi, cel de şi mai de mult, din 1963, cum se prindea sperios de mâna mamei, deasupra lui, gri-verzui, Tyrannosaurus Rex, ai cărui ochi roşii priveau duşmănoşi de la trei metri înălţime spre învălmăşeala de jos, care îşi căsca botul prezentând nişte dinţi albi şi ascuţiţi ca de rechin, un colos crud pe care îl visai apoi timp de câteva săptămâni, care devora noapte de noapte tot ce iubeai şi care acum era înfrânt, stând culcat pe pajişte, cu picioruşele din faţă caraghios de ţepene, îndoite, cu un singur picior, al doilea picior ieşind din iarbă ca un ciont, totul pe lumea asta putea să se prăbuşească, nici o putere nu e de durată şi cel mai periculos se trezeşte într-o bună zi cu botul în ţărână, se gândi Wegener şi văzu faţa întunecată a triceratopsului care mai stătea încă în picioare, pe care timpul îl cruţase, armura lui de plastic încă impecabilă, pe ea doar două cuvinte scrise cu argintiu: *Egonerus Krenzus.*

— Biroul Politic complet, spuse o voce care nu venea de la nici unul dintre însoţitorii lui, care era mai nerăbdătoare, mai dominantă, mai lapidară, care venea de la oarecare distanţă fiind totodată clară, o voce pe care îţi puteai imagina să o asculţi vreme îndelungată, pentru că suna de parcă nu ar fi spus lucrurilor pe şleau.

Wegener încercă să desluşească ceva în întuneric. Un bărbat scund venea spre el prin turma de dinozauri, dispăru scurt în spatele unei chestii lipsite de coadă, apăru iar, parcurse următorii metri mai lent. Luna îi cufundă apariţia într-o lumină palidă: trupul îngust, faţa îngustă. Patruzeci şi ceva de ani. Păr blond, cu cărare. Haină închisă la culoare, pulover galben peste cămaşă albă. Fular de culoare deschisă.

— Frumos din partea dumneavoastră că aţi venit. Scundul îi întinse lui Wegener o mână caldă şi o strânse scurt. Mirosea a fum rece de pipă. Să facem câţiva paşi. Presupun că ştiţi parcul?

— Fiecare colţ.

— Frumos. Atunci jucăm amândoi acasă.

Bărbatul o luă agale înapoi spre drumul pe care venise. Wegener rămase alături de el.

— Este vorba despre Albert Hoffmann?

— Da, bineînţeles. V-a fost retras cazul.

— Cine spune asta?

— Cei de la locul dumneavoastră de muncă, dacă suni şi întrebi. Dar lucrul acesta nu mă interesează în mod special. Ştiţi cine l-a ucis pe Hoffmann, domnule Wegener?

— Dumneavoastră ştiţi?

— Da. Ştiu.

Scundul coti pe drumul circular. Spre stânga, nu înapoi spre intrare, ci înspre parc.

— Sunteţi Alexander Burger?

Bărbatul zâmbi.

— Să presupunem, pentru discuţia noastră.

— Sunteţi sau nu?

— Dacă spun da, nu mă credeţi şi dacă spun nu, iar nu mă credeţi.

Wegener se întoarse. Terţetul dispăruse. Siluetele negre de dinozaur se cocoşau pe cerul albastru al înserării. Gâtul lung al brachiozaurului creştea curbat pe deasupra turmei şi timp de câteva secunde grădina zoologică preistorică învie: păştea, se pândea reciproc, se uita către ei, toate animalele aşteptau doar

momentul prielnic să se repeadă unele asupra altora, să se omoare, să se devoreze, să se năpustească unele asupra altora, urlând.

— Ce doriţi, domnule Burger?

Lui Weneger i se făcu frig.

— Vreau să ştiu dacă pe parcursul ultimelor zile aţi aflat un fapt care mă interesează pe mine.

Drumul făcea o curbă uşoară spre stânga, devenea plin de gropi şi denivelat. Rădăcinile mestecenilor tineri scoteau pietrele din pavaj. Pe partea dreaptă începea terenul *Fulgerului din Treptow.* Gardul vânătoresc pe lângă care se întindea pe vremuri eterna coadă de aşteptare se prăbuşise.

— Despre ce anume este vorba?

— Despre un simplu detaliu.

— De ce vă interesează cazul?

— Păi este evident. Noi suntem adversarii acestui stat şi a actualei sale forme politice. Albert Hoffmann de asemenea.

— Sunteţi căutat de autorităţi, spuse Wegener şi îl rugaţi pe un poliţist să vă dea informaţii. Este absurd.

— Statul acesta este absurd, domnule Wegener. Tot ce se întâmplă acum sunt emanaţiile unui stat cu totul şi cu totul absurd.

Wegener se opri şi privi intrarea spre tunelul de la *montagne russe:* un bot căscat şi sălbatic de tigru. Şinele vopsite în roşu ieşeau îndoite din bot, ca o infinită limbă concavă. De ce i-aş spune eu tocmai lui Alexander Burger ceva despre o investigaţie strict secretă a departamentului de criminalistică?

— Şi acest lucru este evident. Pentru că primiţi în schimb numele ucigaşului lui Hoffmann.

— Doar numele, nu şi ucigaşul.

— Nu am să vă ameninţ şi nu am să vă rog. Încheiaţi târgul sau o lăsăm baltă. E decizia dumneavoastră.

— Poate că nici nu vă pot da informaţii despre acest amănunt care vă interesează. Şi atunci nu am cu ce negocia.

— Nu vă faceţi griji. Burger îl bătu pe Wegener prieteneşte pe umăr. Indiferent cum va suna răspunsul dumneavoastră la întrebarea mea, pentru mine oricum va fi un indiciu important. Cu condiţia să fiţi sincer.

Wegener putea auzi maşinuţele de pe *montagne russe.* Ţipetele copiilor, mereu aceleaşi. Scârţâitul metalic. Braţele aruncate în sus. Părul zburătăcit al fetelor pe faţa lui. Mirosul

gâdilător. Penisul lui care se întărea instantaneu. Teama că cineva ar putea observa umflătura. Botul tigrului, pe cealaltă parte nedesenat, doar plăci prinse în şuruburi, iluzia plăcut-ameninţătoare din partea din faţă brusc distrusă, fundalul sărăcăcios care te dezamăgea mereu şi pe care voiai totuşi să-l vezi cu orice preţ, mama la gardul vânătoresc, răbdătoare, aplecată, mâinile împreunate, tatăl cu aparatul de filmat fugind în sus şi în jos, aceleaşi poze an de an. Doar copilul se făcea tot mai mare.

— Dacă sunteţi dispus să îmi daţi pur şi simplu numele ucigaşului lui Hoffmann, spuse Wegener, în schimbul unei informaţii pe care eu o deţin eventual, atunci presupun că acest nume va deveni cunoscut în scurtă vreme. Altfel ar fi mult mai scump.

Burger zâmbi.

— Mi s-a spus deja că este uşor să vă subaprecieze cineva.

— Mă subapreciez uneori chiar şi eu.

— Cunosc. Cei buni o păţesc mereu.

— Este interesant că cineva care este de meserie terorist plasator de bombe se consideră a face parte dintre cei buni.

— Cred că nu trebuie să ne ascundem după deget, domnule Wegener. Violenţa nu este egală cu violenţa. Aşa o fi poate în paradis, la fel şi în moralele simple, dar nu pe planeta noastră *Planet Global Terror.* Împotriva unui stat nedrept, care îşi închide propriul popor, puteţi lupta numai încălcându-i regulile în mod ţintit. Cine se mulţumeşte cu mijloacele admise în mod oficial vrea să fie un martir, nu un învingător.

— Vorbiţi de parcă aţi vrea să vă justificaţi.

— Vorbesc de parcă ar trebui să vorbesc mereu cu oameni care duc o viaţă de supuşi, care, prin urmare, nici nu reuşesc să înţeleagă care sunt de fapt privilegiile şi îndatoririle unui stat. Copii majori, cărora nu li s-a spus ce putere deţin.

— Vechea dilemă a subversivului, spuse Wegener. Pentru a vă putea întâlni cu duşmanul poporului faţă în faţă, trebuie să luaţi o formă. Din asta ies doi duşmani ai poporului.

— Uitaţi o diferenţă decisivă. Noi suntem umani, Stasi nu este.

— Dumneavoastră sunteţi abia la început. Să vedem ce se alege peste şaizeci de ani de brigadă.

Burger râse.

— Sper că lupta noastră nu va dura atât de mult. Daţi-mi voie să vă explic ceva. În ţările ca RDG-ul sunt trei feluri de oameni:

susţinătorii sistemului, impasibilii şi cei care opun rezistenţă. Un om care opune rezistenţă va face mereu greşeli, fără îndoială, chiar greşeli majore. Dar nici una dintre aceste greşeli nu va trage la fel de mult la cântar precum greşelile impasibililor şi ale susţinătorilor.

— Nici măcar atunci când greşeala este o crimă?

— Nici măcar atunci. Burger îl privi pe Wegener în ochi. Sunteţi cumva un moralist în travesti, domnule căpitan?

Wegener scutură capul.

— Nu m-aţi nimerit. Sunt cel mult un pragmatic în travesti. Dacă lupta voastră este dreaptă sau nu, asta trebuie să decidă victimele luptei pe care o duceţi, domnule Burger. Putem stabili de pe acum ce efect are terorismul, dacă vreţi o facem împreună: are totdeauna exact efectul opus faţă de ceea ce vrea să obţină.

— Şi ce concluzie trageţi de aici?

— De aici trag concluzia că şi în secolul 21 mai există vanitate fanatică şi vise eroice umede ale unor tineri bărbaţi sensibili la ideologie din cauză că sunt inculţi.

— Terorismul văzut ca dezorientare hormonală masculină, interesant.

— Este interesant pentru că este adevărat.

— Nu este vorba niciodată de cauză? Ci doar de dorinţa de a te propulsa în centrul atenţiei? Ce spuneţi despre luptătorii din rezistenţă din cel de-al Treilea Reich? Erau şi ei doar nişte băieţi vanitoşi, care voiau să se aleagă cu un strop de admiraţie?

— Legitimitatea rezistenţei violente împotriva unui sistem este stabilită de un lucru foarte concret, domnule Burger: este îndreptată această violenţă împotriva vinovaţilor sau împotriva nevinovaţilor? împotriva Fuhrer-ului sau a poporului?

— Consideraţi că un popor care nu se apără de Fuhrer este nevinovat?

— Îl consider pe Fuhrer adevăratul vinovat, de aceea ar trebui ca acela care vrea să treacă la fapte să aibă coaie şi să-l atace direct, în loc să aleagă calea uşoară şi să planifice atentate împotriva masei. Stauffenberg are şi astăzi sprijinul întregii lumi care gândeşte, talibanii nu îl vor avea nici peste 1000 de ani.

— Aici trebuie să vă dau dreptate.

— De ce nu-l împuşcaţi pe Krenz pur şi simplu în cap?

Burger râse din nou.

— Poate că lucrăm de mult la asta.

— Atunci vă doresc mult succes.

— Înseamnă că totuşi am găsit un numitor comun. Burger îl bătu pe Wegener încă o dată pe umăr, de data aceasta cu mai multă putere. Acum nu mai trebuie să cădem de acord decât cu schimbul de informaţii.

— Atunci nu-mi spuneţi doar cine este făptaşul, spuneţi-mi şi care sunt motivele. Spuneţi-mi tot adevărul despre Hoffmann şi ucigaşii lui.

— Îmi pare rău, dar asta nu se poate.

— De ce nu se poate?

— Astea sunt informaţii de pe urma cărora ne-ar plăcea să mai tragem nişte avantaje, sigur ne înţelegeţi.

Wegener se opri locului.

Burger se opri şi el.

— Adevărul despre Albert Hoffmann, spuse Wegener şi aflaţi adevărul despre Ronny Gruber.

Capul lui Burger zvâcni spre el. În lumina lunii, nasul strâmb arăta ca un cioc subţire, uşor curbat în jos. Acum e un porumbel delicat, incapabil de vreo mişcare, se gândi Wegener, care nici măcar nu-şi poate lua zborul, panicat, din cauza consternării.

— Deci?

Ochii întunecaţi ai lui Burger erau pe jumătate închişi.

— De unde îl cunoaşteţi pe Ronny Gruber?

— Facem înţelegerea?

Porumbelul îşi înclină capul într-o parte şi îşi fixă interlocutorul.

— Bine.

— Bine înseamnă da.

— Da.

— Ce detaliu al investigaţiilor vreţi să ştiţi?

Burger începu să meargă încet.

— Să începem cu Ronny Gruber.

— Credeam că există un amănunt care vă interesează cu ardoare.

— Din partea mea. În timpul percheziţiilor aţi găsit documente incendiatoare de pe timpul când Hoffmann a lucrat ca consilier?

— Nu.

— Asta voiam să ştiu. Acum spuneţi-mi ce-i cu Ronny Gruber.

— Ronny Gruber s-a pus la dispoziţia poliţiei ca martor şi a acuzat brigada de uciderea lui Hoffmann. Am avut de la început îndoielile noastre. Apoi a reieşit că Gruber lucra de ani de zile

pentru Stasi, apare în actele lor sub numele de CI Hermes. Aţi avut de la început un agent dublu în rândurile dumneavoastră, domnule Burger. Un agent dublu care vrea să arunce pe umerii brigăzii o acuzaţie de crimă, ca să abată atenţia de la Stasi.

Burger lăsă capul în jos, îşi încrucişă mâinile la spate, merse fără un cuvânt mai departe, cugetă timp de un minut şi apoi timp de încă unul, la asta nu s-a aşteptat, se gândi Wegener, la orice altceva, dar la asta nu.

Drumul se deschise, deveni un spaţiu rotund, năpădit de buruieni, la care ochiul însingurat al lunii pline se holba ca un ciclop consternat. Dacă o luai spre dreapta ajungeai la bărcile în formă de lebede, spre stânga la roata uriaşă, dacă mergeai drept înainte ajungeai la următoarea staţie de tren în miniatură, la toalete, carusel, la chioşcul cu îngheţată soft, vanilie, căpşuni, ciocolată, coacăze baltice, 5 pfenigi cupa. 1963.

— Ştiţi, probabil, că Hoffmann a lucrat la Wandlitz, spuse Burger în cele din urmă cu voce neschimbată, sub acoperire, ca să zic aşa.

— Ştim.

— Dar nu ştiţi ce voia acolo.

— Din păcate nu.

— Hoffmann avea la Wandlitz un client fidel. Acest bărbat este un prieten foarte special al trandafirilor.

Wegener încuviinţă.

— Secretarul de stat pentru cultură dr. Gert Wanser. A fost verificat.

— Se pare că nu cu destulă atenţie. Altfel aţi fi observat că în timpul studenţiei sale la Facultatea de Drept de la Humboldt, Wanser a fost colegul lui Gregor Gysi şi mai târziu prietenul lui, apropiatul său din punct de vedere politic. Şi că intervenţiile lui Hoffmann în grădina de trandafiri a lui Wanser au coincis aproape de fiecare dată cu dimineţile libere ale lui Gysi, în cartierul rezidenţial.

Wegener îl privi pe bărbatul mic de statură. Lumina lunii cădea oblic de sus şi îi transforma faţa îngustă într-o mască filigrană, albă ca neaua, cu orbitele negre.

— Hoffmann s-a întâlnit cu Gysi în mod regulat?

— Aţi auzit vreodată de planul D, domnule Wegener?

— Un concept despre alimentarea cu energie.

— Corect. Şi mult mai mult decât atât. Mai ştiţi şi altceva despre acest plan D?

— Ştiu că Hoffmann şi Krenz au făcut un puci împotriva lui Honecker.

— Sunteţi bine informat. Această parte din planul lui Hoffmann a funcţionat, dar ceea ce trebuia să se întâmple după aceea nu a mai funcţionat la fel de bine. Şi acum vă spun eu că Hoffmann s-a întâlnit în ultimii ani regulat cu Gysi, în mijlocul Wandlitz-ului şi cu toate astea pe ascuns şi anume în pivniţa lui Wanser.

Wegener simţi că începe să transpire.

Burger zâmbi.

— Tocmai vă gândiţi la ceva. Sau?

— Da.

— Îndrăzniţi. Spuneţi cu voce tare.

— Hoffmann mai voia să facă un puci?

Burger încuviinţă din cap.

— Voila, domnule Wegener. Hoffmann a vrut să repete ce mai făcuse odată. O reeditare a planului D: Acum douăzeci de ani cu Krenz împotriva lui Honecker. Astăzi cu Gysi împotriva lui Krenz. Ca să răstoarne totuşi minunatul corn al abundenţei socialismului democrat peste RDG. Bine gândit şi totuşi ratat. Întâi descoperit, apoi spânzurat.

Wegener se aşeză pe una din băncile putrede, care împrejmuiau locul la distanţă de câte cinci metri. Roata uriaşă i se părea mult mai mică decât pe vremuri. Gondolele ruginite scârţâiau în vânt.

— Stasi. Wegener se lăsă pe spate. Simţea umezeala băncii prin stofa pantalonilor. Am ştiut de la bun început că Stasi l-a omorât pe Hoffmann. Exista şi un motiv: am plecat de la supoziţia că Hoffmann voia să dea presei din Vest materiale doveditoare despre primul lui puci împotriva lui Honecker. Ca să-l discrediteze pe Krenz în faţa lumii întregi. Dar un alt puci este bineînţeles cu totul alt număr.

— Aţi mai bănuit de fapt şi pe altcineva? în afară de Stasi?

— Un consorţiu energetic vest-german. Dar nu se potriveau multe.

— Vedeţi, domnule Wegener, în seara aceasta am urmărit amândoi aceeaşi persoană, pe Gabriel Opitz. Şi nici unul din noi nu-l avem.

— Nu-l aveţi? Wegener se holbă la Burger. Oamenii voştri l-au răpit de Opitz în faţa ochilor noştri, în două Datscha negre!

— Cele două Datscha negre nu sunt ale noastre. Vocea lui Burger suna deodată strivită. De parcă l-ar fi strâns cineva de

gât. Îşi drese vocea. A fost o acţiune de comando a Securităţii.

Îl furnica. Furnicătura urcă din stomac prin esofag până în gura lui Wegener, alunecă sub limbă, se transformă într-o senzaţie de suc cu bule, care nu se mai termina.

— L-au prins pe Gabriel. O să-l omoare şi o să-l prezinte ca fiind făptaşul. Ca să scape ei în ochii opiniei vestice de bănuiala că l-ar fi ucis pe Hoffmann.

Wegener îşi lăsă capul pe spate. Cerul era clar şi întunecat. Peste tot puncte luminoase de stele.

— Nu are nici o noimă.

— Cum aşa?

— Ştim că ucigaşii au fost nevoiţi să improvizeze, spuse Wegener. Hoffmann nu purta pantofi normali, purta exclusiv slipped şi în ziua în care a murit. Fără şireturi, nu poţi lega şireturile între ele. Unul dintre făptaşi şi-a schimbat pantofii cu Hoffmann şi prin pantofii ăştia îl vom găsi fără putinţă de tăgadă din punct de vedere tehnic. Germania de Vest ne observă investigaţia cu mare atenţie, iar după aceea Germania de Vest va răspunde pentru asta în faţa întregii Europe. În povestea asta nu poate fi tăinuit nimic.

— Nici nu trebuie tăinuit nimic. Burger îşi strânse fularul în jurul gâtului. Ca o funie. Gabriel Opitz l-a omorât pe Hoffmann. Nu a fost Securitatea, domnule Wegener, Ronny Gruber a spus adevărul: noi am făcut-o.

Voi, stele ciudate, voi le-aţi văzut deja pe toate, se gândi Wegener şi făcu punctele luminoase de pe cerul nopţii să tremure în faţa ochilor lui, aveţi deja mii de ani de lecţii de privit intrigile globale, n-aţi pierdut nici o porceală, nu vă pierdeţi cumpătul aşa repede ca noi, cei de aici de jos, furnici agitate cu finitul încorporat, staţi acolo sus şi zâmbiţi în sinea voastră pe seama episodului ăstuia prostesc cu Hoffmann, pe seama sărmanelor vise de mărire ale unor muşte zăpăcite de o zi, pe seama acestui joc copilăresc de-a v-aţi ascunselea, pe seama lui Martin neştiutor, acel măscărici care cel târziu acum ar trebui să se numere printre cei mai buni din istoria poliţiei, străluciţi de batjocură, întregul cort de stele râde de noi în fiece noapte.

— Noi luptăm pentru democraţie. Nu pentru socialism democratic. Sau posteritatism. Burger scuipă cuvântul, de parcă ar fi muşcat din ceva amar. Nu există socialism democratic. Socialismul nu funcţionează. Pentru că nu funcţionează, oamenii fug de el. Pentru că oamenii fug de el, sunt închişi sau sunt

împuşcaţi. Prin urmare, socialismul nu poate fi democratizat. Pentru că pentru aceasta ar trebui mai întâi să funcţioneze. Ceea ce nu face şi nu va face niciodată. Un cerc vicios, pe care îl vede oricine nu închide ochii cu îndârjire. Omenirea ar trebui să înceapă cândva să îşi bage utopiile la loc pe raftul de cărţi.

— Pe unele le bagă, spuse Wegener slab şi copiii lor le scot apoi iar.

— Probabil că aşa se întâmplă. Dar asta nu înseamnă că trebuie să stai să te uiţi.

— Şi Hoffmann?

— Ar fi adus ţării ăsteia măsuri de prelungire a vieţii, în loc s-o ajute să moară. Ar fi sădit o nouă credinţă printre visătorii incorigibili şi optimiştii patologici. Gysi ar fi devenit noul Krenz, puţin mai vestic, puţin mai modern, ar fi fost la per tu cu Cancelarul german Lafontaine, îi văd deja rânjind alături în pozele Agenţiei Germane de Presă, gemenii siamezi ai socialismului, noi milităm pentru dreptate socială şi aşa mai departe, egoiştii ăştia habarnişti care se îmbată cu faptele lor de vitejie în ale precarului şi care ar jertfi două ţări întregi pentru prostiile romantice din capul lor, iar concret acest lucru ar însemna să rămână totul ca înainte, încă douăzeci, treizeci de ani de stat muncitoresco-ţărănesc, cine ştie cât ar duce-o Gysi aşa. Ţara asta nu îşi poate permite aşa ceva.

Wegener privi în pământ.

— Ne ajută oameni cu influenţă, spuse Burger. Din Uniunea Socialistă, din Uniunea Europeană, din SUA. Oameni din guverne, din concerne internaţionale, din mass-media.

— Ca de exemplu cei de la SPIEGEL.

— De exemplu. Dacă apare acolo un informator cu o poveste despre o execuţie, plus câteva fotografii spectaculoase despre şireturi înnodate şi funii de spânzurătoare, atunci este ascultat cu atenţie.

— Cine este informatorul ăsta?

— Unul dintre mulţii fugiţi dincolo pe care îi produce ţara asta. Şi bum, Stasi este răspunzătoare de moartea lui Hoffmann.

— Vreţi să daţi vina pe Stasi ca să împiedicaţi Tratativele.

Burger încuviinţă.

— Ne place să omorâm mai multe muşte dintr-o singură lovitură. Hoffmann e mort, puciul lui Gysi anulat, Tratativele eşuate, Stasi denunţată, poimâine ţara falită. Krenz e izgonit de la curte, democraţia primeşte o şansă. Nici o bază ideologică sau

economică pentru o continuare a RDG-ului. Nu sunteţi şi dumneavoastră de părere că această perspectivă justifică moartea lui Hoffmann? Un singur spânzurat pentru libertatea a 14,5 milioane de oameni?

— Acest lucru nu trebuie să-l decid eu, spuse Wegener, pentru că niciodată nu iese cum te aştepţi.

— Aveţi întâmplător bilete la premiera *Red Revenge?*

— Ce?

— *Red Revenge,* cu Sahra Wagenknecht. Mergeţi la premieră?

— Nu.

— Nu vă duceţi. Filmul e prost. La revedere.

Wegener se ridică în picioare. Avea fundul ud.

— Mai am câteva întrebări, domnule Burger.

Scundul arăta de parcă s-ar fi bucurat că i se adresează cineva astfel, de parcă s-ar fi întrebat cum ar fi să fie într-adevăr Alexander Burger şi nu doar să se prefacă, pentru discuţii dubioase într-un parc de distracţii închis.

— Şi anume?

— Am fost supravegheat în ultimele şapte zile.

— De acum înainte nu mai există motive. Asta e tot?

— Nu chiar. Wegener se apropie de Burger. Când Gabriel Opitz şi ajutoarele lui l-au omorât pe Hoffman: de ce au făcut-o în acel loc?

— Ce vreţi să spuneţi cu acel loc?

— Locul faptei. Conducta.

— De ce este important acest fapt, domnule Wegener?

— Ce este important, decid eu.

Silueta albă rămase nemişcată.

— Hoffmann a fost supravegheat pe data de 17 octombrie de cluster-ul lui Gabriel, ca şi în săptămânile precedente. Aşteptam o ocazie. În ziua aceea a petrecut întâi câteva ore într-un cămin de bătrâni de la Heinersdorf, după care s-a dus în pădure.

— Ce fel de cămin de bătrâni de la Heinersdorf?

— Căminul de bătrâni Alpha. Un aşezământ pentru seniorii din Partidul Unităţii Socialiste.

— Şi apoi s-a dus singur la *Muggelsee.*

— Tocmai am spus. Gabriel m-a sunat din pădure. Hoffmann voia să facă o plimbare. Mai bine nu se putea.

Wegener îşi încheie nasturii de la haină.

— De la cine ştiaţi atâtea detalii despre planurile de puci ale lui Hoffmann cu Gysi?

— De la Ronny Gruber.
— Nu vorbiţi serios.
— Ba da. Şi răspunsul la întrebarea interesantă, de unde îşi avea Ronny informaţiile, îl ştim acum amândoi.
— De la Stasi.
— Aşa se pare.
Bărbatul care era sau poate nu era Alexander Burger întinse mâna şi Wegener o luă, o strânse la fel de scurt ca mai înainte, apoi Burger se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre roata uriaşă, până când silueta delicată îi dispăru în întuneric.
Timp de două minute nu se auzi şi nu se văzu nimic.
Apoi se apropiară paşi.
Din trei direcţii diferite.
— Mergem înapoi în centru, domnule Wegener. Vocea de bărbat. Purtătorul de cuvânt al terţetului. Vă rugăm să ne daţi acumulatorul minskului pe perioada călătoriei. Oricum nu v-ar folosi la nimic să vă anunţaţi colegii. Aici nu va mai fi oricum nimeni.
— Unde mă lăsaţi să cobor?
— Puteţi să alegeţi.
— Atunci duceţi-mă la „Molotow”.
— Sper că aveţi destui bani la dumneavoastră.
Terţetul râse.
— Şi înainte la bancă. Wegener inspiră. Expiră. Timp de câteva secunde, liniştea parcului îl apăsă atât de tare pe creier precum liniştea brutală din camera albă, nu se auzea nici un scârţâit de gondole, nici un foşnet de frunze, nici un sunet. O pasăre neagră însingurată zbură pe deasupra lor, dispăru după copaci, probabil trecuse acum deja râul, urmărea panglica lată şi strălucitoare a Spree-ului prin Treptow, prin portul de est spre centru, zbura tot mai adânc în norul cald făcut din smog de lumină care plutea peste oraş, care atârna peste blocuri, cartiere din prefabricate, clădiri vechi, turnuri şi cupole ca un nimb palid, emis de mii de lumini stradale de culoare orange, o lumină îndurătoare, care te învăluia în loc să lumineze, nimbul jegos şi ceţos al Berlinului.

32

Şi la vale merge totdeauna mai repede decât la deal, îşi spuse

Wegener, regula existenţială numărul 1 pentru suspiciosul nufărul 1, în sus trebuie să te chinui, să ajungi sus este un proiect de luptă, instinctul teleologic, marea sforţare, dar în jos aluneci, cazi, mergi, aşa ca pe scara asta rulantă care nu se mai termină niciodată, galbenă ca oraşul şi luminată slab de lumini stradale originale, înşurubate din cinci în cinci metri pe pereţii abrupţi, furate sau cumpărate prin unul dintre cei o mie de clasa de sus, care coboară aici regulat, se duc în jos, ce vor să-ţi spună cu asta cei care au făcut „Molotow”-ul, o scară te duce pe tărâmul de jos, scara este iluminată ca o stradă a Berlinului, prin urmare, acesta este drumul oficial spre pierzanie, drum admis, acceptat, unica excepţie care îţi arată că nu vor mai fi altele, doar aici Vestul este depăşit în tot ce oferă acest Vest, pentru această pivniţă au fost păstrate toate ideile bune, toate invenţiile bizare, tot luxul, aici găseşti mai mult decât oriunde din ceea ce nu găseşti nicăieri, trebuie pur şi simplu să stai şi să aştepţi, totul merge de la sine, se va găsi, te va lua şi pe tine, te va duce, te va redresa şi te va termina, cândva te va scuipa afară, în curte din spate, printr-un anus din cărămidă situat undeva jos şi acolo nu te aşteaptă vreun lift electric, acolo te aşteptă nişte trepte străvechi şi tocite de piatră, jocul s-a terminat, în sus trebuie să mergi pe jos, cum e în viaţă, aşa e şi la „Molotow”.

La uşă doi negri importaţi special pentru acest job, care aruncă o privire fugară pe legitimaţia de poliţist, îl dau pe Wegener mai departe spre un coridor lung, tot galben de la lanterne, o garderobă de sticlă, din nou scări în jos, Magdalena, se gândi Wegener şi i se puse în mână, în chip de întâmpinare, un cip pentru plată şi o votcă cu suc BIONIER, sortimentul cu gust de rubarbă, mai eşti oare aici, Magdalena cu scoici, Magdalena cu ochi migdalaţi, Magdalena care îndoapă bărbaţii, mai eşti aici, mai umbli prin buncărul chefliilor fără de lege, prin ganguri confuze, cămăruţe, săli, coridoare, drumuri închise, le mai aduci cilindrii de scoici funcţionarilor şi angajaţilor şi artiştilor şi directorilor de combinate şi vrăjitorilor şi atotputincioşilor şi neputincioşilor daţi la fund, le mai aduci cipsurile de şuncă, Chutney-ul, piureul de Mascarpone, mai torni *Scufiţa Roşie Superb* în prohabul nomenclaturii, le arăţi drumul greşit prin dezorientarea asta cu ziduri, în spate de tot, în adâncul labirintului încă nedesluşit, în camerele întunecate, în budoare şi cabinete secrete cu uşile lor de trezorerie, cu minibaruri, paturi cu apă, vane de baie, televizoare cu ecran lat, cu încăperile lor

de retragere de necucerit, în care poţi dispărea preţ de câteva ore, zile şi nopţi pentru a pune la cale chestii picante, visătoare, de orgie, unde primeşti, prin lucarnele pentru delicatese, tot ce îţi doreşti, acolo unde lumea asta nu mai joacă vreun rol, unde contează numai distracţia, plăcerea personală decuplată de la existenţa de sus de pe pământ, supraplăcerea, suprasupraplăcerea. Wegener păşea agale pe podeaua strălucitoare de beton, trecu de sala de primire, pe lângă ziduri aplecate, care arătau de parcă tot „Molotow”-ul ar fi alunecat într-o crăpătură de stâncă, deplasat şi întortocheat, din boxe se auzeau zgomote de la Stalingrad, vechi şi noi, salve de mitralieră, sunet de telefoane mobile, clopote de biserică, printre toate astea zgomot de stradă din Budapesta, strigăte de negustori de la piaţă, băieţi de ziare şi răniţi, câteva acorduri de Brahms, sala de primire era goală, nici la uşi nu era nimeni: şapte deschizături aurite se fuduleau pe pereţi, fiecare având altă formă, fiecare ducând în altă direcţie, într-un alt viitor apropiat, pătrat, triunghi, stea, trapez, romb, cerc, semicerc, cine îndrăzneşte să între trebuie să se descurce singur, nu primeşte nici un răspuns, nici un ajutor să se orienteze, nu are voie să întrebe pe nimeni şi dacă totuşi o face, este minţit. Wegener intră pe deschizătura în formă de cerc, *iritarea rotundă, apoi la dreapta, la stânga, la dreapta, la stânga, la dreapta,* scrisese Frankenstein, *taverna lui Tolstoi, prada este pierdută şi noi la fel* Wegener supse din votca de întâmpinare cu suc BIONIER, coborî gangul abrupt, pereţii se apropiau îngustând drumul, lăsau loc doar pentru o jumătate de uşă, cei cu adevărat graşi ar fi trebuit să facă aici cale întoarsă, să meargă înapoi prin cerc şi să încerce prin pătrat sau prin romb, eu unul mai reuşesc, se gândi Wegener, mă strecor, înaintez eu cumva, nu rămân înţepenit aici ca Mercedesul pe strada Abatorului, încă mai pot, dar peste câţiva ani gata. În podea o fereastră, dedesubt baruri, fotolii de catifea, măsuţe în formă de rinichi, lumină portocalie, lume care bea şi fumează, care nu îl vede pe el acolo sus, deasupra capetelor celorlalţi, Wegener îi observă, nu recunoscu pe nimeni, merse mai departe şi coti la dreapta, în spatele sticlei groase partea din spate a unei tejghele, pe sticlă un scris alambicat: *Barul Viaceslav Mihailovici* spatele zvelt al unei chelneriţe brunete, Magdalena, se gândi Wegener, chelneriţa se întoarse într-o parte, stătea acum din profil şi fireşte că nu era Magdalena, dar la fel de uimitor de frumoasă în stil rusesc, acum

îl privea, un zâmbet frivol-binevoitor în direcţia lui, arătă spre paharul gol, ridică o sprânceană. Wegener încuviinţă printr-o mişcare din cap. Fata întinse mâna în spate, deschise o sticlă de BIONIER de cătină albă, scoase votca dintr-un frigider pitit pe undeva, turnă cu mult peste linie şi îi făcu cu ochiul, puse băutura pe placa turnantă, aceasta veni prin perete şi ajunse la căpitan, care puse la rândul lui paharul gol în ferestruică, puse cipul pentru plată alături, frumuseţea rusească învârti dispozitivul şi scoase totul pe partea ei, trecu cipul prin scanner, îl trimise înapoi, se întoarse cu spatele. Dădu puţin din curul ei mic. Încă o privire aruncată peste umărul suplu, un ultim zâmbet. Următorul, *pajalsta!*

Clipele alături de Magdalena se întorceau acum rând pe rând, apăreau în timp ce Wegener bea, în timp ce mergea încet mai departe, ieşeau târându-se dintr-un colţ al creierului în care fuseseră bine păstrate şi din care acum se desprindeau, nu erau decolorate deloc, nu aveau găuri, nu aveau pete, Magdalena după terminarea serviciului în faţă la „Molotow”, fumând, aşteptând, în fustiţă, imaginea unei curve ca în filme, se gândi Wegener, pe care o puteam considera atât de bună pentru că nu era o curvă din filme şi oricum nu era curvă, totuşi arăta de parcă ar fi fost, prin urmare, putea să-şi imagineze că ar fi avut tupeul să se ducă la curve, să încheie un târg murdar, să o pescuiască pe rusoaica asta tânără şi obraznică de pe stradă şi să o urce pe bancheta din spate aşa cum făceau tipii unşi cu toate alifiile de la moravuri şi apoi hai în parcări părăsite, Wartburgul mult prea mic, vorba vine *Activist,* comentase Magdalena, contorsionată în toate felurile, îndoită, ca să-i ofere lucrul pentru care trăia el, pentru care halise toată seara proteine, ca să-i dea o şansă între parbrizul din spate şi bord, dar cum să funcţioneze asta, unul în faţă, unul în spate, între ei scaunele, nu e nici el chiar atât de lung, deci, scaunele afară! poruncise Magdalena, iar Wegener: Bine că am luat un *Activist Omega,* versiunea pentru transport, totul poate fi demontat prin trei mişcări, ei bine, atât de repede tot nu a mers, dar la un moment dat reuşeşti, două manetuţe, un buton, o smucitură puternică şi scaunul din dreapta şoferului cade afară pe uşă, pătură dublă pe şinele de pe podeaua maşinii şi totuşi văicăreli, totul atât de al naibii de strâmt! Tu eşti strâmtă, moia slatkaia, strigase Wegener, aşa că nu te mai plânge*! Maia!* veni comentariul de sub el, *moia* sslatkaja! Nu *moia slatkaia!* Apoi

dintr-odată pace pe faţa Magdalenei, fericire extremă, pipăită de una dintre luminile de pe stradă, înmuiată în galben, făcută chinezoaică, ochii închişi, gura întredeschisă, o frumuseţe adormită, una care savura în tăcere, care nu ţipa, nu zgâria, nu cerea nimic, ci una letargică, vlăguită, obosită de atâta alergat, una care timp de opt ore cărase, ridicase, pusese la loc lucruri, mereu zâmbitoare, mereu cam obraznică, o actriţă într-un rol principal de curvă, care acum se săturase să joace pe curva, care ieşea din rol şi din fustă, îşi dădea totul jos dezgolind în faţa lui un corp palid, care după opt ore de servit pe alţii voia să fie servită acum la rândul ei, care comanda de fiecare dată acelaşi lucru: încet şi plin de delicateţe, pe tăcute şi pe furiş, o porţie de fericire cerea Magdalena, fă-mă fericită, fă-te fericit în mine, fă-ne pe amândoi fericiţi, nu este vorba de mai mult de atât, pentru nimeni, aşa că fără chestii ciudate, fără jocuri, doar bag-o şi scoate-o, ca o pompă care o umflă pe Magdalena cu delicateţe, care o umple cu puteri noi, cu pofta de a fi iar obraznică şi veselă, cu fericire proaspătă, până la margine, faţa palidă ca în transă, ca oprită şi cu ştecherul băgat în priză, în timpul încărcării fără activitate, a făcut destule azi, acum e la rând căpitanul, iar căpitanul trebuie să-şi lase timp, trebuie să-şi imagineze că fiecare minut de scos şi băgat cu Magdalena în Wartburgul ăsta l-ar primi ca bonus de la Bunul Dumnezeu, timp de viaţă suplimentar înscris într-un cont personal, prin urmare, asiguraţi-vă că veţi atinge o vârstă biblică, câştigând-o pur şi simplu prin sex, puţină răbdare vă rugăm şi nu vă gândiţi doar la ejaculare, să uităm de *quickie* şi să învăţăm *slowly,* să devenim un melc de futut, un leneş în acuplare, imaginează-ţi că dezamorsezi o bombă, spusese Magdalena, bomba sunt eu, dacă mi-o tragi prea repede, explodez, nu pot mai încet de atât! strigase Wegener, cum ar putea să rămână tare! Aici este vorba despre frecare, cum să obţină frecarea din nemişcare! Dar Magdalena era sigură: asta o să rămână tare şi într-adevăr, tare rămase şi fără frecare, pentru că îţi urcă la nas mirosul meu, muncit din greu, vreme de opt ore, totul e pentru tine, fiecare por al acestui trup de douăzeci şi patru de ani trudeşte întreaga zi, pentru ca bătrânul să nu fie nevoit să înghită medicamente pentru potenţă, un parfum din o mie de glande, afrodiziacul din epoca de piatră, garantul unui *slowly* după o zi dură de lucru, ţine minte: ziua dură, puia tare, spusese Magdalena, iar Wegener învăţase, învăţase să-i savureze chipul liniştit, trăsăturile

mulţumite, gura copilăroasă, întredeschisă, cu cei doi incisivi curioşi, învăţase să se împingă uşor în fata asta absentă, să o reconstituie de jos în sus, plescăind, să-şi prelungească propria durată de viaţă, în timp ce sudoarea proaspătă a Magdalenei îl îmbăta, îi ameţea simţurile, umplea Wartburgul, aburea geamurile pe care ea îşi sprijinea picioarele, îşi lăsa amprentele, o semnătură perfectă a degetelor de la picioare, în timp ce căpitanul îşi pierdea capul, nu-şi făcea treaba, nu gândea, nu calcula faptele, ba chiar se uita la fel de mut de uimire precum Karolina care stătea la volan într-o zi ploioasă, pe drum spre Thuringen şi privea cum aburii ieşiţi din paltoanele lor desenau pe parbriz două urme de picioare fantomatice goale, pentru că Karolina deja icnea, gonea pe banda din dreapta, frâna, striga la el, bătea în volan şi eu, se gândi Wegener, cât am fost de copil, ca un puştan futăcios cu gâtul pulsând plin de panică, cu explicaţii care mi se învârteau prin cap, dintre care nici una nu era nici măcar atât de bună încât să o gândesc până la sfârşit, în timp ce ţipetele Karolinei transformau totul în fapte, creau adevăruri la care nu mai puteai răspunde nicicum, atât de plin de durere era acel urlet, atât de ştiutor, atât de plin de griji confirmate, suferind atât de animalic, greşeala vieţii mele, constată Wegener şi ştiu că şi atunci în maşină, lângă Karolina, se gândise la fel, în momentul în care ea începuse să urle, atunci când călcâiele rotunde, tălpile înguste, degetele lungi de la picioarele Magdalenei apăruseră din neant precum răzbunarea batjocoritoare a unui mare căcat de zeu care îşi cerea acum plata pentru timpul dăruit: asta a fost greşeala vieţii tale, care nu ţi se va ierta niciodată, pe care nu ţi-o vei ierta în primul rând tu însuţi, se gândi Wegener, ai pierdut-o pe Karolina, ai reuşit să distrugi una din acele iubiri rare, fireşti, picioarele Magdalenei au distrus totul şi tu n-ai putut face nimic, pe tine nici măcar nu trebuie să te trădeze nimeni, Martin, asta reuşeşti să o faci singur, armăsar în călduri şi ridicol de prost, meseria ta e să găseşti adevărul, îl urmăreşti mereu cum l-ar urmări un trib de canibali pe Schalck-Golodkowski, ştii doar că adevărul îşi caută singur drumul, nu poate fi oprit, tot iese el cândva la lumina zilei şi printr-o crăpătură cât firul de păr, pentru că adevărul, prietene, este ca o băşină cu miros de varză murată, o băşină marţială, lungă cât o fază de semafor, trasă în mijlocul unei petreceri ţinute într-o pivniţă minusculă fără geamuri, cu o secundă înainte să-şi facă intrarea clasa de elită de la *Academie*

du Sommelier.

Şi adevărul este şi: Brendel, îşi spuse Wegener, dacă ăsta nu-i Brendel, care stă de vorbă, în spatele geamului, cu bruneta aia care la prima privire nici nu arată ca Magdalena şi care poate chiar de aceea este chiar Magdalena, cu părul mai scurt, mai puţin fard, nu în uniforma de „Molotow” ci în civil, chiar aşa, se gândi Wegener, aluniţa de pe gât, cizmele de blană cu tivul mai deschis la culoare, felul cum îşi îndoaie spatele când râde, în timp ce Brendel îi rânjeşte în faţă, glumeţul cel charismatic, tâmpitul, întâi Karolina şi acum Magdalena, asta nu mai este coincidenţă, ăsta e un complot, un complot al tuturor împotriva lui Martin Wegener, care rătăceşte de jumătate de oră prin coridoarele astea întortocheate ca un Tezeu fără fir, care alege mereu cotitura greşită, care stă mereu în faţa geamurilor greşite şi niciodată în faţa vreunei uşi, un privitor care îi vede pe ceilalţi cum beau, cum fumează, cum se îndoapă elita şi în mijlocul lor perechea Magdalena-Brendel, flirtând, povestind, apropiindu-se, în spate în colţ Frankenstein, înceţoşat de fum de ţigară şi totuşi inconfundabil, căciula lui neagră mefistofelică, haina prea largă, în faţa sa porţia aburindă de varză, acum Frankenstein gesticula, îşi ridică halba de bere, cum pe vremuri se saluta Fuhrer-ul, ciocni cu alţi doi bărbaţi aşezaţi în faţa lui, Wegener merse înainte pe coridor, se surprinse fugind, dar furtunul ăsta cufundat în lumină verde o coti la dreapta, acolo unde el ar fi trebuit să o ia la stânga, se transformă într-o curbă care se scufunda, într-o spirală care ducea spre subsol, muzica formaţiei Karat îl întâmpină duduind, se ridică ceaţă artificială, fulgere izbucneau din tavan, muzică disco retro, deci înapoi, pe spirală în sus, de-a lungul coridorului, pe dreapta o peşteră în obscuritate, în care femei şi bărbaţi se îmbăiau în vane mari de alamă umplute cu frişcă, mâncau paste, îşi puneau în farfurii sos din vană, aruncau unii în alţii cu bile de mozzarella, bucăţile de gorgonzola se stivuiau ca nişte săpunuri marmorate în albastru şi verde, o fată de cel mult douăzeci de ani se ridică, frişca i se prelingea pe sânii tari, picura din părul pubian blond şi năclăit direct în gura deschisă a unui bărbat care îngenunchea în faţa ei, care îl descoperi pe Wegener, îi trimise un zâmbet artificial, Jan *Senti* Hermann, gol şi îndesat, o pralină umflată de piele şi deja începu să urle din difuzoare ascunse piesa lui de rezistenţă, *Fără îndoială, timpul urăşte iubirea,* Wegener se strecură înapoi lângă geam, braţul lui Brendel o ţinea deja pe Magdalena de şolduri, un

ocupant puternic, care punea lucrurile în ordine, *jawoll,* care îi dăruia parfumului de bomboane o persoană spre care să se îndrepte, un ciocnit ezitant, pahare date cu nădejde pe gât, Frankenstein halea, Wegener alergă printr-un tub contorsionat spre sala de primire, trebuia să facă fiecare cotitură încă o dată, să se pitească, să se subţieze, să se decidă, stânga sau dreapta, nu mai recunoştea nimic şi se simţea deja de mult ca o conductă de gaze mutantă, care nu putea decât să te ducă în eroare, câteva trepte în sus, apoi la dreapta, undeva în dreapta lui trebuia să fie caverna aia nenorocită, dar uşi nu erau decât pe cealaltă parte, întâi venea o mică staţie de BULETTO plină cu bărbaţi graşi care îngurgitau wartburgeri cu brânză înecaţi în grăsime, cu maioneză cu brâncuţă, în mijlocul lor Seifer, fondatorul grilului în persoană, care acum îşi căsca gura, muşca, brânză topită îi atârna de bărbie, Wegener se clătină, se pare că existau pe undeva şi treceri între diferitele secţiuni, uşi secrete care din păcate nu puteau fi găsite, pe care nu le descoperise încă nimeni vreodată, nu erau altceva decât nişte poveşti care se zvoneau despre „Molotow”, iar el alerga acum iar, luă iar o cotitură greşită, se întoarse, simţi cum paharele de votcă cu suc BIONIER îl făceau să devină isteric, aducându-i în faţa ochilor imagini prevestitoare de rău: geamul şi în spatele lui Brendel şi Magdalena la braţ, Brendel arătând aproape ca Fruchtl, cu toate că nu putea fi el, la urma urmei Fruchtl era doar în capul lui şi tocmai voia să ţină una din eternele lui cuvântări, neapărat, nu putea fi oprit, rănile rămân mereu, Martin! strigă Fruchtl lălăind, cine îşi face speranţe că omenirea va învăţa vreodată din greşelile ei din trecut, că nu va învăţa din istoria învingătorilor, ci din istoria celor învinşi, acela a învăţat principiul socialismului, deoarece socialismul este principiul speranţei, o speranţă copilăroasă şi naivă, ce-i drept, dar tocmai de aceea cât un urs de puternică, una care produce mereu alţi naivi ca Hoffmann, idioţi grandioşi, care nu pricep că utopiile sunt de dorit doar pentru că nu pot fi realizate, eşuează prin urmare garantat, utopiile care există în viaţa reală, doar nişte proşti nemiloşi care cred încă să găsească într-o extremă antidotul pentru cealaltă extremă nu vor să ştie acest lucru, preferă să înainteze spre stânga până ies iar afară prin dreapta, lemingi care nu învaţă niciodată, ţinuţi în lesa surogatelor ignorante ale religiilor, indivizi care nu gândesc cu propriul cap, din care fiecare generaţie produce câteva milioane, eu nu-mi fac griji pentru RDG! strigă

Fruchtl acum, RDG-ul nu este altceva decât o băşică istorică de puroi, care se va sparge curând, poate mai pute o vreme şi gata, eu îmi fac griji pentru RDG-urile de pe lumea asta, de peste tot, de pe toate continentele, care înfloresc tot mereu, când pentru timp mai îndelungat, când mai scurt, când mai tare, când mai slab, când de nerecunoscut, când mai mult decât clar, când roşii, când maro, aceleaşi nedreptăţi sub auspicii diverse, care produc crime, minciuni, iaduri, puţini le conduc, câţiva le sprijină, toţi se tem, provocate de aroganţa nemăsurată a celor care se cred nişte zei urcaţi pe umerii giganţilor, cu toate că s-au născut ca gândaci de bucătărie, călare pe munţi de oase, grămezi de cranii, povârnişuri de ciozvârte de carne, care nu privesc niciodată înapoi sau în jos şi se consideră nemuritori şi oricum mai deştepţi decât toţi cei ucişi înaintea lor, care se reped, decadă după decadă, în cele mai vechi capcane ideologice, fiindcă extrema le promite singurul lucru pe care raţiunea nu poate să îl ofere vreodată şi anume duşmani de moarte, un şir nesfârşit de adversari şi prin aceasta întregul pachet anacronistic de vanitate, credinţă, lupte, faimă, camarazi, tradiţii, mândrie, onoare, victorii, înfrângeri, iluzia caraghioasă că ar realiza lucruri măreţe, eterne, istorice, care să le dea mână liberă pentru orice încălcare imaginabilă a drepturilor celorlalţi, evident în numele ideii măreţe, care trebuie lăudată mereu ca fiind o idee măreaţă, pentru ca nimeni să nu-şi dea seama de nimicnicia ei, cu toţii oglinzi goale, făcute pentru a reflecta lumina dulceag-sulfuroasă a reflectoarelor pentru băile de soare ale celor ce se caţără la putere, egoism în loc de altruism, o notiţă în cartea de istorie în loc de spirit al lumii, cât mi-e de scârbă de comedia asta inumană, niciodată înţeleasă şi niciodată încheiată, cu acţiunea ei redundantă, conform căreia mereu trebuie să piară mulţi, doar pentru a da câtorva iluzia nemuririi.

Am fost nazist, apoi am fost comunist, gâfâi Fruchtl, eu sunt Germania, spiritul teuton întrupat în carne al secolului XX, torturat până m-am făcut deştept, chinuit până am priceput, plin de pierderi şi acum să se termine totul, acum, când văd în sfârşit clar, în timp ce proştii pot să trăiască mai departe, o mare porcărie e asta, dreapta, stânga, amândouă încă în picioare, amândouă pe cale de a se prăbuşi, cum să pleci când te ţine aici dorinţa de a-i vedea cum pier, cum se prăbuşeşte tot ce te-a chinuit pe tine, rimă imperfectă, ştiu, dar e atât de greu să pricepi?

Nu, maior Molotow, spuse Wegener, înţeleg totul, îmi pare şi mie rău, dar acum ţine-ţi gura, te rog, te rog, ţine-ţi în sfârşit gura, că tocmai se ridică unul din bărbaţii de la masa lui Frankenstein, se duce la bar, trece pe lângă fereastră şi brusc se transformă în maiorul Steinkuhler, îşi dă părul blond la o parte de pe fruntea de securist, îi face cuiva cu mâna, îşi arată dinţii de aur, dispare după un stâlp, în timp ce Brendel ţine între mâini capul Magdalenei ca pe un ou de struţ, o sărută pe gură, îi suge gura spre ea, Magdalena se ridică pe vârfuri, urmează sărutul lui Brendel, se lasă suptă de el, se ţine de bucile lui, se înghesuie în el, Wegener vede în faţa ochilor penisul maro în formă de banană, cu glandul ca un nas rozaliu şi pal, testiculele atârnând uriaşe, lada de scule din chiloţii tanga, cu care o rezolvase pe Karolina şi cu care o va rezolva şi pe Magdalena acum, în sfârşit un *slowly* într-un loc neîngust, pe pielea Mercedesului este destul loc, mâinile unsuroase ale lui Wegener neputincioase pe geam, alte urme, mâzgăleală doveditoare: *I was here,* înota, se îneca în votcă, în faţa lui dantura lui Frankenstein, în spatele lui un negru care îl prinse în braţe, îl săltă pe spatele lui puternic de negru şi îl duse de-acolo, scăpă de el, mă bagă într-o oală plină cu suc de rubarbă, se gândi Wegener, într-o pădure de scobitori plină de dragoni de tablă, într-o încăpere albă cu covor de frunze uscate, pe un câmp de brâncuţă cu maioneză, într-o serie de singurătăţi neavantajoase în care am să stau singur cu mine, apoi dintr-odată aerul rece al nopţii, o uşă trântită, anusul de cărămidă şi scara de piatră, abruptă, nesfârşită, imposibil de cucerit. Cum e viaţa, la fel e şi restaurantul „Molotow”.

Peşte stricat. Miros de urină. O suprafaţă plană şi alungită, în care se reflectă lumina. O baltă, îşi spune Wegener, în care înoată un beculeţ galben care se oglindeşte de undeva, care trebuie să se afle de fapt în cu totul alt loc, ceea ce de altfel şi face.

Ceva tare şi zgrunţuros apăsat pe obrazul tău, salt, alt, asfalt, *jawoll,* spune Fruchtl, ăsta-i cuvântul care desemnează corect suprafaţa pe care te-au pus şi cum te-au mai pus! Aşa te înfrâng ei pe tine, pe mine, pe oricare, pe fiştecare. De data asta măcar n-ai vomitat, poate ai şi uitat de mult, poate că totuşi ai borât pe ceafa negrului cu 160 de bari de i-a spumegat pe spate în jos acidul tău gastric mestecat cu votcă şi suc BIONIER, i-a intrat în adâncitura neagră dintre bucile curului, i-a inundat sexul cu

adevărat uriaş, l-a umplut de vomă, atenţie! Atenţie! Sexismul negativ nivelează rasismul pozitiv, poate că i-ai cântat mai degrabă un cântecel, zece negri mititei, drept mulţumire că te-a culcat printre containere, lăzi, resturi, gunoaie şi baltă, coordonate noi pentru colecţia ta strict secretă, îngrijită cu dragoste: *locuri pe care le îndrăgesc, pentru că am stat culcat în ele.*

Ce e de făcut, Wegener, întrebarea care de mult ar fi trebuit să devină mottoul vieţii tale se pune din nou, de data acesta – ce inovaţie! – cu un substrat ameninţător, uite-o că vine: Ce e de făcut, Wegener?

Josef, tu oricum mă calci pe nervi cu vorbăria ta în rime, spune Wegener, dar când mai vorbeşti şi prostii, atunci îmi vine să te omor, pe bune.

Admiterea ta nu este un răspuns potrivit la întrebarea mea, adică a ta, din moment ce eu sunt mort, nu-i aşa?

Ce e de făcut, spune Wegener, uite-mă că stau în spatele discotecii de elită, pe pământ şi mă gândesc la fapte reale, iar *disco* înseamnă pe latină, după cum ştim cu toţii, *eu învăţ,* deci asta voi face şi eu, există lucruri care trebuie duse cu orice preţ până la capăt, doar ca să nu trebuiască tot timpul gândite până la capăt.

Răspuns corect, spune Fruchtl, dar acum fac eu pe Borgs cel gras şi îţi spun ceva: cunoaşterea este fără îndoială o comoară, de obicei, de cele mai multe ori, dar uneori, Martin, comoara asta se transformă în chin, e o chestie să o supui, dar apoi totul se transformă brusc într-un scop în sine cu buton de autodistrugere, cunoaşterea şi sfârşitul lumii se suprapun, nu mai rămâne nici măcar timp să te întrebi dacă cea dintâi a făcut să merite cea de-a doua, sau să spun de data asta pe şleau: faptul că nu ştii poate fi şi un privilegiu, eu am fost de faţă, după eşuarea grandioasă a celui de-al Treilea Reich toţi ştiutorii tare ar fi vrut să nu ştie, întrebarea care se pune e totdeauna: vrei să nu ştii şi să trăieşti, sau să ştii şi să mori?

Vreau să ştiu şi să trăiesc, Josef, clar, ştiu deja că nu eşti de acord cu varianta numărul trei, dar toţi încercăm, vrând-nevrând, să trăim şi să ştim, lunga goană spre soluţia optimă, risc deplin, iar în caz de eşec oricum sentimentul plăcut că ai încercat, fără reproşuri chinuitoare, fără şoarece pe jumătate mort care scânceşte în faţa uşii şi nu îi deschizi, doar ca să te scuteşti de cunoaştere, să ignori realitatea, pentru că viaţa nu este aşa,

Josef, cine aude scâncetul deschide şi uşa, nu poate să facă altfel, *disco, discis, disdt,* putem spune că este omeneşte, *discimus, discitis, discunt şi* în buzunarul hainei mele e ceva care roade, scânceşte ceva, se cheamă viză de vizitare şi bilet de programare, biletele mele personale de programare în inima întunecată a Securităţii, mai sunt valabile încă şi promit să mă facă să ştiu, aduc după sine o certitudine definitivă, de durată, de încredere, tu bănuieşti, dragul meu, că singurul meu bun era un pic de încredere şi când şi asta se spulberă, nu mai rămâne decât speranţa că odată vei şti.

Te-ai gândit vreodată, spune Fruchtl, că încrederea ar însemna să rupi biletul de programare, viza, să nu accepţi oferta şi abia prin asta să faci posibilă încrederea?

M-a minţit în problema cu Hoffmann.

Şi tu ai minţit-o în problema cu Magdalena, e 1:1, aş spune eu, jocul se întrerupe, remiză în loc de revanşă, nefericirea nu este acelaşi lucru cu nemurirea, fericirea nu este kitsch, secretele sunt mai omeneşti decât orice căcat de *disco, discis,* iar tu, căpitane spion neoficial al Karolinei, vrei să dai acum fuga la Stasi şi să plângi din cauza unei convorbiri înregistrate, când greşeala este mai omenească decât dependenţa patologică de încredere, doar cine face greşeli este cu adevărat demn de încredere, pentru că doar acela mai e conştient pentru ce şi împotriva a ce votează, doar cine face greşeli a rămas om, *errare humanum est,* acum te rog de-a dreptul, direct şi concis: ai încredere şi nu o porci! *Didicero, didiceris, didicerit.*

Martin!

Scânceşte în faţa uşii, Josef, mă roade ceva în buzunar.

Şi sună ceva în buzunar.

Wegener se rostogoli pe o parte, îşi scoase minskul din pantalon şi citi MS-ul trimis de pe mobilul lui Borgs, care trecu iar şi iar pe display, ca nişte ştiri redundante: *Ronny Gruber a fost lichidat în seara asta, făptaşul necunoscut a scăpat. W.B.*

Vineri, 28 octombrie 2011

33

Am înţeles. Borgs asculta la receptorul violet ca la un oracol telefonic de forma unei vinete şi clipea. Soarele după-amiezii îi bătea pe faţa de dog ca o lampă de interogatoriu lipsită de milă şi prezenta adevărul necosmetizat, cu barbă de trei zile: un câine poliţist bătrân, obosit, şifonat şi grăsan, care avea în spate mult prea mulţi ani câineşti, care îşi dorea deja de mult pensia modestă de stat, în sfârşit o viaţă fără criminali, fără birocraţi şi fără telefoane de la Securitate.

— Asta am spus. Bine. Şi dumneavoastră la fel. Borgs puse receptorul în furcă şi întoarse privirea spre Wegener. Na, ghiceşte.

— Nu există echipe de intervenţie cu Datscha negre, ieri nu a avut loc nici o acţiune în Prenzlau, Gabriel Opitz nu a fost luat niciodată în custodie.

— Ai uitat un mic amănunt.

— Aşa.

— Cine afirmă altceva poate să se pregătească să fie acuzat de defăimarea organelor de stat etc. Borgs clipi. Ai putea, te rog, să…?

Wegener se ridică şi trase perdeaua maro, acoperind fereastra.

— Tacheles, Martin. Borgs stătea acum la umbră şi arăta la fel de nemulţumit ca la început. Putem să ne bucurăm dacă nu ţi se pişă pe picior pentru faza de ieri. Eraţi ieşiţi din chestia asta, foarte frumos dacă aveţi vreo idee grozavă, dar ar fi trebuit să anunţaţi de îndată Securitatea, asta o ştiu şi ei şi o ştii şi tu.

Wegener râse.

— Aia nu trebuie anunţaţi, au fost înaintea noastră acolo!

— Te vor mai contacta, în legătură cu Burger.

— Mă vor contacta, spuse Wegener şi când o vor face, pot să mă pupe într-un loc pe care nu-l vede soarele.

— Îţi iei o săptămână de pauză începând de acum. Excepţie

face discuţia cu Securitatea, când vei fi contactat. Borgs luă de pe masă portretul robot şi îl privi ca şi cum cel care îl desenase ar fi pictat un omuleţ gol, rotund ca o bilă, cu faţă de dog, care de la atâta grăsime nu-şi mai poate vedea nici propria sculă. Martin, vorbeşti o oră întreagă cu tipul ăsta cu caş la gură şi nu te alegi decât cu o dezbatere ideologică?

Wegener se rezemă de pervaz.

— Nu am fost în Planterwald pentru că tipul ar fi vrut să dea vreun interviu.

— Corect, ai fost acolo pentru că un terorist voia să ceară informaţii poliţiei! Dacă n-aş fi de atâta amar de vreme şeful tău direct, aş spune că e cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată.

— Prostiile fac parte din domeniul meu.

— De ce ai fost neînarmat?

— Walter, dacă aş fi fost înarmat, le-aş fi predat arma pe o pernă de mătase, erau cel puţin patru, poate erau patruzeci, de unde să ştiu eu.

— Şi nici un cuvânt despre Gruber?

— Doar nu le dau pe tavă informatorii noştri.

Borgs îşi sprijini capul pe două mânuţe grăsuţe.

— Poate au aflat altfel.

— Sau l-a omorât chiar Stasi.

— E aiurea, Martin! Aiurea de tot! Omul ăsta era unul din cei mai preţioşi oameni de legătură ai Stasi şi este omorât sub nasul celor de la C5. Toată chestia asta mă înnebuneşte. Cea mai mare catastrofă este povestea cu Kayser. Şi acum şi mizeria asta! Păi unde suntem?

— Într-o ţară în care vaca este numită *unitate animală de dimensiuni mari, care se hrăneşte cu furaje.*

— Vei scrie acum un raport final, definitiv, de încheiere. Borgs se ridică de pe scaun, sprijinindu-se de birou. Partea introductivă tocmai o povestesc Brendel şi Frank în microfoanele celor de la Serviciul de Informaţii Federal şi celor de la C5, deci poţi să sari peste ea. Şi, Martin, de îndată ce vor să vorbească cu tine, le stai la dispoziţie fără discuţie! Lienecke pleacă imediat spre parcul cultural, chiar dacă nu va găsi nimic. Şi acum vine poanta: Secţia de poliţie Kopenick nu mai mişcă un deget în toată povestea asta. Cazul ăsta e un clarinetist homosexual, iar noi suntem nişte şobolani heterosexuali deştepţi, care ne ţinem urechiuşele trandafirii închise, ai priceput?

— Presupun că mai trebuie să semnăm ceva.

— Asta presupun şi eu. Borgs stătea în faţa dulapului cu acte, căută gâfâind printr-un sertar până găsi rezerva de trabucuri, scoase din sertar o lădiţă de lemn, o deschise şi scoase din ea un Corredo. Ce impresie ţi-a făcut acest Burger? E dus cu pluta?

— Nu. Mai degrabă un om care s-a decis la un moment dat că scopul scuză mijloacele.

Borgs scoase un chibrit, îşi aprinse trabucul, se legănă înapoi la birou trăgând din Corredo, se lăsă să cadă pe scaun.

— Ăştia sunt cei mai răi. Vor veni vremuri grele. După cum se pare, au sprijin financiar din afară. Kallweit a spus-o, informaţia s-a scurs cumva. Asta mai urmează.

Wegener se ridică şi se duse spre uşă.

— Ceva nou în legătură cu Kayser?

Borgs scotea fum în nişa lui de la geam, ca un furnal.

— Dacă ar fi ceva nou, noi nu am afla. În plus, nici nu am vrea să ştim, aşa-i?

— Şi Greentec? A fost tot timpul vorba de ei, nu pot fi neglijaţi.

— Greentec! Borgs făcu un gest a lehamite. O mare prostie. Un furnizor de curent electric ecologic, care împuşcă agenţi de la Serviciul de Informaţii! E de râsul curcilor. Căcatul ăsta pute de la o uşă la alta, la fel cum pute căcatul cu Hoffmann, Opitz, Gruber şi cum îi mai cheamă. Deci, cu riscul să mă repet: Bucură-te de săptămâna ta liberă, scrie-ţi raportul şi mai ales ţine-ţi gura. Atunci vei putea să te băşeşti în scaunul meu, la un moment dat.

— Ce vis frumos, spuse Wegener, ieşi din peştera afumată şi închise uşa după el.

Christa Gerdes nu era la locul ei. Pe ecranul robotron-ului ei pâlpâia Sahra Wagenknecht în costum de luptă format în mare parte din chiloţi, sub braţul gol ţinea un cadou lunguieţ, din faţă ieşea ţeava unei arme, Wagenknecht făcea cu ochiul, zâmbea timid, din ţeavă ieşea un steag: *Cum îi răzbună Wagenknecht pe cei asupriţi – din 28.10. Doar în cinematografe!*

Wegener se lăsă dus de Phobos-ul maro de serviciu prin circulaţia zilei lucrătoare care se sfârşise, schimba vitezele în mod automat, frâna în mod automat, era în mijlocul puhoiului, unul printre câteva sute de oameni care circulau pe centura Brandenburg, prins într-o coloană uniformă şi gâfâitoare. În dreapta şi în stânga lui se târau alţi bărbaţi în alte carcase de fenoplast, alunecau iar înapoi, un concurs obosit de ţestoase,

fără ca vreunul să primească vreun premiu. Din deşerturile periferiei se înălţau coşuri de cărămidă, coşuri de beton, coşuri de metal, muguri verticali ai unei arhitecturi industriale în putrefacţie, ultimii vlăstari disperaţi înainte de ofilirea finală, din capetele subţiri curgea spre cer fum negru şi alb şi se risipea undeva în antecamera cosmosului, transformându-se într-un cenuşiu universal. De la Moabit încolo cădeau stropi răzleţi de ploaie, Wegener apăsa şi trăgea de maneta de lângă volan, două ştergătoare subţiri scârţâiau pe parbrizul unsuros ca braţele scheletice ale unui babe care sărbătorea carnavalul, se legănau sincron în tact, într-o parte, apoi în cealaltă, mânjeau pelicula înmuiată de ulei de rapiţă transformând-o într-un strat opac, făceau dungi vizibile, le mânjeau iar, făceau dungi, le mânjeau.

Wegener atârna deasupra volanului, încerca să distingă luminile de frână din faţa lui, să estimeze distanţa dintre maşini, stropi parbrizul cu apă, stratul de unsoare de pe parbriz făcea acum o spumă gălbuie, se transformă într-un terci gros, zbor lipsit de vizibilitate, se gândi Wegener şi frână până când merse aproape la pas, sunt într-un zbor cronic lipsit de vizibilitate, indiferent dacă sunt în maşină sau la birou, indiferent dacă merg pe jos sau circul cu maşina, aici nu poţi vedea nici măcar la cinci metri în faţă, nu ai idee ce se întâmplă în faţa ta, rămâi mut în spatele zidurilor ridicate de neîncredere şi a perdelelor de unsoare, o minte izolată, lipsită de ochi, într-o soluţie cu milioane de posibilităţi. Gruber împuşcat, Kayser împuşcat, Stasi nevinovată, întregul caz Hoffmann la fel de opac ca parbrizul ăsta năclăit prin care trebuie să te holbezi la circulaţia întunecată şi împleticită de afară, în timp ce mâna stângă pipăie buzunarul interior al hainei după viza de intrare, după biletul de programare, le găseşte pe amândouă şi totuşi nu se opreşte. Documentele erau emise, prin urmare, erau valabile. În cazul în care retragerea cazului nu era înregistrată retroactiv, în cazul în care războiul hârtiilor mai era dus la Stasi tot cu acte scrise de mână, din motive de securitate, cu ştampile, semnături, fără calculator, atunci exista o şansă.

Şi dacă ţi-aş spune, începu Fruchtl, că niciodată nu vei mai, dar cuvintele îi fură înghiţite de răpăitul tot mai puternic al ploii care lovea deodată în capota de plastic a maşinii, care făcea să curgă râuri de apă prin crăpăturile plăcilor de pe şosea, care curgea ca dintr-o stropitoare şi spăla mâzga de ulei, aducându-i în faţa ochilor şi mai multe coşuri, blocuri de prefabricate,

suprafeţe lăsate în paragină, ruine de fabrică, braţele ştergătoarelor se hâţânau eliberate încoace şi-ncolo, Wegener prinse viteză, rânji, se văzu în oglinda retrovizoare cum rânjeşte, îşi văzu faţa deformată şi îmbătrânită cu dantura bine întreţinută, părul zburlit, ridurile care i se adânceau tot mai mult în piele, ochii care îl priveau atât de albastru-verzui, de parcă i-ar fi aparţinut unei clone lipsite de conştiinţă care sălăşluia în el, care îl umplea cu precizie, care purta corpul tot mai greoi al căpitanului ca pe un palton greu, ca pe un scut bine vătuit, care privea duşmănos lumea duşmănoasă, prin două găuri situate în cap, un adversar, un partener, fereşte-te de individul ăsta, se gândi Wegener, că ăsta s-a săturat să îşi bată toţi joc de el, se pregăteşte să lovească înapoi şi porneşte un război pe care nu poate să îl câştige. Un război pe care cineva trebuie să îl piardă pentru el. Şi acest cineva eşti chiar tu.

34

De după trunchiurile negre şi strălucitoare ale copacilor apăreau fragmente dintr-o faţadă lungă de cărămidă: ţigle pătate, frontoane în trepte, foişoare, balcoane din care se compuneau puţin câte puţin partea centrală şi aripile laterale ale unei case boiereşti, trei etaje din piatră violet-închis bătută de vreme, ferestre vechi prevăzute cu obloane, grilaje strâmbe de acoperiş, turnuleţe înguste.

Wegener lăsă Phobos-ul să scrâşnească lent prin intrarea largă acoperită cu pietriş. La dreapta şi la stânga lui amfore supradimensionate, pline de crăpături, în care nu creştea nimic, printre ele statui zvelte cu capetele mâncate de ploi acide şi transformate în ovale lipsite de contur, feţe stinse, goale, bile cu pori mari pe trupuri acoperite de muşchi. Phobos-ul se furişă pe lângă ele, scrâşni până la punctul cel mai de sus al rondoului, se opri. Trepte tocite duceau spre o uşă dublă vopsită în verde, pe ambele părţi coloane în formă de măciucă, ce sprijineau copertina montată ulterior, făcută din bare ruginite de fier şi din tablă ondulată. Pe rondoul gazonului, o fântână arteziană oprită, plină de frunze ude. Viţă-de-vie groasă cât braţul se trudise timp de zeci de ani să se caţăre pe aripile laterale ale clădirii. Frunzele mari şi zimţate pe margini străluceau sângeriu.

Deci aici ajung ei, se gândi Wegener, funcţionarii şi cadrele. În lagărul final al ştabilor, *Casa de bătrâni Alpha.* Trecu cu maşina prin dreptul scărilor, opri după douăzeci de metri, parcă pe jumătate pe iarbă şi coborî.

Îl lovi în faţă un miros puternic de toamnă, inconfundabila apă de colonie a naturii, un semn olfactiv mult prea penetrant: ciuperci în descompunere, covoare zemoase de muşchi, coajă de pom cu răşină, mere putrezite.

Sfârşitul este aproape, spuse Fruchtl.

Wegener îşi târî picioarele peste pietriş, urcă treptele roase, trase de clanţa aurită din partea dreaptă a uşii şi pătrunse într-o sală supraîncălzită cu o scară curbată care ducea spre etajul întâi, gresie cu pătrate albe şi negre de şah, un ceas antic, coarne de cerb pe pereţi şi o cabină de sticlă în care stătea cu nanotchev-ul în faţă un individ de vârstă mijlocie, slab, cu cărare pe mijloc şi frunzărea o carte subţire. Slăbănogul puse cartea jos şi împinse geamul mic al cabinei într-o parte.

— Dumneavoastră doriţi…?

Wegener îşi strecură legitimaţia prin deschizătură.

— Pe 17 octombrie a fost aici un bărbat pe nume Albert Hoffmann şi a vizitat pe cineva. Aş vrea să ştiu pe cine.

Faţa slăbănogului deveni o idee mai prietenoasă.

— Vă referiţi la domnul profesor Hoffmann, într-adevăr a fost aici la mijlocul lunii şi a vizitat-o pe doamna doctor Frommann.

— Doamna doctor Frommann.

— Exact. Doctor Gerda Frommann.

Wegener îşi băgă legitimaţia la loc.

— Bine, atunci doresc să o vizitez şi eu pe această doamnă doctor Frommann.

— Nu sunteţi anunţat?

— Câtuşi de puţin.

Slăbănogul îşi puse un set de căşti pe cărarea din păr, apăsă nişte taste pe tastatura nanotchev-ului.

— Sunt Hans-Walter de la intrare, bună ziua, doamnă doctor Frommann! Da, mulţumesc, da, desigur… dacă spuneţi dumneavoastră!

Wegener privi cărticica de pe masă şi îşi întoarse capul astfel, încât să poată citi titlul. *Christian Kreis, Deşeuri care nu se descompun.* Lectura potrivită pentru un cămin de cadre ieşite la pensie.

— Deci, a venit un domn de la poliţie şi vrea să vorbească cu

dumneavoastră. Din păcate nu ştiu… Corect! Bine că spuneţi! Cu plăcere. Şi dumneavoastră la fel, doamnă doctor Frommann, la revedere, doamnă doctor Frommann! Slăbănogul îi zâmbi lui Wegener. Doamna doctor Frommann vă primeşte.

— Şi unde anume mă primeşte doamna doctor?

— Apartamentul 26, etajul al doilea.

— Mulţumesc.

— Un moment! Tocmai am greşit, vă rog să mă scuzaţi. Apartamentul 26 tocmai se renovează!

— Nu-i nimic.

— Uitasem că doamna doctor Frommann este cazată provizoriu în camera de oaspeţi a apartamentului Ulbricht. Etajul întâi!

— Pe aici pe scara asta?

— Pe scară, apoi la brusc la stânga şi tot înainte.

— Sus şi la stânga.

— Brusc la stânga.

— Brusc la stânga, OK.

Wegener urcă scările lustruite, scârţâitoare, spre etajul unu şi o luă brusc la stânga pe podeaua lustruită şi scârţâitoare, îndreptându-se spre *Apartamentele 1-5, Salonul de ceai, Apartamentul Ulbricht.* Pe perete lămpile cu abajururi plisate din pânză crem luminau un tapet măsliniu cu model auriu, sub tavan creşteau mici candelabre de cristal din rozete de stuc. Lângă uşile camerelor, plăcuţe de alamă: *Doamna Eljriede Bruning, doamna Jochimsen, doamna Christa Wolf.* La capătul coridorului, un bărbat pe un scaun. Când Wegener se apropie de el, bărbatul se ridică: ochi de broască, păr castaniu, piele roşiatică, faţa cam din topor.

— Mai departe nu aveţi voie.

— Ar fi însă mare păcat.

— Securitatea. Ochi-de-broască ţinea deodată legitimaţie de serviciu în mână. Nu sunteţi anunţat.

— Doamna doctor Frommann însă se bucură să mă vadă.

— Oh, mergeţi la doamna Frommann. Faţa ca din topor trecu de la plin dispreţ la o aroganţă moderată. Aveţi noroc.

— Nu-i aşa?

— Atunci treceţi cu faţa încolo şi depărtaţi picioarele, vă rog frumos. Wegener se proţăpi cu picioarele depărtate lângă uşă şi îşi puse mâinile pe perete. Tapet din material textil. Modelul auriu îl simţeai la pipăit, un ornament în relief. Privirea îi alunecă

de pe verdele măsliniu în jos, spre plăcuţa de alamă: *Doamna Margot Honecker, fost Ministru al Educaţiei Populare a Republicii Democrate Germane.*

Wegener simţi cum i se opreşte inima preţ de o clipă. Cum pulsul i se împiedică, se împleticeşte, o ia la goană. Cum îl trec năduşelile, în timp ce Ochi-de-broască îi pipăia pulpele şi gambele, cum aproape că îi pune mâna pe prohab, îl pipăie fundul şi talia, un amant nepriceput, insistent, dar decis. Wegener încercă să gândească, tot cazul Hoffmann îi trecu prin minte cu viteza fulgerului, ca un balon umflat pe care nu îl legi, ci îl laşi să zboare, care se băşeşte timp de câteva secunde descriind curbe imprevizibile, nebuneşti, pentru a se dezumfla apoi imediat, căzând din cer.

— După mine, spuse Ochi-de-broască, deschise uşa spre apartament şi întră într-o cameră de primire micuţă, în care dădeau alte şase uşi. Ulbricht zâmbea suav dintr-o ramă aurită de pe peretele din faţă. De undeva venea muzică de chitară, acompaniată de două voci în duet. Una adâncă, bărbătească şi una ascuţită de femeie. Mirosea a beţişoare aromate şi a bile împotriva moliilor. Ochi-de-broască se postă în faţa uşii din dreapta, bătu, aşteptă trei secunde, îşi băgă capul roşu în cameră.

— Aveţi musafiri, doamnă doctor Frommann.

Nici un răspuns. Se pare că doamna Frommann răspunse doar printr-un gest generos.

Ochi-de-broască deschise uşa, de parcă ar fi lucrat la departamentul general al cameriştilor.

Wegener făcu câţiva paşi în faţă şi deveni de îndată pitic. Camera de oaspeţi a apartamentului Ulbricht era o sală de dans de 70 până la 80 de metri pătraţi cu locuri pe canapele pentru peste cincisprezece persoane, cu un birou mare cât un Phobos, un pat cu baldachin mare cât un Mercedes, cu un pian de salon şi o verandă cu seră. Într-un scaun pe rotile mare cât pentru o vacă de mare adultă trona un munte palid de carne. Muntele era învăluit în corturi de culoare bej. De sub o pătură în carouri ieşeau doi pantofi în formă de dovleac, pe care trebuie să îi fi uitat Godzilla în timpul ultimei vizite la Berlin.

— Deci dumneavoastră sunteţi poliţia, spuse muntele de carne pe nas.

— Căpitan Martin Wegener, spuse Wegener şi încercă să închidă uşa fără să facă vreun zgomot.

— Şi totuşi nu vă văd.

— Nu mă vedeţi?

— Nu sunteţi de vină dumneavoastră, de vină sunt ochii mei. În schimb îmi funcţionează urechile, din păcate. Auziţi?

— Muzica?

— Muzică! Am auzit că aţi numit chestia asta muzică! Luaţi loc! Un braţ mare cât un picior se întinse şi arătă spre podeaua de lângă muntele de carne.

Wegener îşi trase un delicat scăunel Biedermeier din ansamblul din jurul mesei, merse pe podeaua scârţâitoare până la scaunul cu rotile şi puse scaunul jos. Doamna doctor Frommann era un masiv cu capul unei băbuţe standard: bucle albe, trăsături ascuţite, umbra întunecată a unei mustăţi şi o pereche de ochelari groşi, în spatele cărora două ouă fierte priveau în gol.

— Locuinţa dumneavoastră se renovează?

Wegener se aşeză.

— De alaltăieri. Şi acum trebuie să ascult ariile care sunt cântate aici zilnic. Puteţi să îmi spuneţi de ce se zugrăveşte tocmai apartamentul unui orb? Aici trăiesc destui surzi cu cei mai îngrozitori pereţi!

— N-aş şti ce să vă spun.

— Nici eu. Mâinile doamnei Frommann se împreunară pe pătura în carouri. Un pachet de zece cârnăciori. Margot are din păcate oarecare probleme. O poveste tragică. Bătrâneţea este un tur prin munţi, pe culmile nesimţirii.

— Demenţă?

Wegener încercă să sune milos.

— Demenţă, depresii, schizofrenie, din toate câte ceva. Frommann zâmbi pe lângă el. Era o persoană atât de deşteaptă şi de severă! O admiram şi ne temeam de ea, o admiram şi ne temeam! Dar de doi ani a început să o ia în jos. Înainte atât de deşteaptă, acum tot mai dezorientată. Mintea omenească este un pahar de frişcă într-un spital pentru adipoşi.

Wegener nu ştia unde să-şi întoarcă privirea.

— Dar cântă.

— Biermann! Cântă Biermann! Muntele de carne se cutremură. Cât e ziua de lungă! Se crede o luptătoare în rezistenţă împotriva propriului Erich, vă puteţi imagina aşa ceva?

Wegener vru să spună ceva, dar muntele de carne fu mai rapid.

— Nu, nu puteţi. Nici măcar eu nu pot să-mi imaginez, cu toate că trebuie să o aud în fiecare zi. *Verdeaţa izbucneşte din ramuri!* Dacă e aici cineva care izbucneşte, atunci eu sunt ăla! Iar psihiatrii vorbesc despre prelucrarea post-intelectuală subminată a structurilor conflictuale din interiorul cuplului via identificarea cu proiecţiile valorilor politico-sociale diametral opuse. Începe iar!

Alături cineva porni instalaţia stereo. Acorduri ritmice de chitară îşi făceau loc prin pereţi. Wolf Biermann începu să cânte, dar o voce de gnom îl acoperi imediat, *tu să nu devii dur,* cineva bătea ritmul în podea cu o cârjă, *în vremurile astea dure! Cine este prea dur, se rupe,* tac, tac, tac, *cine este prea ascuţit înţeapă şi se rupe fără zăbavă! Se rupe fără zăbavă!* Tac-tac-tac, vocea de gnom se gâtui, părăsi textul şi urmărea acum ţipând linia melodică, *ta-dam-ta-da-dam, ta-dam-ta-da-dam!*

— De curând a fost dusă de tot, se plânse muntele de carne, imaginaţi-vă că a urlat *de la Maas până la Memel.* Viaţa este un paternoster care se prăbuşeşte peste Oficiul de finanţe, domnule poliţist.

— Doamnă Frommann… Wegener îşi mută scăunelul mai aproape de scaunul ei cu rotile. Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre vizita lui Albert Hoffmann. De acum o săptămână.

— Oh. Îl cunoaşteţi pe domnul profesor Hoffmann?

— Da. Îmi puteţi spune de ce v-a vizitat?

Cei cinci cârnăciori se desfăcură.

— Nu este nici un secret. Am vorbit despre ultima mea capsulă a timpului.

— Mă tem că nu vă înţeleg.

— Pentru că nu ştiţi ce este o capsulă a timpului.

— Nu. N-am auzit niciodată.

Muntele de carne scoase un oftat care venea din adâncimi insondabile.

— Funcţionează aşa: toţi elevii unei şcoli îşi scriu dorinţele şi speranţele de viitor – pentru viitorul lor personal şi pentru viitorul socialismului. Toate sunt adunate şi puse într-o capsulă a timpului, care este îngropată într-un loc pe care elevii nu îl cunosc. Peste douăzeci şi cinci de ani capsula este scoasă la suprafaţă şi fiecare copil, care între timp a crescut şi a devenit un socialist destoinic, primeşte o scrisoare pe care a scris-o copilul cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Mă urmăriţi?

— Categoric.

— Aşa. Şi atunci vede fiecare negru pe alb ce a făcut din el. Ce a făcut din RDG. Un memento scris de propria mână. De propriile dorinţe şi vise. Înţelegeţi?

— Aţi fost profesoară?

— Rector. Muntele de carne se mai umflă un pic, stâncile sânilor urcară o bună bucată în sus, datorită mişcării plăcii tectonice de sub bluză. Trei decenii fără o singură zi de concediu medical, domnule…?

— Wegener.

Alături cineva dădu sonorul la maxim. *Nu vrem să mai trecem sub tăcere, în aceste vremuri ale tăcerii,* tac, tac, tac, *verdeaţa izbucneşte din ramuri…*

— … domnule Wegener. La Gimnaziul Mielke din Pankow. Dacă s-ar linişti Margot odată! Margot!

— … atun*ci află şi ei! Atunci află şi ei! Ta-dam-ta-da-dam, ta-dam-ta-da-dam!*

— Şi acolo a făcut şcoala fiica domnului Hoffmann.

— Nu fiica! Capul standard se clătină supărat. Fiica unei colege a profesorului Hoffmann. El este naşul ei de botez. Profesorul Hoffmann nu are copii. Norocul este o fabrică de prezervative chinezească, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Marie Schutz.

— Da, Marie a noastră cea mică şi dulce…

Cârnăciorii se împreunară iar, ochii ca două ouă de găină se închiseră, muntele oftă din nou din rărunchi.

Wegener încercă să ignore ţipetele din camera de alături.

— Şi ce legătură are domnul Hoffmann cu capsula timpului?

Ochii se deschiseră din nou.

— El m-a ajutat să o îngrop. În mai ’91. Pe atunci mai puteam face de toate: să văd, să merg, să stau în picioare. Cinismul este un Matusalem care se îneacă în fântâna tinereţii.

Wegener simţi că mâinile i se încleştează nervoase una în alta.

— Aţi îngropat această capsulă împreună cu domnul Hoffmann, în pădurea de la *Muggelsee.*

— Desigur. V-a povestit profesorul Hoffmann?

— Şi doar dumneavoastră şi el ştiaţi unde este capsula. Nimeni altcineva.

— Profesorul Hoffmann a preluat cartografierea, ceva cu nişte coordonate. Muntele de carne icni şi încercă să se ridice în scaun. Se întâlnesc acolo nu ştiu ce grade, nu mă întrebaţi, eu

am predat germană şi istorie. Însă profesorul Hoffmann voia să stabilească lucrurile astea exact, ca să nu se întâmple nimic. Coincidenţa este şurubul ruginit din centrala nucleară de la Greifswald!

— Şi aceste coordonate le-a preluat profesorul Hoffmann pe 17 octombrie de la dumneavoastră.

— Da.

— V-a spus de ce?

— Bineînţeles. La *Muggelsee* se lucrează, se fac reparaţii la o conductă. Vor săpa jumătate de pădure. Deci a trebuit să pună capsula timpului la loc sigur.

— Şi el nu avea coordonatele?

— Păi în afară de mine, nu trebuia să ştie nimeni unde se află. Profesorul Hoffmann a insistat să respecte regulile, un om foarte corect. Chestia asta cu lucrările de construcţie a fost un caz de forţă majoră, înţelegeţi?

— Absolut.

— Capsula va fi scoasă peste cinci ani. Cine ştie dacă mai trăiesc până atunci. Toate trec atât de repede, domnule poliţist! Timpul este un avion de vânătoare cu, dacă pot spune aşa, diaree intelectuală.

— Ce voia să facă profesorul Hoffmann cu capsula?

— Deci profesorul voia să îngroape capsula în alt loc şi să-mi aducă noua hartă. De uitat sigur nu a uitat, poate a intervenit ceva.

Alături, muzica şi ţipetele încetară brusc. Cineva bătu scurt şi energic la uşă. În acelaşi moment uşa se deschise şi în încăpere intră o îngrijitoare tânără cu trăsături asiatice, care balansa în mână o tavă pe care se aflau un ibric de ceai, o cană de ceai şi o cană termo.

— Marilou?

— Vă aduc ceaiul de măceşe, doamnă doctor Frommann! îngrijitoarea îl salută pe Wegener printr-o mişcare a capului şi puse tava pe o masă înaltă de lângă scaunul cu rotile. Am rugat-o pe doamna Honecker să facă pauză o jumătate de oră.

— M-aţi salvat. Ce i-aţi spus?

— Că este Securitatea în casă. Ştiţi că eu nu mint.

— Sunteţi un înger din Estul îndepărtat.

Wegener aşteptă până îngrijitoarea ieşi iar.

— Doamnă doctor Frommann, am nevoie de aceste coordonate.

— Dumneavoastră? Muntele de carne pipăi după cana aburindă de ceai, o duse la gură fără vreun tremur şi sorbi din ea. Pentru ce vă trebuie?

— Pentru o investigaţie poliţienească.

— Asta nu credeţi nici măcar dumneavoastră.

— Vorbesc cât de poate de serios. Wegener trebui să se abţină să nu zguduie vaca asta de mare letargică şi sorbitoare de ceai. Şi este urgent, mai spuse.

— Tinere, dacă vreţi că mergeţi la *Muggelsee*, atunci mergeţi, pentru numele lui Ulbricht, în reţeaua tranzit, de acolo aflaţi tot ce vreţi! Să nu credeţi că eu trăiesc pe lună! Educaţia este o caracatiţă cu creierul amputat, care…

— Este vorba despre capsula timpului, doamnă doctor!

— Ce treabă are poliţia cu capsula noastră?

— De jur împrejurul conductei de gaz este un teren al Ministerului Energiei, particularii nu au acces acolo. Profesorul Hoffmann mi-a adresat rugămintea să îl ajut să dezgroape anumite bunuri. Nu a vrut să îmi spună despre ce este vorba, a spus că pentru asta trebuie să mă adresez dumneavoastră. Dacă nu acţionăm imediat, capsula va ajunge sub buldozere.

Acum abia se vărsă nişte ceai.

— Asta nu are voie să se întâmple! auziţi, în nici un caz!

— Atunci am nevoie de coordonate.

— Dar profesorul le are deja.

— Profesorul a trebuit să plece pentru scurt timp şi din păcate a uitat să îmi dea biletul.

Ochii ca două ouă din spatele ochelarilor se îngustară.

— Na bine. Dar să fiţi atent! Să nu îmi stricaţi nimic!

— Avem grijă. Vă garantez.

Frommann lăsă cana jos, îşi întoarse scaunul şi se duse la birou cu viteza unui leneş bolnav de gută, luă o cutiuţă de alamă, o deschise şi scoase din ea un bileţel. Apoi deschise o lupă monstruoasă de citit şi preţ de trei minute desenă cu un stilou care zgâria numere într-un carneţel de notiţe. Bileţelul dispăru la loc în cutie.

Wegener se ridică.

Frommann rupse foaia din carneţel şi i-o înmână ca pe o diplomă.

— Şi îmi aduceţi noile coordonate, după ce îngropaţi capsula în alt loc, promiteţi-mi!

— Pe ce am mai sfânt!

— Ce are popa mai sfânt este turnul lui personal cu clopot.

Wegener duse scăunelul la loc, se duse la uşă şi se mai întoarse o dată. Doamna doctor îi salută mută, ridicând braţul gros cât un picior. Wegener îi răspunse la salut şi ieşi.

În antecameră îl aştepta Ochi-de-broască.

— Aţi terminat deja?

Wegener încuviinţă.

— Am terminat.

Undeva se auzi bufnind. Bufniturile se apropiau. Uşa din spatele lui Ochi-de-broască se dădu la perete şi în cadrul ei apăru o bătrână pe jumătate dezbrăcată; părul răvăşit, albastru-cenuşiu, îi stătea în toate părţile.

— Porc securist ce eşti!

Bătrâna îl fixa pe Wegener plină de ură.

— Doamnă Honecker, domnul este un oaspete al doamnei doctor Frommann! Ochi-de-broască se făcuse roşu ca racul. Un vizitator! Vă rog să intraţi iar în…

— Vizitator! cârâi bătrâna şi îşi schimonosi faţa ridată într-un rânjet plin de cruzime. Porcii de la Stasi sunt mereu acolo unde nu-i bănuieşti! Chiar acolo stau şi aşteaptă să le cadă cineva în capcană! Dar nu le merge cu mine! Nu le merge cu eminenţa albastră!

Wegener fugi pe lângă Ochi-de-broască spre uşa care dădea spre hol, o deschise, ieşi pe hol, dar ţipetele veneau după el, pătrundeau prin crăpăturile uşii şi prin pereţi, răsunau de-a curmezişul etajului, nemiloase, răguşite, pline de ură: Porc nenorocit de securist!

35

Vocea bătrânei îl urmări pe Wegener ca o rachetă acustică dirijabilă, coborî după el scara scârţâitoare, traversă sala de primire şi intră după el în maşină, ajunse pe centură şi pe aleea Karl Marx, când o coti pe Normannenstrasse, Wegener avea senzaţia că vocea asta de aparat în zbor îl ajunge din urmă şi îl înhaţă din spate, la fix, porcul de securist pe drum spre colegii lui porci de securişti, cu toate astea o făcea doar ca să întoarcă roata, Margot, pe nesimţite şi pe neobservate, pentru că nu-ţi rămâne altceva de făcut şi tu nu te amesteca, Josef, frumoşi

sfinţi mai sunteţi voi, păcătoasa sedată şi scheletul care pe vremuri era roşu-maro, un duet de vis al lipsei de orientare. Dacă vreţi neapărat să ocărâţi pe careva, atunci uitaţi-vă unul la celălalt. Va fi greu, dar vă va ajuta.

Mă pot vedea de sus, se gândi Wegener, cum merg peste curtea pustie, trec pe lângă locul în care Kayser a parcat Mercedesul pe când mai trăia, cu nici o săptămână în urmă, ucigaşul lui mai e liber, dar şi acest ucigaş se va împiedica la un moment dat de o coincidenţă, iar acum sunt singur aici, fără Kayser, fără Brendel, fără Mercedes, învăluit de frigul şi posomoreala Estului, un punct negru pe o suprafaţă gri-închis, o mişcare continuă şi înceată spre un ţel nemişcat. Decizii singuratice atrag drumuri singuratice după ele, asta era clar, totul din punctul de vedere al celui abia decedat, care din motive de neînţeles se uită în jos spre el, care îl vede pe Martin Wegener mergând, calm şi de neoprit, fără regrete, fără pic de bucurie anticipată, fără pic de teamă, ştiind că nu va schimba nimic faptul că va şti, merge în optica unui joc pe calculator din anii optzeci: duceţi-l pe funcţionarul poliţiei populare pe un drum cât mai direct pe suprafaţa dreptunghiulară de beton spre ghereta ofiţerului de pază, apoi spre intrarea în formă de fagure, prin uşile de sticlă până în bârlogul leului, în mirosul de praf, de ceară pentru pardoseală, de praf de curăţat cu aromă de citrice, până la ghişeul la care în seara asta nu mai stă nici un boţ de aluat cu păr roşu, ci purtătoarea aproape drăguţă a unui păr prins în coadă de cal, poate că se vede puţin cam mult fard când îşi înclină capul într-o parte ca să verifice actele, iar lumina din tavan o loveşte atât de puternic în faţa dată cu pudră, încât ar trebui de fapt să iasă praf de culoarea cărnii. Wegener stătea nemişcat, respira pe gură, nu voia să miroasă nimic în timp ce funcţionara asta de la recepţia Securităţii Statului încuviinţa în direcţia biletului de programare, ştampilă viza, scoase o listă din sertar, scrise ceva pe ea, îl chemă prin telefon pe ofiţerul însoţitor, ba chiar zâmbi când îi dădu înapoi cele două hârtii. Ca femeile de la ghişeul din gară. Care îţi urează drum bun, oriunde ai pleca.

Wegener se strădui să îl urmeze pe ofiţerul însoţitor care părea mai degrabă să fugă de el decât să-l însoţească, care era un ofiţer fugitor şi fugea pe coridoare lipsite de uşi, trecea pe lângă oameni de pază şi îi făcea semn să bage viza şi biletul de programare în buzunar, prezenţa unui ofiţer fugitor alături de el

era suficientă ca să poată intra, pe scară în jos spre subsolul numărul unu, privirea lui Wegener rămase atârnată de rândurile de dulapuri metalice, în spatele uşilor de sticlă clipeau luminiţe lângă mănunchiuri de cabluri multicolore, toate lucrurile astea le văzuse deja, noaptea şi fără însoţitor, încă un coridor, încă un control, în spate intrarea spre o bibliotecă, un purtător de costum acurat cu numele de pe ecuson *A. Butt,* care aruncă o privire pe biletul de programare, verifică viza, puse o a doua ştampilă pe ea, clasă ambele hârtii într-un registru şi completă trei formulare sumare pe o hârtie veche verde-deschis, i le înmână pe toate trei fără o vorbă pe deasupra tejghelei: *Se aprobă luarea la cunoştinţă a procesului de supraveghere executat de Securitatea Statului STU/HA-A.F. 2011, se aprobă luarea la cunoştinţă a procesului de supraveghere executat de Securitatea Statului STU: 1369/HA-A.F.2011, se aprobă luarea la cunoştinţă a procesului de supraveghere executat de Securitatea Statului STU: 1012/HA-A.F.2010.*

Trei minute mai târziu, Wegener stătea într-o încăpere joasă între un covor albastru-închis şi ţevi de iluminat fără înveliş, pe un scaun de lemn, în faţa unei mese de lemn. Exact aşa stătuse în timp ce îl căutase pe Josef cel dispărut, poate nu chiar pe scaunul ăsta, dar pe unul asemănător, poate nu în încăperea asta, dar cel mult cu patru uşi mai încolo, se ridicase tot mereu ca să ia alţi munţi de hârtii din alte dulapuri care conţineau orice în afară de vreun indiciu despre Fruchtl, fusese întâi agitat, apoi intrase în panică, apoi se simţise un prost, într-un final înţelesese că nu puteai afla nimic de aici, că n-aveai cum să găseşti vreodată ceva, nici dacă îţi petreceai toată viaţa în pivniţa de pe Normannenstrasse, pentru că această colecţie gigantică de informaţii, această groapă minuţioasă de gunoi care cuprindea toate biografiile est-germane, acest cimitir exhaustiv al trecutului cotidianului RDG-ist nu ar fi avut nevoie nici de soldaţi de pază, nici de ştampile pe bilete de programare pentru a se feri de intruşi, era suficient să îl laşi pe cel care căuta singur, singur cu documentaţia completă a existenţei în acest stat, fără să aibă vreun indiciu decisiv unde ar putea găsi în această galaxie de fapte acea hârtie pe care era eternizat faptul decisiv, orice căutare era fără speranţă, acribia aiuritoare a acestui aparat era propria sa asigurare, una mai bună nu exista, păstrarea puterii prin masa delictelor, scrisoarea dosită, care e cel mai bine ascunsă chiar în locul în care ar trebui să se afle.

Hidră, zgârcito cu o mie de feţe, se gândi Wegener, ai putea măcar să porneşti încălzirea. Luna noiembrie pătrundea prin zidurile pivniţei, aerul rece îl apucă de grumaz, voia să-l strângă de gât, îi făcea pielea de găină. Microfoanele erau ascunse probabil undeva în tavan. Camerele de filmat în lămpi. Iar pot să mă văd de sus, se gândi Wegener, pe un monitor la şase camere de aici, cum stau în alb-negru şi aştept ca un preot al templului de informaţii să-mi servească elixirul decisiv împotriva orbelii cronice. Aici jos nu mirosea a ceară de curăţat podele, a praf şi soluţie de curăţat cu aromă de citrice, aici mirosea a plastic jilav, a linoleum neaerisit vreodată, a lipici pentru covoare antic. Mirosul obiectiv-acrişor al birocraţiei, cu care te obişnuiai atât de rapid, încât în jumătate de oră nici nu îl mai simţeai.

Pe uşă intră chipul potrivit pentru emanaţiile covorului din acea cameră, stătea aşezat pe umerii slăbănogi ai unui ofiţer fără nume de la departamentul general al actelor lămuritoare şi aduna în sine o grămadă de non-trăsături, componentele categoriei 1 la banalitate, nas nespectaculos, bărbie plictisitoare, ochi obişnuiţi albastru-deschis, sub o freză banală genul potaie maro. Când Dumnezeu a stat la strungul său şi te-a făcut pe tine, se gândi Wegener, se grăbea să meargă la WC.

— În data de 25.10 aţi solicitat două supravegheri în cadrul investigaţiei speciale bilaterale cu numărul B-PPK-88521 (S), spuse ofiţerul cu lipsa de intonaţie a unei voci de navodobro, ambele solicitări au fost aprobate încă în aceeaşi zi de către maior-general Wischinsky.

Wegener încuviinţă din cap.

— Pe parcursul supravegherii solicitate de dumneavoastră nu au fost obţinute rezultate notabile, din perspectiva organelor executive, vă înmânez raportul cu numărul de înregistrare *1369/HA-A.F.2011,* se citeşte repede. Pentru comparaţie, primiţi documentele persoanei supravegheate din anii 2009 şi 2010.

— Un moment.

— Da, vă rog?

— Asta înseamnă că persoana care am solicitat să fie supravegheată este sub supraveghere deja de doi ani?

— Corect, aşa este.

Mâinile lui Wegener se cramponară de marginea mesei.

Ofiţerul tăcu. Era în mod evident obişnuit să le ofere oaspeţilor săi mici pauze de prelucrare a şocului.

E tot mai frumos, spuse Fruchtl, acuşi iese la iveală că te pui

tu singur sub supraveghere, Martin, o să muşc din covorul acesta împuţit de atâta râs.

Asta ai fi putut bănui şi tu, căpitane Ştie-tot, se gândi Wegener fără să dea drumul la masă, candidarea pentru un post la Ministerul Energiei duce la verificări de rutină, verificările de rutină duc la supravegheri permanente, pentru că, dacă nu există nici un motiv concret să începi o supraveghere, nu există nici vreun motiv concret ca să o închei, paragraful întâi al logicii Securităţii a cărei implementare a umplut cu documente o cameră subterană, un al doilea Berlin aflat chiar dedesubtul oraşului. Măcar dacă supravegherea Karolinei ar însemna că ea nu a lucrat pentru Stasi. Atunci el s-ar putea ridica chiar acum şi ar putea pleca. Dar tocmai asta nu însemna supravegherea Karolinei.

Wegener încuviinţă din cap.

— Atunci vă urez o muncă încununată de succes, tovarăşe căpitan.

Ofiţerul părăsi încăperea ca tras pe aţă şi închise uşa în urma sa.

Uite-o că se întoarce, vechea mea teamă, se gândi Wegener, că Judecata de Apoi a renunţat la pedeapsa cu purgatoriul şi pedeapsa supremă pentru nimicnicia umană va fi de acum înainte carcera nesfârşită, vegetarea eternă în pivniţa de pe Normannenstrasse sau într-una din cele două celule albe ale oraşului Stasi, o călătorie fără sfârşit într-un Phobos, în spatele parbrizului mâzgălit, trezirea zilnică, incapabilă de vreo mişcare, sub mereu acelaşi ventilator incapabil de funcţionare, un creier închis într-un recipient, care nu se mai poate privi decât pe sine însuşi, care este izolat pe vecie şi trebuie să se hrănească cu porţia sărăcăcioasă a lucrurilor trăite, care posedă amintirile de pe parcursul câtorva ani şi atât, un capital trădător, pentru că trecutul rămâne trecut şi încheiat pentru totdeauna, imposibil de schimbat pentru că nu primeşti o a două şansă şi în schimb regreţi un viitor neînduplecat, te lupţi fără succes cu propriile greşeli, cu tot ce nu ai apucat să trăieşti, cu milioanele de căi pe care ar fi putut să o apuce viaţa ta, un container de conjunctive în care te îneci o dată pe oră, pentru că trebuie să primeşti exact pedeapsa de care de la început te-ai temut cel mai mult: izolarea absolută, completă, ermetic închisă. Orice aş face, se gândi Wegener, ajung în acelaşi punct, deznodământul jocului este stabilit încă înainte să înceapă, este socialismul sorţii, economia

planificată biografică, pentru că Stasi este totdeauna aici înainte s-o chemi, pentru că în ciuda tuturor măsurilor de precauţie tot mai prinde momentele potrivite, găseşte punctele slabe ale persoanei vizate şi le foloseşte, pedepseşte cu asprime micile neglijenţe, este atentă când perdelele sunt uitate deschise o singură dată, în graba unei pofte care anesteziază totul, când nu te mai poţi gândi la urmele de picioare goale pe sticlă, în care nu te poţi gândi să tragi perdelele, motiv pentru care se fac apoi poze cu Karolina culcată pe pat şi dezbrăcată de un bărbat cu părul cărunt, care stă cu spatele spre fereastră, care îi ţine în mână fusta, dresurile, sutienul, care dispare cu capul lui alb între picioarele ei, de suferă faţa Karolinei de atâta plăcere, o gură care se văietă, o privire de căţea îndreptată spre tavan, în timp ce bătrânul se îngroapă cu căpăţâna în ea, îi desface picioarele şi mai tare, picioarele Karolinei la dreapta şi la stânga în aer, cutele tălpilor ei se înşiră unele sub altele, atât de clare sunt imaginile, atât de bune sunt teleobiectivele, încât văd cum degetele de la picioarele Karolinei se depărtează sincron, cum gura i se transformă într-un strigăt supărat, în care se întinde un fir de salivă, un cerc excitant în mijlocul feţei ei transfigurate, un loc al furiei datorat faptului că ea riscă să piardă duelul, aşa că totuşi se apără, îl împinge pe bătrân cu picioarele, până când acesta cade din pat, ea rămâne cu picioarele depărtate, niciodată nu a mai stat vreo femeie cu picioarele atât de depărtate, se prelucrează singură, se întoarce şi îi oferă căruntului două buci cărnoase, îşi bagă degetul mijlociu între buci, îl afundă adânc în roze ta deschisă, îl scoate, scuipă pe el şi îl bagă din nou, lărgeşte, îşi bagă două degete, trei, depărtează degetele, îşi deschide gaura curului, gaura asta e acum cea mai moale, mai ademenitoare, mai udă gaură din lume, totul încape acolo, totul poate fi înghiţit de ea, aşteaptă răbdătoare, este deschisă pentru bătrânul care se adună de pe jos, scuipă îndelung pe scula subţire şi lungă, îi alungă degetele, îşi aduce scula în poziţie, o pune la gaură, se sprijină pe ambele mâini şi o înfige atât de violent între buci încât faţa Karolinei explodează, o bagă până la rădăcină şi o împinge iar şi iar cu atâta putere, încât urletul Karolinei din poze răsună brusc în pivniţa asta, se loveşte de pereţi şi vine înapoi, nu are unde să între altundeva decât în capul lui Martin Wegener, care frunzăreşte pozele iar şi iar, obţinând o secvenţă de cinema neîndurătoare, o kamasutra cu Karolina, în care căruntul munceşte pe brânci transpirând, se

dedică pe rând fiecărei deschizături pe care o găseşte, merge tot înainte, dă tot ce poate, un amant recordman în febra futaiului, până când se prăbuşeşte într-un final peste ea, rămâne culcat pe pat în spatele ei, e terminat, îşi aprinde la final un trabuc, fumează, se lipeşte de Karolina, îi cuprinde sânii uşor căzuţi, cum se agaţă un înecat de o geamandură în apa adâncă, îi sărută umerii şi plânge patetic de fericire şi de data asta este un fapt dovedit cu acte, se gândi Wegener, de data asta nu este o nălucă născută din votcă cu suc BIONIER, nu este o fantezie Molotow, nici o teamă primară transformată în nebunie, nici un fel de complex proiectat şi nici un vis masochist cu ochii deschişi, de data aceasta este adevărul adevărat, imortalizat în nenumărate imagini, organizat, numerotat, verificat în secret: bătrânul plânge cu faţa bronzată, marcantă, brusc întinerită a lui Josef Fruchtl.

36

Moleculele de polipropilenă se pipăiră, se apucară şi se prinseră de capete, deveniră un lanţ răsucit, care formau succesiv, împreună cu alte lanţuri răsucite din molecule de polipropilenă, o împletitură care se răspândea în toate direcţiile, care creştea în sus şi în jos, care se repeta pe sute, mii, zeci de mii de nivele devenind un strat subţire de tot, pe care stăteau aşezate nenumărate alte straturi lipite între ele, toate presate unele în altele, formând astfel faţa de masă de plastic galbenă cu floricele albastre, cu ciucuri albi din burete de cauciuc, la care Wegener se holbă până când ridică privirea, o lăsă să cutreiere peste conglomeraţia de atomi a suprafeţei de furnir, peste celulele lalelei ornamentale în care tremurau clorofila, citoplasmă, tonoplastul, în care înotau nucleele celulelor, vezicule, peroxizomi, în număr de milioane unele lângă altele, unele peste altele, formând structuri, formând fibre, ţesuturi de burete, ţesuturi de palisade, epidermă şi devenind o frunză care cădea verde şi ceroasă peste marginea unei vaze, care se forma din munţi de dioxid de siliciu, oxid de aluminiu, trioxid de bor şi oxid de sodiu şi ţinea laolaltă un ocean care cuprindea mai multe biliarde de molecule de apă, mereu câte un atom de oxigen, doi atomi de hidrogen, văd, se gândi Wegener, *video ergo sum,* văd

pentru prima oară în fiinţa lumii pe care orbecăiesc ca o cârtiţă de cincizeci şi şase de ani împliniţi, o radiografie electromicroscopică a existenţei, oriunde m-aş uita cuprins de uimire, recunosc structuri, modele, moduri de funcţionare, văd făptaşi, victime, martori, martori oculari, motive de crimă şi griji de păpuşar, căpitanul vede în sfârşit lucrurile aşa cum sunt ele, dar nu face ocoluri, nu scoate din asta 4 000 de mărci, nimeni nu intră la închisoare, răsplata este adevărul şi doar adevărul, mereu aceeaşi rutină, totul stă pe masă în faţa mea, se gândi Wegener, totul este format din aglomerarea de lucruri identice, din lucruri cu denumiri clare, care se comportă conform unor legi fixe, care se vor comporta astfel până în vecii vecilor, cu reacţii chimico-emoţionale inevitabile cum ar fi să te topeşti, să fii aruncat în aer, să fii agitat, la sfârşit să te descompui în mod sigur, de la începutul universului nu este posibil nimic altceva, opţiunile sunt stabilite şi doar întâmplarea, care te doboară mereu, mai decide cine întâlneşte unde pe cine, ce se combină cu ce şi când, tot restul este decis încă de când lumea, fiecare start care se dă, se dă pentru a nu ştiu câta oară, pe locuri, fiţi gata, nu se întâmplă nimic nou sub soare, se desfăşoară procese identice care nu pot fi împiedicate nicicum, un câmp de pietre de mormânt ca nişte piese de domino perfect aranjate, care ascultă de fizică cum ascultă nemţii de conducătorii lor, aşadar, cad în mod garantat, una după alta, producând astfel un rezultat pe care l-ai fi putut calcula fără să-ţi pui la bătaie fantezia:

(to Wegener U Karolina) < (K RDG + K întâmplare + k sex).

Imaginile de televiziune de pe megaposterul cu plasmă situat pe faţada EastSide-ului se repetau, femeia cu bucle blonde şi cu aripile zdrenţuite de carton prinse pe spate ţipase deja şi cu zece minute în urmă în camere, acum îşi mânjea pentru a doua oară fardul cu dosul palmei, faţa plânsă îi strălucea din nou pe 36 de metri pătraţi deasupra Alexanderplatz, masa de furnici dintre Casa Berolina şi Comandamentul de Poliţie continua să crească, curgeau din patru colţuri spre spaţiul gol, se înghesuiau în faţa *car-walk*-ului pentru VIP-uri, se uitau spre nenorocirea digitală de deasupra capetelor lor. Din nou cineva îl îmbrânci pe cameraman, din nou tremură imaginea, arătă Moş Crăciuni, îngeri, reni, feţe deznădăjduite îmbrăcate în costume, în fundal un perete de flăcări, fum negru, înghiţit de cerul întunecat şi

dedesubtul acestor lucruri curgeau neîntrerupt ştiri: *Atentat cu explozibil la Cinematograful Internaţional +++ numeroşi răniţi la premiera filmului RED REVENGE +++ Gysi: „Socialismul nu poate fi bombardat” +++ Autorităţile fac cercetări +++*.

Wegener luă o gură de bere. Minskul vibra pe masă în rafale bâzâitoare. Număr privat.

— Alo?

— Domnul Wegener?

— La aparat.

— Christian Nadrowski, director adjunct al resortului EastSide, mă puteţi auzi?

— Impecabil.

— Aici jos e prăpăd de când am pus imaginile în direct pe ecran, aşteptaţi, vă rog, un moment…

Se auzi un pârâit. Legătura se întrerupsese.

Pe megaposter erau acum reclame: o femeie frustrată cu freză gen Prinţul Inimă de Leu, în vânt de ventilator, lângă noul Phobos Cabriolet, mâinile frustratei mângâiau plasticul, desenau în aer un cerc indecis, formau un romb în faţa burţii albe înfăşurate în halat: *Şi mai eficientă, datorită unei mai mici rezistenţe – laureata cu premiul Nobel pentru fizică, Angela Kasner, pentru noul Phobos ÎI Flux.* Ventilatorul puternic porni şi suflă părul subţire al frustratei într-o freză ca în plină furtună. Colţurile gurii îi rămaseră îndreptate în jos.

Numărul privat vibră.

— Domnul Nadrowsky?

— Aşa, scuzaţi acum sunt în hală. Mă auziţi?

— Şi acum tot impecabil.

— Centrala m-a informat că aţi sunat. Domnul Gunzow ar avea acum timp pentru dumneavoastră. Vă aşteaptă la recepţie.

— Sincer să spun, nu aş vrea să rezolv problema la dumneavoastră la hotel. Mi-ar plăcea dacă domnul Gunzow ar putea veni scurt până la cupola televiziunii. Stau la masa numărul 4.

— Fireşte că vă oferim o sală de conferinţe.

— Vă mulţumesc, domnule Nadrowski, dar prefer să fac lucrurile astea pe teren neutru, personalul de aici de la „priveşte-n lume” e informat, îl lasă să treacă. În 30 de minute este înapoi la bariera lui.

— Bine, în ordine, atunci îi spun eu. Dar omul nu are nici o legătură, deci, nu mă înţelegeţi greşit, domnule Wegener, dar

sper că nu are nici o legătură cu crima? Bărbatul de la Serviciul Federal de Informaţii care a fost ucis la noi în hotel? Suntem încă şocaţi de eveniment, iar domnul Gunzow a fost totdeauna unul din oamenii noştri cei mai buni şi mai de încredere şi…

— Este vorba doar de o declaraţie în calitate de martor.

— Bine, atunci… Aveţi deja noutăţi despre atentatul de le Cinematograful Internaţional, dacă pot să vă pun această întrebare?

— Puteţi, dar pe moment nu ştiu nici eu decât ce se vede pe ecranul dumneavoastră. Îmi pare rău.

— Atunci să sperăm că va fi bine. La revedere.

Wegener întrerupse convorbirea, se lăsă pe spate, se lăsă dus de mecanismul lent din podeaua restaurantului spre est, pluti pe lângă oraş stând aşezat la masă, era un fost melc pentru futai, care bea bere în loc să se înece în ea, care îşi putea vedea capul în geam, sub forma unei reflexii deformate pe verticală şi care avu brusc impresia că este extrem de bătrân.

Ecranul cu plasmă, uriaş şi luminos, Comandamentul Central, Casa Berolina dispăreau metru cu metru în spatele curburii cupolei, aleea Karl Marx intra încet în imagine, dunga ei luminată şi lungă se apropia implacabil, intrarea Ulbricht, drumul spre nicăieri, Cinematograful Internaţional care ardea era un punct luminos de mărimea unui bănuţ, în jurul căruia străfulgera o coroană slabă de lumină albăstruie, din toate cartierele estice urlau încă sirenele, înfundat, voiau să se grăbească, nu se puteau urni de pe loc, încercau să se înghesuie pe străzile blocate, pe care circulaţia stagna din cauza punctelor de control improvizate.

Totul clipea intermitent, nimic nu se mişca.

Berlinul se oprise din mers.

Poate că în momentul ăsta sunt singurul melc al oraşului care înaintează, se gândi Wegener, un exemplar al speciei mele, bun de dat drept exemplu: mă târăsc în cerc.

Gunzow apăru târându-şi picioarele, trecu cu umerii căzuţi pe lângă mese, le numără, îl văzu pe Wegener şi înlemni ca pentru o lovitură de la unşpe metri pregătită temeinic. Apoi îşi îndreptă spatele, îşi rotunji şi mai mult burta îmbrăcată în uniformă şi încercă să lase impresia unui paj sigur pe sine. Pajul sigur pe sine veni la masă şi se aşeză. Faţa de pepene îi transpira.

— Domnule Gunzow, mă mai cunoaşteţi?

Gura pepenelui se îndoi în jos. Gunzow se uita ca frustrata din

reclama la Phobos.

Wegener îşi împinse legitimaţia peste masă.

— Atunci ştiţi deja că sunt de la Poliţia Criminalistică.

O chelneriţă mai în vârstă trecea pe lângă masă, se opri şi se dădu trei paşi înapoi.

— O bere mare, vă rog, spuse Wegener, iar tânărul acesta corpolent vrea o Club-Cola light, cu gust de vişine.

— Mare sau mică?

— Mică, vă rog. Nu stă mult.

Chelneriţă îi privi încurcată şi o porni.

Ochii bulbucaţi ai lui Gunzow dădeau să îi iasă din orbite.

— De unde ştiu că beţi Club-Cola light cu gust de vişine? Wegener îşi trase legitimaţia înapoi şi o băgă la loc. În primul rând, pentru că aveţi probleme masive cu greutatea şi în al doilea rând, pentru că în momentul acesta tocmai este găsită o cutie din asta, domnule Gunzow.

— Ce? Ce cutie?

— O cutie goală de Club-Cola light cu gust de vişine. Cu amprentele dumneavoastră pe ea. În Cinematograful Internaţional.

— Cum aşa?

— Pentru că am avut eu grijă de asta. Ar trebui să fiţi mai atent cu gunoiul. Nu să-l aruncaţi neglijent la coşul de lângă *car-walk*-ul pentru VIP-uri. Poate vă faceţi rost mai bine de un *garbage-can* pentru VIP-uri.

Stropi de sudoare picurau de pe fruntea masivă a lui Gunzow în direcţia nasului. Mâneca uniformei îi şterse.

— Mie mi-ajunge, ce e căcatul ăsta?

— Căcatul ăsta se poate termina bine pentru dumneavoastră, spuse Wegener, sau extrem de prost. Cum doriţi.

— De ce prost? Gunzow ridică vocea. Pe obrajii căzuţi apărură pete roşii. Ce am făcut? Asta-i o porcărie! Ce vreţi de fapt de la mine?

Wegener zâmbi.

— Sunteţi suspectat că aţi fi introdus o bombă în Cinematograful Internaţional. Şi din păcate v-aţi uitat acolo cutia de Cola. O chestie destul de prostească, dar cred că lumea vă crede în stare.

Faţa de pepene păru terciuită. Ochii i se învârteau în cap. Porni încă un strop de sudoare şi de data asta nu mai veni nici o mânecă să-l oprească, stropul reuşi să curgă pe obrazul plin de

pete roşii şi să ajungă până sub bărbia lui Gunzow, unde se opri neajutorat.

— Cândva fireşte că vi se va dovedi nevinovăţia, Sascha, fiţi fără grijă. Dar la EastSide nu o să mai lucraţi.

— Ce vrei de la mine, dobitoc ce eşti?

— Dobitoc ce sunteţi, se spune. Vreau să daţi un telefon.

— Ce fel de telefon?

Wegener scoase o foaie de hârtie din buzunarul interior, o despături şi o puse pe masă.

— Sunaţi la numărul ăsta, de la unul din telefoanele de serviciu din hotel. Nu vă daţi numele, doar citiţi textul de pe bilet, cuvânt cu cuvânt. Apoi închideţi, fără să aşteptaţi vreun răspuns.

Gunzow se holbă la Wegener, apoi se holbă la foaia de hârtie o trase spre el, citi cu voce înceată şi nevenindu-i să-şi creadă ochilor:

— Ascultaţi cu atenţie. Am să vă spun o singură dată. Ştiu că l-aţi împuşcat pe doctorul Christian Kayser de la Serviciul Federal de Informaţii. Dacă nu vreţi să merg la poliţie şi să dau declaraţie, veniţi mâine la ora 14…

Gunzow se opri, se holbă la Wegener, apoi iar la foaie, citi în gând până la sfârşit, transpiră ca un porc, capul îi trudi, toci cuvintele, fluieră şi din ultima gaură, confuzie temătoare şi ură nervoasă vuiau prin circumvoluţiunile înecate în grăsime, le eliberară şi produseră un clipit nervos pe faţa de pepene, o buză inferioară cuprinsă de tremur, pete şi mai roşii decât înainte şi mai multă sudoare care curgea. Privirea ochilor bulbucaţi urcă încet de pe foaie, îl cuprinse pe Wegener şi căzu spre dreapta, pe turnul hotelului EastSide, care tocmai reapărea lent în imagine: megaposterul cu plasmă umflă faţa palidă a lui Kallweit până aproape s-o spargă, o capră de om de stat cât un balon cu aer cald, capră care vorbea la microfoane şi gesticula cu copitele. *Sahra Wagenknecht rănită la atentatul cu bombă de la Cinematograful Internaţional +++ cel puţin un om şi-a pierdut viaţa +++ Poliţia: Au fost găsite indicii clare care duc la făptaş!* +++.

— De ce eu?

Gunzow avea lacrimi în ochi.

— Poate pentru că aţi fost un sac de grăsime aşa împuţit, când am fost să îmi aştept colegul. Sau poate doar fiindcă este logic ca criminalul agentului de la Biroul Federal care a fost împuşcat

să fi fost văzut de un paj.

Chelneriţă puse pe masă un pahar de bere şi unul de Cola.

Wegener apucă berea, luă o gură mare, îşi şterse spuma de la gură.

— Deci?

Capul de pepene încuviinţă.

— Dacă o faceţi cum trebuie, n-o să mai auziţi niciodată de mine.

Gunzow luă biletul, îl împături şi îl băgă în buzunarul de la pantaloni. Apoi goli cutia de Cola dintr-o înghiţitură, îşi înăbuşi fără mare succes un râgâit, se ridică şi plecă de la masă, fără salut.

Wegener privi pe geam. Eşti pierdut, se gândi, eşti sortit căderii, Berlin, Sodoma mea, Gomora mea, biata mea victimă cu atac cerebral. Metropolă paralizată pe o parte şi astfel incapabilă de viaţă pe ambele părţi. Plină de grăsime până în ultima nişă, fără vreo şansă de recuperare. Plină de clădiri întortocheate ale minciunilor. Cum s-a mai folosit de tine istoria, cum te-au mai violat stăpânii fiecărei epoci. Unul după altul. Porci lipsiţi de conştiinţă, evident că numai bărbaţi, cele mai stricate dintre fiinţe. Şi încă mai stau la coadă. Încă mai stai neajutorată pe spate. Încă mai eşti destul de atrăgătoare pentru a fi umilită în continuare.

Sâmbătă, 29 octombrie 2011

37

Josef, Josef, spuse Wegener uitându-se în oglindă şi văzându-şi faţa rotundă care îi vorbea zâmbind, eterna freză dată pe spate, onoratul nas ca un cioc, când îmi apăreai în vise pe vremuri, Josef, erai unul care îndreaptă lucrurile, un patron protector, unul care ridică greutăţi mari la circ, îmbrăcat în combinezon cu cercuri albe şi roşii, un bătăios, unul plin de muşchi, unul care îmi ţinea temerile în şah, tu erai regele, eu eram pionul tău. Dar în noaptea asta ai fost pentru prima dată o căpuşă cu trei umbre de picioare groase şi plate, o căpuşă care îşi tricotase o plasă atotcuprinzătoare şi care trona acum în mijloc regeşte, erai mai exact o încrucişare între căpuşă şi păianjen, un aşa-zis căianjen, o specie rară de animal iubitor de unsoare, care trăieşte exclusiv în statele socialiste pline de lipsuri, cu Phobos-uri şi aer în mod notoriu unsuros, care găseşte condiţii ideale de viaţă doar acolo unde se unge ca lumea, pentru ca lucrurile să şi meargă ca unse, unde nu poate fi prins nimeni, pentru că toţi poartă pielea unsă, care îi face maleabili şi sprinteni aidoma unor peşti, care îi fereşte de a fi prinşi şi face ca oricine să-i poată scăpa oricui printre degete. În această lume te simţi tu acasă, Josef, căianjen comun fără caracter, un parazit căruia îi plac paraziţii, un maestru al amăgirii şi al dezamăgirii, unul care leagă neobosit firele, care ţine toate firele în toate mâinile şi picioarele. Şi căianjenii fără caracter îmbătrânesc, Josef, învaţă câte ceva pe fiece zi, deci se fac mai deştepţi cu fiecare minut care trece, cu cât sunt mai bătrâni, cu atât sunt mai dezlănţuiţi şi dorinţa lor sexuală se spune că e în continuă creştere, până în ziua cea de apoi, creşte până la cer, o potenţă ridicată la potenţă, aşadar, căianjenul este, s-o spunem pe-a dreaptă, un moş plin de pofte, un degenerat.

Vocea lui Fruchtl din capul lui tăcu.

Fireşte că ai dispărut, spuse Wegener, poate ai fost ajutat să dispari, poate ai plecat singur, nimeni nu ştie, doar rezultatul

contează, în criminalistică este ca în amoristică, vinovatul se sustrage de la pedeapsa iminentă, zdup, printr-o uşă mascată din podea, ceva pierderi sunt întotdeauna şi cel mai nesănătos o ia la sănătoasa şi chiar dacă n-a fugit, mai trăieşte şi astăzi în libertate, nimeni nu este tras la răspundere, toţi rămân neatinşi, indiferent cu ce au greşit. Pentru că dacă lucrurile ar sta altcumva, dacă ar putea fi prins principalul vinovat, cel care a comis cea mai rea faptă posibilă, mai rea decât crima, omorul sau înşelăciunea şi anume trădarea prietenilor, atunci ceea ce aş face eu cu tine, tu incredibil curvar de curve de la gaz, ar fi aşa: te-aş lega de penisul tău subţire şi te-aş atârna de tavanul unei camere albe sau de un palmier din Gondwana, te-aş lega cu o frânghie în jurul glandului, Josef, pentru ca ştromoiogul să ţi se întindă, să se facă tot mai lung, tot mai subţire, ca gumele de mestecat cu scorţişoară de la societatea de stat *Salutări dulci de la Jena,* să se întindă inimaginabil de mult sub greutatea ta de Fruchtl şi în cele din urmă să se decojească, să se desfacă, să se spargă, o veselă fântână arteziană care ne aduce bucurii de culoare roşu-închis, autoamputarea pe deplin meritată şficuieşte ca o lovitură pompoasă de bici prin pivniţa Serviciului Secret şi răsună acum dintr-un perete în altul, o expoziţie acustică permanentă pe tema josniciei istorice, să-ţi tai puia, Josef, este ultimul lucru care îmi mai trece prin minte faţă de atât de puţină minte, să te culci cu singura femeie din Berlinul de Est care era tabu pentru tine, prin urmare, să te culci cu singura femeie pe care puteai s-o doreşti, lucrul ăsta e clar şi acest principiu este o parte componentă necesară a motorului omenirii, îmi dau seama de asta, dar asta nu se poate, pentru că fiecare dintre noi ajunge odată pe marginea prăpastiei lui personale, locul în care se transformă în erou grec, în care trebuie să se hotărască, stabilind ce este corect şi greşit şi asta în mod corect sau greşit, în momentul acela eşti doar tu şi cu tine, neprefăcut şi pur, atunci priveşti la mâncarea făcută în casă, sufleul tău personal de inimă şi de suflet creşte în faţa ochilor tăi şi poate să devină apetisant sau să cadă urât în sine însuşi, în funcţie de ce reprezinţi în acel moment, cine ai devenit: prieten sau duşman al egoismului îngâmfat, care sălăşluieşte în noi toţi, relaxat şi fără să plătească chirie, sigur că pe data de întâi a lunii care urmează va fi aprovizionat din nou şi fără zăbavă cu transporturi noi de greşeli, dar atunci când în joc este totul, atunci lucrurile stau altfel, atunci se decide o viaţă, Fruchtl, atunci se decide ce fel de om

eşti. În faţa părului roşu, a celor doi ochi căprui şi a zâmbetului bizar de ademenitor al unor labii uşor cenuşii, tu ai ales vina cea mai frumoasă, femeia între femei, nestemata speciei, un adevărat trofeu, figura de pe botul maşinii, probabil te-a fermecat aşa cum m-a fermecat şi pe mine şi ştiu că miracolul ei e etern, rezistă fără să se deterioreze şi peste perioade îndelungate, de la distanţă devine chiar mai grandios, o iubeşti până mori, îţi făureşti din amintiri o statuie în faţa căreia te umileşti zilnic, plin de plăcere, în faţa căreia te tăvăleşti într-o autocompătimire vâscoasă, îi dai Karolinei putere până şi asupra viselor tale, începând din acest moment dă iama prin nopţile tale, se alege cu pradă până în ziua de azi, ia tot ce prinde, un coşmar după altul, ea, cea mai dulce femeie, se transformă într-o ameninţătoare comoară arzândă, care nu termină niciodată să te termine, prin urmare: te ţine de ouă până la ultima ta răsuflare.

Dar evident că şi tu scapi fără să suporţi consecinţele, Josef, nu-ţi fie teamă, dacă nu vreau să mă înăbuş în propria furie, nu-mi rămâne decât să te iert mărinimos, în aşteptarea unei revanşe târzii, despre care nu ştiu dacă va avea loc vreodată, pentru că poveştile bune au finalul la fel de deschis ca rozeta cea roz a Karolinei în pozele de la Stasi, de dragul acestei vendete amânate pentru o zi care nu ştiu dacă va veni te iert, aşadar, acum şi aici şi supravieţuiesc din pur instinct şi lucrului căruia de fapt nici nu vreau să-i supravieţuiesc, pentru că nu ştiu ce poate să îmi aducă o viaţă ulterioară, în care ultimul strop de speranţă tocmai mi-a fost strivit în ultimul hal, în care falimentul ego-ului s-a realizat pe deplin, dar probabil că şi asta face parte din joc: să fii condamnat să exişti, când eşti prea laş să pui mâna pe funie. Şi aici e momentul pentru *famous last words,* mai multă lumină nu avem vreun motiv de plâns, puneţi-mă înapoi pe bicicletă, nu ar fi trebuit să trec de la Scotch la Martini, iubito, mă duc acum la baie şi citesc, Trădare! Trădare! Asta înseamnă să fii credincios.

Vocea lui Fruchtl tăcu în capul lui.

Wegener scoase din dulap vesta antiglonţ cu însemnul *Poliţia Populară* şi o îmbrăcă. Vesta era mai strâmtă decât de obicei, cele opt închizători îl apăsau pe burtă, cusăturile îl ciupeau de grăsimea depusă pe şolduri, dar încă mai merge, îşi spuse Wegener, încă mai merg. Apoi înşfacă tubul de deodorant de culoarea somonului de pe dulapul din baie, îl aruncă la gunoi, ascultă sunetele pe care le scoase. Şi *Action!* spuse faţa lui din

oglindă, infinit de nefericită, înainte de a închide ochii.

38

Wegener trânti uşa Phobos-ului. În locul plescăitul saturat de clasă S, se auzi doar zgomotul subţire, firav, cu care trebuia întâi să te reobişnuieşti, şarmul bine-cunoscut al producţiei populare şi victorioase de material plastic, întru mobilizarea muncitorilor, ţăranilor şi căpitanilor de poliţie.

Aleea Puşkin era goală.

O Lada şi un Barkas erau parcate pe cealaltă parte a drumului, stăteau deja de zile întregi sau poate de săptămâni sub platanii bătrâni, purtau căciuli groase din frunze căzute. Pe marginea străzilor, frunzele ude formau grămezi maronii care începeau să se înnegrească. În găurile trotuarului nepavat se aduna apă murdară. Un perete etanş din tufişuri izola locul de terenul întins pe care jocul urma să se sfârşească cumva, pe care trebuia să se sfârşească cumva pentru că cercul era aproape închis, mai erau doar câteva grade şi arătătoarele ajungeau iar la zero. Şi atunci putea să o ia în sfârşit iar totul de la început.

Wegener o luă pe drumul înmuiat, îndreptându-se spre intrarea principală, evită bălţile, sări peste crengile rupte, încercă să nu se stropească pe pantalonii raiaţi, privi în jur.

În spatele lui nu era nimeni.

În faţa lui nu era nimeni.

După cinci sute de metri, peretele de tufişuri se retrăgea puţin şi apăru arcul triumfului, cu jumătatea dreaptă dispărută sub iedera verde şi cu cea stângă proaspăt curăţată, fără muşchi, fără defecte, doar resturile unei mâzgăleli care fusese îndepărtată atât de temeinic cu o substanţă chimică, încât se mai putea citi fiecare literă, gri-deschis pe fundal gri-închis: *Gazaţi Gazpromul.*

Wegener trecu pe sub arc, adoptă în mod automat un pas milităresc şi se simţi ca ministrul de apărare rus pe drumul spre depunerea anuală de coroane, imagini pe care Martin Wegener le văzuse întreaga tinereţe la televizor, pe vremea superputerilor, când monoliţii ideologici stătuseră faţă în faţă şi nu ruinele lor, ca acum.

Patria mumă mai plângea încă în curtea din faţă, stătea

chinuită pe soclul ei, lăsa să-i atârne capul greu, prin care bântuiau 80 000 de soldaţi sovietici, împuşcaţi în timpul asaltului asupra Berlinului, ajutoarele unei dictaturi care o înlocuia pe cealaltă, un stadion de fotbal plin de oameni înşelaţi, pe care nu-şi doreşte nimeni să-i aibă în cap, se gândi Wegener, care nu te lasă în pace pentru că nici ei nu şi-au găsit liniştea.

Spre est se deschidea axa centrală a monumentului, bulevardul Stalin, lat, pe care îl puteai străbate în tihnă, trecând peste plăci pătrate de piatră care arătau de parcă ar fi fost frecate în fiecare dimineaţă de o mie de deţinuţi politici înarmaţi cu periuţe electrice, nici o buruiană, nici un pic de mizerie, nici o urmă de vandalism. La dreapta şi la stânga creşteau mesteceni tunşi în mod regulat pe fâşii de gazon îngrijit, dându-i bulevardului care urca uşor un aspect de trambulină lină, înrămată de rampă festivă care conduce privirea în sus: între steagurile stilizate din granit roşu, înalte de câţiva metri, care fluturau la capătul celor două rânduri de mesteceni ca o poartă nemişcată, statuia libertăţii creştea în cerul acoperit de ceaţă, depăşea întregul complex, stăpânea cu privirea, în ciuda vremii, tot şi toate – soldatul-erou roşu, care striveşte sub cizmele lui zvastica, strânge la pieptul de luptător inevitabilul copil al viitorului, ţine pregătită în mână o sabie, gata de luptă, este plin de eroism, crezând în mod optimist că sistemul comunist este şi astăzi un adversar, un vampir, împotriva căruia rămân neputincioşi toţi ţăruşii de lemn, un sistem care poate se mai prăbuşeşte uneori, dar asta numai ca să renască cu şi mai multă hotărâre în altă parte.

Wegener ezită la capătul rampei între doi soldaţi îngenuncheaţi de bronz cu arme de bronz în mână, se opri, privi peste terenul pustiu: o scară lată ducea în jos, spre morminte, ceaţa nehotărâtă atârna şi deasupra pătratului de gazon de mărimea unui teren de tenis, împrejmuit cu un gard viu ornamental tuns scurt şi flancat pe ambele laturi de sarcofagele de piatră de culoare deschisă.

Ora 13.24.

Haide, se gândi Wegener, te convingi tu. Trebuie să te convingi tu pe tine. Aşa ai învăţat.

Îşi închise nasturele de sus şi coborî agale scările ude, treaptă cu treaptă, alese drumul spre dreapta cum veneai dinspre mijlocul locului acoperit de gazon şi se apropie încet de eliberatori, călcă pe piatra întunecată de mozaic, în care pietre

de mozaic mai deschis la culoare desenau o coroană, trecu pe lângă rândurile de sarcofage, pe lângă inscripţiile chirilice, reprezentări ale scenelor de luptă şi ale variatelor moduri de a muri, pe lângă soldaţi roşii donaţi, care mărşăluiau la nesfârşit spre Vest, trecu pe lângă nişte citate din Stalin săpate în piatră, pe lângă ciocane şi seceri, în timp ce eliberatorul era tot mai mare, tot mai hotărât, un colos fioros călare pe mormântul său, un cavaler negru care zdrobise cu pumnul lui bolşevic de bronz visul naziştilor din Berlin despre Reichul de o mie de ani.

Dealului mormintelor avea treizeci şi nouă de trepte, Wegener le numără în timp ce urca, ajuns sus se întoarse, privi terenul de pe cealaltă parte, din perspectiva eliberatorului. Cine intra aici trebuia să treacă pe sub poarta arcului de triumf şi să parcurgă exact drumul pe care venise şi el, să traverseze curtea din faţă, rampa, să treacă printre steagurile zidite pe scară în jos pe farfuria de prezentare, eliberatorul şi cu mine te vom vedea cu minute întregi înainte să ajungi aici, se gândi Wegener, noi, cei doi eroi, te aşteptăm liniştiţi aici sus pe munte.

Se rezemă de soclul de piatră, îşi scoase minskul din buzunar, îşi puse căştile pe cap şi dădu pe radio.

Ora 13.30.

... în dimineaţa aceasta o conferinţă de presă cu Direcţia Poliţiei Populare Berlin, în cadrul căreia au fost făcute publice şi *alte amănunte despre atentatul de ieri asupra Cinematografului Internaţional. Conform acestora, victima care şi-a pierdut viaţa este unul dintre atentatori, a cărui identitate, ne informează autorităţile, nu este încă cunoscuta. Reprezentanţi ai Comisariatului nr. 5 au cerut să se facă încă în această noapte oprimă autopsie a trupului, care pe baza pantofilor purtaţi şi a unei analize ADN l-a identificat pe bărbat ca fiind şi presupusul făptaş al unei crime despre care deocamdată nu s-au făcut declaraţii suplimentare. Rainer Kallweit, preşedintele adjunct al Poliţiei din Berlin, consideră acest rezultat ca fiind o nouă dovadă pentru atitudinea anticonstituţională şi lipsită de conştiinţă a grupării clandestine, răspunzătoare de atentatul cu bombă de la Berlin. Kallweit a subliniat faptul că autorităţile investighează de câteva zile în forţă, dar din motive tactice nu a vrut însă să facă deocamdată declaraţii cu privire la conţinutul unei scrisori de revendicare a atentatului. Între timp sunt înăsprite măsurile de siguranţă din faţa instituţiilor statului şi din centrul oraşului, vom relata mai pe larg despre aceste măsuri pe parcursul emisiunii,*

acum îi dăm legătura colegului meu Michael Lunstroth, care aşteaptă în faţa spitalului Charite şi ştie cum îi merge celui de-al şaptesprezecelea rănit. Michael?

Da, Barbel, vreau să spun deja de la început că toate persoanele rănite sunt în afara pericolului, cele mai multe au fost intoxicate cu fum, separe că nu sunt răni foarte grave, probabil pentru că materialul exploziv a afectat mai ales scena cinematografului şi nu sala în sine. Conform autorităţilor, perfizii care au pus bomba au vrut să împiedice prezentarea filmului Red Revenge, *a fost prin urmare un act simbolic, dacă vreţi, precum cel de la groaznicul atentat asupra Palatului Republicii, care a avut loc cu o săptămână în urmă. Cu toate acestea şi aici au fost puse în pericol vieţi omeneşti, s-a luat în calcul moartea unor oameni nevinovaţi, pentru a sublinia, după câte se pare, o atitudine împotriva socialismului, fără argumente, în schimb cu forţă brută şi lipsită de menajamente. Printre puţinele victime grav rănite se numără, după cum ştim încă de aseară, tocmai Sahra Wagenknecht, fostă membră a Partidului Unităţii Socialiste din Germania şi actriţa principală a filmului* Red Revenge, *care, conform declaraţiilor spitalului, are o rană la piciorul drept şi, după cum se pare în acest moment, va fi afectată pe viaţă de această zi îngrozitoare, se vorbea mai înainte de un şchiopătat cu care va rămâne, iar acest lucru ne întristează fireşte pe toţi, căci o cunoaştem pe Sahra Wagenknecht ca fiind o tânără deosebită şi atrăgătoare, singura „bombă la care ţara noastră nu vrea să renunţe" după cum a spus odată Gregor Gysi în glumă, fanii şi susţinătorii Sahrei Wagenknecht au venit încă de ieri-seară aici la Charite, au stat de strajă, au desenat din lumânările lor o armă automată, în amintirea personajului Laura Kraft pe care îl joacă Wagenknecht în film şi una din aceste tinere mi-a spus adineauri printre lacrimi, chiar dacă Sahra Cea Dreaptă, aşa cum este numită de către fani, deci şi dacă Sahra Cea Dreaptă va şchiopăta toată viaţa, nu-şi va pierde dragostea admiratorilor săi şi prin aceasta oricum doar se apropiase şi mai tare de idolul ei Rosa Luxemburg, care se ştie că şchiopăta, deci nu trăim astăzi doar ore amare, ci urmărim şi exemple frumoase de sinceră solidaritate socialistă…*

Wegener îşi scoase căştile din urechi şi opri radioul. Se aşeză pe unul din bolarzii de fier care susţineau lanţurile grele de fier din jurul monumentului şi aşteptă.

Ceaţa se făcuse mai deasă.

39

La o sută cincizeci de metri de Wegener se ivi o mişcare în supa lăptoasă a aerului, căpătă contur, luă formă omenească, iar Wegener se retrase după rotunjimea soclului, transpiră, respiră mai iute, îşi puse obrazul pe gresia rece. Urme de culoarea mentei îşi săpaseră drum prin blocurile late, apă coclită care curgea deja de şaizeci de ani pe corpul de bronz al eliberatorului îi aduse lui Wegener un gust neplăcut şi metalic pe limbă.

Ora 13.54.

Un bărbat cu pălărie, palton şi pantaloni de culoare închisă apăru printre cele două steaguri de granit, exact în locul în care Wegener stătuse cu jumătate de oră mai devreme, privi liniştit câmpul plin de morminte, îşi ţinea mâinile în buzunarele paltonului, coborî cândva treptele, o luă pe drumul de mozaic din partea stângă şi se apropie. Un al doilea luptător negru, unul fără copil, fără sabie, fără zvastică nimicită, în schimb cu o armă de foc automată, încărcată, cu siguranţa trasă şi folosită.

Wegener îşi deschise paltonul, verifică vesta antiglonţ, îşi închise paltonul la loc, parcurse în gând drumul de mozaic, trecu pe lângă pătratele de gazon, pe lângă garduri vii, pe lângă sarcofage, ajunse la trepte şi constată că estimase corect: începând de aici se auzeau paşii, cu fiecare secundă mai tare, tălpi de piele care nu se grăbeau, care parcurgeau liniştite urcuşul inevitabil, decise şi stăpânite, în ritm şi în tact, mereu concentrate asupra următorului pas, până sus. Mersul unui bărbat care are un plan.

Timp de zece secunde nu se auzi nimic.

Apoi paşii porniră din nou, veniră din stânga spre el, de după rotunjimea soclului şi Wegener trebui să se gândească la Karolina, pe care nu o va revedea niciodată ca s-o poată strânge de gât cu mâinile goale, dacă acum calculase greşit, aşa cum Hoffmann calculase greşit, aşa cum calculaseră greşit Christian Kayser şi Ronny Gruber şi Gabriel Opitz, încredinţaţi fiind că hotărârea şi deşteptăciunea se transformau în succes dacă te uneai în taina căsătoriei, o văzu pe Karolina stând la mormântul familiei Wegener, în care tocmai îl coborau hurducat cu ajutorul unei frânghii, poate îşi făcea datoria şi vărsa şi câteva lacrimi, de

milă sau din sentimentalism amintindu-şi de o viaţă trecută şi se întoarce cu spatele de îndată ce sicriul atinge fundul gropii, era de aşteptat, în timp ce Wegener aude deja pământul căzând lopată cu lopată peste capacul din carton presat al sicriului, ca o grindină cu pietre deosebit de mari.

Când apăru ţeava pistolului, ştia deja, mirosise de mult răspunsul şi pricepuse fulgerător ce ar fi trebuit să ştie încă din primul moment, atât de ameţitor, de dulce, insistent, şarmant, atât de puternic şi adormitor nu mirosea niciodată un învins, aşa mirosea învingătorul care îşi suporta propriul miros doar pentru că ştia că îl merită, pentru că acest miros îi anunţase deja victoria cu mult înainte ca lupta să înceapă măcar.

— Martin!

Wegener se sili să zâmbească.

— Pari surprins.

— Pentru că sunt surprins.

— Nu eram sigur că te voi surprinde.

— Ai dovada în faţa ta. Sunt uluit.

— Şi înarmat.

— Scuze. Brendel lăsă revolverul în jos. Tipul care m-a sunat aseară, ăla nu ai fost tu.

— Nu, n-am fost eu. A fost domnul Gunzow, un paj prost ca noaptea din EastSide.

De undeva se auzi un croncănit puternic şi nemulţumit, un corb, se gândi Wegener, veselii aducători de veşti bune. Apoi pata neagră apăru din ceaţă, cârmi pe deasupra pieţei centrale spre dealul mormintelor, era dintr-odată de dimensiunea unei păsări, bătu puternic din aripi, înconjură statuia făcând un cerc larg, se apropie, făcu un cerc mic şi dispăru din faţa ochilor lui Wegener. Aterizarea pe capul eliberatorului.

Şi privirea lui Brendel însoţise zborul şi se întorcea acum codindu-se înapoi.

— OK şi acum?

— Eu întreb şi tu răspunzi. Wegener se aşeză la loc pe bolovan, îşi scoase minskul din buzunar şi îl puse pe vibraţii. De când lucrezi pentru Securitate?

Brendel mai ţinea încă revolverul în mână, ţeava era îndreptată către capătul de jos al soclului. Se gândea. Timp de un minut lung, păru că ţeava se putea ridica în orice moment, că nu se mai punea decât întrebarea cum plasezi un poliţist popular împuşcat într-un monument sovietic, încât să fie găsit abia după

ce Mercedesul de clasă S a trecut graniţa. Spre o viaţă normală de agent.

— De la douăzeci şi nouă de ani. Deci de treizeci.

— Pentru că?

— Nu e locul potrivit pentru dezbateri politice. Dar, Martin, indiferent ce ai face, nu eşti scutit de îndoieli. Brendel încuviinţă din cap, de parcă ar fi trebuit să-şi confirme lui însuşi propriile cuvinte. Nimic nu este pe dinăuntru aşa cum pare pe dinafară.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Richard.

— În mare ştii deja.

— Spune-mi totuşi. Te ajut.

— Chiar este necesar?

— Da.

Brendel oftă abia perceptibil. După care închise ochii.

Deci aşa va arăta când va fi mort, se gândi Wegener, palid şi lipsit de putere, dar încă prea frumos ca să fie adevărat, un spion top-model, care rămâne om în ciuda a tot ce se întâmplă, care suferă în mod vizibil din cauza răului pe care l-a provocat şi care totuşi va primi o medalie pentru că a făcut totul corect. Richard, prestidigitatorul model. Cel mai mare trăgător de sfori dintre toţi.

— Iniţial, Stasi l-a trimis pe Ronny Gruber la brigadă ca să-l lichideze pe Burger, spuse Brendel. Dar nu s-a putut. Burger se apropie doar de cei pe care-i cunoaşte de pe vremuri. Asta e reţeta lui de supravieţuire.

— Spune mai departe.

— Atunci l-au folosit pe Ronny Gruber altfel. I-au inventat o iubită care lucrează la Stasi şi, începând din acel moment, Gruber a alimentat brigada cu aşa-zise informaţii trăsnet. Le-a servit câteva chestii vechi de nivel 3 şi brigada i-a ciugulit din mână. L-au tratat drept o sursă preţioasă.

— Şi atunci s-a aflat că Hoffmann voia să mai facă un puci, spuse Wegener. Cum s-a aflat?

— Cred că a ciripit acest doctor Wanser, prietenul de trandafiri al lui Hoffmann. Poate au găsit ceva rufe murdare la Wanser în pivniţă şi l-au supus la presiuni. În orice caz s-a aflat că Hoffmann era în strânsă legătură cu Gysi. Este aşa cum a spus Marie Schutz: Hoffmann a văzut în Tratative ocazia pe care o aştepta de atâta timp. Putea dovedi faptul că Krenz nu a fost ales niciodată de Camera Poporului şi voia să meargă cu acest material incriminatoriu la presa din Vest. Guvernul trebuia să cadă, Gysi să devină noul preşedinte al Consiliului de Stat,

Hoffmann bărbatul puternic din spate.

— De aceea a trebuit să dispară, spuse Wegener. Dar Stasi nu a vrut s-o facă cu propria mână, de frică să nu eşueze Tratativele dacă se află ceva. Corect?

Brendel încuviinţă din cap.

— Aşa că l-au pus pe Ronny Gruber să povestească brigăzii despre planurile lui Hoffmann. La urma urmei şi brigada avea un motiv să scape de Hoffmann. Chiar dacă acest motiv era diametral opus.

— Brigada a reacţionat în mare conform planului. L-au înlăturat pe Hoffmann, ca să nu salveze socialismul prin transfuzie de sânge proaspăt.

— Deci se poate spune că asociaţia ta i-a lăsat pe oamenii lui Burger să-l omoare pe Hoffmann.

De pe capul eliberatorului croncăni un strigăt răguşit, căruia îi răspunse un altul de undeva de pe Spree, din spatele copacilor.

Brendel privi revolverul. Mângâie trăgaciul cu degetul mare.

— Stasi se află sub supravegherea permanentă a Serviciului Federal de Informaţii. Pe Normannenstrasse sunt cu mare probabilitate oameni de la SFI care ar raporta de îndată la Pullach orice încălcare a prevederilor pe care trebuie să le respecte un stat de drept. Riscul de a comite o crimă era pur şi simplu prea mare. Ar fi fost suficient cel mai mic indiciu asupra unei operaţiuni ilegale, pentru a periclita Tratativele. Cu toate acestea, Hoffmann trebuia să dispară.

— Ar fi trebuit să îl băgaţi mai bine în închisoarea voastră secretă, decât să îl omorâţi.

— SFI-ul află şi lucrurile astea. Dacă deodată e închis acolo un tip venit din Vest, fost profesor la Heidelberg şi consilier politic al lui Krenz de pe vremea Reînvigorării, îşi dau seama imediat că se întâmplă ceva. Iar Hoffmann ar mai fi putut să vorbească, chiar şi din cea mai secretă închisoare din lume.

— Asta înseamnă că vestul ştie despre închisoarea asta şi nu face nimic?

— Martin, singura diferenţă dintre RFG şi RDG este că cetăţenii din RFG nu vorbesc despre porcăriile făcute de statul lor, pentru că au gura plină de filet biologic de vită. Oamenii se supără abia atunci când îi supără stomacul, scrie Christian Kreis.

— Deci Hoffmann a trebuit să dispară. Spune mai departe.

Brendel se aşeză pe bolovanul alăturat şi privi ţintă în ceaţă.

— Păi el era capul, fără el nu se întâmpla nimic. Şi erau două

avantaje dacă treaba era făcută de oamenii lui Burger. În primul rând, moartea lui Hoffmann era un semnal clar transmis membrilor conspiraţiei sale. În al doilea rând, brigada putea fi prezentată opiniei publice ca fiind o trupă de mercenari ucigaşi. Dacă poporul apucă să se identifice cu teroriştii, atunci totu-i pierdut.

— Şi aici m-ai pierdut pe mine, spuse Wegener.

— De ce?

— Burger m-a întrebat în pădure la *Planterwald* dacă am găsit vreun secret de stat la Hoffmann. De unde ştiau ei că există într-adevăr nişte hârtii care pot duce la răsturnarea lui Krenz?

— De la Ronny. Le-a spus adevărul. Orice altceva nu ar fi sunat credibil.

— Şi unde sunt aceste documente acum?

— Asta nu ştie nimeni. Noi nu le-am găsit şi e clar că nici Burger nu le-a găsit. Se pare că nici măcar Marie Schutz nu ştie unde sunt.

— OK şi atunci?

— Şi atunci s-a întâmplat pana. Brendel păru timp de o clipă că va izbucni în râs. Gabriel Opitz trebuia să îl omoare pe Hoffmann din ordinul lui Burger. I-a venit ideea destul de şireată să însceneze moartea lui Hoffmann ca pe o crimă din răzbunare şi să lanseze întreaga poveste în presa din Vest. Ca să bage Securitatea la apă.

— Şi deci a ieşit prost.

Brendel încuviinţă din cap.

— S-au gândit la toate, domnii Steinkuhler şi compania, dar nu şi la faptul că duşmanul ar putea gândi ca ei. Povestea asta cu SPIEGEL a fost accidentul cel mai mare posibil.

Wegener se uită spre poarta de granit. Mai apăruseră doi bărbaţi şi stăteau nemişcaţi între soldaţii de bronz. În total deci patru oameni de pază.

— De aceea l-aţi convins pe Krenz să îi propună lui Lafontaine o investigaţie bilaterală, spuse Wegener şi nu reuşi să sune atât de relaxat pe cât ar fi vrut. O investigaţie comună cu incoruptibilul funcţionar din Vest, care nu poate deveni periculos pentru ei, pentru că îl plătesc deja de treizeci de ani.

— Sunt un secret bine păzit.

Brendel zâmbi. Preţ de o clipă fu iar vechiul superman din Vest, simpatic şi corect. Nu te poţi supăra pe el când râde, se gândi Wegener. Câtă vreme te uiţi la el, investigatorul-şef de la

Criminalistica din Berlinul de Vest nu este un agent socialist, ci Richard cel Drept. Dar dacă nu te mai uiţi la el, te poţi alege foarte repede cu un glonţ în spate.

— Atunci când investigaţiile nu au mai înaintat cu adevărat, s-a luat decizia să se predea Gruber, spuse Richard cel Drept. Ca să ne ducă în mod oficial pe pista corectă. Dar viaţa a vrut ca după aceea să ne cadă în poală premiul cel mare. Când s-a aflat prostia cu pantofii schimbaţi, am ştiut că, dacă punem mâna pe Opitz, Tratativele pot avea loc. Atunci nevinovăţia Securităţii putea fi dovedită fără urmă de îndoială.

— Pe Opitz l-aţi omorât şi i-aţi pus trupul în cinematograf, după atentat. Şi Gruber?

— Nu avem de-a face cu moartea lui Gruber. Trebuie să-l întrebi pe Burger.

— Patru morţi.

Sau cinci, se gândi Wegener. Cu mine.

Degetul mare al lui Brendel mai mângâia încă revolverul.

— Te scutesc de discursul despre ceea ce s-ar întâmpla cu cele două ţări ale noastre, dacă Tratativele ar eşua, din cauză că i se atribuie Securităţii o crimă pe care nu a comis-o, iar Republica Federală nu poate semna contractul din cauza presiunii politice exercitate de UE.

— Monumentul lui Thalmann. După ce am aflat unde va apărea Opitz, ai sunat la Securitate. Când ai făcut-o? Când ai adus maşina?

Privirea lui Brendel cercetă şi ea steagurile de granit, rămaseră preţ de câteva secunde acolo, se întoarse înapoi tristă.

— Ştii doar. De ce mai întrebi?

— Şi Kayser?

Brendel expiră auzibil.

— Povesteşte-mi.

— Tu eşti obsedat de adevăr.

— Aşa se pare.

— Christian şi cu mine aveam întâlnire cu Steinkuhler, după cum ştii. Luni, când te-ai întâlnit tu cu Borgs.

— Ştiu. Şi?

— Christian a ajuns cu câteva minute înaintea mea la Steinkuhler în birou, eu mă prefăcusem că întârzii din cauză că tocmai m-aş fi întors cu avionul de la Bonn.

— Dar în realitate te întorseseşi mult mai devreme.

— Da, la ora 13. Avusesem o convorbire de două ore cu

Steinkuhler, între patru ochi. Chiar înaintea întâlnirii oficiale cu Christian.

— Şi?

— Parfumul meu.

— Ce?

— Fahrenheit. Brendel ridică aproape neajutorat din umeri. Christian a intrat în biroul lui Steinkuhler şi a mirosit că eu trebuie să fi fost acolo înaintea lui. Miercuri dimineaţa, la micul dejun în EastSide şi-a dat brusc seama ce înseamnă asta. Brendel se ridică. Vocea îi era aproape veselă. După cum spuneam, toate se află odată şi odată.

Wegener simţi că îi îngheţase fundul.

— Voia să te dea în vileag.

— Nu. Brendel scutură capul. Lucrurile nu merg aşa, Martin. Voia să îl termin pe Granz pentru el. Şi după aceea tot nu m-ar fi lăsat în pace şi ar fi tot cerut câte ceva.

— Granz de la Greentec?

— Granz de la Greentec. Pe moment Greentec nu mai joacă un rol central, dar se pregătesc pentru cazul în care se întâmplă vreun accident. Cândva o să explodeze undeva vreo conductă de gaz, centrala nucleară de la Hamburg o ia razna sau o insulă de forare se scufundă în Golful din Mexic. Ca să vadă lumea cât de periculoase sunt energiile convenţionale. Serviciul Federal de Informaţii cunoaşte lucrurile astea, dar nu are nici o dovadă concretă, ca de obicei.

— Deci a trebuit să-l împiedici pe Kayser să te şantajeze.

— Dacă eşti şantajabil, eşti mort. Ochii albaştri ai lui Brendel priviră prin Wegener. Nu a era prevăzut să împuşc pe cineva, cu atât mai puţin pe cineva de la SFI. Dar când intervine ceva neprevăzut, trebuie să te decizi. Când apare următoarea problemă, îţi spui că data trecută te-ai decis aşa şi, dacă acum nu continui, atunci totul a fost în zadar. Şi aşa mai departe. Aluneci din una în alta.

Wegener privi spre steagurile de granit. Cei doi oameni de pază mai stăteau încă nemişcaţi, unul lângă altul. Doi turişti printre monumente, ţepeni ca nişte stalagmite.

Brendel se trezi brusc.

— De fapt, cum ţi-ai dat seama?

— Tu mi-ai citit dosarul, deci m-am gândit că ar fi corect ca în schimb să îţi ascult şi eu telefonul. Siemens-ul nu-l puteam asculta, din cauză că e legat la reţeaua vestică. Deci a trebuit să-

ţi fac rost de minsk.

Brendel ridică din sprâncene.

— N-am folosit minskul deloc, nici măcar o singură dată.

— Aşa este. Când am mers la *Boltenhagen,* te-ai prefăcut că îl suni pe Kayser în camera de hotel şi anume de pe minskul tău. Spuneai că l-ar fi contactat cineva de la Greentec. Dar convorbirea asta telefonică nu a avut loc niciodată. Rapoartele de supraveghere nu consemnează nici măcar o singură convorbire telefonică dusă de pe acest aparat. Şi Kayser nici nu mai putea vorbi la telefon, în momentul acela zăcea deja de zece minute mort pe pat.

Richard cel Drept păru amuzat.

— Păi tu eşti un adevărat serviciu de informaţii într-o singură persoană, Martin! Păcat că nu ai nici un stat căruia să-i aparţii.

— De fapt, cine e la curent cu jocul tău dublu? Doar Steinkuhler şi Krenz?

— Krenz nu ştie. Doar Steinkuhler şi cei doi consilieri ai lui. Vocea lui Brendel sună deodată confidenţială. Şi aşa trebuie să rămână, Martin.

Deasupra lor se auzi croncănitul, pasărea neagră căzu de sus intrând în aria lor vizuală, zbură agale prin ceaţă, coborî şi bătu din aripi abia când era gata să atingă gazonul, urcă iar şi dispăru în albeaţa tulbure a aerului.

— Ca să nu fi fost în zadar tot ce ai făcut în ultimii treizeci de ani, spuse Wegener.

— Da. Brendel îşi băgă revolverul în buzunarul paltonului. Şi pentru ca fondurile internaţionale să nu-ţi scoată la mezat ţara de sub cur.

Wegener încercă să zâmbească. Ştia că acest moment era unul de supravieţuire. Momentele de genul acesta trebuiau privite ca roata norocului care se învârte tot mai încet, al cărei braţ scurt de fier trece codindu-se tot mai mult de barba rotundă din ştifturi de cauciuc, până când unul din ştifturi se îndoaie, fără să mai reuşească să treacă, capitulează, sare înapoi, opreşte învârtirea în cerc, cu exact o poziţie înaintea punctului din care pornise.

— Cum ţi-ai pierdut soţia? întrebă Wegener.

— Cancer. Cancer limfatic. Deja în 1998. De ce te interesează asta acum?

— Mă gândeam că nimic nu ne marchează mai mult decât o pierdere.

Brendel se legănă pe picioare.
— Şi Karolina ta? Mai există vreo şansă?
— Nu.
— Nici una?
— Dacă tot nu poţi pune capăt unor lucruri, trebuie măcar să înţelegi că nu le poţi lua de la început.
Brendel încuviinţă.
Wegener îşi drese vocea.
— Presupun că pentru tine e închis cazul Hoffmann?
Privirea lui Brendel era atât de nemiloasă pe cât era de prietenoasă.
— Acum ştiu ce voiam să ştiu.
— Prin urmare, ai câştigat.
— Mai degrabă am pierdut totul, Richard. Dar chiar dacă aş vrea, tot nu i-aş putea explica unui om ca tine ce înseamnă asta de fapt.
— Încearcă.
— În mare înseamnă un singur lucru: cunoaştere.
— Cunoaşterea o câştigi. Prin urmare, înseamnă că nu ai pierdut.
— Hai să spunem aşa: îmi recunosc înfrângerea.
— Şi asta îţi ajunge.
— Probabil că asta am vrut.
Brendel întinse mâna înmănuşată.
Wegener se ridică şi o luă.
— Când pleci înapoi?
O strângere de mână scurtă şi puternică. Pielea mănuşii era rece şi netedă.
— În seara asta.
— Cum a fost ciuperca?
— Ce?
— Mânătarca pe care ai găsit-o în pădure.
— Aia! Brendel se strâmbă. Plină de viermi.
Stătură fără o vorbă timp de unul-două minute, priviră ceaţa pe care încerca să o risipească un vânt uşor, care voia să se ridice, dar nu reuşea şi acesta e un fel de tăcere, se gândi Wegener, o tăcere paşnică, nu una care te pândeşte, ci o tăcere a naturii şi poate că asta era marea diferenţă, liniştea dinăuntru şi liniştea din afară, poate că afară nu putea fi linişte deplină niciodată, pentru că totdeauna mai exista şi o altă fiinţă, o cârtiţă, un vierme, un melc, un corb, un şobolan pe nume

Richard, afară nu erai niciodată cu adevărat singur.

Apoi Wegener se întoarse, merse de-a lungul soclului până la trepte, le coborî pe toate treizeci şi nouă, simţi acum clar cât de tare îl apăsa vesta antiglonţ pe umeri, cum transpira sub chestia aia care îi apăra spatele, dar nu-i apăra capul, zdrenţe de ceaţă atârnau peste sarcofage, garduri vii ornamentale, statui de soldaţi, nu bubui nici o împuşcătură, nu se întâmplă nimic, doar corbul mai croncăni de câteva ori fără chef de pe undeva, când Wegener ajunsese deja la poarta de granit, când cei patru oameni de strajă îl lăsară să treacă şi când îi vibră minskul.

— Frank.

— Martin, unde eşti?

— Mă plimb printr-un cimitir de soldaţi.

— Fiecare îşi petrece timpul liber în felul său. De ce te-am sunat: tocmai a anunţat o patrulă că au văzut la *Muggelsee* un Phobos alb cu dungi roşii ca de raliu, dar nu l-au putut urmări. Era dat în urmărire şi acum mă întreb dacă trebuie să-i mai anunţ pe cei de la C5 sau… dar Wegener nu mai auzea nimic, alerga deja peste bulevardul Stalin spre statuia patriei-mume, o luă la dreapta spre ieşire, simţi că aleargă prea repede, că luase curba prea strâns şi că aluneca pe frunzele ude, că nu se putea ţine de nimic, că minskul îi zbura din mână, de parcă ar fi vrut s-o ia pe urmele corbului, în timp ce el însuşi rămase preţ de câteva secunde la orizontală în aer, pluti peste asfaltul strălucitor, un săritor cu prăjina care se enervează deja în aer că a doborât bara, care îşi vede căderea cu încetinitorul, la rezoluţie mare, o situaţie stângace plină de ceaţă şi umezeală, pe fundal de semne ale victoriei ruseşti şi litere chirilice, care speră timp de o secundă că poate zbura precum corbii şi telefoanele, dacă dă de câteva ori puternic din braţe, că se poate ridica spre cer, să plutească peste monument, peste Parcul Culturii, peste Spree şi peste întregul Berlin, până când visul i se spulberă brusc, telefonul i se sparse undeva în fundal pe plăcile de piatră, până când se prăbuşi el însuşi pe podeaua tare ca gheaţa şi durerea îl rupse în două, atât de brutal de parcă un măcelar cazac şi-ar tranşa cel mai gras porc: o lovitură de sabie, drept pe mijloc.

40

Motorul Phobos-ului lovea din interior în capota de fenoplast, voia să iasă din cuşca lui, să arunce în aer acoperământul tremurător şi să se ridice în aer, era acum *Motoransky-man*, eroul nenumăratelor filme idioate în 3D, care încorda bicepsul, îşi umfla pieptul şi umerii, îşi lua avânt şi smucea caroseria înainte cu atâta lipsă de menajamente, încât îi ieşiră vene roşii în ochii întunecaţi ai farurilor, îşi luară rămas-bun primele părţi exterioare, zburară cât acolo barele ornamentale, tablele de protecţie, plăcuţele de înmatriculare, iar Pavel, şoferul timid cu figură balcanică şi salopetă de blugi, se vârî de atâta frică de *running-gag* în locul pentru picioare, în timp ce Motoransky fierbea în faţă, clocotea, ardea, doar pentru a mai scoate câţiva km/h, doar pentru a mâna Skodamobilul la limită printr-o Cehie colorată, din care urmele decăderii socialiste fuseseră şterse din animaţie cu ajutorul subvenţiilor cinematografiei de stat. Dar eu nu sunt Pavel şi cutia asta nu are un *Motoransky-man* sub capotă, se gândi Wegener în timp ce călca pedala de acceleraţie până pe podeaua de tablă, încleştă volanul cu ambele mâini, transpiră şi mai tare, trebui să se pişe şi mai urgent, sunt un pion care alunecă de pe tabla de şah, chinuit de o durere înţepătoare la şold şi o presiune enormă pe vezică, echipat cu o cutie de săpun Phobos pentru poliţie din linia de producţie de iarnă, asamblată de proletari resemnaţi de la Cooperativa de Stat *Sachsenring* care toarnă ţuică în ei deja la masa de prânz, după care montează radioul în portbagaj şi geamul din plafon în vana de ulei, eu sunt cel care aleargă în urma voastră, un pas înainte, doi înapoi, nu mă aşteptaţi, fugiţi liniştiţi mai departe, între timp eu mă las păgubaş.

În momentul în care aparatul de navigaţie indică reţeaua de drumuri forestiere *Muggelsee,* era încă la 150, se văzu nevoit să frâneze brusc, patină, avu preţ de câteva secunde senzaţia că va pierde partea din spate a maşinii pe şoseaua udă, învârti violent de volan şi vâjâi ca scăpat de sub control în parcarea goală, dădu în gropi, apa murdară stropi în jur, se prelinse pe ferestrele laterale, mâzgăli parbrizul din faţă, Wegener porni braţele mici şi subţiri ale ştergătoarelor, descrise o curbă şi intră de pe ultimul loc de parcare pe drumul principal, acum gonea prin pădure, trunchiuri întunecate de copaci treceau în grabă pe lângă el, covorul auriu de frunze se transformase şi aici într-un brun greoi, care se ridica formând dealuri line, cobora din nou, lumea săracă şi monotonă a toamnei, trecută definitiv de la desişul umbros al

verii la o adunătură golaşă de ramuri, prin care puteai vedea până departe şi care nu ascundea, la o primă privire, nici un secret, la a doua privire este totul altfel.

La a treia intersecţie călcă pe frână, o coti pe drumul forestier, apăsă din nou pe pedala de acceleraţie, un pustiu de culoarea pământului, în care Phobos-ul se lupta să înainteze, se înfigea, troncănea peste rădăcini groase de scârţâia bordul, bricheta sări din lăcaşul ei, aparatul navodobro de navigaţie căzu de pe parbriz, apărătoarea de soare de pe locul din dreapta şoferului nu mai era decât o aripă retezată, uşiţa bordului se deschise, rămase atârnată în locul pentru picioare şi începu să lovească la fiecare mişcare în consolă, maşina asta se distruge singură, se gândi Wegener şi ăsta este cu siguranţă cel mai bun lucru pe care îl poate face. Apoi apăru primul indicator de avertizare, *Teritoriu controlat de Ministerul Economiei Energetice – accesul interzis,* dedesubt un aparat de fotografiat în semnul de interzis, un pieton în semnul de interzis drumul o luă spre dreapta, se denivelă, maşina alunecă, Wegener frână şi văzu deja şarpele argintiu al conductei care se curba spre el, se apropia şi apoi o cotea din nou, văzu un Phobos alb cu dungi roşii ca la raliu, parcat adânc în vâlcea printre copaci, continuă să alunece, acceleră, degeaba frâna, maşina avea propria voinţă, se săturase de inferioritatea proprie, voia să o termine cu viaţa definitiv, se frecă de un trunchi de copac, îşi rupse oglinda exterioară din dreapta, patină spre al doilea indicator de avertizare, îl răsturnă şi se lovi cu grilajul de aerisire de un trunchi de stejar, capul lui Wegener se repezi în volan, sări înapoi şi căzu în piept.

Înainte să se instaleze durerea atroce în frunte, transformând-o pe cea de la şold într-o senzaţie de reală plăcere, simţi deja sângele care îi curgea cald pe faţă, în ochi, în gură, care avea acelaşi gust de fier ca soclul statuii eliberatorului, care îi curse ca o supă pe palton, pe pantaloni, pe scaunul de sub el. Uşa era blocată, se deplasase, prin urmare, trebui să se arunce în ea, de trei, patru, cinci ori, până când uşa cedă şi propriul elan îl făcu să cadă din maşină pe frunzişul ud, un sac greu, prevăzut cu vestă antiglonţ, care se rostogoli câţiva metri la vale, se adună cu greu de pe jos, coborî clătinându-se în vâlcea, resturi ale panglicii lăsate în urmă de poliţie fluturau în tufişurile de mure, solul pădurii se umpluse de mult iar de frunze, un vânt puternic îi sufla drept în faţă, vezica îl chinuia. Sub burta plină de muşchi a conductei se vedeau mai multe gropi proaspete în sol, săpături

eşuate ale unui căutător de comori fără plan, iar când Wegener auzi fâsâitul din spatele său era deja prea târziu, pentru că adesea prea târziu este deja foarte devreme, se gândi el pe când metalul strălucitor al unei lopeţi se îndrepta deja de mult spre el, îl nimerea plat în cap, zdrong! Un zgomot surd şi uite-l căzând iar, deci nimic nou sub soare, lăsă solul pădurii să se apropie de el, totul se îndrepta înspre el, rădăcinile aveau culoarea crestăturii de la gâtul lui Hoffmann, acum îşi apăsa frumos faţa însângerată în pământul proaspăt, uşurat şi obosit, o răcoare umedă, senzaţie lutoasă de bine, pentru care curvele grase de ştabi plăteau o adevărată avere în băile lor de nămol, toate astea se găseau aici gratis.

Prima palmă îl plesni dinspre stânga peste faţă.

A doua veni dinspre dreapta. Apoi încă una din stânga.

Persoana care-i dădea palme avea chef să lovească, asta era clar. Wegener încercă să deschidă ochii, în cap îi picura apă. Fruntea ardea. Simţea gust de pământ ud şi de sânge.

— Trezirea!

— Cam greu…

— Ce?

— Cam greu, dacă mă faceţi KO în timp ce mă trezesc…

— Sunteţi singur?

— Da.

— Mai ştie cineva unde sunteţi?

— Nu.

— Telefonul?

— În buzunarul din dreapta, dar e…

— Puteţi fi localizat?

— … stricat.

Acum recunoscu contururi, copacii, un pilon de conductă, păr lung, cineva îi cotrobăi prin haină, îl apăsa în poală, se lipea de el. Părul lung era umed. Mirosea uşor dulceag. A vanilie.

Wegener savură mirosul. Îl trase adânc în piept. Simţi o răsuflare caldă pe faţă, la urechi, în nas, simţi cum îl furnică între picioare, cum pantalonii se fac cu fiecare secundă mai strâmţi, cum erecţia îşi dădea importanţă, devenea caraghioasă, fără să ţină cont de proprietarul ei.

— OK, l-am găsit. Chiar că e stricat.

Chipul Mariei răsări drept în faţa lui, câteva şuviţe blonde i se lipiseră de fruntea umedă de la transpiraţie, gura întredeschisă,

genele întunecate fluturau.

Se priviră în ochi preţ de câteva clipe lungi, ca de sărbătoare. Wegener avu senzaţia că buzele astea crăpate urmau să se apropie, lăsând la o parte palmele şi lopata, aici lipseau numai câţiva centimetri până la o atingere delicată la locul faptei, pentru sentimente dincolo de orice intenţie politică, pentru un moment de slăbiciune plin de pasiune care ar fi anihilat pe loc orice durere, durerea din şold, durerea din frunte, durerea de la ceafa, durerea din vezică, care ar fi izgonit gustul de pământ umed, de sânge, de transpiraţie, aşa cum tot ce avea frumuseţea asta pisicoasă, graţioaso-murdară, trebuia să aibă gust de vanilie, din vârful capului până la degetele de la picioare date cu lac negru…

— Marie.

Faţa se trase înapoi.

— De unde ştiţi cine sunt?

— Boltenhagen…

Mane îl fixă cu privirea. Gura i se deschise şi mai mult înainte de a se închide de tot, înainte ca Marie să se ridice, să se învârtă în cerc, să-şi scuture capul, să-şi ducă o mână la fruntea udă.

— Dumneavoastră sunteţi! Aveţi faţa…

— Am fost puţin cam stresat în ultimul timp. Wegener se strădui să vorbească fără să se simtă că avea dureri. Cu ce sunt legat?

— Cu cablul meu de tractare.

— Vreţi să mă agăţaţi, recunoaşteţi.

— Umorul a supravieţuit.

— Asta e important.

— Îmi pare rău.

— Ce anume vă pare rău? Că m-aţi legat? Că m-aţi obligat să mă dezbrac pe plajă? Că m-aţi încătuşat gol de colegul meu gol, care mai e şi din Germania de Vest pe deasupra? Că m-aţi doborât la pământ cu lopata? Că mi-aţi tras palme? Sau că a trebuit să stau în Marea Baltică până era să-mi îngheţe ceva?

Privirea batjocoritoare a Mariei contemplă raiaţii bombaţi.

— Cred că partea importantă a rămas intactă.

Wegener simţi că se încălzeşte sub zâmbetul acela condescendent, fie că voia, fie că nu.

— Ne-aţi minţit. Aţi vorbit cu tatăl dumneavoastră despre tot. Fără excepţie. Aţi ştiut de la început despre ce este vorba.

— Este aproape adevărat, domnule Martin Alfons Wegener. Un

lucru destul de important a trecut mereu sub tăcere, din motive de securitate: locul în care se află chestia aia.

— Nu v-a spus de capsula timpului?

— Capsula timpului? Marie îl privi mirată. Poate că e bine că aţi dat buzna aici. Vă ascult.

Wegener o privi pe Marie.

— Documentele sunt în capsula pe care fosta dumneavoastră rectoră de la şcoala primară a îngropat-o acum cincisprezece ani în pădure.

— Doamna Frommann?!

— Da. Vă aduceţi aminte? Eraţi doar un copil pe atunci.

— Astea sunt trucurile tatălui meu! Marie râse. Tipic! Şi funcţionează de fiecare dată!

— Se poate spune şi aşa.

— Probabil că doamna Frommann era singura care cunoştea locul exact sau? Nu ştia nici măcar el unde ascunsese chestiile alea.

— Aşa e. Wegener încercă să-şi mişte mâinile, dar Marie produsese cel mai strâns nod din întreaga Uniune Socialistă. Când tatăl dumneavoastră a fost dat în vileag, a făcut rost de coordonate de la doamna Frommann, ca să dezgroape capsula. Dar ucigaşii l-au prins înainte să se poată apuca de săpat.

— Aşa mă gândisem şi eu. Fără coordonate ai nevoie de un buldozer ca să găseşti ceva aici. Dar aşa cum se spune la *Noaptea lui Vosshagen:* nu te ajută cu nimic.

— De ce nu v-a sunat tatăl dumneavoastră când s-a înrăutăţit situaţia? Aţi fi putut pune documentele la loc sigur. La urma urmei, sunteţi cea mai importantă aliată a sa, singura fiică.

— Pentru că n-a fost tâmpit. Evident că se aştepta să-i fie ascultate convorbirile. Să distrugă douăzeci de ani de muncă cu un apel telefonic şi în acelaşi timp să dezvăluie Securităţii existenţa mea?

— A fost şi urmărit. Se pare că asta i-a scăpat.

— Poate că n-a mai avut timp să se ocupe de asta. Poate a trebuit să rişte totul pe-o carte. Marie se întoarse cu spatele, privi ţintă pădurea, fără să spună o vorbă, îşi trecu amândouă mâinile prin păr. Un moment de reculegere pentru mortul Albert Hoffmann. Apoi puse mâna pe lopată. Acum am să continui.

— Doamnă Schutz, aceasta este o pădure!

— Spune-mi Marie, Alfons.

— Marie, asta e o pădure.

— Bună observaţie, Alfons.
— Cauţi acul în carul cu fan.
— Caut nişte documente care pot doborî un regim nedrept, aşa că am să sap până am să le găsesc.
Wegener încercă să-şi sorteze durerile. Fruntea era parcă crestată cu o lamă de ras. Capul îi era ca o minge cu care exersa Michael Ballack loviturile libere, câte una la fiecare douăzeci de secunde.
Şoldul îi ardea. Apă rece îi picura de sus pe rana de la cap, o înţepătură sigură administrată în ritmul naturii.
Marie se aplecă spre el.
— E totul în regulă cu capul tău?
— Foarte amuzant. De ce ai fost la cabană?
— Oare de ce. Am căutat hârtiile peste tot. Şi la cabana lui tata.
— Marie. Îţi dau un sfat folositor: renunţă. Wegener simţi presiunea chinuitoare a vezicii, o bombă cu apă de 3 kile pe care i-o cususe cineva sub abdomen. Statul ăsta nu poate fi învins. Nici măcar tatăl tău nu a reuşit şi chiar că şi-a dat silinţa.
— Şi-a dat. Dar uneori copiii trebuie să ducă la bun sfârşit războaiele părinţilor lor. Gândeşte-te la George Bush.
Wegener zâmbi.
Marie zâmbi şi ea.
— Ştii de ce eşti tu nefericit, Wegener?
— Tensiunea creşte.
Batjocura drăgălaşă a Mariei se întorsese.
— Pentru că te furişezi şi te eschivezi, în loc să urmezi drumul drept. Eşti ca un luptător de gherilă. Umbli pe poteci care şerpuiesc printre crengi. Crezi că ascunzişul te apără, ca să poţi lovi ici-colo câte un pic, în măsura posibilităţilor tale modeste. Şi în realitate nu eşti mai invizibil decât un copil care îşi ţine mâinile la ochi. Aşa că ai putea la fel de bine să mergi înainte. Ai ajunge mai repede la sosire şi nu te alegi cu căpuşe, ar fi totul mai simplu. Crede-mă, eu am încercat.
— Cine merge printre crengi găseşte ciuperci.
— Şi se otrăveşte cu ele.
— Nu şi dacă se pricepe la ciuperci.
— Domnul Myzel salvează lumea.
— Tu te mai poţi salva, Marie, dacă…
— Fals. Ar trebui să spui: ţara asta mai poate fi salvată.
— … te ţii deoparte.

— Crezi tu.
— Aş putea să te ajut.
— Stă legat fedeleş în pădurea statului, sângerează ca şefa spintecată de brigadă din *Comandoul groazei 3* şi vrea să mă ajute pe mine.
Wegener rânji, în ciuda durerilor.
— Un film de căcat, aşa-i?
— Mai rău decât ăsta nu e decât *Doctrina menghină.*
— Ce vrei să faci când găseşti documentele?
— De ce ţi-aş spune ţie, bătrâne?
— Poate pentru că suntem deja la per tu.
Marie râse.
— Iubitule, aici sunt la per tu bucata de unt şi tigaia încinsă, dacă nu ţi-ai dat seama până acum.
— Ştii cum e cu extremele, spuse Wegener, sunt făcute să se anuleze reciproc sau să se atragă. Dar în ambele cazuri trebuie să se combine întâi.
— Dacă nu mai ştie ce să facă, flirtează. Marie se apropie de el. În voce se simţea acum, pe lângă batjocură şi o urmă de interes crescând. Nu poţi să-ţi imaginezi ce voi face cu documentele?
— Le dai presei din Vest. Exact aşa cum avea de gând tatăl tău.
— Probabil că am minţit în privinţa asta.
— Minţi puţin cam mult. Cum te suportă prietenul tău?
— Observaţia asta a fost cam bătătoare la ochi.
— Spune-mi.
Marie se ghemui şi îl privi pe Wegener în ochi.
— Este în joc viitorul socialismului şi acesta este posteritatismul, într-o…
— Cunosc cântecul.
— Înseamnă că vei fi pregătit când va veni.
— Cui vrei să-i dai hârtiile, Marie?
— Lui Lafontaine.
Deasupra lor, vântul se înteţi, sufla prin coroanele aproape goale ale copacilor şi scutură câteva din ultimele frunze care plutiră spre sol ca o ploaie gălbuie şi leneşă.
Wegener simţi că îl ia cu ameţeală.
— De ce…
— Le aşteaptă deja. Ochii plini de lintiţă verde aruncară scântei. Lafontaine şi Gysi. Doi conducători, un singur ţel.

Înţelegi tu, Alfonso? Înţelegi în sfârşit ce este de fapt planul D?

Wegener se holbă la Marie.

— Te ajut eu, cap de nucă ce eşti. Este vorba despre reunificare. Despre o Germanie unită, sub acoperişul unui socialism reformat! Un socialism democratic, ecologic, îndestulat cum nu s-a mai văzut pe pământ. Asta a fost scopul de la bun început.

— Dar cum…

— Exact, dar cum? se întreabă bucata de unt şi tigaia răspunde: foarte simplu, cu documentele din capsula timpului. Krenz abdică, Gysi preia. Totul e pregătit, Alfons, în Vest şi în Est, toţi stau cu arma la picior, reunificarea sub posteritatism este moştenirea lăsată de tatăl meu şi nici o Securitate şi nici un căpitan nu pot face nimic s-o împiedice, peste o săptămână Lafontaine merge cu ea la presă, Gysi ajunge preşedinte interimar al Consiliului Statului încă înainte de Tratative, în decurs de o lună este prezentat un plan cuprinzând 10 puncte, prin care cele două sisteme economice…

— Atunci pune-te frumos pe săpat.

Wegener îşi adună ultimele puteri, ultimul strop de putere şi de furie şi râse scurt.

— Poate că nici nu voi fi nevoită. Marie se apropie, se aplecă asupra lui, se ghemui, un nor de vanilie o însoţi, la fel şi zâmbetul ei nonşalant, Marie îngenunche pe vezica lui, apoi pe penisul lui sculat, Wegener scoase un geamăt, scula îi striga după ajutor, testiculele scârţâiră, glandul scânci, Alfons, tu sigur ai fost la doamna Frommann, aşa-i? Marie îi deschise haina şoptind, îşi băgă mâna în buzunarul interior, bătrâna vacă de mare sigur nu a putut rezista şarmului tău, Wegener simţi mâna Mariei în buzunarele de la cămaşă, foarte aproape de piele, de sfârcuri, de fapt ar fi trebuit să-mi dau seama şi eu, unu la zero pentru tine, Alfons, Wegener se auzi scoţând un scâncet patetic, Marie îl îmbrăţişă, îi simţi pielea moale şi umedă pe obraz, îi mirosi respiraţia, totul mirosea a Magdalena, a Karolina, degetele Mariei în buzunarele din spate ale minunii raiate, pipăiră curul lui Wegener, nu găsiră nimic, se duseră la buzunarele din faţă ale hainei, ei, unde este bileţelul, tu nu ai fi apărut azi aici dacă nu ai fi făcut rost de coordonate, nu poţi să-i povesteşti tigăii tale preferate una ca asta, Wegener îşi auzi propriul scâncet, în mod clar un animal sălbatic din pădure, prăjit de viu, Marie se dădu într-o parte, genunchiul îi alunecă şi îl izbi în testicule, ca un tanc

care nimereşte într-un magazin specializat în porţelanuri, corturi acoperite de stele se dădeau huţa pe fulgerul de la *Treptower,* botul deschis de tigru, văzut din spate, privirea tristă aruncată în spatele culiselor, care dezonorează orice secret de îndată ce îl cunoşti, este totuna, de îndată ce adevărul se află în încăpere, nu mai vrei decât să îl dai afară, aşa cum dai afară o curvă poloneză nepricepută, care în timp ce îţi face sex oral masacrează cu incisivii glandul arian, Wegener horcăi, se sufocă, nu mai avea aer să poată urla, părul ud al Mariei pe faţa lui, genunchiul Mariei un berbec de lemn între picioarele lui, mâinile ei în buzunarele pantalonilor lui, apucând totul, salata de ouă care pulsa, penisul chinuit, bileţelul cu coordonatele, care acum era scos din buzunar şi ridicat în aer ca o cupă de campionat mondial, nu am vrut să te rănesc, dragule, asemenea fericire nebună nu mai văzuse Wegener niciodată pe chipul vreunei femei, triumful şi transpiraţia şi mizeria se transformau într-o graţie militantă, care îl făcură să-şi uite preţ de câteva clipe propriul urlet, se pare că încă mai poţi face fericită o fată, Martin, îşi spuse de unul singur de vreme ce altcineva nu o spunea, se prăbuşi pe o parte, zăcu terminat printre frunze şi pământ ud şi vomită, fireşte, ce altceva, o văzu pe Marie care ţinea în mână bileţelul visat, introducea cifre în minsk şi fugea apoi în stânga, în dreapta, până ce totul păru să corespundă, o văzu cum ridică lopata şi începe să sape ca o apucată, îşi apăsa tot mereu bocancul stâng şi greu pe muchia lopeţii, o înfigea în pământ, reteza rădăcini, scotea bolovani de pământ, se freca pe faţa udă murdărindu-se şi mai tare, tu eşti adevărata Laura Kraft, se gândi Wegener, handicapata de Wagenknecht poate să-şi ia şchiopătând tălpăşiţa, dacă a existat vreodată vreo eroină care a meritat să se facă un film despre ea, atunci asta eşti tu, luptătoare dură întru onoarea familiei şi întru orbire politică. Marie trase ceva roz afară din groapă, scoase la lumină o scoică de plastic cu care se joacă copiii în groapa de nisip, sparse scoica cu o lovitură de lopată, săltă capacul şi căută înăuntru, aruncă peste umăr foi cu desene, suluri de hârtie, scrisori, răsturnă în cele din urmă toată scoica şi găsi într-un final ceea ce căuta, un plic surprinzător de mic, maro, care arăta ca o scrisoare de la finanţe, pe care îl acoperi cu sărutări înainte de a şi-l băga în buzunar, mai rămase un moment nemişcată în mijlocul scrisorilor de copii care fluturau, învăluită în lumina suavă a soarelui de octombrie, eroina acoperită de noroi la capătul unei aventuri

incredibile.

Apoi se duse la Phobos, veni imediat înapoi, ţinea acum o umbrelă în mână, pe care o deschise şi o prinse între stâlpii de beton ai conductei, peste capul lui Wegener.

Picuratul se opri.

— În sfârşit o umbrelă salvatoare pentru un tip din Est, spuse Wegener şi gemu cât putu de încet.

Marie se ghemui lângă el. Lacurile cu lintiţă de pe faţa ei erau şi mai adânci decât la *Boltenhagen,* te scufundai în ei cale de kilometri întregi, sunt prea mult pentru mine, se gândi Wegener, prea periculoşi, prea hotărâţi, ochii ăştia sunt nişte mări în miniatură, nişte hăuri de îndârjire, cine coboară acolo trebuie să fie pregătit să îşi vâre propriul creier în maşina de spălat posteritatistă sau iese afară sub formă de leş înecat. Fata asta este ceva cu adevărat special, iar tu eşti cel mult un cizmar care face pe căpitanul, nici măcar unul deosebit de bun, eşti doar mediocru, recunoaşte, dacă Martin Wegener ar fi la înălţimea acestei fete, se gândi Wegener, nu ar avea găuri în cap şi nici cablul de remorcare la încheieturi.

— Dezleagă-mă. Te rog.

Privirea de lintiţă a Mariei îi cercetă chipul, îl privi cuprinsă de milă, mâna îi mângâie un obraz.

Wegener văzu ca prin ceaţă. Încercă să nu înghită, dar laringele înghiţi fără el, cu un plescăit sonor. Un grohăit slab şi neajutorat.

— Peste o oră sun la urgenţe. Marie se ridică în picioare. Norul de vanilie dispăru. Rezişti până atunci.

— Trebuie să fac.

— Ce să faci?

— Să mă piş.

— Asta poţi şi singur. Marie se întorsese deja, coborî dealul pentru a doua oară, dispăru pentru a doua oară printre copaci. Apoi porni Phobos-ul, acesta pârâi, trebuia să fie călcat ca lumea ca să pornească în umezeala pădurii, motorul păcăni, dudui, porni dintr-odată din plin. Farurile din spate se aprinseră roşii, se dădură câţiva metri în spate, se opriră. Apoi maşina o luă pe drumul forestier, trecu pe lângă rămăşiţele aburite ale confratelui ei invalid şi plecă pârâind.

Punctele roşii dispărură deasupra vâlcelei. Pârâitul deveni mai slab. Un minut mai târziu nu se mai auzea nimic.

Wegener mirosi norul uleios ieşit din ţeava de eşapament a

Mariei, simţi cum norul se caţără în sus pe deal şi îl învăluie, simţi pe limbă uleiul vechi şi greţos. Conducta picura pe umbrelă, la fiecare trei secunde câte un strop care nimerea pielea artificială bine întinsă. Vântul mâna conţinutul capsulei timpului prin pădure, amesteca scrisorile, poeziile, pozele şi desenele, le împrăştia în toate punctele cardinale, suflă o bucată de hârtie la picioarele lui Wegener, pe ea erau scrise cu creion roşu două propoziţii:

Socialismul este viitorul omenirii.

Eu sunt viitorul socialismului.

Apoi foaia fu dusă mai departe, fu întoarsă de pe o parte pe alta, rămase agăţată într-un tufiş gol, se eliberă, fu prinsă de vânt şi ridicată în aer, pluti, o pală de aer o luă pe sus, o duse în coroanele copacilor, sus de tot, unde anume, nu se vedea. Umbrela incomoda vederea.

Wegener îşi strânse picioarele şi încercă să se facă covrig în ciuda mâinilor legate, crezu că îl aude undeva departe pe Jan *Senti* Hermann şoptind la microfon, *fără îndoială, iubito, de asta urăsc şi eu timpul,* în surdină acompaniament la pian, sângele uscat făcut crustă îi strângea fruntea şi colţurile gurii. Îi era frig.

Apoi îi dădu drumul. Urina ţâşni în jeturi din el, se împrăştie imediat în pantaloni, fu absorbită cu nesaţ de materialul raiat, îi curse gâdilându-l pe coapse în jos, îl făcu să simtă o căldură plăcută şi conştiinţa încărcată din copilărie, era eliberatoare şi apăsătoare în acelaşi timp, plăcută şi interzisă, *ieri am mai furat fericire, dar mâine ne aşteaptă durerea,* Wegener numără, pentru a zecea, a unsprezecea, a douăsprezecea oară ţâşni câte un şuvoi de urină în pantaloni, apoi picură şi se opri abia când căpitanul era dus de mult, iar foile şi scrisorile de copil şi omuleţii desenaţi dansau aşa de vesel în jurul lui, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. De parcă nu s-ar fi întâmplat niciodată nimic.

Multe mulţumiri şi o recomandare

Le mulţumesc lui Josef Fitz, revistei literare AM ERKER, lui Matthias Schmidt de la Scholz & Friends Hamburg, lui Susann Rehlein, lui Klaus Schoffling şi – din păcate fără să-l cunosc personal – lui Michael Chabon, pentru ajutorul divers, dar plin de urmări, pe care mi l-au dat.

Pentru observaţiile făcute asupra romanului, le mulţumesc următorilor: Christoph Hoenings, Melanie Holting-Eckert, Martin Korte, Christian Kreis, Ida Schoffling, Tim Tepafle, Anna Marie Urban şi Hartmut Urban. Îi mulţumesc şi lui Alexander Rotterink pentru modul plin de angajament în care a conceput coperta.

Mulţumirile mele speciale le primesc Juli Zeh şi Simone Miesner. Fără colaborarea lor, lui Martin Wegener i-ar fi fost mult mai greu să rezolve cu succes primul lui caz.

Din fericire, minunatul volum de poezie *Deşeuri care nu se descompun* al lui Christian Kreis nu este o ficţiune. Cartea a apărut la *Mitteldeutscher Verlag* şi mai poate fi găsită şi comandată acolo şi nu doar din acest motiv vă recomandăm cu căldură să o citiţi.

Cuprins

Miercuri 19 octombrie 2011.....6
1.....6
Joi, 20 octombrie 2011.....16
2.....16
3.....24
4.....32
5.....46
Vineri, 21 octombrie 2011.....52
6.....52
7.....65
8.....75
9.....86
10.....99
Sâmbătă, 22 octombrie 2011.....105
11.....105
12.....115
13.....126
Duminică, 23 octombrie 2011.....135
14.....135
15.....142
16.....154
17.....160
Luni, 24 octombrie 2011.....170

18.....170
19.....182
20.....194
21.....199
Marţi, 25 octombrie 2011.....210
22.....210
23.....221
24.....226
25.....235
Miercuri, 26 octombrie 2011.....244
26.....244
27.....250
Joi, 27 octombrie 2011.....264
28.....264
29.....276
30.....280
31.....287
32.....300
Vineri, 28 octombrie 2011.....311
33.....311
34.....315
35.....324
36.....330
Sâmbătă, 29 octombrie 2011.....336
37.....336

38.....339
39.....342
40.....352
Multe mulţumiri şi o recomandare.....364
Cuprins.....365

Berlinul de Est, 2011: reîntregirea Germaniei nu s-a mai întâmplat, Egon Krenz e de 22 de ani la putere, iar RDG e aproape de faliment.
Capitala: un oraş murdar, împuţit de milioanele de motoare pe ulei ale urmaşului Trabantului – Phobos. Ultima şansă a socialismului: negocieri economice cu RFG şi cancelarul federal al acesteia, Oskar Lafontaine.
Însă, chiar înainte de acest eveniment, un fost consilier al lui Krenz este găsit mort şi totul indică faptul că ucigaşii ar fi din rândul Stasi. Iar când începe şi revista *Spiegel* să relateze despre caz, e limpede: dacă nu este dovedită nevinovăţia Stasi, RDG e terminată definitiv.
Într-un Berlin de Est cenuşiu şi degradat, Martin Wegener de la *Volkspolizei* şi colegul său vest-german Richard Brendel pornesc o cursă contra cronometru pentru depistarea ucigaşilor şi descoperă de ce dezvoltarea RDG a trebuit să aibă un asemenea rezultat catastrofal.

ISBN 978-606-609-537-2

9 786066 095372

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com